CLIVE CUSSLER

ȘI DIRK CUSSLER

IMPERIUL OTOMAN E PE CALE SĂ RENASCĂ DIN PROPRIA CENUȘĂ!

ZORII SEMILUNII

SERIA DIRK PITT

CLIVE CUSSLER
şi
DIRK CUSSLER

Zorii Semilunii

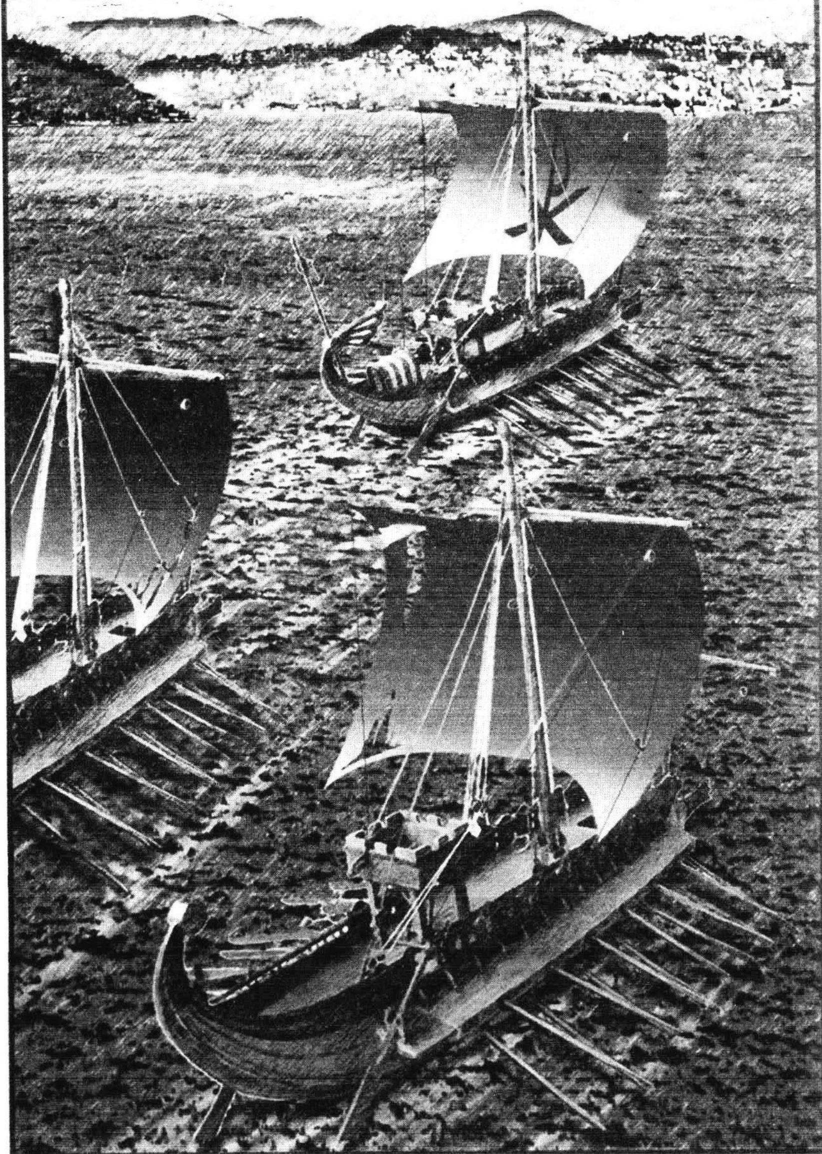
Crescent Dawn

Traducere din limba engleză
MARIA ACIOBĂNIŢEI
prin Lingua Connexion

Editura RAO
2016

Pentru Teri şi Dayna,
care fac totul mai distractiv

Urmărirea galerei

PROLOG

ORIZONTURI OSTILE

327 d.H.

MAREA MEDITERANĂ

Cadenţa tobei răsuna prin pereţii etanşi, reverberând într-un staccato ritmic, de o precizie desăvârşită. *Celeusta*[1] lovea sistematic în toba din piele de capră, într-un mod plăcut, dar mecanic. Putea să bată ore întregi fără să piardă ritmul – educaţia lui muzicală fiind bazată mai mult pe rezistenţă decât pe armonie. Deşi cadenţa sa constantă avea o valoare recunoscută, publicul format din vâslaşii de pe galeră spera numai ca spectacolul monoton să ajungă în curând la final.

Lucius Arcelian îşi şterse de pantaloni palma asudată, apoi apucă mai strâns de vâsla grea de stejar. Trăgând rama prin apă cu o mişcare lină, intră rapid în ritm cu cei din jurul lui. De loc din Creta, tânărul se alăturase marinei romane cu şase ani în urmă, atras de simbria frumoasă şi de ocazia de a obţine cetăţenia romană la pensionare. Călit în focul luptei, nu-şi dorea acum decât să avanseze într-un post mai puţin laborios la bordul galerei imperiale, înainte să-i cedeze braţele de tot.

Contrar mitului promovat la Hollywood, nu sclavii erau

---

[1] Ofiţer în marina romană (n.tr.)

folosiţi în galerele romane antice. Cei care propulsau navele erau recruţi plătiţi, selectaţi din teritoriile cu ieşire la mare aflate sub dominația imperiului. La fel ca legionarii din armata romană, aceştia îndurau săptămâni de pregătiri istovitoare înainte de a ieşi pe mare. Erau zvelţi şi puternici, capabili să vâslească douăsprezece ore pe zi dacă era nevoie. Dar la bordul galerei biremă în stil liburnian[2], o navă de război mică şi uşoară care avea doar două şiruri de vâsle pe fiecare parte, vâslaşii reprezentau o propulsie suplimentară faţă de pânza mare prinsă de punte.

Arcelian îl privea pe *celeusta*, omuleţul chel care bătea toba având o maimuţică legată lângă el. Nu putea să nu observe o asemănare izbitoare între bărbat şi maimuţă. Amândoi aveau urechi mari şi feţe rotunde, vesele. Mutra toboşarului păstra o expresie constantă de veselie, în vreme ce rânjea către echipaj cu ochii strălucitori şi vicleni şi dinţii galbeni şi ciobiţi. Imaginea lui făcea întru câtva ca vâslitul să pară mai uşor, iar Arcelian înţelese alegerea înţeleaptă făcută de căpitanul galerei.

— *Celeusta*, strigă unul dintre vâslaşi, un bărbat negricios din Siria. Vântul suflă puternic şi apa e agitată. De ce ni s-a dat comanda să vâslim?

Ochii toboşarului sclipiră.

— Nu-mi este dat mie să pun la îndoială înţelepciunea ofiţerilor, altfel şi eu aş trage la rame, răspunse el râzând cu poftă.

— Aş paria că maimuţa ar vâsli mai repede, replică sirianul.

Celeusta privi maimuţa ghemuită lângă el.

— E destul de puternic mititelul, spuse el, cântându-i în strună. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu cunosc motivul. Poate căpitanul doreşte să-şi pună echipajul vorbăreţ la treabă. Sau poate vrea, pur şi simplu, să meargă mai repede ca vântul.

Stând pe puntea superioară, la câţiva metri deasupra

---

[2] Din teritoriul antic Liburnia, o regiune de-a lungul coastei nord-estice a Mării Adriatice (n.tr.)

capetelor lor, căpitanul galerei privea din când în când în urmă, spre orizont. Două puncte albastre-cenuşii dansau în apele învolburate, crescând treptat în mărime cu fiecare minut care trecea. Se întoarse şi privi la pânza umflată de briză, sperând să poată merge mai repede, mult mai repede ca vântul.

O voce gravă de bariton îi întrerupse brusc concentrarea:

— Mânia mării e cea care-ţi slăbeşte genunchii, Vitellus?

Căpitanul se întoarse spre bărbatul în tunică de luptă, care-i aruncă o privire batjocoritoare. Centurionul roman pe nume Plautius comanda o garnizoană de treizeci de legionari aflaţi la bordul navei.

— Se apropie două nave dinspre sud, răspunse Vitellus. Sunt convins că amândouă sunt corăbii de piraţi.

Centurionul privi indiferent la navele îndepărtate, apoi ridică din umeri.

— Nişte insecte, spuse el nonşalant.

Vitellus ştia însă mai bine. Piraţii erau duşmanii flotei romane de secole întregi. Deşi pirateria organizată din Marea Mediterană fusese eradicată de Pompei cel Mare în urmă cu sute de ani, grupuri mici de hoţi încă mai prădau în larg. Ţintele obişnuite erau corăbiile comerciale singuratice, însă piraţii ştiau că şi galerele bireme transportau deseori mărfuri valoroase. Gândindu-se la încărcătura de pe propria ambarcaţiune, Vitellus se întreba dacă barbarii apelor nu fuseseră cumva anunţaţi că nava lui plecase din port.

— Plautius, nu e nevoie să-ţi amintesc de însemnătatea încărcăturii noastre, spuse el.

— Da, desigur, răspunse centurionul. De ce crezi că mă aflu pe nava asta nenorocită? Eu am fost însărcinat să o ţin în siguranţă până când va fi predată împăratului Bizanţului.

— Un eşec ar atrage consecinţe îngrozitoare asupra noastră şi a familiilor noastre, spuse Vitellus, gândindu-se la soţia şi la fiul lui din Napoli. Scrută marea de la prova navei, văzând doar valurile de culoarea ardeziei.

— Până acum niciun semn de la escorta noastră.

Cu trei zile înainte, galera plecase din Iudeea, escortată

de o triremă mare de război. Dar cele două nave se pierduseră una de cealaltă în noaptea precedentă din pricina unei vijelii cumplite, iar escorta nu mai fusese văzută de atunci.

— Nu te teme de barbari! spuse Plautius. O să-nroşim marea cu sângele lor.

Îndrăzneala centurionului era unul dintre motivele pentru care Vitellus îl antipatizase din prima clipă. Însă nu avea nicio îndoială în privinţa abilităţii lui de a lupta şi de aceea căpitanul era bucuros să-l aibă în preajmă.

Plautius şi contingentul său de legionari erau membri ai *Scholae Palatinae*, o forţă militară de elită însărcinată în mod obişnuit cu protecţia împăratului. Cei mai mulţi dintre ei erau veterani căliţi în război, care luptaseră alături de Constantin cel Mare la graniţă şi în campania lui împotriva lui Maxentius, un cezar rival, a cărui înfrângere dusese la unificarea imperiului fragmentat. Însuşi Plautius avea o cicatrice urâtă pe bicepsul stâng, amintirea unei confruntări dure cu un spadasin vizigot, care aproape că-l costase braţul. Purta cu mândrie cicatricea, ca pe o emblemă a tenacităţii sale, o însuşire pe care niciun om care îl cunoştea nu îndrăznea să o pună la îndoială.

În timp ce vasele-pirat gemene se apropiau, Plautius îşi aşeză oamenii de-a lungul punţii descoperite, împreună cu restul membrilor galerei. Fiecare era înarmat cu echipamentul roman de luptă din acele timpuri: o sabie scurtă de luptă numită *gladius*, un scut rotund stratificat şi o lance – sau *pilum* – de aruncat. Centurionul îşi împărţi repede soldaţii în grupuri mici de luptă, ca să apere ambele părţi ale vasului.

Vitellus îi privea cu atenţie pe urmăritorii care acum se vedeau foarte bine. Erau vase mai mici, cu pânze şi vâsle, lungi de optsprezece metri, cam jumătate din mărimea unei galere romane. Unul avea pânze pătrate de un albastru-deschis, celălalt avea pânze cenuşii, iar carenele erau cositorite ca să semene cu apa mării, un vechi truc de

deghizare preferat de piraţii din Cilicia[3]. Fiecare vas era dotat cu pânze duble, ceea ce explica viteza intensificată de vânturile aspre. Iar acestea suflau cu putere, lăsându-le romanilor prea puţine şanse de scăpare.

Un licăr de speranţă se întrezări când observatorul din faţă anunţă că vedea pământ. Mijind ochii spre prova, Vitellus distinse conturul neclar al ţărmului stâncos dinspre nord. Căpitanul putea doar să presupună ce anume era pământul acela. Navigând mai degrabă instinctiv, galera fusese deviată de la cursul original în timpul primei furtuni. Vitellus spera în sinea lui că se aflau în apropierea coastei Anatoliei, unde puteau întâlni celelalte nave din flota romană.

Căpitanul se întoarse spre bărbatul cu o constituţie de buldog, aflat la cârma grea a galerei.

— *Gubernator*, du-ne spre pământ, pe orice traseu aflat la adăpost de vânt. Dacă facem în aşa fel încât să nu-i mai împingă vântul, putem să scăpăm de diavolii aceştia cu vâslele.

Sub punte, *celeusta* primi ordinul să bată un ritm rapid în tobe. Arcelian şi ceilalţi vâslaşi nu mai vorbeau acum, se auzea doar murmurul surd al respiraţiilor greoaie. Ajunsese până la ei vestea că îi urmăreau navele piraţilor şi fiecare om se străduia să tragă de vâslă cât mai repede şi mai eficient cu putinţă, ştiind că era în joc propria viaţă.

Timp de aproape jumătate de oră, galera păstră distanţa faţă de navele urmăritoare. Ajutat de pânze şi de vâsle, vasul roman străpungea valurile cu o viteză de aproape şapte noduri. Dar, în cele din urmă, navele mai mici şi mai bine echipate ale piraţilor câştigară din nou teren. Ajunşi la limita epuizării, vâslaşii de pe galeră avură în sfârşit voie să facă mişcări mai lente, ca să-şi păstreze energia. Pe măsură ce pământul cenuşiu şi prăfos se profila în faţa lor, aproape chemându-i, piraţii îi înconjurară şi începură atacul.

Cu nava însoţitoare aflată în dreptul pupei galerei, vasul cu vele albastre se deplasă perpendicular şi reuşi să ajungă

---

[3] Denumirea antică a unei regiuni din sudul Anatoliei (n.tr.)

în faţa navei romane. În timp ce trecea un grup pestriţ de barbari înarmaţi aflaţi pe punte îi batjocoreau în gura mare pe romani. Vitellus ignoră strigătele, privind malul din faţa lui. Cele trei nave se aflau la câteva mile de ţărm, aşa că vedea cum forţa vântului slăbea uşor în pânzele pătrate. Se temea că era prea puţin şi prea târziu pentru vâslaşii lui epuizaţi.

Vitellus cercetă împrejurimile, sperând că putea ancora la ţărm ca să-i lase pe legionari să se lupte pe pământ, unde erau cei mai puternici. Însă linia de coastă era un perete înalt şi stâncos, care nu părea deloc un refugiu unde să poată acosta.

Înaintând cu viteză câteva sute de metri, prima navă de piraţi pivotă brusc. Cu o manevră de expert, vasul se întoarse şi viră direct spre galeră. La prima vedere, părea o mişcare sinucigaşă. Strategia maritimă romană se bazase multă vreme pe abordaj cu pintenul etravei ca primă tactică de luptă şi chiar şi cea mai mică biremă era prevăzută cu o provă masivă de bronz. Poate că barbarii aveau mai multă forţă decât creier, se gândea Vitellus. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să izbească şi să scufunde prima navă, ştiind că a doua avea probabil să se retragă.

— Când se întoarce din nou, dacă se întoarce, urmăreşte-o şi străpunge-o cu pintenul cu orice preţ, îi spuse el cârmaciului.

Un ofiţer inferior era poziţionat pe scară şi aştepta ordine pentru vâslaşi. Pe punte, legionarii ţineau scuturile într-o mână şi suliţele în cealaltă, aşteptând prima vărsare de sânge. Liniştea se aşternu peste navă în timp ce toţi aşteptau.

Barbarii îndreptară prova spre galeră până ajunseră la treizeci de metri distanţă. Apoi, aşa cum prevăzuse Vitellus, adversarul atacă brusc la babord.

— Loveşte-o! strigă romanul, iar cârmaciul roti timona până în capăt.

Sub punte, recruţii de la tribord vâsliră înapoi preţ de câteva bătăi, întorcând galera către dreapta. Apoi, la fel de

repede, reîncepură să vâslească normal, alături de cei de la babord, cu toată forţa.

Nava-pirat mai mică încercă să se strecoare perpendicular spre galeră, însă vasul roman se întoarse în acelaşi timp. Barbarii pierdură avântul când velatura slăbi în timp ce pluteau în zigzag, iar galera ţâşni în faţă. Când vântul îi umflă pânzele din nou, nava mai mică se repezi înainte, dar nu îndeajuns de repede. Pintenul de bronz al galerei lovi etrava navei-pirat, spintecând-o până la cadrul pupei. Vasul aproape că se răsturnă din pricina forţei impactului, după care reveni în poziţie, cu etrava coborâtă mult în apă.

Un chiot se auzi printre legionarii romani, iar Vitellus îşi îngădui un zâmbet uşurat când victoria trecu brusc de partea lor. Pe urmă însă, se întoarse spre a doua navă şi îşi dădu brusc seama că fuseseră păcăliţi.

În timpul atacului, a doua navă se apropiase tiptil. Când pintenul galerei lovi ţinta, nava cu vele cenuşii se poziţionă imediat la travers babord faţă de galeră. Trosnetul vâslelor rupte umplu aerul în timp ce o avalanşă de săgeţi şi cârlige aruncate năvăli pe punte, în câteva secunde, cele două nave erau lipite una de alta şi un şuvoi de barbari înarmaţi cu săbii trecu de cealaltă parte.

Abia atinse puntea primul val de atacatori, că fu străpuns de îndată de o barieră de suliţe ascuţite. Aruncătorii romani aveau o precizie letală şi o sută de inamici căzură pe loc. Însă invazia de-abia încetini, căci altă sută de barbari îi luă locul. Plautius îşi ţinu oamenii până când hoarda se împrăştie pe punte, apoi se ridică şi atacă. Zăngănitul săbiilor răsună peste strigătele de agonie, când se declanşă măcelul. Legionarii romani, mai bine pregătiţi şi disciplinaţi, respinseră cu uşurinţă ofensiva de început. Barbarii erau obişnuiţi să atace negustorii slab echipaţi, nu soldaţi înarmaţi cum se cuvine, şi şovăiră în faţa rezistenţei dure. Împingând în spate grupul de abordaj, Plautius îşi adună oamenii ca să înăsprească atacul şi îi conduse el însuşi când romanii îi urmăriră pe barbari până pe nava acestora.

Barbarii rupseră repede rândurile, însă se regrupară când îşi dădură seama că erau cu mult mai numeroşi decât legionarii. Atacând în grupuri de câte trei sau patru, ocheau un singur roman şi-i ocupau poziţia. Plautius pierdu şase oameni înainte de a-şi organiza rapid trupele într-un careu de luptă.

Pe puntea pupa a galerei, Vitellus privea cum centurionul roman tăia un om în două cu sabia, trecând ca o coasă printre barbari. Căpitanul întorsese vitejeşte nava către ţărm în timpul luptei, cu vasul urmăritor agăţat lateral. Însă nava-pirat coborî ancora de piatră, care ajunse pe fundul mării şi opri brusc ambele ambarcaţiuni.

Între timp, nava cu vele albastre se rotise şi încerca să între din nou în luptă. Încetinită din cauza carenei inundate, se îndrepta stângaci spre tribordul expus al galerei. Preluând manevra navei surori, vasul se strecură bord la bord, iar echipajul aruncă repede ghearele.

— Vâslaşii la arme! Toată lumea pe punte! strigă Vitellus.

Sub punte, vâslaşii extenuaţi se însufleţiră la auzul strigătului. Pregătiţi în primul rând ca soldaţi, vâslaşii şi toţi marinarii de la bord trebuiau să-şi apere nava. Arcelian intră în rând cu fraţii săi care înghiţeau câte o gură de apă rece dintr-un vas de lut, apoi se grăbi să urce pe punte cu sabia în mână.

— Stai ascuns! îi spuse el lui *celeusta*, care împărţise armele şi acum îşi ocupase locul la capătul rândului.

— Prefer să-l privesc în ochi pe barbar când îl omor, răspunse toboşarul cu zâmbetu-i caracteristic.

Vâslaşii se avântară în luptă tocmai la timp, când al doilea val de piraţi începea să ia cu asalt balustrada de la tribord. Echipajul galerei îi înfruntă pe atacatori într-un haos de carne şi oţel.

Când Arcelian urcă pe puntea principală, rămase uluit la vederea carnagiului. Peste tot erau împrăştiate cadavre şi membre ciopârţite, în mijlocul băltoacelor mari de sânge. Neîncercat în luptă, încremeni preţ de-o clipă, până când un ofiţer trecu în fugă pe lângă el şi-i strigă:

— Taie funiile ghearelor!

Văzând o frânghie întinsă prinsă de prova galerei, făcu un salt şi o tăie cu sabia. Privi cum funia retezată se retrase ca un bici către nava cu vele albastre, a cărei punte se afla la câţiva metri sub puntea lor. Apoi se uită de la balustrada galerei şi observă alte şase frânghii prinse de nava-pirat.

— Tăiaţi frânghiile! strigă el. Împingeţi-i pe barbari deoparte!

Nimeni nu auzi ce spunea, iar el îşi dădu seama că aproape fiecare membru al echipajului se lupta pe viaţă şi pe moarte cu barbarii. Doar la cârma galerei observă cu bucurie cum *celeusta* tăia o frânghie cu o toporişcă micuţă. Însă nu mai aveau timp. De pe nava-pirat care se scufunda încet, făceau toate eforturile să abordeze, înţelegând că vasul lor nu mai avea să plutească multă vreme.

Arcelian păşi peste un membru al echipajului care trăgea să moară, ca să ajungă la următoarea gheară, şi ridică iute sabia, înainte ca tăişul să coboare, auzi un şuierat prin aer, apoi vârful ascuţit al unei săgeţi se înfipse în punte la doi centimetri de piciorul lui. Ignorându-l, trecu frânghia prin tăişul săbiei, apoi se piti după balustradă când altă săgeată îi zbură pe deasupra capului. Uitându-se peste margine, îşi văzu adversarul, un arcaş cilician urcat în vârful catargului navei-pirat. Arcaşul îşi întorsese deja privirea de la vâslaş şi ţintea acum spre pupa navei. Arcelian îl urmări îngrozit, văzând că acesta ţintea spre *celeusta*, care era pe cale să taie a treia frânghie.

— *Celeusta!* strigă vâslaşul.

Avertismentul veni prea târziu. O săgeată străpunse pieptul omuleţului, înfigându-se până la capăt. Toboşarul icni şi căzu în genunchi, în timp ce un fir de sânge îi înroşea pieptul. Cu un ultim gest de devotament, acesta lovi frânghia cu toporişca, apoi se prăbuşi şi-şi dădu duhul.

Nava barbarilor începu să se scufunde, stârnind un ultim val de piraţi spre galeră. Doar două gheare mai ţineau cele două nave legate, un lucru care le scăpase tuturor, mai puţin arcaşului. Cocoţat încă pe catarg, ochi şi trase spre

Arcelian, trimiţând o săgeată pe deasupra capului acestuia.

Arcelian văzu că ultimele frânghii se aflau între nave, deşi ambarcaţiunile se atingeau la pupa şi lupta se ducea în spate. Vâslaşul se lăsă în patru labe şi se furişă pe sub balustradă până la prima frânghie. Un barbar muribund zăcea în apropiere, cu mijlocul transformat într-o masă crestată de carne. Vâslaşul puternic se apropie şi ridică sprinten pe umăr corpul celuilalt, apoi se întoarse şi păşi spre frânghie. Se auzi imediat un pocnet şi săgeata se înfipse în spatele barbarului. Cu mâna liberă, Arcelian mânui sabia şi tăie funia tocmai când a doua săgeată străpunse scutul lui uman. Vâslaşul se prăbuşi pe punte, rostogolind la pământ barbarul mort de-acum, şi îşi trase sufletul.

Aproape epuizat din pricina efortului, Arcelian văzu ultima frânghie, a cărei gheară se înfipsese într-un capăt de vergă la trei metri deasupra capului său. Aruncând o privire pe deasupra balustradei, îl văzu pe arcaşul inamic, care îşi abandonase în sfârşit poziţia de pe catarg şi cobora acum pe punte. Profitând de ocazie, Arcelian sări şi alergă pe puntea galerei, căţărându-se pe balustradă, acolo unde frânghia pornea în jos. Regăsindu-şi echilibrul, dădu să lovească, dar inerţia i-o luă înainte.

Forţa celor două nave, imprimată aceleiaşi funii, era prea mare, iar gheara de fier se desprinse de vârful catargului. Tensiunea din frânghie smulse gheara cu viteza unui proiectil, răsucind-o într-o curbură joasă spre apă. Cârligele ascuţite trecură şuierând pe lângă Arcelian, lăsându-l să scape ca prin minune de un sfârşit însângerat, însă funia i se încolăci în jurul coapsei şi-l trase de pe balustradă, aruncându-l în apă chiar în faţa provei navei-pirat.

Neputând să înoate, Arcelian se zbătea nebuneşte şi încerca să-şi ţină capul deasupra apei. Dând din mâini şi picioare, simţi ceva dur în apă şi se prinse cu amândouă mâinile. Obiectul plutitor, o bucată din balustrada de lemn a navei-pirat, desprinsă în timpul coliziunii anterioare, era suficient de mare ca să-l ţină la suprafaţă. Nava-pirat cu

vele albastre se contură deodată deasupra lui şi Arcelian încercă disperat să se ferească din calea ei. Astfel, fu împins şi mai departe de galeră de un curent prea puternic ca să i se opună în starea de slăbiciune în care se afla. Luptându-se să-şi menţină poziţia, privea mirat la nava-pirat pe care o pală de vânt o împingea către mal, cu puntea de-abia mai plutind deasupra apei.

În timp ce Arcelian eliberase tribordul navei romane de gheare, Vitellus şi un ofiţer inferior tăiaseră frânghiile de la babord, cu excepţia ultimei gheare de lângă pupă. Sprijinindu-se de timonă, cu o săgeată înfiptă în umăr, căpitanul strigă la centurionul aflat pe vasul alăturat.

— Plautius, întoarce-te la bord! spuse el cu vocea slăbită. Ne-am eliberat.

Centurionul şi legionarii săi încă duceau o luptă crâncenă pe vasul celălalt, deşi numărul lor scăzuse. Plautius scoase sabia însângerată din gâtul unui barbar şi aruncă o privire scurtă spre galeră.

— Ia-o înainte cu încărcătura! Eu o să-i împiedic pe barbari, strigă el, înfigând sabia în alt atacator.

În spatele lui nu mai erau decât trei legionari, iar Vitellus văzu că nu le mai rămăsese mult de trăit.

— Curajul tău va fi recunoscut, strigă căpitanul, tăind ultima frânghie. Adio, centurionule!

Eliberată de nava ancorată, galera porni înainte cu vela umflată de briză. *Gubernatorul* murise de mult, aşa că Vitellus îndreptă cu greu vâsla principală spre mal, simţind cum îi alunecă din mâinile murdare de sânge. O tăcere stranie se lăsă peste punte, făcându-l să se împleticească spre balustradă şi să privească în jos. Tabloul îl lăsă fără grai.

Pe punte se afla o masă de cadavre dezmembrate, o învălmăşeală de romani şi barbari într-o revărsare sângerie. Un număr aproape egal de atacatori şi membri ai echipajului se luptaseră pe viaţă şi pe moarte. Fusese un măcel cum nu mai văzuse vreodată.

Zdruncinat de aşa imagine şi ameţit de sângerare, privea

la ceruri:

— Protejează-te pentru împăratul tău! oftă el.

Mergând legănat până la pupa, îşi puse braţele obosite în jurul timonei şi ajustă unghiul. Strigătele de ajutor ale oamenilor căzuţi în apă se ridicau până la el, însă urechile căpitanului refuzau să audă, în timp ce nava se îndepărta. Privind fix bucata de pământ din faţă, strânse timona cu ultima fărâmă de energie, hotărât să supravieţuiască.

***

Plutind în apele agitate, Arcelian ridică ochii mirat şi văzu nava romană înaintând liberă, apropiindu-se în scurt timp de locul unde se afla el. Strigând după ajutor, privi disperat cum galera alunecă pe lângă el, ignorându-l într-o tăcere deplină. O clipă mai târziu, văzu profilul navei când aceasta se întoarse şi observă îngrozit că niciun suflet nu se mai afla pe puntea principală. Se mai zărea doar silueta căpitanului Vitellus, prăbuşit peste timona de la pupa. Apoi velele fluturară în vânt, iar galera de lemn înaintă spre mal, dispărând apoi din vedere.

IUNIE 1916
PORTSMOUTH, ANGLIA

Docul era un adevărat furnicar, în ciuda efectului descurajant al burniţei reci. Docherii de la Marina Regală lucrau preocupaţi sub o macara cu abur, urcând cantităţi uriaşe de mâncare, provizii şi muniţie la bordul monstrului cenuşiu ancorat. Acolo, la chei, lăzile erau aşezate în ordine în cala din faţă, în timp ce un şir de marinari îmbrăcaţi în haine scurte şi grele de lână pregăteau nava de plecare.

HMS[4] *Hampshire* încă arăta impecabil, deşi naviga deja de mai bine de zece ani şi participase la în Bătălia Iutlandei. Un crucişător blindat din clasa Devonshire, de zece mii de tone, se număra printre cele mai mari nave de luptă din Marina Britanică. Prevăzută cu douăsprezece tunuri mari de punte, era şi una dintre cele mai letale.

Într-un depozit gol, la patru sute de metri în lungul cheiului, un bărbat cu părul blond stătea lângă un perete şi studia încărcarea navei printr-un binoclu de alamă. Ţinu binoclul la ochi aproape douăzeci de minute, până când apăru un Rolls-Royce verde care traversă docul şi opri în faţa pasarelei principale. Privi cu atenţie cum ofiţerii de marină în uniforme kaki îşi făcură apariţia rapid, înconjurară maşina şi îi ajutară pe pasagerii din aceasta să urce pasarela. După ţinuta lor, se gândi că era vorba despre un politician şi un ofiţer militar de rang înalt. Întrezări chipul ofiţerului, zâmbind ca pentru sine când observă că bărbatul purta o mustaţă groasă.

— E momentul să facem livrarea, Dolly, spuse el cu voce tare.

Se retrase în penumbră, unde aştepta o căruţă bătută de vreme, trasă de un cal înşeuat. Puse binoclul sub scaun, se

[4] His Majesty’s Ship = Nava Maiestăţii Sale (n.tr.)

urcă şi smuci de hăţuri. Dolly, o iapă bătrână, cenuşie şi pestriţă, ridică enervată capul, apoi porni târşâindu-şi picioarele şi trăgând căruţa afară în ploaie.

Docherii nu-i dădură prea multă atenţie când opri căruţa lângă navă, după câteva minute. Îmbrăcat cu o haină decolorată din lână şi pantaloni murdari, cu o bască turtită trasă pe ochi, semăna cu zecile de amărâţi din zonă, care supravieţuiau făcând diverse munci ici şi colo. În acest caz juca un rol, întărit de faptul că era neras şi stropit din belşug pe haine cu whisky ieftin. Când crezu de cuviinţă că venise momentul să între în scenă, îşi anunţă prezenţa îndemnând-o pe Dolly la marginea pasarelei, blocând astfel accesul.

— Ia mârţoaga aia din drum! se răsti un locotenent roşu la faţă, care supraveghea încărcarea.

— Io am o livrare pentru *'Amphsire,* mormăi omul, cu accent de Cockney.

— Ia să-ţi văd actele! ceru locotenentul.

Curierul băgă mâna în haină şi-i întinse ofiţerului o foaie mototolită, udă de apă. Locotenentul se încruntă în timp ce citea, apoi clătină încet din cap.

— Asta nu-i o foaie de expediţie bună, zise el, privindu-l calm pe curier.

— Asta mi-o dat generalu'. Asta şi cinci lire, răspunse omul, făcându-i cu ochiul.

Locotenentul înconjură căruţa şi privi lada care era aproape de mărimea unui sicriu. Pe capac era scrisă cu vopsea neagră o adresă:

PROPRIETATEA MARINEI REGALE
ÎN ATENŢIA LUI SIR LEIGH HUNT
TRIMIS SPECIAL ÎN IMPERIUL RUS
C/O CONSULATUL MARII BRITANII
PETROGRAD, RUSIA

— Hmm! murmură ofiţerul, uitându-se din nou la acte. Ei bine, e semnat de general. Foarte bine, zise el, dând hârtia

înapoi. Tu, de colo! se răsti el, întorcându-se spre un docher din apropiere. Ajută-l să urce lada la bord! Pe urmă să iei căruţa de aici!

Lada era legată cu sfoară, iar macaraua de la bordul navei o ridică spre cer, trecând-o peste balustradă şi aşezând-o în cala din faţă. Curierul îl salută ironic pe locotenent, apoi conduse calul de pe docuri către şantierul naval. Intrând pe un drum de pământ din apropiere, trecu agale printr-un mic cartier de depozite, care se termina cu un teren întins, cultivat. După un kilometru şi jumătate, o luă pe o alee accidentată şi opri căruţa în faţa unei căsuţe dărăpănate. Un bătrân cu un picior beteag ieşi şchiopătând dintr-un hambar aflat în apropiere.

— Ai făcut livrarea? îl întrebă el pe căruţaş.

— Da. Mulţumesc că mi-ai împrumutat căruţa şi calul, răspunse bărbatul, scoţând din portofel o bancnotă de zece lire şi întinzând-o fermierului.

— Iertaţi-mă, domnule, dar e mai mult decât face calul meu, se bâlbâi fermierul, ţinând bancnota în mâini ca pe un copil.

— Şi ce cal bun este! răspunse bărbatul, bătând-o uşor pe gât pe Dolly în semn de adio. Bună ziua! îi spuse fermierului, ducând mâna la pălărie fără alte vorbe şi îndepărtându-se pe alee.

O luă pe drumul de pământ şi merse câteva minute, până când auzi sunetul unui automobil ce venea spre el. O berlină Vauxhall albastră apăru de după o curbă, apoi încetini şi se opri în dreptul lui. Curierul se apropie, portiera din spate a maşinii se deschise, iar el urcă. Un bărbat cu o înfăţişare sobră, îmbrăcat ca un preot anglican, se mută pe banchetă ca să-i facă loc. Se uită la curier cu un văl de nelinişte care-i masca ochii cenuşii, fără viaţă, apoi întinse mâna după carafa de coniac de pe bancheta din spate. Turnând cu generozitate într-un pahar de cristal, i-l dădu curierului, apoi îl instrui pe şofer să continue drumul.

— Lada e la bord? întrebă el direct.

— Da, Părinte, răspunse curierul pe un ton sarcastic care

imita respectul. Au muşcat momeala cu avizul fals şi au încărcat lada în cala din faţă. Nu se mai auzea deloc accentul de Cockney în timp ce vorbea. Peste şaptezeci şi două de ore, poţi să-ţi iei adio de la ilustrul tău general.

Cuvintele lui păreau să-l tulbure pe vicar, deşi asta aşteptase. Băgă mâna tăcut în haină şi scoase un plic plin ochi cu bancnote.

— Aşa cum ne-am înţeles. Jumătate acum, jumătate după... eveniment, spuse el, dându-i plicul când întrerupse vorba.

Curierul zâmbi văzând teancul gros de bani.

— Mă întreb dacă nemţii ar plăti atât de bine să scufunde o navă şi să omoare un general, spuse el. Nu lucrezi din întâmplare pentru Kaizer, nu-i aşa?

Preotul scutură energic din cap.

— Nu, asta e o problemă teologică. Dacă ai fi găsit documentul, acest lucru nu ar mai fi fost necesar.

— Am cercetat conacul de trei ori. Dacă era acolo, l-aş fi găsit.

— Aşa cum mi-ai spus.

— Eşti sigur că a fost dus la bord?

— Am aflat de o întâlnire fixată în programul generalului cu Egumenul Bisericii Ortodoxe Ruse din Petrograd. Nu avem îndoieli în ce priveşte scopul întâlnirii. Documentul trebuie să fie la bord. Va fi distrus împreună cu el şi astfel se va stinge secretul.

Cauciucurile Vauxhall-ului atinseră caldarâmul ud când ajunseră la periferia oraşului Portsmouth. Şoferul conduse spre centru, trecând pe străzile cu şiruri de case înalte de cărămidă. Ajungând la o intersecţie mare, intră pe aleea din spate a unei biserici de piatră din secolul al XIX-lea, cu numele Sfânta Maria, tocmai când ploaia se înteţi.

— Aş vrea să mă laşi la gară, spuse curierul, observând că maşina mare traversase cimitirul bisericii şi se oprise în spatele prezbiteriului.

— Mi s-a spus să las aici o predică, răspunse preotul. Nu durează mai mult de un minut. De ce nu vii cu mine?

Curierul îşi reţinu cu greu un căscat şi privi la geamul stropit de ploaie.

— Nu, cred că o să aştept aici, să nu mă ud.

— Foarte bine. Ne întoarcem imediat.

Preotul şi şoferul se îndepărtară, lăsându-l pe curier să-şi numere banii pătaţi cu sânge. Încercă să facă inventarul bancnotelor emise de Banca Angliei, dar nu reuşi să citească numerele şi-şi dădu seama că i se înceţoşa vederea. Simţi că-l copleşeşte un val de oboseală, aşa că puse repede banii în buzunar şi se întinse pe banchetă să se odihnească. Deşi părea că trecuseră câteva ore, după numai câteva minute simţi pe faţă stropii reci de ploaie şi deschise pleoapele grele. Faţa aspră a preotului îl privea printre picăturile de ploaie. Creierul îi spuse că trupul i se mişca, dar nu-şi simţea picioarele. Deşi avea privirea tulbure, reuşi să se concentreze şi să-l vadă pe şoferul care-l ţinea de picioare, în timp ce preotul îl trăgea de mâini. Cuprins de panică, se strădui să scoată pistolul Webley Bulldog din buzunar. Braţele însă refuzau să-l asculte. Coniacul, se gândi el într-un moment de luciditate. Fusese coniacul.

Un covor de frunze verzi îi apăru în faţa ochilor în timp ce era dus într-un crâng de stejari înalţi. Faţa preotului se legăna încă deasupra lui, o mască mohorâtă de indiferenţă iluminată de doi ochi reci. Apoi faţa căzu sau, mai bine zis, căzu el. Întins pe spate, privi în sus la preot, care îl studia cu un aer vag de vinovăţie.

— Şi ne iartă nouă păcatele noastre, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh! îl auzi el pe preot spunând solemn. Pe acestea le luăm în mormânt.

Apăru dosul unei lopeţi, urmat de un morman de ţărână umedă care căzu şi se rostogoli de pe pieptul lui. Încă o lopată şi încă una şi încă una.

Nu putea să se mişte, nici să vorbească, însă mintea îi era încă limpede. Îngrozit, înţelese în cele din urmă că era îngropat de viu. Încercă să-şi mişte membrele, dar nu izbuti. În timp ce nivelul pământului creştea în mormânt,

strigătele de groază răsunau doar în mintea lui, până când ultima suflare îi fu smulsă în mod dureros.

***

Periscopul contura un arc leneş peste apa neagră, clocotitoare, prezenţa lui fiind aproape invizibilă sub cerul nopţii. La zece metri dedesubt, un *Oberleutnant*[5] de marină german, cu faţă de copil, pe nume Voss, rotea dispozitivul de observare la trei sute şaizeci de grade. Întârzie puţin în dreptul câtorva luminiţe aflate la distanţă. Erau lampioanele caselor împrăştiate prin Cape Marwick, o regiune geroasă şi bătută de vânturi din Insulele Orkney. Voss aproape terminase observarea circulară, când privirea i se opri asupra unei licăriri slabe la orizont, spre est. Reglând lentila ca să vadă mai bine, urmări răbdător mişcarea ritmică a luminii.

— Ţintă posibilă la zero-patru-opt grade, anunţă el, încercând să-şi stăpânească emoţia din glas.

Câţiva marinari aflaţi în camera de control înghesuită a submarinului deveniră brusc atenţi.

Voss urmări obiectul alte câteva minute, timp în care semiluna apăru puţin prin pătura groasă a norilor de furtună. Preţ de o clipă doar, lumina lunii căzu pe obiectul acela, dezvăluindu-i dimensiunea pe fundalul dealurilor aflate pe insula din spate. Voss simţi cum inima i-o lua la goană şi observă că palmele îi asudaseră brusc pe mânerele periscopului. Clipi de câteva ori, se încredinţă că văzuse bine, apoi se îndepărtă de ocular. Fără să spună o vorbă, ieşi în fugă din camera de control şi trecu rapid prin pasajul minuscul care traversa tot submarinul. Ajungând la cabina căpitanului, trase de draperia subţire.

Căpitanul Kurt Beitzen dormea, dar se trezi imediat şi aprinse veioza de deasupra patului.

— *Kapitän*, am zărit un vas mare care se apropie din sud-est, la distanţă de aproximativ zece kilometri. I-am întrezărit conturul. E o navă de război britanică, e posibil să fie o navă de luptă, raportă Voss emoţionat.

---

[5] Locotenent (în germană în original) (n.tr.)

Beitzen clătină din cap şi se ridică, dând pătura la o parte. Dormise îmbrăcat şi încălţă repede o pereche de cizme, după care îl urmă pe ofiţerul secund în camera de control. Experimentat marinar de submarin, Beitzen privi îndelung prin periscopul de atac, apoi dădu cu glas tare coordonatele de dimensiune şi direcţie.

— E navă de război, confirmă el nonşalant. Mai sunt mine în sectorul acesta?

— Nu, răspunse Voss. Cea mai apropiată lansare a fost la treizeci de kilometri înspre nord.

— Pregătiţi-vă de atac! ordonă Beitzen.

Împreună cu Voss trecu la o masă de lemn cu diagrame, unde puseră la cale un curs precis de interceptare şi transmiseră ordinele către timonă. Deşi scufundat, submarinul avea tangaj din pricina mării agitate de deasupra, făcând sarcina urgentă cu atât mai dificilă.

Construit în şantierul din Hamburg, submarinul U-75 era din clasa UE-1, având scopul principal de a pune mine pe fundul mării. Pe lângă încărcătura mare de explozibil, transporta şi patru torpile, plus un tun puternic de 105 mm. Misiunea de a amplasa minele era aproape încheiată şi niciun membru al echipajului nu se aşteptase la o întâlnire cu o navă de război inamică.

Sub comanda lui Beitzen, submarinul U-75 era abia la a doua sa misiune de când fusese lansat, cu şase luni mai devreme. Actuala ieşire fusese deja descrisă ca un mic succes, fiindcă minele submarinului scufundaseră o modestă navă comercială şi două traulere. Dar aceasta era prima ocazie de a obţine adevărata recunoaştere. Tot echipajul află în scurt timp că ţinteau o navă de război engleză, misiune care crescu nivelul concentrării şi al tensiunii. Beitzen însuşi ştia că o asemenea scufundare i-ar aduce Crucea de Fier.

Comandantul german îndrumă uşor submarinul în poziţie perpendiculară faţă de Capul Marwick. Dacă nava de război îşi păstra direcţia, avea să treacă la patru sute de metri de submarinul ascuns. Torpilele acestuia aveau o rază de

aproximativ opt sute de metri, ceea ce necesita o poziţie de tragere periculos de apropiată. În Primul Război Mondial, cele mai multe nave comerciale erau scufundate de tunurile submarinelor. U-75 nu avea această opţiune pentru confruntarea cu crucişătorul bine înarmat, mai ales în apele agitate unde se aflau acum.

Poziţionat pentru atac, căpitanul se ţinea de periscop, aşteptându-şi prada. Lumina lunii dezvălui din nou faptul că *Oberleutnant* era aproape de ţintă. Vasul părea să fie un crucişător blindat, ceva mai mic decât înfricoşătoarele cuirasate.

— Canalele unu şi doi, în poziţie de tragere! ordonă Beitzen.

Crucişătorul se afla acum la mai puţin de un kilometru şi jumătate de ei, ascunzând cu mărimea lui impunătoare linia orizontului. Beitzen verifică repede direcţia de lansare a torpilelor, apoi se uită din nou la ţintă. Vasul se apropia în viteză de raza lor de tragere.

— Deschideţi capacele de la prova! ordonă el.

După câteva secunde, răsună răspunsul prin camera de control:

— Capacele de la prova sunt deschise.

— Pregătiţi canalele unu şi doi!

— Pregătite! veni şi reacţia.

Beitzen urmări crucişătorul prin periscop, aşteptând răbdător în timp ce echipajul din jur îşi ţinea răsuflarea. Văzu cum suprafaţa mare a navei apărea direct în faţa lor. Beitzen întredeschise buzele ca să dea comanda de tragere, când o lumină puternică îi umplu brusc vizorul. O clipă mai târziu, o explozie înăbuşită zgudui pereţii etanşi de oţel ai submarinului.

Beitzen privi năucit prin periscop cum ieşeau flăcările şi fumul din crucişător, luminând cerul nopţii într-o vâlvătaie de un roşu de curmal japonez. Nava mare de război se cutremură şi se zdruncină, apoi prova i se ascunse sub valuri. Pupa se ridică repede, rămase suspendată în aer câteva clipe, după care urmă prova către fundul mării. În

mai puţin de zece minute, crucişătorul mamut dispăru de tot din vedere.

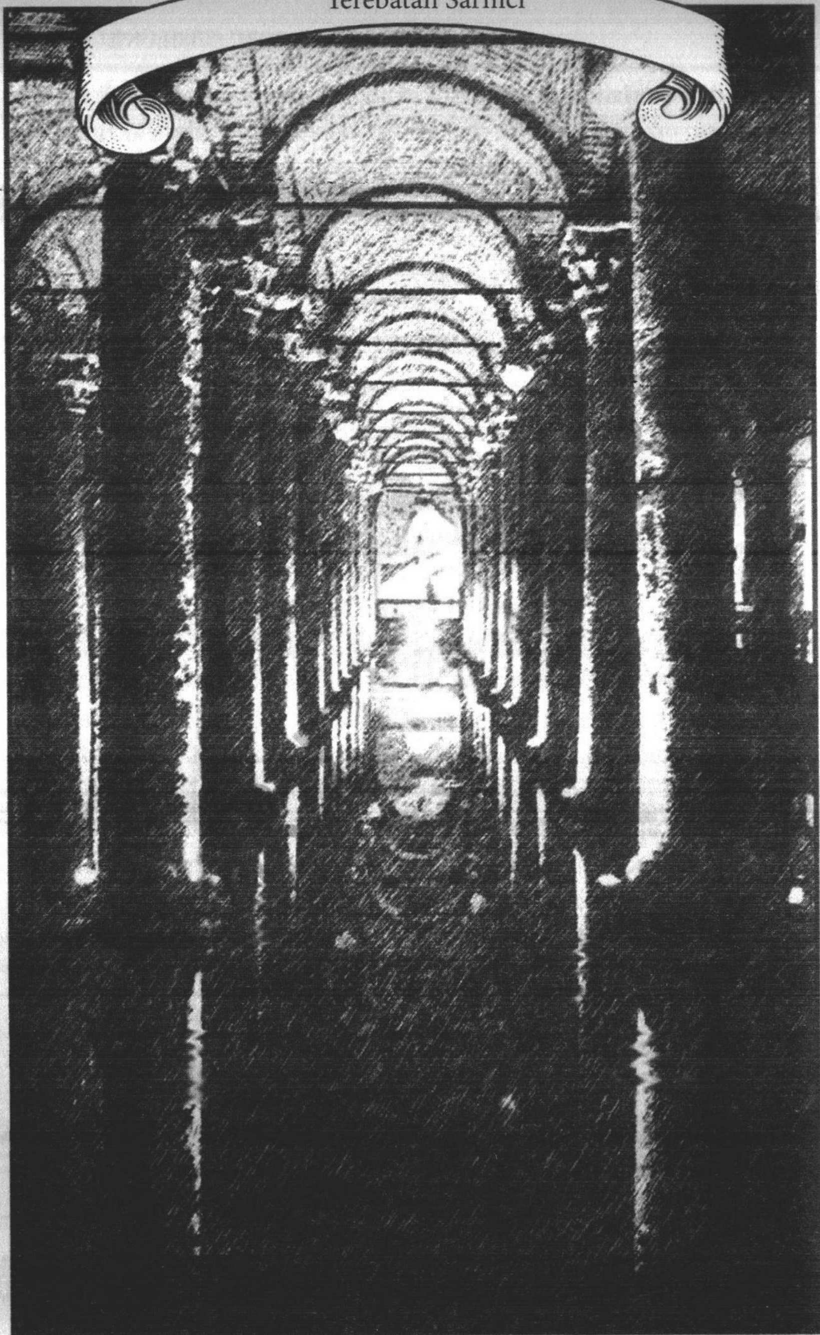
— Voss… eşti sigur că nu sunt mine în sectorul ăsta? întrebă el cu voce spartă.

— Da, domnule, răspunse ofiţerul, verificând încă o dată diagrama cu amplasarea terenului minat.

— A dispărut, mormăi el în cele din urmă către echipajul neliniştit care aştepta ordine. Închideţi capacele şi ieşiţi din starea de alertă!

În timp ce echipajul dezamăgit îşi relua îndatoririle, căpitanul rămase la periscop, privind în gol prin vizor. Câţiva supravieţuitori scăpaseră în bărcile de salvare, dar nu putea face nimic să-i ajute în apele acelea agitate. Privind la marea goală şi neagră din faţa lui, se strădui să găsească un răspuns. Dar niciunul nu avea sens. Navele de război nu explodau pur şi simplu de la sine.

Trecu multă vreme până când Beitzen se desprinse de periscop şi se întoarse clătinându-se în tăcere în cabina lui. Sortit să moară mai târziu în război, nu avea să afle niciodată de ce nava *Hampshire* explodase. Dar în zilele care îi mai rămaseră, tânărul *Kapitän* nu mai scăpă de imaginea ultimelor minute ale crucişătorului, când masiva navă de război se stinsese, pare-se, fără niciun motiv.

Yerebatan Sarnici

PARTEA I

VISUL OTOMAN

1
IULIE 2012
CAIRO, EGIPT

Soarele amiezii ardea prin stratul dens de praf şi de gaze poluante care plutea deasupra oraşului străvechi ca o pătură murdară. Temperatura fiind mult peste media secolului, doar câţiva oameni mai mişunau pe pietrele încinse care pavau curtea centrală a Moscheii al-Azhar. Situată în estul oraşului Cairo, la trei kilometri de Nil, al-Azhar era una dintre cele mai vechi structuri istorice din oraş. Construită prima dată în anul 970 d.H. de cuceritorii fatimizi, moscheea fusese reconstruită şi extinsă de-a lungul secolelor, obţinând în cele din urmă statutul de a cincea dintre cele mai importante moschei islamice. Sculpturile elaborate în piatră, minaretele înalte şi turlele bolţilor se întreceau să-ţi capteze atenţia, făcând dovada a o mie de ani de măiestrie artistică. În mijlocul pereţilor de piatră asemănători cu o fortăreaţă, piesa de rezistenţă a complexului era o curte mare, dreptunghiulară, înconjurată de arcade înalte pe fiecare parte.

La umbra unei galerii cu arcade, un bărbat zvelt, îmbrăcat cu şalvari şi o cămaşă largă, îşi şterse ochelarii de soare, apoi aruncă o privire prin curte. În arşiţa zilei, doar câţiva tineri se aflau prin preajmă, studiind arhitectura sau plimbându-se, cufundaţi în meditaţie tăcută. Erau studenţi la Universitatea al-Azhar, o instituţie renumită în învăţământul islamic din Orientul Mijlociu.

Bărbatul îşi mângâie barba deasă care-i acoperea faţa tinerească, apoi ridică un rucsac ponosit pe umăr. Cu o eşarfa *Keffiyeh* albă înfăşurată pe cap, trecea cu uşurinţă drept un student oarecare la Teologie.

Păşind în lumina soarelui, traversă curtea către arcada

dinspre sud-est. Pe faţada de deasupra arcadelor în formă de chilă se vedeau o serie de rondele şi nişe împodobite, cioplite în stuc, care, observă el, deveniseră locurile preferate de câţiva porumbei pentru cuiburi. Merse spre arcada centrală ieşită în relief, în vârful căreia se afla o casetă dreptunghiulară ce marca intrarea în sala de rugăciune.

Chemarea la *salat* – sau rugăciunea – de prânz avusese loc cu aproape o oră mai devreme, lăsând sala mare de rugăciune aproape goală. Dincolo de foaier, câţiva studenţi şedeau cu picioarele încrucişate pe jos, ascultând prelegerea despre Coran a unui profesor de la universitate. Ocolind grupul, bărbatul se apropie de intrarea în sală. Vizitatorul îşi scoase încălţările şi oferi în tăcere o binecuvântare lui Mahomed, după care intră însoţit de o înclinare a capului din partea portarului.

Sala de rugăciune era un spaţiu deschis, acoperit cu un covor roşu, punctat de zeci de stâlpi de alabastru care se ridicau spre tavanul cu grinzi. Ca în majoritatea moscheilor, nu existau strane sau altare împodobite care să te ajute să te orientezi. Modelele în formă de cupolă de pe covor, marcând poziţiile individuale pentru rugăciune, indicau partea din faţă a sălii. Observând că portarul bărbos nu-i mai dădea atenţie, bărbatul trecu repede printre stâlpi.

Apropiindu-se de câţiva oameni îngenuncheaţi în rugăciune, observă că *mihrab*[6]-ul se găsea în partea opusă a sălii. O nişă de cele mai multe ori modestă, scobită într-un perete al moscheii, aceasta indica direcţia către Mecca. *Mihrab*-ul din al-Azhar era sculptat în piatră netedă şi mărginită de o incrustaţie ondulată de piatră, de culoare neagră şi ivoriu, cu un model aproape modern.

Apropiindu-se de stâlpul aflat imediat lângă *mihrab*, bărbatul îşi dădu rucsacul jos de pe umăr, apoi se aşeză pe covor cu faţa plecată pentru rugăciune. După câteva minute, împinse uşor raniţa într-o parte până când aceasta

---

[6] Nişă de rugăciune (n.tr.)

se lipi de baza coloanei. Văzând doi studenţi care se îndreptau spre ieşire, se ridică şi îi urmă în foaier, de unde îşi luă încălţările. Trecând pe lângă vârstnicul cu barbă, murmură *Allahu Akbar*[7], apoi ieşi grăbit în curte.

Prefăcându-se că admiră în treacăt o rozetă de pe faţadă, o luă repede spre Poarta Barber, care ducea la ieşirea din complexul moscheii. După ce parcurse câteva străzi, se urcă într-o maşină mică închiriată, parcată pe stradă, şi conduse în direcţia Nilului. Trecând printr-un cartier industrial prăfuit, întoarse în parcarea unei foste cărămidării acum în ruine şi opri în spatele rampei de încărcare abandonate. Acolo îşi dezbrăcă şalvarii şi cămaşa, lăsând la vedere o pereche de blugi şi cămaşa de mătase pe care o purta dedesubt. Îşi scoase ochelarii, apoi peruca şi barba falsă. Studentul musulman dispăruse, acesta fiind înlocuit de o femeie atrăgătoare cu tenul măsliniu, ochi negri, pătrunzători şi păr scurt, brunet, tuns în trepte. Aruncând hainele de deghizare într-un tomberon ruginit, se urcă din nou în maşină şi intră iar în traficul leneş din Cairo, îndepărtându-se încet de Nil, către Aeroportul Internaţional din Cairo, în partea de nord-est a oraşului.

Stătea la rând la ghişeul de check-in când rucsacul explodă. Un nor mic, alb, se ridică deasupra Moscheii al-Azhar când acoperişul sălii de rugăciune se prăbuşi, iar *mihrab*-ul se transformă într-o movilă de moloz. Deşi explozia fusese programată între rugăciunile zilnice, mai mulţi studenţi şi îngrijitori de la moschee fură ucişi şi alţi câţiva răniţi.

După ce şocul iniţial trecu, comunitatea musulmană din Cairo rămase scandalizată. Mai întâi dădură vina pe Israel, apoi pe celelalte naţiuni occidentale, căci nimeni nu-şi asumase responsabilitatea pentru explozie. În câteva săptămâni, sala de rugăciuni avea să fie reparată şi un *mihrab* nou avea să fie instalat în grabă. Dar pentru musulmanii din Egipt şi din toată lumea, furia pricinuită de atacul asupra unui loc sfânt ţinu mult mai mult. Puţini şi-ar

[7] Allah e mare. (în arabă în original) (n.tr.)

fi dat seama însă că atacul era doar prima salvă de tun dintr-un program strategic ce avea să încerce să transforme însăşi influenţa asupra întregii regiuni.

2

— Ia cuţitul şi tai-o!

O încruntare furioasă apăru pe faţa pescarului grec, când îi întinse fiului său cuţitul zimţat, ruginit. Adolescentul se dezbrăcă până rămase în pantaloni scurţi, apoi sări peste marginea bărcii, strângând cuţitul într-o mână.

Trecuseră aproape două ore de când plasele de pescuit ale ambarcaţiunii se agăţaseră de fundul apei, spre surprinderea bătrânului grec, care dragase aceste ape de multe ori până atunci, îndreptă barca în toate direcţiile, sperând să desprindă plasele, înjurând în gura mare pe măsură ce devenea tot mai frustrat. Oricât se străduia, plasele rămâneau nemişcate. Avea să fie o pierdere costisitoare să taie o bucată din plase, dar pescarul acceptă înciudat acest risc al meseriei şi-şi trimise băiatul peste marginea bărcii.

Deşi bătute de vânturi la suprafaţă, apele estice ale Egeei erau calde şi limpezi, iar la nouă metri dedesubt băiatul reuşea să întrezărească fundul mării. Era însă cu mult peste capacitatea lui de a se scufunda în mod liber, aşa că-şi opri coborârea şi, cu cuţitul, atacă plasele agăţate. Trebui să se scufunde de câteva ori ca să taie şi ultima frânghie, după care se avântă la suprafaţă cu plasele avariate, epuizat şi abia mai suflând. Înjurând încă pierderile suferite, pescarul întoarse barca spre vest şi o luă spre Chios, o insulă grecească apropiată de teritoriul Turciei, care se ridica din apele azurii la mică distanţă.

La patru sute de metri în larg, un bărbat urmărea curios întâmplarea nefericită a pescarului. Era înalt şi subţire, dar

bine legat, cu pielea foarte bronzată de anii petrecuţi în soare. Îndepărtă telescopul vechi de alamă, dezvăluind o pereche de ochi verzi ca marea, care sclipeau de inteligenţă. Erau ochi contemplativi, înăspriţi de greutăţi şi numeroase întâlniri cu moartea, dar îmblânziţi cu uşurinţă de umor. Îşi trecu mâna prin părul des şi negru ca abanosul, cu doar câteva fire argintii, apoi urcă pe puntea vasului de cercetare *Aegean Explorer.*

— Rudi, am verificat o bună bucată din fundul mării între locul ăsta şi Chios, nu-i aşa? întrebă el.

Un bărbat mărunţel, purtând ochelari cu ramă de baga, ridică privirea dintr-un calculator şi încuviinţă dând din cap.

— Da, ultima grilă se întindea până la aproximativ un kilometru şi jumătate de ţărmul estic. Insula grecească fiind la mai puţin de opt kilometri de Turcia, nici nu ştiu în ale cui ape suntem. Terminasem cam nouăzeci la sută din grilă, când senzorului din spate al AUV-ului i s-a stricat închiderea etanşă şi s-a umplut de apă sărată. Nu va funcţiona cel puţin încă două ore, cât încearcă tehnicienii să repare stricăciunile.

AUV-ul, vehiculul subacvatic autonom, era un robot în formă de torpilă, dotat cu echipament pe bază de senzori, care era lansat peste bordul navei de cercetare. Cu autopropulsor şi anteprogramat cu o direcţie clară de explorare, AUV-ul străbătea fundul mării adunând date pe care le trimitea periodic vasului aflat la suprafaţă.

Rudi Gunn continuă să tasteze. Îmbrăcat într-un tricou zdrenţăros şi pantaloni scurţi în carouri, nimeni nu ar fi ghicit că era directorul adjunct al Agenţiei Naţionale de Marină şi Operaţiuni Subacvatice (NUMA), faimoasa organizaţie guvernamentală responsabilă cu studiul ştiinţific al oceanelor lumii. Gunn lucra de obicei la sediul din Washington al NUMA, nu trimis la bordul unei nave de cercetare turcoaz, pe care agenţia o folosea ca să adune informaţii despre viaţa acvatică, curenţii oceanelor şi poluarea mediului înconjurător. Administrator capabil, se bucura să scape de tumultul capitalei şi să-şi murdărească

mâinile pe teren, mai ales când şi şeful lui scăpase în acest fel.

— Ce fel de contur al albiei am observat în apele puţin adânci din zonă?

— Tipic pentru insulele din zonă. Un prag înclinat se întinde în larg la mică distanţă, pe urmă coboară brusc la adâncimi de sute de metri. Aici ne aflăm în apă adâncă de vreo treizeci şi cinci de metri. Din câte îmi amintesc, zona asta are albia destul de nisipoasă, cu puţine obstrucţiuni.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse bărbatul, cu o scânteie în ochi.

Gunn îi remarcă privirea şi spuse:

— Detectez un plan malefic în mintea şefului.

Dirk Pitt râse. Ca director al NUMA, condusese zeci de explorări subacvatice cu rezultate remarcabile. De la găsirea *Titanicului* până la descoperirea navelor Expediţiei Franklin pierdute în Oceanul Arctic, Pitt avea o abilitate neobişnuită de a rezolva misterele adâncurilor. Un bărbat tăcut, încrezător în forţele proprii, de o curiozitate nesăţioasă, se îndrăgostise de mare la o vârstă fragedă. Atracţia exercitată de aceasta asupra lui nu pălise cu trecerea timpului şi-l scotea din sediul NUMA de la Washington în mod regulat.

— E lucru ştiut, spuse el vesel, că majoritatea epavelor aflate aproape de ţărm sunt descoperite de plasele pescarilor locali.

— Epave? se miră Gunn. Din câte îmi amintesc, invitaţia primită de la guvernul turc era să localizăm şi să studiem impactul algelor apărute de-a lungul apelor de coastă. Nu ni s-a spus nimic de cercetarea epavelor.

— Le iau şi eu după cum apar, zâmbi Pitt.

— Ei bine, deocamdată suntem indisponibili. Vrei să dăm ROV-ul[8] peste bord?

— Nu, plasele pescarului vecin sunt agăţate la o adâncime până la care ne putem scufunda.

Gunn se uită la ceas.

---

[8] Vehicul subacvatic controlat de la distanţă (n.tr.)

— Credeam că pleci, peste două ore ca să petreci weekendul la Istanbul cu soţia.

— Am destul timp pentru o scufundare rapidă până să plec la aeroport, spuse Pitt zâmbind.

— Atunci, spuse Gunn clătinând resemnat din cap, asta înseamnă că trebuie să-l trezesc pe Al.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Pitt aruncă geanta într-o barcă pneumatică Zodiac care se legăna în lateralul vasului *Aegean Explorer*, apoi coborî pe o scară portabilă. Când se aşeză, un bărbat pieptos aflat la timonă răsuci maneta motorului mic amplasat în exterior, iar ambarcaţiunea de cauciuc se îndepărtă de navă cu un salt.

— În care parte te scufunzi? strigă Al Giordino, în timp ce păienjenişul siestei de după-amiază i se ridica încet de pe ochii căprui.

Pitt îşi luase câteva puncte de reper de pe insula învecinată. Îndrumându-l pe Giordino către ţărm într-un unghi stabilit, înaintară pe o distanţă scurtă înainte ca Pitt să comande oprirea motorului. Aruncă apoi o ancoră micuţă peste prova, legând-o când frânghia slăbi.

— Puţin peste treizeci de metri, spuse el, uitându-se la o dungă roşie pe frânghia vizibilă sub apă.

— Şi ce anume te aştepţi să găseşti acolo jos?

— Orice, de la o movilă de pietre până la *Britannic*, răspunse Pitt, referindu-se la o navă-soră a *Titanicului* care fusese scufundată de o mină în Marea Mediterană în timpul Primului Război Mondial.

— Eu pariez că-s stânci, răspunse Giordino, în vreme ce îmbrăca un costum de scafandru ale cărui cusături erau supuse la grea încercare de umerii şi bicepşii lui vânjoşi.

În adâncul sufletului, Giordino intuia că avea să fie ceva mai interesant decât un afloriment stâncos pe fundul mării. Trecuse prin prea multe alături de Pitt ca să se îndoiască de acest al şaselea simţ pe care părea să-l aibă prietenul său când venea vorba de mistere subacvatice. Cei doi se împrieteniseră încă din copilăria petrecută în sudul

Californiei, unde învăţaseră să se scufunde împreună pe Plaja Laguna. În timp ce-şi făceau serviciul militar în Forţele Aeriene, primiseră amândoi o funcţie temporară într-un departament federal nou-înfiinţat, însărcinat cu studierea oceanelor. După numeroase proiecte şi aventuri, Pitt conducea acum agenţia extinsă numită NUMA, iar Giordino lucra împreună cu el ca director de Tehnologie Subacvatică.

— Hai să încercăm o cercetare într-un cerc extins în jurul ancorei! sugeră Pitt în timp ce îşi fixau buteliile de oxigen. Estimez că plasa agăţată se află ceva mai spre mal faţă de poziţia noastră actuală.

Giordino aprobă din cap, apoi îşi îndesă regulatorul în gură, alunecă pe spate de pe barcă şi intră în apă. Pitt se scufundă o clipă mai târziu, iar cei doi urmăriră frânghia ancorei până la fund.

Apele albastre ale Mării Egee erau incredibil de limpezi, iar Pitt vedea fără probleme la o distanţă de cincisprezece metri sau mai mult. Pe măsură ce se apropiau de fundul întunecat, observă cu oarecare satisfacţie că albia mării era formată dintr-o combinaţie de pietriş şi nisip plat. Estimarea lui Gunn era corectă. Zona părea să fie lipsită de obstacole.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară unul de celălalt la trei metri deasupra fundului mării şi înotară într-un cerc leneş în jurul frânghiei ancorei. Un mic banc de bibani de mare trecu pe lângă ei, privind suspicioşi scafandrii înainte de a se avânta în ape mai adânci. Când se îndreptară cu faţa spre Chios, Pitt observă că Giordino îi făcea semn cu mâna. Executând o foarfecă puternică din picioare, Pitt se apropie înot, descoperind că partenerul său arăta spre o formă mare în faţa lor.

Era o umbră înaltă şi cafenie, care părea să tremure în lumina slabă. Îi amintea lui Pitt de un copac bătut de vânt, cu crengile înfrunzite îndreptate spre cer. Înotând mai aproape, văzu că nu era vorbărie un copac, ci de rămăşiţele plaselor pescarului, care se balansau leneş în bătaia curentului.

Atenţi să nu se încâlcească, scafandrii se mişcară cu

precauţie, poziţionându-se pe direcţia curentului pe măsură ce se apropiau. Plasele erau agăţate într-un singur punct aflat chiar deasupra fundului mării. Pitt văzu un şanţ superficial făcut pe fundul de pietriş şi nisip, la capătul căruia era o stinghie verticală înfăşurată în plasă. Apropiindu-se de piedică, văzu că era o ancoră de fier corodată în formă de T, înaltă de aproape un metru şi jumătate. Aceasta era înclinată în lateral, cu un capăt întors spre suprafaţă, iar celălalt înfundat în albie. Pitt se întinse şi dădu nisipul la o parte în jurul bazei, dezvăluind capătul îngropat, care era prins între o bârnă groasă de lemn şi un cadru transversal mai mic. Explorase destule epave ca să recunoască bârna groasă drept chila unei nave.

Se întoarse cu spatele la plase şi privi şanţul lat şi superficial făcut recent pe fundul mării. Giordino se rotea deja deasupra acestuia, urmărindu-i punctul de plecare. La fel ca Pitt, bănuia ce se întâmplase. Plasele de pescuit se agăţaseră în ancoră într-un capăt al vasului naufragiat şi o trăseseră de-a lungul chilei până când se prinsese în cadrul transversal şi se blocase. Acţiunea descoperise fără voie o porţiune mare a unei epave străvechi.

Pitt înotă spre Giordino, care dădea nisipul la o parte din jurul unei ieşituri liniare. Îndepărtând sedimentul protector, scoase la iveală câteva bucăţi din cadrul transversal de sub chilă. Giordino se uită la Pitt cu ochi strălucitori şi dădu din cap. Simţul subacvatic al lui Pitt scosese la lumină o epavă, şi încă una veche.

Descoperind mici fragmente pe măsură ce cercetau perimetrul, îşi dădură seama că vasul avea cam cincisprezece metri în lungime şi că puntea superioară fusese de mult erodată. De fapt, cea mai mare parte a ambarcaţiunii dispăruse, doar câteva secţiuni ale carenei mai rămăseseră intacte. Dar la pupa se vedeau sub nisipul moale câteva mici compartimente. Vase de ceramică, plăci de faianţă şi alte produse mate de olărie răsăreau de peste tot, deşi adevărata încărcătură a navei nu se zărea.

Cum timpul de scufundare se scurta, cei doi scafandri se

întoarseră la pupa şi înlăturară pietrişul şi nisipul, uitându-se după ceva care să-i ajute să identifice nava. Căutând printre bârnele desprinse, Giordino dădu cu degetele peste un obiect neted, aşa că săpă mai departe şi găsi o cutie mică de metal. Ridicând-o până la mască, văzu un mecanism de închidere cu ace încrustat în faţă, deşi inelul era în mare parte corodat. Înfaşurând-o cu grijă într-o pungă pentru scufundare, se uită la ceas, apoi înotă până la Pitt şi-i făcu semn că urca la suprafaţă.

Pitt tocmai descoperise un şir micuţ de oale de lut pe care le lăsă nemişcate când se apropie Giordino. Se întorcea să-l urmeze pe acesta la suprafaţă, când o mică strălucire în nisip îi atrase atenţia. Venea din partea opusă oalelor, unde se lovise cu labele de sedimente. Pitt înotă într-acolo şi dădu nisipul la o parte, dezvăluind o bucată plată de ceramică. Deşi acoperită de concrescenţe, văzu că avea un model elaborat cu motive florale. Înfigând degetele în nisip, apucă marginile unei cutii dreptunghiulare şi o scoase din pământ.

Recipientul de ceramică avea cam de două ori mărimea unei cutii de trabucuri, cu laturile plate marcate de un model în alb şi albastru care se potrivea cu cel de pe capac. Cutia era grea în comparaţie cu dimensiunile, iar Pitt o puse cu grijă la subraţ înainte de a zvâcni spre suprafaţă.

O briză puternică de după-amiază se înteţea dinspre nord-vest, stârnind spume albe pe apă. Giordino era deja la bordul Zodiacului, trăgând ancora, când apăru Pitt. Dând din picioare, se apropie de barca de cauciuc şi îi întinse cutia lui Giordino, după care se urcă în ambarcaţiune şi îşi scoase echipamentul de scufundare.

— Cred că-i datorezi pescarului o sticlă de uzo, spuse Giordino, pornind motorul.

— Ne-a ajutat să găsim o epavă interesantă, asta e sigur, răspunse Pitt, ştergându-şi faţa cu un prosop.

— Nu e o epavă din Epoca Bronzului, dar pare destul de veche.

— E posibil să fie medievală, presupuse Pitt. Doar un

copil, după standardele epavelor din Mediterana. Hai să mergem la mal şi să vedem ce avem.

Giordino ambală motorul, înclinând barca într-o parte, apoi se întoarse spre insula din apropiere. Chios era la două mile distanţă, dar după încă trei mile de-a lungul coastei intrară în golfuleţul micului sat de pescari numit Vokaria. Legară ambarcaţiunea de cheiul bătut de vânturi care părea să fi fost construit în timpul Epocii de Aur a Navigaţiei.

Ambele obiecte erau acoperite de un strat de nisip întărit, format de-a lungul secolelor petrecute în adâncuri. Pitt găsi un furtun cu apă proaspătă în apropiere şi dădu la o parte cu grijă o parte din noroiul depus în straturi pe cutia de ceramică. Curăţată de mizerie şi ridicată la lumina soarelui, era absolut uimitoare. Modelul înflorat în nuanţe de albastru-închis, violet şi turcoaz ieşea în evidenţă pe fundalul albului strălucitor.

— Pare marocană, spuse Giordino. Poţi să-i ridici capacul?

Pitt puse degetele cu atenţie pe capacul proeminent. Întâmpinând puţină rezistenţă, o forţă cu delicateţe să se deschidă. În cutia plină cu apă murdară descoperi un obiect lunguieţ care sclipea uşor în nămol. Pitt înclină uşor cufărul, ca să scurgă apa.

Întinse mâna şi scoase obiectul semicircular cu multe incrustaţii. Spre marea lui mirare, văzu că era o coroană. O ridică uşor, simţind greutatea obiectului din aur masiv, în timp ce metalul sclipea în locurile unde înlăturase sedimentele.

— Ia uită-te la asta! se miră Giordino. Zici că e de pe timpul regelui Arthur.

— Sau al lui Ali Baba, răspunse Pitt, uitându-se la cutia de ceramică.

— Cred că epava aceea nu era o navă comercială oarecare. Ar putea fi un soi de vas regal?

— Tot ce se poate, răspunse Pitt. Se pare că la bord se afla o persoană importantă.

Giordino luă coroana şi o puse pe cap într-un unghi

strâmb.

— Regele Al, la dispoziţia dumitale! spuse el, fluturând din braţ. Cred că aş putea să atrag privirile vreunei doamne bine de pe aici cu asta pe cap.

— Precum şi ale unor domni cu haine albe, pufni Pitt. Ia să vedem cutia ta încuiată!

Giordino puse coroana înapoi în cutia de ceramică, apoi o ridică pe cea mică de fier. Chiar în clipa aceea încuietoarea corodată se desfăcu, căzând pe prosop.

— Siguranţa nu mai e ce-a fost, mormăi el, punând cutia înapoi. Imitându-l pe Pitt, manevră marginile capacului cu degetele, desfăcând capacul cu un pocnet. Înăuntru era doar puţină apă de mare, căci recipientul era aproape plin cu monede.

— Asta zic şi eu lovitură, zâmbi el. Cred că ne putem pensiona mai devreme.

— Mulţumesc, nu. Aş prefera să nu-mi petrec anii de pensie într-o închisoare turcească, răspunse Pitt.

Monedele erau din argint şi foarte corodate, multe fiind lipite unele de altele. Pitt băgă mâna la fundul grămezii şi scoase una care strălucea, o singură monedă de aur care nu suferise efectele coroziunii. O ridică s-o privească, observându-i pecetea neregulată, indicând confecţionarea monedei cu ciocanul. Nişte litere arabe răsucite se vedeau parţial pe ambele părţi, înconjurate de un inel zimţat. Pitt putea doar să bănuiască vechimea şi originea banului. Cei doi examinară curioşi celelalte monede, care, în starea în care se aflau, nu prezentau decât puţine semne.

— Pe baza dovezilor limitate, aş zice că avem de-a face cu o epavă otomană, spuse Pitt. Monedele nu par bizantine, ceea ce înseamnă că sunt din secolul al XV-lea sau mai târzii.

— Cineva trebuie să le poată data cum trebuie.

— Am avut noroc că le-am găsit, încuviinţă Pitt.

— Eu zic să finanţăm proiectul încă o lună şi să evităm să ne întoarcem la Washington.

O camionetă Toyota uzată se apropie pe doc, oprindu-se

cu un scârţâit în faţa celor doi. Un tânăr zâmbitor, cu urechi mari, coborî din maşină.

— Dumneavoastră mergeţi la aeroport? întrebă el, şovăind.

— Da, eu sunt, spuse Pitt, luând din Zodiac geanta pregătită pentru o noapte.

— Şi bunătăţile noastre? întrebă Giordino, înfășurând cu grijă obiectele în prosop, înainte ca şoferul să le vadă.

— Mă tem că merg cu mine la Istanbul. Îl cunosc pe directorul de Studii Maritime de la Muzeul de Arheologie din Istanbul. O să ofere artefactelor o casă primitoare şi să sperăm că o să ne spună ce am descoperit.

— Bănuiesc că asta înseamnă că nu urmează vreo noapte nebună în Chios pentru regele Al, zise Giordino, întinzându-i lui Pitt prosopul.

Pitt privi sătucul adormit care străjuia portul, apoi urcă în maşina oprită.

— Sincer să fiu, zise el când şoferul porni maşina, nu sunt sigur că e pregătită Chios pentru regele Al.

3

Avionul ateriză pe Aeroportul Internaţional Atatürk din Istanbul chiar înainte de lăsarea întunericului. Strecurându-se printre avioanele de linie ca un ţânţar într-un stup de albine, micul aparat de zbor trase în dreptul unui terminal liber şi se opri cu o zdruncinătură.

Pitt se numără printre ultimii pasageri care coborâră din avion şi abia păşise pe terminalul pardosit cu gresie, că îl şi înşfăcă o femeie înaltă şi atrăgătoare cu părul de culoarea scorţişoarei.

— Trebuia să ajungi aici înaintea mea, spuse Loren Smith, retrăgându-se după o îmbrăţişare lungă. Mă temeam că nu mai vii.

Ochii violet străluceau de uşurare când îşi privi soţul.

Pitt o cuprinse cu braţul de talie şi o sărută îndelung.

— O problemă cu un cauciuc la avion ne-a întârziat plecarea. Aştepţi de mult?

— De mai puţin de-o oră. Strâmbă din nas şi-şi linse buzele. Ai gust sărat.

— Eu şi Al am găsit un vas naufragiat pe drum spre aeroport.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse ea, privindu-l cu un aer mustrător. Parcă spuneai că zborul şi scufundările nu se amestecă.

— Aşa e. Dar rabla cu care am zburat abia atingea trei sute de metri în înălţime aşa că sunt în perfectă siguranţă.

— Dacă ţi se face rău cât suntem în Istanbul, te omor, zise ea strângându-l în braţe. Epava e cât de cât interesantă?

— Aşa pare să fie.

Ridică geanta cu artefactele înfăşurate înăuntru.

— Am recuperat câteva artefacte care ar trebuită ne spună câte ceva. L-am invitat pe doctorul Rey Ruppé de la Muzeul de Arheologie din Istanbul să ia cina cu noi diseară, sper că ne poate spune mai multe.

Loren stătea pe vârfuri, uitându-se încruntată în ochii verzi ai lui Pitt.

— E bine că am ştiut de când m-am măritat cu tine că marea o să fie mereu metresa ta, zise ea.

— Din fericire, răspunse el zâmbind şi ţinând-o strâns în braţe, inima mea e destul de mare pentru amândouă.

Luând-o de mână, îşi făcură drum prin mulţimea din terminal şi-şi luară bagajul, apoi merseră cu taxiul la un hotel din centrul istoric al Istanbulului, numit Sultanahmet. După ce făcură un duş rapid şi îşi schimbară hainele, luară alt taxi pentru o plimbare scurtă până într-o zonă rezidenţială liniştită, la câteva străzi distanţă.

— Balikci Sabahattin, anunţă şoferul.

Pitt o ajută pe Loren să păşească pe mica alee pietruită. Pe partea opusă a străzii se afla un restaurant într-o casă

pitorească din lemn, construită în anii 1920. Cei doi trecură pe lângă mesele de afară ca să ajungă la uşă, după care intrară într-un foaier elegant. Un bărbat îndesat, cu părul rar şi zâmbet vesel, veni spre ei şi le întinse mâna.

— Dirk, mă bucur că ai găsit locul, spuse el, strivind mâna lui Pitt într-a sa. Bine ai venit la Istanbul!

— Mersi, Rey, mă bucur să te revăd. Aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, Loren.

— Plăcerea e a mea, răspunse Ruppé ceremonios, strângând mâna lui Loren cu mai puţină forţă. Sper că iertaţi un bătrân pungaş ca mine, care vă deranjează la cină. Plec la Roma mâine-dimineaţă, la o conferinţă de arheologie, aşa că era singura ocazie pe care o aveam ca să discutăm despre descoperirea subacvatică a soţului dumitale.

— Nu e niciun deranj. Sunt mereu fascinată de ceea ce scoate Dirk de pe fundul mării, spuse ea râzând. În plus, ne-aţi adus într-un loc minunat pentru cină.

— Unul dintre restaurantele cu specific pescăresc care îmi plac aici, în Istanbul, răspunse Ruppé.

Plasatoarea veni şi-i conduse pe coridor de-a lungul mai multor săli amenajate în interiorul casei. Îşi ocupară locurile la o masă de lângă fereastra mare ce dădea spre curtea din spate.

— Poate ne recomandaţi nişte delicatese locale, domnule doctor Ruppé, spuse Loren. E prima mea vizită în Turcia.

— Doamne, eu fac aproape douăzeci şi cinci de ani de când m-am stabilit aici. Am venit într-o vară din Arizona ca să predau la o şcoală de arheologie subacvatică şi nu am mai plecat. Am descoperit o veche navă comercială bizantină în largul insulei Kos, pe care am excavat-o, şi de atunci sunt ocupat întruna.

— Doctorul Ruppé este cea mai mare autoritate în materie de antichităţi subacvatice bizantine şi otomane din estul Mediteranei, spuse Pitt. Priceperea şi experienţa lui au fost nepreţuite în multe dintre proiectele noastre din regiune.

— Ca şi în cazul soţului dumitale, naufragiile sunt adevărata mea dragoste, zise el. De când am acceptat postul de studii maritime de la Muzeul de Arheologie, petrec, din nefericire, mult mai puţin timp pe teren decât mi-aş dori.

— Povara conducerii, încuviinţă Pitt.

Ospătarul aduse la masă un platou mare cu midii şi orez ca aperitiv, din care gustară imediat toţi trei.

— Cu siguranţă, lucrezi într-un oraş fascinant, remarcă Loren.

— Da, Istanbul îşi merită numele de „Regele Oraşelor". Întemeiat de greci, crescut de romani şi maturizat sub conducerea otomanilor. Moştenirea lui de catedrale, moschei şi palate antice îl poate încânta chiar şi pe cel mai blazat istoric. Dar, ca domiciliu a douăsprezece milioane de oameni, are şi provocările lui.

— Am auzit că latura politică ar fi una dintre acestea.

— Scopul vizitei dumitale este schimbarea acestei laturi, doamnă senator? întrebă Ruppé, zâmbind.

Loren Smith zâmbi la rostirea aluziei. Deşi era de multă vreme reprezentantul Congresului pentru statul Colorado, nu era avidă de politică.

— De fapt, am venit la Istanbul doar ca să-l vizitez pe soţul meu. Călătoream cu o delegaţie a Congresului în sudul Caucazului şi m-am oprit pe drumul înapoi spre Washington. Un trimis al Departamentului de Stat a spus că în SUA existau anumite îngrijorări în privinţa siguranţei legate de mişcarea fundamentalistă care ia amploare în Turcia.

— Are dreptate. După cum ştiţi, Turcia este un stat laic, musulman în proporţie de nouăzeci la sută, majoritatea fiind de credinţă sunnită. Însă a apărut o mişcare din ce în ce mai mare sub conducerea muftiului Battal, care are centrul aici, în Istanbul, şi sprijină reformele fundamentaliste. Nu sunt expert în asemenea chestiuni, aşa că nu vă pot spune prin ce anume atrage. Turcia suferă pierderi economice la fel ca alte locuri, ceea ce seamănă

nemulţumire şi nefericire faţă de poziţia de stătu quo. Vremurile grele par să fie în avantajul lui. Zilele astea apare peste tot, atacându-l pe preşedintele în funcţie.

— În afară de a dăuna alianţelor occidentale, nu pot să nu mă gândesc că o orientare a turcilor către fundamentalism ar transforma întregul Orient Mijlociu într-un loc şi mai periculos, răspunse. Loren.

— Dat fiind că Iranul controlat de şiiţi îşi încordează muşchii militari, mă tem că îngrijorările dumitale sunt îndreptăţite.

Li se aduse cina; Loren primi un biban de mare la cuptor, iar Pitt o farfurie cu biban la grătar, în timp ce Ruppé, calcan de Marea Neagră.

— Îmi pare rău că stric cina cu politica, e riscul meseriei, se scuză Loren. Mă bucur să spun că bibanul e excelent.

— Nu mă supăr şi sunt sigur că Dirk e obişnuit, zise Ruppé făcând cu ochiul. Se întoarse spre vechiul său prieten. Aşadar, Dirk, spune-mi despre proiectul tău în Marea Egee.

— Investigăm câteva zone moarte, cu nivel scăzut de oxigen, din estul Mediteranei, răspunse Pitt printre îmbucături. Ministerul Mediului din Turcia ne-a îndrumat către o serie de locuri din Marea Egee, unde dezvoltarea algelor a înăbuşit speciile subacvatice. E o problemă tot mai mare pe care o întâlnim în multe puncte de pe glob.

— Ştiu că a fost un motiv major de îngrijorare în Golful Chesapeake, chiar în curtea noastră, remarcă Loren.

— Zonele moarte din Chesapeake au devenit destul de mari în ultimele luni de vară, admise Pitt.

— Totul din pricina poluării? întrebă Ruppé.

Pitt dădu aprobator din cap.

— În majoritatea cazurilor, zonele moarte se află în apropiere de deltele marilor fluvii. Nivelurile scăzute de oxigen sunt, de obicei, un rezultat direct al poluării cu nutrienţi, mai ales sub formă de azot din scurgerile industriale şi din agricultură. Nutrienţii din apă creează iniţial o creştere masivă a fitoplanctonului sau înmulţirea

algelor. Când algele mor în cele din urmă şi se scufundă, procesul de descompunere îndepărtează oxigenul din apă. Dacă procesul ajunge într-un punct critic, apa devine anoxică, ucigând toate speciile subacvatice şi creând o zonă moartă.

— Şi până acum ce aţi găsit în apele Turciei?

— Am confirmat prezenţa unei zone moarte de dimensiuni moderate între insula Chios şi ţărmul continental al Turciei. Continuăm supravegherea în zonă şi vom face până la urmă o hartă a perimetrului şi a nivelului poluării din zonă.

— Aţi găsit sursa? întrebă Loren.

Pitt clătină din cap.

— Ministerul Mediului din Turcia ne ajută să identificăm posibilii poluanţi industriali şi agricoli din zonă, dar încă nu ne apropiem de identificarea sursei sau a surselor.

Ospătarul veni şi luă farfuriile, apoi aduse o tavă cu caise proaspete şi trei cafele. Loren descoperi cu mirare că în cafeaua ei se pusese deja zahăr.

— Dirk, epava ta se află în zona moartă? întrebă Ruppé.

— Nu, dar nu e departe. De fapt, ne opriserăm din treabă, ne reparam echipamentul cu senzori când am descoperit locul. Ne-a ajutat o barcă de pescuit căreia îi lipsesc acum câţiva metri de plasă.

— Când m-ai sunat, ai spus că ai recuperat nişte artefacte.

— Da, chiar le-am adus cu mine, spuse Pitt, arătând din cap spre geanta neagră aşezată la picioarele lui.

Lui Ruppé îi sclipiră ochii, apoi se uită la ceas.

— E trecut de unsprezece şi cred că v-am reţinut deja destul de mult. Dar muzeul e la numai câteva minute distanţă. Mi-ar plăcea să văd obiectele, apoi le puteţi lăsa în siguranţă în laboratorul meu, dacă doriţi.

— Nu fi ridicol, interveni Loren, preîntâmpinând posibila dezamăgire a soţului ei. Amândoi ardem de nerăbdare să ne spui părerea dumitale.

— Minunat, zâmbi Ruppé. Haideţi să ne savurăm cafeaua,

apoi putem merge la biroul meu să vedem aşa cum trebuie ce aţi găsit.

După ce terminară cafeaua şi plătiră nota, cei trei ieşiră din restaurant în stradă. Ruppé se opri în faţa unui Volkswagen Karmann Ghia decapotabil, verde, parcat lângă trotuar.

— Îmi cer scuze pentru lipsa spaţiului pentru picioare, ştiu că e cam înghesuit în spate, zise el.

— Îmi plac maşinile astea Volkswagen vechi, spuse Loren. N-am mai văzut una atât de frumoasă de când lumea.

— A cam îmbătrânit, dar merge încă foarte bine, spuse Ruppé. Am descoperit că e o maşină grozavă cu care să te strecori pe străzile înguste din Istanbul, deşi îmi e dor de aerul condiţionat.

— Cine are nevoie de asta când poţi coborî capota? întrebă Pitt, aşezându-se pe locul din faţă după ce Loren se strecură cu greu pe bancheta din spate.

Ruppé se întoarse în centrul oraşului, apoi pătrunse printr-o poartă mare cu arcadă.

— Suntem pe terenul Topkapi-ului, vechiul palat otoman, explică el. Muzeul nostru se află aproape de intrarea în curtea interioară. Ar trebui să faceţi turul palatului, dacă aveţi ocazia. Dar mergeţi devreme, e un loc preferat de turişti.

Ruppé îşi continuă drumul printr-un fel de parc presărat cu clădiri istorice. Ajungând pe o rampă uşoară, se opri în parcarea angajaţilor din spatele Muzeului de Arheologie din Istanbul. La mică distanţă, se ridica zidul înalt care înconjura Palatul Topkapi.

După ce reuşiră să coboare din maşina înghesuită, Loren şi Pitt îl urmară pe Ruppé către o clădire mare, neoclasică.

— De fapt, muzeul cuprinde trei clădiri, explică Ruppé. Avem Muzeul de Artă Veche Orientală în faţă, apoi Muzeul Pavilionului de Ceramică şi Muzeul de Artă Islamică. Eu rătăcesc prin clădirea principală, care adăposteşte Muzeul de Arheologie.

Ruppé îi conduse pe treptele din spate ale clădirii cu coloane construite în secolul al XIX-lea. După ce descuie uşa din spate, fură întâmpinaţi de un paznic de noapte care stătea înăuntru.

— Bună seara, domnule doctor Ruppé! spuse paznicul. Iar lucraţi până târziu?

— Bună, Avni! Doar o vizită scurtă cu nişte prieteni, apoi plecăm.

— Nu vă grăbiţi! Suntem doar eu şi greierii.

Ruppé îşi conduse oaspeţii prin holul principal, plin cu statui şi sculpturi străvechi. În sălile de expoziţie aflate de o parte şi de alta, existau sarcofage elaborate din tot Orientul Mijlociu. Arheologul se opri şi le arătă un sarcofag masiv de piatră, acoperit de basoreliefuri sculptate.

— Sarcofagul lui Alexandru, cel mai vestit artefact al nostru. Scenele laterale îl înfăţişează pe Alexandru cel Mare în luptă. Nimeni nu ştie cine e cu adevărat înăuntru, deşi mulţi cred că e un guvernator persan pe nume Mazaeus.

— Minunată grafică, murmură Loren. Cât de vechi e?

— Secolul al IV-lea î. H!

Ruppé îi îndrumă pe un coridor lateral, într-un birou spaţios doldora de cărţi. Un întreg perete era ocupat de o masă mare de laborator cu suprafaţa din oţel inoxidabil acoperită de artefacte în diverse stadii de conservare. Ruppé aprinse o serie de becuri suspendate, care scăldau toată camera în lumină.

— Ia să vedem lucrurile tale îmbibate cu apă! zise el, trăgând două scaune la masă.

Pitt deschise punga şi scoase cutia de fier a lui Giordino, desfăcând-o cu grijă din prosop.

— Cred că e puşculiţa cuiva, spuse el. Încuietoarea a căzut singură, explică el, zâmbind vinovat.

Ruppé îşi puse o pereche de ochelari de vedere şi studie cutia.

— Da, pare să fie echivalentul unei casete de valori, destul de veche după aspect.

— Poate conţinutul te va ajuta să o datezi, remarcă Pitt.

Ruppé făcu ochii mari când deschise capacul. Întinzând o bucată de material pe masă, aşeză cu grijă monedele de aur şi argint, şapte la număr.

— Ar fi trebuit să te las pe tine să faci cinste cu cina, zise el.

— Măi să fie, e aur adevărat? întrebă Loren, ridicând moneda de aur şi cântărindu-i greutatea.

— Da, pare să fie din monetăria otomană, răspunse Ruppé, studiind inscripţia de pe monedă. Aveau mai multe pe teritoriul imperiului.

— Puteţi descifra ceva din ce scrie? întrebă ea, admirând literele arabe răsucite.

— Pare să fie transcrierea expresiei *Allahu Akbar*; *adică* „Dumnezeu e mare”.

Ruppé traversă camera şi căută în bibliotecă, scoţând în final un volum gros de pe raft. Răsfoind paginile, se opri la fotografia mai multor monede antice. Comparând imaginea cu una dintre monede, dădu din cap satisfăcut.

— Se potrivesc? întrebă Pitt.

— La fix. Identice cu monedele bătute în Siria în secolul al XVI-lea. Felicitări, Dirk, probabil ai descoperit o navă otomană naufragiată din Epoca lui Suleiman Magnificul.

— Cine-i Suleiman? întrebă Loren.

— Unul dintre cei mai admiraţi şi mai prosperi sultani otomani, fiind probabil al doilea doar după însuşi fondatorul imperiului, Osman I. A extins Imperiul Otoman în sud-estul Europei, în Orientul Mijlociu şi în Africa de Nord în timpul domniei sale, pe la mijlocul anilor 1500.

— Poate a fost un cadou sau o ofrandă adusă sultanului, spuse Pitt, scoţând cutia de ceramică din geantă şi desfăcând-o încet. Ochii lui Loren străluciră la vederea modelului elaborat cu albastru, violet şi alb care împodobea capacul.

— Ce măiestrie! observă ea.

— Vechii meşteşugari musulmani făceau minuni cu faianţa şi ceramica, zise Ruppé. Însă n-am mai văzut ceva asemănător.

O ridică la lumină şi o privi cu atenţie. Avea o crăpătură mică, în zigzag, pe o parte, peste care îşi plimbă degetul.

— Modelul seamănă cu obiectele pe care le-am văzut, cunoscute drept porţelanuri din Damasc, zise el. E un model din renumitele cuptoare străvechi de la Iznik, din Turcia.

Ridică uşor capacul, apoi scoase coroana încrustată din interior.

— O, Doamne! spuse Loren, apropiindu-se.

Ruppé era la fel de impresionat.

— Aşa ceva nu vezi în fiecare zi, spuse el, aşezând-o sub o veioză portabilă ca să o studieze. Luă o mică daltă dentară şi îndepărtă uşor o particulă de sediment. Ar trebui să se cureţe frumos, dacă e manevrată cu grijă, spuse el. Examinând-o cu mai multă atenţie, miji ochii, încruntându-se. Asta e ciudat, spuse.

— Ce anume? întrebă Loren.

— Pare să fie o inscripţie pe marginea interioară. Pot să disting doar câteva litere, dar pare a fi în latină.

— Nu prea are sens, zise Loren.

— Nu, încuviinţă Ruppé. Dar cred că, după puţină restaurare, o să ne putem da seama. Asta ar trebui să ne ajute să aflăm care îi este originea.

— Ştiam eu că am venit unde trebuia, spuse Pitt.

— S-ar zice că epava ta e plină de mistere, zise Ruppé.

Loren privi coroana cu ochi obosiţi, apoi îşi ascunse un căscat.

— Mă tem că y-am ţinut până prea târziu, remarcă Ruppé, aşezând coroana într-un seif din perete, apoi punând cutia cu încuietoare, monedele şi cutia de ceramică într-un recipient de plastic plin cu apă curată. Abia aştept să examinez obiectele cu mai multă atenţie cu ajutorul asociaţilor mei, de îndată ce mă întorc de la Roma.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce făcea o coroană de aur cu inscripţii latineşti pe un vas otoman naufragiat, zise Pitt.

— Poate nu vom afla niciodată, dar sunt curios să văd ce altceva se mai află pe vasul acela, răspunse Ruppé. Oricât de ciudat ar părea, s-au descoperit puţine naufragii

otomane în Marea Mediterană.

— Dacă poţi să anunţi tu autorităţile turceşti de descoperirea noastră, vom face tot posibilul să ajutăm, zise Pitt. Îi întinse lui Ruppé harta nautică unde amplasarea epavei era marcată cu roşu. E destul de aproape de Chios, aşa că s-ar putea să aibă şi grecii un cuvânt de spus.

— O să dau telefon dimineaţă la prima oră, zise Ruppé. S-ar putea oare ca tu şi nava ta să ne ajutaţi să iniţiem o cercetare completă a zonei?

Pitt zâmbi.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să aflăm exact ce anume am descoperit. O să reuşesc să deviez nava noastră pentru o zi sau două. Avem deja la bord un arheolog care ne poate îndruma.

— Bine, bine. Sunt în relaţii bune cu Ministerul Culturii din Turcia. Se vor bucura să afle că epava e în siguranţă.

Se uită la Loren, care se lupta să-şi ţină ochii deschişi.

— Draga mea, iartă-mi bolboroselile istorice! E foarte târziu şi trebuie să vă duc înapoi la hotel.

— Ai face bine, înainte să mă întind să dorm pe unul dintre sarcofagele de afară.

Ruppé încuie biroul, apoi îi conduse afară din clădire, trecând de paznic. În vreme ce coborau treptele muzeului, se auzi bubuitul unor explozii în depărtare şi câteva alarme din apropiere începură să sune, ecoul lor trecând peste zidurile înalte de la Topkapi. Cei trei se opriră şocaţi şi ascultară vocile îndepărtate ale bărbaţilor care strigau, apoi sunetul armelor de foc care trăgeau sub cerul nopţii. Se mai auziră câteva împuşcături, iar zgomotul lor se apropie. Câteva secunde mai târziu, uşa muzeului se deschise în urma lor şi paznicul veni în fugă spre ei cu o expresie de groază întipărită pe faţă.

— Palatul e atacat! strigă el. Camera Relicvelor Sacre din Topkapi a fost prădată, iar gărzile din Bâb-üs Selâm nu răspund. Trebuie să mă asigur că poarta e baricadată.

Bâb-üs Selâm sau Poarta Salutului era intrarea principală în sanctuarul izolat al Palatului Topkapi. Era o palisadă

înaltă care semăna cu un castel de la Disneyland, unde turiştii se adunau dimineaţa ca să exploreze palatul şi domeniile marilor sultani otomani. Imediat după poartă se afla un punct de control în care stăteau gărzile Armatei Turce. Aflată ceva mai departe pe acelaşi drum, poarta era larg deschisă şi nu se vedea niciun gardian.

Paznicul muzeului, Avni, alergă pe lângă Ruppé şi traversă parcarea. Cam la o sută de metri de poartă, depăşi o dubă albă parcată lângă drum. Motorul dubei porni deodată şi maşina se trezi la viaţă.

Farurile erau stinse, stârnindu-i imediat lui Pitt un sentiment dezagreabil. Simţind că era ceva în neregulă, se luă imediat după Avni.

— Mă întorc imediat, mormăi el, apoi plecă în fugă.

— Dirk! strigă Loren, neînţelegând reacţia bruscă a soţului ei.

Dar el nu-i mai răspunse atunci când observă că duba albă începuse să înainteze.

Pitt ştia ce urma să se întâmple, dar nu izbuti să împiedice nimic. Când duba se apropie cu un scrâşnet prelung al motorului, putu doar să privească totul ca într-o scenă filmată cu încetinitorul. Maşina se îndrepta în viteză spre paznicul muzeului. Alergând cât putea de repede, Pitt lansă un avertisment.

— Avni! În spatele tău! strigă el.

Însă gestul fu inutil. Cu farurile încă oprite, maşina înaintă brusc şi îl lovi din spate pe paznicul muzeului. Trupul acestuia zbură pe capotă, apoi se rostogoli pe caldarâm cu o bufnitură. Duba continuă să accelereze, apoi se opri scârţâind în faţa porţii deschise.

Pitt alerga mai departe, apropiindu-se repede de paznicul căzut. După forma grotescă a capului, Pitt îşi dădu seama că avea craniul zdrobit şi că murise instantaneu. Nemaiputând face nimic pentru el în clipa aceea, Pitt înaintă spre dubă.

Şoferul stătea la volan, privind neliniştit la poarta Bâb-üs Selâm. Cu motorul încă pornit, nu reuşi să audă paşii lui Pitt

înainte ca acesta să ajungă lângă dubă. Se întoarse să se uite prin geamul lateral deschis şi se trezi cu două mâini care se întinseră şi-l prinseră de guler. Nici nu apucă să se împotrivească – atât capul, cât şi pieptul îi ieşiră prin geam.

Pitt auzi alţi paşi apropiindu-se, dar nu zări decât o umbră cu coada ochiului în timp ce se lupta cu şoferul. Băgase cotul sub bărbia acestuia şi aproape că-i rupsese gâtul. Şoferul îşi venise în fire şi se lupta să scape de strânsoarea lui Pitt, proptindu-şi genunchii în volan şi agitându-şi mâinile. Însă Pitt reuşi să pună presiune pe gâtul lui până când acesta rămase fără aer, după care începu să se lase moale în braţele lui.

— Dă-i drumul! se răsti deodată o voce de femeie.

Pitt se întoarse spre corpul paznicului mort, ţinându-l încă strâns pe şoferul sugrumat. Loren şi Ruppé veniseră după el pe alee ca să-l ajute pe Avni şi stăteau acum lângă omul care murise. Ruppé se aplecase, sprijinit într-un genunchi, apăsând cu mâna o rană însângerată de pe frunte, iar Loren era lângă el, privind la Pitt cu ochii îngroziţi.

Alături de ei stătea o femeie cu mască neagră de schi, pulover şi pantaloni. Cu braţul întins, ţinea un pistol îndreptat spre capul lui Loren.

— Dă-i drumul, îi spuse din nou lui Pitt, altfel femeia moare.

4

Palatul Topkapi fusese marea reşedinţă a sultanilor otomani timp de aproape patru sute de ani. Un labirint uriaş de clădiri împodobite cu faianţă şi încăperi construite într-un complex aflat pe deal, dând către Cornul de Aur, palatul adăpostea tezaurul istoriei bogate a Turciei. Tururile populare şi aglomerate, conduse de ghizi, ofereau o perspectivă asupra vieţilor personale ale sultanilor,

expunând în acelaşi timp o colecţie impresionantă de artă, arme şi bijuterii. Dar, în mijlocul opulenţei regale, palatul conţinea şi o colecţie însemnată de relicve islamice sfinte, onorate în lumea întreagă. Şi tocmai aceste obiecte le ochiseră hoţii.

O dubă de aprovizionare transportase cu uşurinţă un mic depozit de arme şi de explozibili plastici pe terenul palatului cu câteva zile înainte. Hoţii intraseră pur şi simplu în complex ca turişti spre sfârşitul zilei şi se furişaseră tăcuţi, ascunzându-se în cabina administratorului. La adăpostul întunericului, mult după ce ultimii turişti plecaseră şi intrările fuseseră asigurate, hoţii îşi luaseră armele şi pătrunseseră în încăperea Relicvelor Sacre, unde erau depozitate multe dintre obiectele sfinte.

Atacul propriu-zis nu dură mai mult de un minut, căci hoţii ieşiră printr-un perete lateral, dărâmat cu explozibil, apoi traseră şi uciseră un paznic din apropiere. Adunară în grabă relicvele căutate, apoi scăpară prin zidul avariat.

Hoţii plănuiseră cu grijă o serie de explozii mai mici, ca diversiune, în diferite locuri din complex, croindu-şi apoi drum spre sud pe jos. Odată trecuţi de poarta principală, aveau să fie transportaţi din zonă cu duba care-i aştepta. Urma să dureze doar câteva minute ca să ajungă de acolo în labirintul străzilor întortocheate din Sultanahmet şi să se piardă în noapte.

Sirenele poliţiei răsunau la distanţă când doi bărbaţi în negru intrară alergând prin poarta Bâb-üs Selâm, fiecare ducând un sac de pânză. Femeia care ţinea îndreptată arma spre capul lui Loren dădu imediat câteva ordine scurte, iar cei doi se apropiară de dubă. Cei doi hoţi puseră sacii în spate, apoi îl traseră şi pe şofer acolo şi-l întinseră pe jos. Unul din ei ocoli în fugă duba şi urcă pe locul şoferului, iar celălalt scoase propriul pistol şi-l îndreptă spre Loren. Femeia strigă din nou la Pitt.

— Tu! Depărtează-te de maşină! ordonă ea, ţinând arma către Pitt. Femeia asta vine cu noi. Dacă vrei s-o mai vezi în viaţă, o să spui la poliţie că am scăpat prin Poarta Gülhane

Park.

Făcu un semn cu arma către latura de nord-est a complexului.

Pitt strânse pumnii, iar din ochi aproape că-i ieşeau flăcări, dar nu putea face nimic. Femeia îi simţi furia şi îndreptă pistolul spre capul lui.

— Nici să nu te gândeşti! zise ea.

Bărbatul înarmat o apucă pe Loren de braţ şi o împinse cu brutalitate în spatele dubei, apoi urcă şi el şi închise portiera după ei. Femeia merse cu spatele până la uşa pasagerului, ţinând arma aţintită spre Pitt până când sări înăuntru. Noul şofer apăsă imediat pedala de acceleraţie şi duba ţâşni, scoţând fum din cauciucuri.

Pitt alergă repede spre Ruppé, care se ridicase în picioare clătinându-se, dar încă şovăia din pricina loviturii la cap date de femeie.

— Maşina ta, spuse Pitt în grabă.

Ruppé scoase imediat cheile.

— Du-te tu! Eu nu fac decât să te încetinesc.

— Eşti în regulă?

— E doar o zgârietură, răspunse el cu un zâmbet slab, uitându-se la mâna murdară de sânge. O să fiu bine. Du-te înainte, eu o să informez poliţia când ajunge aici.

Pitt înclină din cap aprobator, luă cheile şi se îndreptă spre Karmann Ghia. Vechiul Volkswagen porni de la prima cheie. Pitt băgă imediat în viteză şi plecă după dubă cu scrâşnet de roţi.

Zona exterioară a Palatului Topkapi era construită oarecum în forma unui *A* înclinat, cu o poartă de acces la baza fiecărui picior. Anticipând că poliţia avea mai multe şanse să vină-prin Poarta Gülhane Park dinspre nord, hoţii o luară către Poarta Imperială spre sud. În ciuda aglomeraţiei zilnice de autobuze pentru turişti, drumurile străjuite de copaci din complex erau înguste, pline de curbe care te obligau să încetineşti.

Pitt o luă pe strada principală, pe unde ieşise duba, dar aceasta dispăruse deja de mult din vedere. Trecând pe

lângă nişte străduţe laterale, simţi că inima bate să-i sară din piept de teamă că nu va putea găsi maşina. Hoţii profesionişti nu erau de obicei ucigaşi, îşi spunea el. Probabil că aveau să-i dea drumul lui Loren în primul moment convenabil. Dar pe urmă îşi aminti de imaginea paznicului călcat intenţionat cu maşina. Auziseră şi destul de multe împuşcături prin palat. Simţi o împunsătură în inimă când înţelese că aceşti hoţi nu se temeau, de fapt, să ucidă.

Apăsă mai tare pe acceleraţie, provocând un scrâşnet chinuit al motorului răcit cu aer al Volkswagen-ului. Karmann Ghia nu era nici pe departe o maşină rapidă, dar mărimea şi viteza îi dădeau sprinteneală în curbe. Pitt îi testa limitele, schimbând mereu vitezele a doua şi a treia pe măsură ce gonea pe drumul sinuos. Reuşi chiar să trimită un capac de roată într-un ulm când rase bordura cu partea din spate a maşinii.

Drumul se îndreptă pe o porţiune scurtă, apoi sfârşi într-o răscruce. Pitt apăsă frâna, intrând prin derapaj controlat în intersecţie şi gândindu-se încotro să o ia. O privire aruncată grabnic în ambele părţi nu dezvălui nici urmă de trafic sau de dubă. Pitt se gândi la remarca femeii despre Poarta Gülhane. Habar nu avea unde era, dar îşi aminti cum arătase direcţia cu pistolul. În ciuda curbelor şi a întoarcerilor făcute, era sigur că femeia indicase spre ceea ce se afla acum în dreapta lui. Intrând în viteza întâi, apăsă acceleraţia şi dădu drumul ambreiajului, pornind pe drumul pavat din stânga.

Frunzişul mare al stejarilor bătrâni îi flutura pe deasupra capului în timp ce gonea, urmând drumul până în locul unde o lua uşor spre dreapta. Coborând o pantă puţin înclinată, ajunse la altă răscruce. De această dată, observă un indicator în engleză, pe care scria „Ieşire”, cu o săgeată către dreapta. Încetinind doar puţin, viră scrâşnind, făcând cauciucurile să geamă şi intră pe o stradă care, din fericire, era necirculată.

Drumul dădea într-o altă stradă largă care ducea către

Poarta Imperială. Pitt văzu că în faţă era mai multă lumină, copacii şi tufişurile de pe domeniul palatului făceau loc aglomerării urbane din centrul oraşului vechi din Istanbul. Uitându-se în lungul drumului, Pitt observă nişte faruri din spate care întorceau chiar în dreptul porţii.

Era duba.

Pitt simţi un suflu de speranţă, apăsând acceleraţia şi gonind spre poartă. Probabil că hoţii avuseseră dreptate, îşi spuse el. Dacă poliţiştii din Istanbul răspundeau la alarmă, încă nu ajunseseră la Poarta Imperială. Când se apropie de poartă, văzu ceea ce păreau să fie trupurile a doi soldaţi turci, întinse lângă drum.

Ignoră imaginea, dădu buzna pe poartă şi făcu un viraj brusc la dreapta, încetinind ca să evite scârţâitul cauciucurilor. Privind în faţă, văzu că duba o luase spre sud, pe un bulevard perpendicular. Pitt se luă după ea, oprind farurile când luă altă curbă strânsă, după care se apropie de maşină.

O masă congestionată de automobile şi oameni pe timpul zilei, centrul istoric Sultanahmet era ciudat de liniştit noaptea. Pitt depăşi în viteză un taxi rablagit, apoi încetini când văzu că duba oprise la semafor.

Treceau pe lângă Catedrala Sfânta Sofia, unul dintre cele mai mari monumente care supravieţuiau din epoca bizantină. Construită ca o bazilică de împăratul roman Iustinian şi transformată mai târziu în moschee, era, de aproape o mie de ani, cea mai mare clădire cu cupolă din lume. Frescele şi mozaicurile sale antice, precum şi arhitectura impunătoare o transformau într-unul dintre cele mai importante repere culturale din Istanbul.

Duba făcu iar la dreapta, traversând Piaţa Sultanahmet şi curtea din faţă a catedralei, unde câţiva turişti se plimbau, făcând fotografii cu exteriorul iluminat. Pitt încercă să se apropie de maşină, dar două taxiuri care plecaseră de lângă trotuar îi tăiară calea.

Duba încetini ca să nu atragă atenţia când o maşină de poliţie trecu în viteză pe o străduţă alăturată cu girofarele şi

sirena pornite, îndreptându-se spre Topkapi, pe deal. Mica mulţime de vehicule ieşi din piaţă şi intră pe altă stradă înainte de a opri la culoarea roşie a semaforului. Un camion ruginit trecu pe străduţa alăturată şi se opri la colţ ca să ridice un morman de gunoi. Pe moment, duba rămase prinsă în spatele unui taxi.

Aflat la două maşini în spate, Pitt privi cum gunoierul, care abia se mişca, începu să cureţe grămada de gunoi şi se hotărî că situaţia îi dădea ocazia să acţioneze. Fără să ezite, sări din Karmann Ghia şi alergă în spatele maşinii celor pe care îi urmărea, ghemuindu-se şi lipindu-se de laturile taxiurilor ca să nu fie văzut. Uşile din spate ale dubei aveau geamuri fumurii, dar Pitt distingea silueta aşezată pe partea dreaptă, care fie avea părul foarte scurt, fie purta o mască de schi.

Lumina semaforului se făcu verde, iar maşina porni, apoi se opri, forţată să aştepte în timp ce gunoierul apatic elibera movila formată din saci mari de resturi menajere. Pitt se apropie ghemuit de dubă şi puse un picior pe bara de protecţie, apoi apucă mânerul portierei cu mâna dreaptă. Deschizând uşa, sări înăuntru cu pumnul stâng strâns, gata să lovească.

Era o manevră riscantă, una care le putea aduce moartea lui şi lui Loren. Dar avea de partea lui elementul-surpriză şi apreciase corect că asasinul din spate lăsase garda jos şi se bucura de succesul furtului. În adâncul sufletului, mai avea un motiv pentru care renunţase la precauţii. Pitt ştia că n-ar fi putut să şi-o ierte dacă nu acţiona şi i se întâmpla ceva lui Loren.

Portiera rămase deschisă, iar Pitt aruncă o privire în compartimentul din spate, fiind deja în mişcare. Îşi jucase bine cartea şi descoperi că asasinul care nu era rănit stătea pe banchetă în dreapta. Pe partea opusă se afla primul şofer, care începea să-şi recapete culoarea în obraji. Loren stătea lângă el, prinsă între un paravan care despărţea partea din spate de cabina şoferului. În fracţiunea de secundă în care se priviră, Pitt citi spaima în ochii soţiei

sale.

Surpriza era numai a lui, căci asasinul nici măcar nu avea pistolul îndreptat spre Loren, ci îl ţinea lângă el. Îl privi speriat pe Pitt prin masca de schi înainte ca acesta să-i dea prima lovitură de pumn în barbă. Mânat de adrenalină şi de furie stăpânită, probabil că Pitt ar fi putut să străpungă peretele lateral al dubei dacă ar fi ţintit altfel. Lovitura îl lăsă lat pe celălalt, prăvălindu-l la podea fără să mai apuce să ridice arma.

Celălalt bărbat reacţionă rapid, bucurându-se probabil de ocazia de a se răzbuna pentru atacul precedent. Sări în spatele lat al lui Pitt, trântindu-l cu pieptul la podea. Avea un pistol în buzunar, pe care se chinuia să-l scoată în timp ce cu celălalt braţ îl apucase pe Pitt. Lipit de podea, acesta din urmă se ridică imediat proptindu-se în braţe, dar nu reuşi să scape de strânsoarea ca de urs a bărbatului. Încercând să găsească un punct de sprijin, îşi rezemă piciorul de bara dubei, apoi încercă să-şi transfere greutatea în spate. Cu atacatorul lipit de el, Pitt se împinse cu mâinile şi picioarele, dându-se înapoi şi ieşind din maşină.

Taxiul oprise la jumătate de metru în spatele dubei. Zburând prin aer, cele două trupuri lipite se izbiră de capota taxiului, şoferul rămânând stâlcit sub greutatea lui Pitt şi suportând forţa impactului.

Acesta încercă să respire, rămas fără aer în plămâni, iar Pitt simţi că strânsoarea din jurul pieptului slăbise. Ridicându-se în picioare, Pitt dădu braţul bărbatului deoparte, apoi îl lovi cu cotul în cap de câteva ori. Era de ajuns că să-l ameţească, aşa că alunecă pe asfalt înainte ca acesta să-şi poată apuca arma.

Trăgându-şi sufletul, Pitt ridică privirea şi o văzu pe Loren coborând din dubă. Avea în mână unul dintre sacii negri.

— Repede, hai să plecăm! o îndemnă el, apucând-o de braţ şi trăgând-o în josul străzii.

Făcură câţiva paşi nesiguri pe trotuar, Loren împotrivindu-se oricărui îndemn de a se grăbi.

— Nu pot să alerg cu pantofii ăştia, se lamentă ea.

Pitt auzi un strigăt dinspre dubă, dar nu mai pierdu vremea privind înapoi. În schimb, o apucă strâns pe soţia lui şi o împinse într-o nişă dintr-o clădire mică şi pătrată aflată la câţiva paşi distanţă. Sări după ea tocmai când se auziră două focuri de armă. Două bucăţi de beton ţâşniră în aer când gloanţele atinseră pământul în dreptul picioarelor lor.

Cadrul uşii le oferea adăpost, dar numai pentru moment. Peste doar câteva secunde, femeia cu pistolul avea să înainteze suficient cât să poată ţinti spre amândoi.

— Încotro acum? spuse Loren gâfâind, cu inima galopând de teamă.

Pitt aruncă o privire la uşa decolorată care se afla în capul scărilor.

— Aş zice că avem o alegere simplă, răspunse el, arătând din cap spre uşă. Intrăm.

5

Două lovituri ferme în uşa de lemn fură de ajuns ca să desprindă încuietoarea veche din balamale şi să forţeze intrarea. Loren şi Pitt se strecurară imediat în camera simplă, goală, având în lateral o tejghea şi o casă de marcat. În partea din spate se afla o scară mare, slab luminată, care ducea la un nivel inferior.

De dincolo de uşă se auzeau paşi apropiindu-se. Pitt se întoarse şi închise uşa, văzând-o pe femeia în negru alergând prin spatele taxiului. Nu zări şi scânteia din ţeava pistolului când aceasta trase din nou, dar văzu glonţul care se înfipse în uşă la câţiva centimetri de faţa lui.

— Cred că trebuie să coborâm, zise el, luând-o pe Loren de mână şi coborând în fugă scara.

Săriseră câteva trepte săpate în piatră când Loren îl trase de mână.

— Nu pot să ajung până acolo pe tocuri, spuse ea, observând că scara ducea destul de mult în jos.

Îşi scoase repede pantofii, apoi continuă să coboare.

— De ce nu este şi simţul practic un considerent în crearea pantofilor pentru femei? întrebă Pitt, ajungând-o din urmă.

— Numai un bărbat ar întreba aşa ceva, mormăi ea, gâfâind din cauza efortului.

Continuară pe scara formată din peste cincizeci de trepte. Cearta lor pe tema încălţărilor făcu loc unei senzaţii de uimire când spaţiul din jur li se dezvălui în lumina slabă.

Ajunseseră într-o încăpere subterană uriaşă, făcută de mâna omului. Era o structură bizară pe care nu te aştepţi să o găseşti în mijlocul agitaţiei din Istanbul. Treptele se terminau cu o platformă de lemn care acoperea aproape întreaga suprafaţă. Pitt admira o pădure de coloane de marmură înalte de nouă metri, care se întindeau la nesfârşit în întuneric, sprijinind cu capitelurile tavanul cu arcade. Un şir de lumini roşii suspendate iluminau întreg spaţiul, creând o atmosferă misterioasă, aproape diavolească.

— Ce e locul ăsta? întrebă Loren, iar ecoul vocii ei răsună printre pereţii de piatră. E uluitor, din toate punctele de vedere.

— E o cisternă subterană. Una uriaşă, din câte se pare. Romanii au construit sute de acest fel sub străzile din Istanbul ca să păstreze apa pe care o transportau din zona rurală prin apeducte.

De fapt, se aflau în cea mai mare cisternă din Istanbul, Yerebatan Sarnici. Construită iniţial de împăratul Constantin şi extinsă apoi de Iustinian, structura avea o lungime de aproape treizeci de metri. Pe vremuri, podeaua şi pereţii acoperiţi cu mortar puteau păstra 80 000 de metri cubi de apă. Abandonată în timpul stăpânirii otomane, fusese uitată şi devenise o baltă plină cu noroi până la restaurarea făcută de guvernul turc în secolul al XX-lea. Ca mărturie a talentului romanilor pentru construcţii, pe fundul cisternei

se mai păstrau câţiva metri de apă pentru efect.

În vasta încăpere nu se auzea niciun sunet cu excepţia clipocitului apei atunci când cădea câte o picătură de pe tavan. Liniştea fu curmată brusc de sunetul paşilor de deasupra, când femeia înarmată, îmbrăcată în negru, traversă holul de la intrare şi începu să coboare treptele. Pitt şi Loren o luară imediat la fugă, urcând pe o rampă de lemn care ducea în partea opusă a încăperii.

Rampa avea în capăt un culoar circular care permitea turiştilor să vadă nenumărate coloane sculptate ce sprijineau tavanul cisternei.

Dedesubt, apele puţin adânci găzduiau sute de crapi coloraţi care nu vedeau niciodată lumina zilei. Pitt şi Loren avură puţin timp să admire peştii în timp ce alergau către capătul îndepărtat al încăperii.

Rampele de lemn erau ude din cauza tavanului de pe care picura apa, iar Loren aluneca întruna din pricina ciorapilor. Când ajunseră la o cotitură, căzu şi rămase întinsă o secundă, trăgându-şi sufletul, până când Pitt o ajută să se ridice. Sunetul pantofilor care coborau treptele de piatră în spatele lor răsuna prin cisternă.

— De ce-şi mai bate capul cu noi? întrebă Pitt cu voce tare, trăgând-o pe Loren după un colţ.

— Poate are ceva de-a face cu asta, răspunse ea, ridicând sacul negru pe care-l ţinea în mână. L-am luat din dubă. M-am gândit că ar putea fi ceva important.

Instinctul soţiei sale îl făcu pe Pitt să zâmbească.

— Da, probabil că asta e, zise el. Dar nu e suficient de important ca să murim din cauza lui.

Paşii care îi urmăreau ajunseseră în capătul scărilor, transformându-se într-un zgomot surd pe rampa de lemn. Pitt şi Loren mai alergară câţiva metri, ajungând într-o zonă care se înfunda.

— Daţi-mi sacul şi puteţi pleca.

Vocea femeii răsuna ca un ecou furios prin cisternă. După un moment de linişte, o auziră din nou alergând. Deşi încă nu o vedeau din pricina luminilor slabe, îşi dădeau seama

că se apropia.

— În apă! şopti Pitt, luând sacul negru de la Loren şi împingând-o către balustradă. Cu rochia ei lungă, Loren păşi stângace peste balustradă, apoi îl lăsă pe Pitt s-o ajute să coboare în apa până la brâu. Trupul ei se cutremură involuntar, atât din pricina apei reci, cât şi a ameninţării apropiate.

— Du-te în spatele coloanei de colo şi nu te arăta până nu te strig! îi spuse el încet.

— Tu unde te duci?

— Îi dau sacul înapoi.

Se aplecă peste balustradă şi-i dădu un sărut scurt, apoi o privi cum trece printre şirurile de coloane de marmură, dispărând din vedere. Mulţumit că era ascunsă şi în siguranţă, se întoarse şi o luă înapoi pe platformă. Un bubuit ca de tunet îl făcu să se oprească, iar o bucată din balustrada de lemn căzu în apă la câţiva metri în faţa lui. Zări silueta femeii înarmate la treizeci de metri distanţă şi alergă repede înainte, până când un şir de coloane îl împiedicară s-o mai vadă.

Gândurile i se învălmăşeau în cele câteva secunde cât mai putea rămâne ascuns. Se gândi la sacul negru, care era tras uşor în jos de două obiecte distincte. Nu avea unde să le ascundă pe rampele goale de lemn, aşa că îşi îndreptă privirea spre coloanele uriaşe din apropiere. Observă că fiecare a treia coloană avea fixat lângă coronament un mic reflector care lumina cisterna. Când paşii femeii se auziră mai aproape, Pitt ridică sacul şi despărţi cele două obiecte prin pânza exterioară. Răsuci apoi mijlocul rămas liber până când sacul aduse cu o halteră, cu câte un obiect la fiecare capăt.

— Dă-i drumul! strigă femeia.

În lumina slabă, Pitt presupuse că era încă prea departe ca să poată ochi bine, aşa că făcu repede doi paşi către balustradă. Pistolul răsună iar şi Pitt văzu cu coada ochiului două licăriri ale ţevii pistolului când împuşcăturile bubuiră în cisternă. Un glonţ lovi balustrada, celălalt îi şuieră pe la

ureche. Fiind deja în mişcare, nu putea decât să continue.

Făcând al treilea pas, ridică sacul şi-l aruncă în sus cu toată puterea. Fără să încetinească, încălecă balustrada ajungând pe partea cealaltă. Sacul se învârti ca un titirez şi încă se mai înălţa când Pitt atinse apa. Se scufundă de îndată către rampă, sub stâlpii de sprijin, înotând în direcţia femeii. Înotă încet în apa puţin adâncă, încercând să nu iasă la suprafaţă. Priceput la scufundări libere, parcurse cu uşurinţă douăzeci şi doi de metri înainte de a ieşi să respire.

Rămase nemişcat, trăgându-şi sufletul sub rampă, verificând unde era femeia. Apreciase corect că trecuse de ea, în timp ce aceasta alerga către locul unde auzise prima dată clipocitul apei. O văzu mergând în partea opusă, cu arma îndreptată spre apă.

Strecurându-se înapoi sub rampă, se îndreptă cu grijă în direcţia cealaltă până ajunse la o curbă. Zona era mai bine luminată decât şi-ar fi dorit, dar cotitura îi oferea ascunzişul potrivit ca să se pregătească pentru un atac. Dădu să se ridice pe un stâlp de sprijin când auzi alţi paşi care coborau pe treptele de piatră. Un claxon de maşină de pe stradă se auzi pe fundal.

— Domnişoară Maria, trebuie să plecăm imediat, strigă o voce bărbătească în turcă. Poliţia începe să cerceteze şi dincolo de Topkapi.

Pitt se scufundă înapoi în apă când femeia începu să alerge în direcţia lui. Auzind-o trecând pe deasupra, rămase nemişcat, ascultând cum începea să urce treptele. Ajungând în capul scărilor, aceasta ezită o clipă, apoi o voce ascuţită străbătu cisterna.

— Nu o să vă uit! ţipă ea.

Sunetul paşilor se estompă, iar claxonul maşinii încetă să se mai audă. Pitt rămase nemişcat în apa rece, ascultând ecoul straniu al picăturilor de apă. Mulţumit că agresorii plecaseră cu adevărat, urcă pe rampă şi se îndreptă spre capăt, strigând numele lui Loren în tot acest timp.

Îngheţată, soţia lui apăru din spatele unei coloane şi înaintă cu greu până la rampă, unde Pitt o ajută să urce.

Deşi părul ei arăta groaznic, avea rochia udă şi tremura de frig, lui Pitt i se părea că era minunată.

— Eşti în regulă?

— Da, spuse ea. Au plecat?

Pitt confirmă din cap, ţinând-o de mână în timp ce mergeau pe rampă.

— Groaznici oameni, zise ea. Mă întreb câţi au ucis în timpul jafului.

Pitt putea doar să speculeze.

— Te-au rănit? întrebă el.

— Nu, dar se vedea că nu le era teamă să ucidă. Nu părea să le pese când le-am spus că sunt senator în Congresul american.

— Probabil că aici îi respectă pe politicieni mai puţin decât în America.

— I-ai dat sacul?

— Nu, mă tem că a trebuit să plece cu mâna goală. După cum ai auzit, nu are de gând să ne uite.

— Unde l-ai ascuns?

Pitt se opri şi arătă spre coronamentul unei coloane de marmură care se ridica din apă la câţiva metri distanţă. Înfăşurat în jurul unui corp de iluminat fixat în vârful coloanei, sacul negru atârna legănându-se deasupra apei.

— Nu e ascuns, spuse el, zâmbind uşor. Doar că nu e tocmai la îndemână.

6

— Încă o ceaşcă de ceai, domnule?

Oaspetele încuviinţă uşor din cap şi gazda îi umplu din nou ceaşca cu ceai negru. Având abia treizeci de ani, era cel mai tânăr dintre cei cinci fii născuţi într-o familie cârmuitoare din Emiratele Arabe Unite. Era zvelt şi purta pe cap o eşarfa albă-cenuşie, călcată perfect şi prinsă cu un

agal[9] cusut cu fir de aur, care abia dacă indica nenumăratele miliarde de petrodolari pe care îi controla familia lui.

— Mişcarea muftiului pare să prindă rădăcini în Turcia, zise el, punând ceaşca jos. Mă bucur de progresul pe care mi l-ai raportat.

— Muftiul Battal are adepţi devotaţi, răspunse gazda, uitându-se la portretul unui bărbat cu figură înţeleaptă şi turban, agăţat pe peretele îndepărtat. Vremurile şi împrejurările au sprijinit extinderea mişcării, iar popularitatea muftiului a devenit şi mai mare. Avem o ocazie foarte bună să schimbăm Turcia şi rolul său în lume. Totuşi, ca să ajungem la această schimbare, avem nevoie de resurse considerabile.

— Sunt devotat cauzei de aici aşa cum sunt devotat şi Frăţiei Islamice din Egipt, răspunse şeicul.

— La fel ca fraţii noştri egipteni, ne vom uni pe calea lui Allah, răspunse gazda cu o plecăciune.

Şeicul se ridică şi traversă biroul cu tavan înalt, care arăta şi dădea impresia de interior al unei moschei. Mici covoare de rugăciune kilim erau aliniate într-un spaţiu deschis, aşezat în faţa unui *mihrab* faianţat, îndreptat spre Mecca. Pe peretele opus, un raft înalt era plin de ediţii străvechi din Coran. O singură fereastră uriaşă, cu privelişte frumoasă, încălzea interiorul altfel auster şi reverenţios.

Şeicul merse la fereastră şi admiră panorama din faţa lui. Clădirea de birouri era situată pe malul asiatic al Bosforului şi oferea o privelişte extraordinară a vechiului Istanbul pe malul european, dincolo de fâşia îngustă de apă. Şeicul privea minaretele înalte ale Moscheii Süleymaniye, aflate la distanţă.

— Istanbulul îşi respectă cu adevărat trecutul, aşa cum se cuvine, spuse el. Nu poţi atinge măreţia fără să construieşti pe trecut.

Se întoarse spre gazda lui.

---

[9] Cordon împletit folosit pentru fixarea pe cap a eşarfei tradiţionale în ţările arabe (n.tr.)

— Fraţii mei sunt toţi educaţi în Occident. Poartă costume după moda englezească şi tânjesc după automobile atrăgătoare, spuse el cu dispreţ.

— Dar dumneata nu eşti ca ei?

— Nu, răspunse şeicul gânditor. Am terminat cursurile Universităţii Islamice din Medina. Încă de la o vârstă fragedă m-am dedicat lui Allah. Nu există ţel mai înalt în viaţă decât să expui cuvintele Profetului.

Se întoarse încet către fereastră, cu o privire rece.

— Ameninţările la adresa modului nostru de viaţă nu încetează niciodată, zise el. În Cairo, sioniştii bombardează al-Azhar, însă nu există niciun val global de indignare.

— Eu şi muftiul Battal suntem scandalizaţi.

— Ca şi mine. Asemenea insulte nu pot fi ignorate, spuse şeicul.

— Trebuie să întărim fundaţia casei noastre ca să reziste forţelor din afară.

Şeicul dădu aprobator din cap.

— După cum ştii, am fost binecuvântat cu o avere considerabilă. Voi sprijini în continuare Sunnah[10] de aici. Împărtăşesc înţelepciunea oraşului Istanbul de a-şi venera trecutul.

— Astfel vom construi mari binecuvântări pentru Allah.

Şeicul se îndreptă spre uşă.

— Voi pregăti în scurt timp transferul de fonduri. Te rog să transmiţi binecuvântările mele muftiului Battal.

— Va fi încântat şi recunoscător. Lăudat fie Allah!

Şeicul răspunse la fel, după care se alătură unui anturaj care-l aştepta dincolo de uşă. După ce grupul de arabi ieşi din foaier, gazda închise uşa şi se întoarse la birou, unde scoase o cheie din sertarul de sus. Mergând către o uşă laterală banală, întoarse cheia în broască şi intră într-un birou alăturat, aproape de trei ori mai mare decât celălalt. Camera era nu doar mare, ci şi grandioasă ca aspect şi cu o

---

[10] Modul de viaţă văzut ca normă în islam, bazat pe învăţăturile profetului Mahomed şi pe analiza Coranului. Se mai numeşte şi *hadith.* (n.tr.)

atmosferă diferită. Puternic luminată, înfăţişa un amestec elegant de artă contemporană şi picturi clasice în ulei, covoare tribale unicat şi mobilă europeană de secol XIX. Accentuate de spoturile din tavan, elementele care dominau camera erau şirurile opuse de rafturi încastrate, pline de relicve şi obiecte antice din epoca otomană, inclusiv vaze de porţelan, tapiţerii detaliate şi arme împodobite cu bijuterii. În mijlocul unui raft se afla piesa de rezistenţă a colecţiei, o tunică brodată cu fir de aur, care îmbrăca un manechin aflat într-o carcasă de sticlă. O plăcuţă din interior indica faptul că tunica fusese purtată de Mehmet I, un sultan otoman care cârmuise în secolul al XV-lea.

O femeie scundă cu părul scurt, negru stătea pe divan, citind un ziar. Prezenţa ei stârni mânia pe faţa bărbatului, acesta trecând pe lângă ea fără să spună o vorbă. Ajungând la biroul sculptat de lângă fereastră, îşi scoase *keffiyeh* şi mantia neagră, dezvăluind bluza sport şi pantalonii de dedesubt.

— A fost productivă întâlnirea ta cu şeicul? întrebă ea, abandonând ziarul.

Ozden Aktan Celik dădu aprobator din cap.

— Găgăuţă ăsta din clica regală s-a învoit să ne mai finanţeze cu nişte bani. Mai exact, cu douăzeci de milioane.

— Douăzeci? răspunse femeia, făcând ochii mari. Puterea ta de convingere este cu adevărat impresionantă.

— Pur şi simplu, trebuie să asmuţi un arab bogat împotriva altuia. Când o să afle donatorul nostru din Kuweit de contribuţia şeicului, o să fie nevoit să o depăşească, fie şi numai din orgoliu. Desigur, vizita ta recentă la Cairo a mărit miza.

— E uimitor cum ameninţarea sionistă poate fi folosită pentru asemenea profituri. Gândeşte-te numai la banii care s-ar economisi dacă arabii şi israeliţii s-ar împăca într-o bună zi.

— Ar găsi fiecare un ţap ispăşitor de care să se ia, spuse Celik, aşezându-se la birou. Statura sa era bine

proporţionată, iar părul negru începea să i se rărească, aşa că şi-l pieptăna în părţi către spate. Avea nasul mare, dar şi o figură puternică şi n-ar fi părut defel nelalocul lui pe coperta revistei *Gentlemen's Quarterly.* Doar ochii negri dezvăluiau o personalitate stranie, dansând permanent într-o piruetă emoţională intensă. Zvâcniră de furie când se aţintiră asupra femeii.

— Maria, aş fi preferat să nu te arăţi atât de repede. Mai ales cu spectacolul haotic făcut aseară.

Ochii lui o fixau cu mânie.

Oricât de intimidant ar fi vrut să fie, femeia nu părea să fie afectată în vreun fel.

— Operaţiunea s-a desfăşurat întru totul conform planului. Nu ne-a întârziat ieşirea decât amestecul unor martori băgăcioşi.

— Şi a subminat obţinerea artefactelor lui Mahomed, şuieră el. Ar fi trebuit să-i ucizi pe toţi pe loc.

— Poate. Dar se pare că doi dintre ei erau demnitari guvernamentali americani, inclusiv o senatoare. Moartea lor ar fi umbrit obiectivul nostru. Iar obiectivul nostru pare să fi fost atins.

Împături ziarul pe care-l citea şi i-l aruncă lui Celik.

Era un număr din *Milliyert,* un cotidian turcesc, cu titlurile mari care anunţau: „Atac ucigaş al hoţilor de la Topkapi, relicve sfinte au fost furate".

Celik dădu din cap.

— Da, am citit relatările. Presa dă vina pe păgânii locali care au furat şi au profanat sfintele relicve musulmane ale naţiunii noastre. Exact titlurile spre care am ţintit. Dar uiţi că am plătit ca să influenţăm câţiva reporteri locali. Ce părere are poliţia?

Maria sorbi dintr-un pahar cu apă înainte să răspundă:

— Nu putem fi siguri. Informatorul meu din departament nu a putut obţine azi-dimineaţă decât o copie electronică a raportului despre incident. Se pare că nu au suspecţi, deşi femeia americană a dat nişte descrieri fizice şi a spus că echipa noastră părea să vorbească în arabă.

— Ţi-am spus că nu-mi place ideea să folosim agenţi irakieni.

— Sunt bine pregătiţi, frate, şi, dacă ar fi prinşi, ne-ar servi drept ţapi ispăşitori. Pentru scopurile noastre, un hoţ şiit, chiar dacă e din Irak, este aproape la fel de productiv ca un necredincios din Vest. Sunt plătiţi bine ca să-şi ţină gura. Şi-apoi, au impresia falsă că lucrează pentru fraţii lor şiiţi. N-aş fi putut obţine asta fără ei, adăugă ea, deschizând o mică valiză care i se odihnea la picioare.

Căută înăuntru şi scoase un obiect plat înfăşurat în hârtie cafenie. Se apropie şi puse pachetul pe birou, în faţa lui Celik. Ochii negri ai acestuia fixară pachetul, iar Celik începu să-l desfacă cu degete tremurătoare. Sub hârtie găsi un săculeţ de tafta verde. Deschizându-l, scoase obiectul afară, un drapel negru şters, cu bucăţi lipsă pe marginea materialului. Îl privi aproape un minut înainte de a-l ridica şi a-l ţine cu respect.

— Sancak-i Şerif. Stindardul sacru al lui Mahomed.

Era una dintre cele mai preţioase relicve din Topkapi şi poate cea mai importantă sub aspect istoric. Drapelul negru de lână, creat din turbanul unui duşman învins servise ca stindard în luptă pentru profetul Mahomed. Îl luase cu el în importanta Bătălie Badr, victorie care sprijinise ridicarea Islamului însuşi.

— Mahomed a schimbat lumea cu ăsta, zise Celik, cu un amestec de admiraţie şi deziluzie în ochi. Aşa o să facem şi noi.

Îl duse pe braţe la carcasa de sticlă şi-l aşeză în locul care adăpostea tunica sultanului Mehmet.

— Şi cum s-au pierdut celelalte relicve? întrebă el, întorcându-se cu faţa spre femeie.

Maria privea în pământ, gândindu-se la un răspuns.

— Femeia americană a luat al doilea sac când a scăpat din dubă. S-au ascuns în Yerebatan Sarnici. Am fost forţată să plec înainte să-l recuperez, adăugă ea dispreţuitoare.

Celik nu spuse nimic, dar ochii lui o sfredeleau ca o pereche de lasere. Iar îi tremurau mâinile, dar de data asta

de mânie. Maria încercă subtil să împiedice izbucnirea:

— Misiunea a fost totuşi un succes. Chiar dacă toate relicvele avute în vedere nu au fost obţinute, impactul e acelaşi. Intrarea şi recuperarea stindardului de luptă vor genera reacţia aşteptată din partea oamenilor. Aminteşte-ţi planul strategic. E doar un pas în misiunea noastră.

Celik se calmă puţin, dar tot mai căuta o explicaţie:

— Ce făceau turiştii ăştia americani la Topkapi în toiul nopţii?

— Conform raportului poliţiei, erau la Muzeul de Arheologie, aproape de Poarta Bâb-üs Selâm, se întâlneau cu un custode. Bărbatul – se numeşte Pitt – e un soi de expert în domeniul subacvatic pentru guvernul american. Se pare că a descoperit o veche epavă lângă Chios şi discuta despre artefacte cu autoritatea maritimă a muzeului.

Celik se înveseli când auzi de epavă.

— Era o navă otomană? întrebă el, privind tunica expusă în faţa lui.

— Nu am alte informaţii.

Celik se uita la firele colorate de pe tunica veche.

— Moştenirea noastră trebuie păstrată, spuse el încet, ca şi cum se găsea într-o transă care-l purtase înapoi în timp. Bogăţiile imperiului ne aparţin. Vezi dacă poţi să afli mai multe despre naufragiu!

Maria dădu din cap.

— Se poate. Şi ce facem cu omul ăsta, Pitt, şi soţia lui? Ştim unde sunt cazaţi.

Celik privea în continuare tunica.

— Nu-mi pasă. Omoară-i, dacă vrei, dar fă-o cu discreţie! Apoi pregăteşte-te pentru următorul proiect!

Maria clătină din cap şi un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

7

Sophie Elkin îşi trecu peria prin părul drept şi negru, apoi aruncă o privire fugară în oglindă. Îmbrăcată în pantaloni kaki uzaţi, cu o bluză de bumbac asortată şi fără pic de machiaj, i-ar fi fost greu să pară şi mai ştearsă de atât. Însă nu-şi putea ascunde frumuseţea naturală. Avea faţa îngustă, cu pomeţi proeminenţi, nasul mic şi ochii de culoarea mării. Pielea îi era netedă şi curată, în ciuda numeroaselor ore petrecute în aer liber. Moştenise trăsăturile mai ales de la mama ei, o franţuzoaică îndrăgostită de un student israelit la Geologie care studia la Paris şi emigrase cu el la Tel Aviv.

Sophie îşi minimalizase mereu înfăţişarea şi feminitatea. Încă de mică dispreţuia rochiile cumpărate de mama ei, preferând pantalonii ca să poată lua parte la jocurile dure ale băieţilor din cartier. Singură la părinţi, fusese apropiată de tatăl ei, care ajunsese la conducerea Departamentului de Geologie de la Universitatea din Tel Aviv. Tânără şi independentă, se bucurase să-l însoţească în expediţiile pe teren ca să studieze formaţiunile geologice din deşerturile din apropiere, unde absorbea fascinată poveştile spuse lângă foc despre evenimente biblice petrecute chiar pe locul unde instalau tabăra.

Munca tatălui ei o făcuse să studieze arheologia la facultate. În timp ce încerca să-şi ia diploma, fusese zdruncinată de arestarea unui alt student pentru furtul artefactelor din arhivele universităţii. Incidentul a fost cel care a introdus-o în lumea întunecată a comerţului clandestin cu antichităţi, pe care ajunse să-l deteste din cauza impactului produs asupra monumentelor culturale şi istorice. După obţinerea doctoratului, abandonase mediul academic şi se alăturase Autorităţii Israeliene pentru Antichităţi. Cu pasiune şi devotament, reuşi să ajungă la conducerea Departamentului de Prevenţie a Furtului de Antichităţi în doar câţiva ani. Devotamentul acesta îi lăsa

puţin timp pentru viaţa personală, aşa că ieşea rareori la întâlniri, preferând să-şi petreacă majoritatea serilor lucrând până târziu.

Luându-şi geanta, ieşi din apartamentul ei micuţ, aflat pe coasta unui deal şi cu vedere spre Muntele Măslinilor, şi conduse spre Oraşul Vechi din Ierusalim. Autoritatea pentru Antichităţi avea sediul în Muzeul Rockefeller, o clădire mare şi albă, din calcar, aflată în colţul nord-estic. Având doar doisprezece angajaţi, departamentul ei avea sarcina imposibilă de a proteja cam treizeci de mii de situri străvechi aflate în Israel.

— Bună dimineaţa, Soph! o întâmpină vocea detectivului senior, un bărbat înalt şi slab, cu ochii bulbucaţi, pe nume Sam Levine. Îţi aduc o cafea?

— Mersi, Sam, mi-ar plăcea, zise ea, ascunzându-şi căscatul când se strecură în biroul ei înghesuit. Azi-noapte s-au făcut nişte lucrări de construcţii aproape de apartamentul meu. Am dormit foarte prost.

Sam se întoarse cu cafeaua şi se aşeză de cealaltă parte a biroului.

— Dacă nu dormeai, trebuia să vii cu noi în recunoaştere aseară, zise el, zâmbind.

— Vreo arestare?

— Nu, probabil că jefuitorii de morminte din Hebron au fugit. Am abandonat pe la miezul nopţii, dar ne-am ales cu o grămadă frumoasă de dălţi şi lopeţi.

Probabil a doua cea mai veche meserie din lume, jefuirea mormintelor se afla în topul listei cu infracţiuni a Departamentului de Prevenire a Furtului de Antichităţi. De câteva ori pe săptămână, Sophie şi Sam conduceau misiuni de supraveghere în toiul nopţii în cimitirele vechi din ţară, unde observaseră semne de săpături recente. Oale, bijuterii, chiar şi oasele îşi găseau de obicei un cumpărător în piaţa de antichităţi vândute clandestin care umplea – Israelul.

— Acum că ştiu că suntem pe urmele lor, probabil o să stea potoliţi vreo două săptămâni, zise Sophie.

— Sau o să se mute în altă parte. Presupunând că au destui bani ca să cumpere nişte lopeţi noi, adăugă el, zâmbind din nou.

Sophie aruncă o privire la câteva rapoarte şi tăieturi din ziare de pe birou, apoi îi întinse un articol lui Sam.

— Mă preocupă excavarea asta din Cezareea, spuse ea.

Sam citi în grabă articolul.

— Da, am auzit de asta. E o excavare sponsorizată de universitate în vechile spaţii portuare. Aici scrie că au descoperit nişte artefacte într-un port maritim din secolul al IV-lea şi un posibil mormânt. Chiar crezi că situl e ameninţat de hoţi?

Sophie termină cafeaua, apoi puse ceaşca pe birou, cu o privire neliniştită.

— Reporterul putea la fel de bine să pună o reclamă şi beculeţe. De câte ori ajunge cuvântul „mormânt” în ziar e ca un magnet. I-am implorat pe reporteri de o mie de ori să evite să facă publice amplasările mormintelor, dar îi interesează mai mult să vândă ziarele decât să ne protejeze moştenirea.

— Ce-ar fi să mergem şi să aruncăm o privire? Avem programată o recunoaştere în seara asta, dar aş putea să-i trimit pe băieţi acolo. Probabil s-ar bucura de o călătorie pe coastă.

Sophie se uită în calendarul de pe birou, apoi clătină din cap.

— Sunt liberă după unu. Cred că am putea merge să verificăm şi să rămânem peste noapte dacă merită.

— Acum mai vii de acasă. Pentru asta, mă duc să mai fur o ceaşcă de cafea pentru tine, spuse el, sărind de pe scaun.

— Bine, Sam, aşa rămâne. Apoi îl privi severă. Dar nu mai folosi cuvântul „a fura” în preajma mea!

***

Situată pe coasta Mediteranei, la aproximativ cincizeci de kilometri nord de Tel Aviv, Cezareea era o enclavă puţin populată, umbrită cu uşurinţă de trecutul istoric drept centru al puterii romane. Construit de regele Irod cel Mare

ca oraş portuar fortificat în secolul I î.H., Cezareea se mândrea cu celebre elemente ale arhitecturii romane. Un templu cu coloane înalte, un hipodrom mare şi un palat împodobit pe malul mării, toate acestea se regăseau în oraşul care primea apă rece de pe continent prin apeductele masive de cărămidă. Cea mai impresionantă reuşită inginerească a lui Irod nu era însă pe pământ. Proiectase şi construise diguri din blocuri de beton, folosindu-le ca să creeze cel mai mare port protejat din estul Mediteranei. Succesul portului crescuse importanţa Cezareei, devenind capitala Iudeii sub stăpânirea romană, iar oraşul rămase un centru comercial semnificativ timp de peste trei sute de ani.

Sophie cunoştea bine rămăşiţele vechiului oraş, după ce petrecuse o vară întreagă în acel loc în timpul facultăţii. Ieşind de pe autostrada aglomerată de pe coastă, traversă cu maşina un complex de case luxoase, apoi ajunse la rămăşiţele sitului roman, care acum era un parc naţional protejat. Veacurile nu menajaseră construcţia originală, vechile clădiri romane fiind de mult prăbuşite. Însă multe din resturile elementelor antice ale oraşului erau încă intacte, inclusiv o secţiune mare a unui apeduct arcuit care se întindea peste nisipurile de culoare ocru, nu departe de amfiteatrul mare care dădea spre mare.

Sophie parcă maşina pe un loc de lângă intrarea dinspre vârful colinei, adiacentă unor fortificaţii din epoca cruciaţilor.

— Echipa de la universitate face săpături lângă port, îi spuse ea lui Sam. E puţin de mers până acolo.

— Mă întreb dacă pe aici găsim ceva de mâncare.

Privi îngrijorat dealurile golaşe din parc.

Sophie îi aruncă o sticlă cu apă de pe bancheta din spate.

— Sunt sigură că sunt nişte restaurante aproape de autostradă, dar deocamdată trebuie să te mulţumeşti cu o dietă lichidă.

Se îndreptară către plajă pe poteca sinuoasă ce se lărgea în unele locuri de-a lungul malului. Trecură pe lângă un

drum de mult uitat care străjuise cândva reşedinţe şi mici prăvălii, resturile fantomatice nemaifiind acum decât nişte grămezi dezordonate de piatră. Pe măsură ce urmau poteca la vale, micul port se deschidea în faţa lor. Nu mai rămăsese mare lucru după care să-i recunoşti marginile, căci digurile originale se scufundaseră cu secole în urmă.

Poteca ducea către un luminiş extins, unde grămezile de piatră erau împrăştiate pe teren în toate direcţiile. Câteva corturi bej apărură ceva mai la vale, iar Sophie observă nişte oameni care lucrau în mijloc sub un paravan mare. Drumeagul continua încă o sută de metri la vale, acolo unde apele Mediteranei loveau ţărmul. Se vedeau doi bărbaţi pe un banc de nisip, delimitat de două generatoare care bârâiau cu zgomot în depărtare.

Sophie o luă spre paravanul mare, ridicat, după cum se vedea, peste o zonă cu excavări active. Două femei tinere stăteau lângă o movilă de pământ, filtrând solul printr-o cutie cu plasă. Când se apropie, Sophie văzu că un bărbat mai vârstnic, aplecat într-un şanţ, cerceta solul cu o perie şi un făraş. Cu hainele ponosite, cu barba căruntă, tunsă scurt şi o pereche de ochelari sprijiniţi pe vârful nasului, Keith Haasis avea înfăţişarea unui profesor universitar distins.

— Câte comori romane ai dezgropat azi, doctore Haasis?

Bărbatul cu barbă se îndreptă în şanţ cu o privire enervată, care se transformă imediat într-un zâmbet larg când o recunoscu pe cea care-l întreba.

— Sophie! strigă el. Ce bine-mi pare să te văd!

Sări afară din şanţ şi se grăbi spre ea, strângând-o tare în braţe.

— A trecut prea mult timp, spuse el.

— Te-am văzut acum două luni la conferinţa de arheologie biblică din Ierusalim, îl mustră ea.

— Cum spuneam, prea mult timp, râse el.

Când era mai tânără, Sophie participase la numeroase seminarii ale profesorului de arheologie de la Universitatea din Haifa, ceea ce dusese la o amiciţie profesională. Haasis era o persoană foarte importantă, atât ca expert în

arheologie, cât şi ca sursă de informaţii despre siturile nou descoperite şi activităţile distructive.

— Doctore, acesta e asistentul meu, Sam Levine, spuse Sophie, prezentându-l pe tovarăşul ei.

Haasis îi prezentă pe studenţii din apropiere, apoi îi conduse pe Sophie şi pe Sam către un cerc de scaune de tabără care înconjurau o ladă frigorifică mare. Profesorul le întinse cutii cu suc rece, apoi îşi şterse fruntea şi se aşeză pe un scaun.

— Cineva trebuie să dea drumul azi la briză pe ocean, spuse el cu un zâmbet obosit. Apoi, uitându-se la Sophie, întrebă: Presupun că e o vizită oficială?

Luând o gură de suc, Sophie dădu din cap în loc de răspuns.

— Vreun motiv anume de îngrijorare?

— Puţină publicitate exagerată în ediţia de ieri din *Yedioth Ahnronoth*, spuse ea, scoţând articolul de ziar din geanta de pe umăr.

Întinzându-i articolul lui Haasis, îl privi cu răceală pe Sam, care-şi golise cutia cu suc şi o lua pe a doua din ladă.

— Da, un reporter local a venit pe aici pentru un interviu acum câteva zile, spuse Haasis. Probabil că articolul lui a fost preluat la Ierusalim.

Îi zâmbi lui Sophie şi-i dădu articolul înapoi.

— Nu strică puţină publicitate pentru ceva arheologie serioasă, zise el.

— Nu strică, exceptând invitaţia curajoasă făcută oricărui hoţ care are o lopată, răspunse ea.

Haasis flutură braţul în aer.

— Locul ăsta a fost prădat secole întregi. Mă tem că orice „comoară romană” care a fost îngropată aici a dispărut de mult. Ori agentul tău nu a fost de acord?

— Ce agent? întrebă Sophie.

— Eram în Haifa la o întâlnire, dar studenţii mi-au spus că un agent de antichităţi a venit ieri şi a verificat locul unde se desfăşoară proiectul. Stephanie, spuse el, strigând peste umăr.

Una din fetele cu cutia veni în grabă spre ei. Studenta durdulie, de aproape douăzeci de ani, stătea în faţa lui Haasis cu o privire devotată.

— Stephanie, spune-ne despre tipul de la Autoritatea pentru Antichităţi care a venit ieri, îi ceru el.

— A spus că e de la Departamentul de Prevenţie a Furturilor. Voia să verifice dacă artefactele noastre sunt în siguranţă, aşa că i-am făcut turul sitului. Cel mai mult părea să-l intereseze excavarea din port şi papirusul.

Sophie şi Sam se priviră, ridicând din sprâncene.

— Îţi aminteşti cum îl chema? întrebă ea.

— Yosef nu-ştiu-cum. Era destul de scund, cu pielea măslinie şi părul creţ. Părea palestinian, ca să fiu sinceră.

— Ţi-a arătat vreo legitimaţie? întrebă Sam.

— Nu, nu cred. S-a întâmplat ceva?

— Nu, absolut nimic, spuse Haasis. Mersi, Stephanie! Ce-ar fi să le duci ceva de băut şi celorlalţi?

Haasis aşteptă până când plecă fata cu braţele pline de cutii, apoi se întoarse spre Sophie.

— Nu e unul dintre agenţii voştri? întrebă el.

Sophie clătină din cap.

— Cu siguranţă nu e de la Departamentul de Prevenire a Furtului de Antichităţi.

— Poate era de la autoritatea parcurilor naţionale sau vreunul dintre ofiţerii voştri regionali. Afurisiţii ăştia de copii nu par să-şi mai amintească nimic în zilele noastre.

— E posibil, răspunse ea pe un ton neîncrezător. Poţi să ne arăţi săpăturile? Cel mai mult mă interesează mormântul. După cum ştii, jefuitorii de morminte din Ierusalim au creat în ultima vreme un fel de industrie artizanală.

Haasis zâmbi, apoi arătă cu degetele mari peste umeri.

— E chiar în spatele nostru.

Se ridicară toţi trei şi merseră spre un şanţ lat care se întindea în spatele scaunelor. Mai multe semne roşii de plastic erau înfipte în pământ, înconjurând o mică porţiune cu oase aflate la vedere. Sophie recunoscu un femur printre

rămăşiţele îngropate în pământ.

— Nu e un mormânt propriu-zis. Tocmai am descoperit un singur mormânt la marginea sitului. Nu are legătură cu săpăturile de aici, explică Haasis.

— Ce e locul ăsta? întrebă Sam.

— Credem că a fost un depozit de marfă. Am luat zona în vizor după ce s-a descoperit aici, acum câţiva ani, un cântar de bronz. Sperăm să adunăm mostre de cereale, orez şi alte alimente de bază care ar fi putut ajunge aici din port. Dacă reuşim, ne vor ajuta să înţelegem mai bine tipul şi volumul negustoriei care se făcea în Cezareea când era un centru comercial prosper.

— Şi mormântul cum se leagă de toate astea? întrebă Sophie.

— Încă nu am datat nimic, dar bănuiesc că omul ăsta a fost victimă colaterală a invaziei musulmane din oraş în 638 d.H. Mormântul e chiar dincolo de fundaţia clădirii, deci cred că vom descoperi că a fost un singur cadavru îngropat în grabă lângă zid.

— În articolul din ziar scria că e un mormânt „bogat în artefacte”, remarcă Sam.

Haasis râse.

— Mă tem că sunt doar licenţe jurnalistice. Am găsit câţiva nasturi din oase de animale şi călcâiul unei sandale înainte de a opri săpăturile. Dar cam astea sunt toate „artefactele bogate” din interiorul mormântului.

— Drăguţii de jefuitori de morminte din zonă vor fi, mai mult ca sigur, dezamăgiţi, zise Sam.

— Într-adevăr, răspunse profesorul. Căci adevăratele bogăţii le-am descoperit de-a lungul digului. Arătă din cap către Mediterana, unde bârâitul generatoarelor se auzea dinspre deal. Am dat peste un document timpuriu, un papirus, care ne-a încântat pe toţi. Haideţi să coborâm la apă, pe urmă vă arăt artefactul.

Haasis îi conduse pe Sophie şi pe Sam pe potecă, apoi îi îndrumă la coborârea dealului. Mici movile de piatră spartă ieşeau din sol în jurul lor după un tipar straniu, amintiri

şterse ale numeroaselor clădiri care sufocau oraşul cândva şi care se transformaseră de mult în moloz.

— Folosind şabloane în care să toarne betonul şi să pună pietrele la locul lor, regele Irod a construit două diguri mari care se uneau printr-un cerc, ca două braţe, le explica Haasis în timp ce mergeau. Deasupra lor s-au construit depozite şi un far înalt care se afla la intrarea în port.

— Îmi amintesc că un proiect mai vechi de cercetare a identificat un număr mare de pietre sub apă, care se pare că ar fi căzut din far, zise Sophie.

— Păcat că munca lui Irod nu a supravieţuit ravagiilor mării, spuse Sam, uitându-se la apă fără să descopere resturi vizibile ale digurilor originale.

— Da, majoritatea blocurilor de beton sunt acum complet scufundate. Dar aici se află ce mă interesează cel mai mult, spuse Haasis, arătând către golful invizibil. Pentru studenţi, depozitul de pe deal e o şcoală bună în ce priveşte munca de teren, dar amenajarea portului este ceea ce face din Cezareea un loc unic.

Traversară plaja şi ajunseră pe o porţiune mică de pământ care împungea marea şi valurile. Doi studenţi lucrau cu spor la excavarea unui puţ adânc din centrul palmei de pământ stâncos. În apropiere, se vedea un scafandru care lucra în mare, cu un compresor cu jet de apă.

— Aici era punctul de plecare al digului principal, explică Haasis, vorbind tare ca să acopere zgomotul compresorului din apropiere. Credem că pe acest loc se afla echivalentul unei vămi. Unul din băieţi a găsit un papirus într-o oală spartă chiar aici, zise el, arătând către un şanţ de lângă ei. Am extins câteva şanţuri în câteva direcţii, dar nu am mai găsit alte artefacte.

— E uimitor că a supravieţuit atât de aproape de apă, spuse Sam.

— Am găsit fragmente din fundaţie care sunt încă deasupra celor mai înalte niveluri ale mareelor.

Se uitară în puţul de explorare unde unul din studenţi le

arătă o mică secţiune plată de pardoseală din marmură.

— Se pare că aţi ajuns la pivniţă, remarcă Sophie.

— Da, mă tem că nu mai avem mult de excavat.

— Scafandrul ce face acolo?

— E inginer maritim şi ne ajută să reconstituim configuraţia construcţiilor originale din port. Crede că ar exista o încăpere subterană în vama noastră şi caută o cale de acces pe sub apă.

Sophie merse până pe marginea digului şi se uită la scafandru. Lucra la trei metri adâncime, chiar sub ea, şi ţinea îndreptat un jet de apă pe suprafaţa fundului bătătorit. Fără să-i observe pe spectatorii pe deasupra lui, bărbatul întrerupse căutările şi începu să urce. Ţinea capătul jetului de apă în sus şi stropi ca o fântână arteziană când ieşi la suprafaţă. Stând chiar în dreptul lui, Sophie fu scăldată într-o ploaie de apă sărată înainte să apuce să se dea la o parte.

— Prostule! înjură ea, ştergându-şi apa sărată din ochi cu mânecile ude leoarcă.

Dându-şi seama ce făcuse, scafandrul întoarse repede duza către mare, apoi înotă până la mal şi închise compresorul. Întorcându-se spre victima lui, se uită la hainele ude care i se lipeau de corp, apoi scoase regulatorul din gură.

— Priviţi, o zeiţă a mării! spuse el, zâmbind larg.

Sophie scutură capul şi se întoarse cu spatele la el, devenind şi mai furioasă când îl văzu pe Sam râzând cu poftă. Haasis îşi stăpâni veselia şi îi sări în ajutor:

— Sophie, e un prosop în cortul meu. Hai să te uscăm!

Scafandrul puse regulatorul înapoi în gură şi dispăru sub apă, în timp ce Sophie îl urma pe Haasis pe potecă. Ajunseră la cortul profesorului, unde îşi uscă părul şi hainele cât de bine putu. Briza caldă avea să-i zvânte repede hainele, dar tremura din cauza efectului răcoritor al evaporării bruşte pe pielea umedă.

— Pot să văd artefactele excavate? întrebă ea.

— Sigur. Sunt chiar alături.

Profesorul o conduse către un cort mare, deschis la un capăt, înăuntru erau artefacte recuperate din zona depozitului, în mare parte fragmente de oale şi de pardoseală, presărate pe o masă lungă, acoperită cu o pânză. Studenta Stephanie era ocupată cu un aparat foto şi un caiet, numerotând şi înregistrând cu grijă fiecare fragment înainte de a-l pune într-o cutie subţire de plastic. Haasis ignoră artefactele şi o conduse pe Sophie spre o măsuţă din spatele cortului. Pe aceasta se afla doar o cutie sigilată pe care Haasis o luă cu precauţie şi-i deschise capacul.

— Mi-aş dori să fi găsit mai mult, zise el melancolic, dându-se deoparte şi lăsând-o pe Sophie să privească în cutie.

Înăuntru se afla o bucată lunguiaţă de material cafeniu, fixat între două lamele de sticlă. Sophie observă imediat că era un papirus, o suprafaţă obişnuită de scriere în Orientul Mijlociu folosită până la sfârşitul primului mileniu. Mostra era uzată şi fragilă, însă şirurile ordonate de simboluri scrise de mână se vedeau bine pe aproape toată lungimea documentului.

— Se pare că e un fel de registru al portului. Se disting referinţele la cantităţi mari de cereale şi la o turmă de vite care au fost descărcate la debarcader, zise Haasis. Vom afla mai multe după analiza de laborator, dar cred că ar putea fi o factură emisă de vamă pentru un vas comercial care aducea produse din Alexandria.

— Ce descoperire grozavă! îl felicită Sophie. Cu puţin noroc, va suplimenta informaţiile recuperate din zona depozitului.

Haasis râse.

— Cu norocul meu, se va dovedi a fi chiar contrariul.

Se întoarseră amândoi când o persoană înaltă intră în cort cu un coş mare de plastic în mână. Sophie văzu că era scafandrul, având pe el costumul de scufundare şi părul negru liber şi îmbibat de apă. Încă mânioasă din pricina duşului, dădu să facă o observaţie caustică, dar simţi că

vocea i se înmoaie când o întâmpinară un zâmbet strălucitor şi o pereche de ochi verzi care păreau să o sfredelească.

— Dirk, aici erai, zise Haasis. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe minunata, dar umeda Sophie Elkin, de la Autoritatea Israeliană pentru Antichităţi. Sophie, acesta este Dirk Pitt Jr, pe care l-am împrumutat de la Agenţia Naţională de Marină şi Operaţiuni Subacvatice a Statelor Unite.

Dirk, fiul şi tizul directorului agenţiei, veni spre ei şi puse jos coşul. Afişând în continuare zâmbetul dezarmant, dădu prietenos mâna cu Sophie. Ea nu se împotrivi când acesta nu se grăbi să-i elibereze mâna din strânsoare.

— Îmi cer scuze pentru duş, nu mi-am dat seama că erai chiar acolo.

— Nicio problemă, sunt aproape uscată.

În sinea ei, o speria faptul că furia îi fusese înlocuită brusc de o furnicătură ciudată.

Îşi atinse absent părul, ca să demonstreze că spunea adevărul.

— Sper că-mi vei face cinstea de a mă lăsa să te invit la cină în seara asta, ca să mă revanşez.

Propunerea directă a lui Dirk o luă prin surprindere şi se chinui să răspundă, murmurând ceva aproape neinteligibil. O voce interioară striga la ea că-şi pierdea calmul, de obicei imperturbabil. Haasis interveni, din fericire, ca să o scape de momentul stânjenitor.

— Dirk, ce e în cutie? întrebă el, privind curios la aceasta.

— Doar câteva bunătăţi din încăperea subterană.

Haasis rămase cu gura căscată.

— Există cu adevărat?

Dirk dădu aprobator din cap.

— Ce încăpere? întrebă Sophie.

— În timp ce verificam rămăşiţele digului de la ţărm, am găsit sub apă o mică deschizătură lângă puţurile de testare ale lui Keith. Nu puteam să strecor decât un braţ, dar simţeam că aveam mâna deasupra apei. De aceea foloseam jetul de apă, ca să fac o gaură mai mare prin

nămol şi concrescenţe.

— Cât de mare e cavitatea? întrebă Haasis emoţionat.

— Nu e cu mult mai mare decât un spaţiu auxiliar, are cam 1,8 m adâncime. Dar cea mai mare parte este deasupra apei. O să risc să spun că făcea parte dintr-o pivniţă folosită pentru depozitare şi pentru arhivarea registrelor.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Sophie.

Dirk şterse coşul de plastic pe care-l adusese şi scoase cu grijă capacul etanş. Înăuntru se aflau mai multe cutii din ceramică, toate dreptunghiulare şi de un portocaliu-roşiatic. Scoase o cutie şi i-o întinse lui Sophie.

— Sper că-i poţi descifra conţinutul, zise el. La şcoala de inginerie navală nu m-au învăţat texte străvechi.

Sophie puse cutia pe masă şi ridică încet capacul. Înăuntru erau şase suluri de material, strâns înfăşurate.

— Sunt suluri de papirus, zise ea cu o voce uluită.

Haasis nu se mai putu stăpâni, îşi puse o pereche de mănuşi albe şi se strecură lângă Sophie.

— Lasă-mă să văd! zise el, scoţând un sul şi desfăcându-l încet pe faţa de masă.

Un scris de mână, cu mişcări apăsate, ciudat, dar ordonat umplea pagina.

— Pare să fie în greaca coptă, spuse Sophie, privind peste umărul profesorului. Un scris antic, dezvoltat în Egipt cu ajutorul alfabetului grec, limba coptă era limba vulgară, folosită în estul Mediteranei în timpul stăpânirii romane.

— Într-adevăr, confirmă el. Pare să fie registrul anual al unui căpitan de port, pentru taxe portuare şi de andocare. Astea sunt numele navelor, spuse el, arătând cu degetul înmănuşat două coloane.

— Asta nu e o referire la împărat? întrebă Sophie, indicând un simbol din partea de sus.

— Da, răspunse Haasis, încercând să interpreteze antetul. Are titlul de raport al taxelor portuare din Cezareea sau ceva de acest gen. Scris în numele împăratului Marcus Maxentius.

— Dacă nu mă înşală memoria, Maxentius a fost contemporanul lui Constantin.

— Maxentius era stăpân pe partea de vest, iar Constantin pe cea de est, înainte ca ultimul să-şi consolideze puterea.

— Înseamnă că acesta datează de la începutul secolului al IV-lea.

Haasis confirmă din cap cu o strălucire în ochi, apoi se uită la celelalte suluri.

— Ne pot oferi o perspectivă uimitoare asupra vieţii din Iudeea sub stăpânire romană.

— Ar trebui să ne ofere baza unei teze sau două pentru studenţii tăi, zise Dirk, scoţând din cutie alte trei cutii de ceramică.

Punând cutia goală sub braţ, se întoarse şi dădu să iasă din cort.

— Dirk, tocmai ai făcut o descoperire istorică magnifică, spuse Haasis uluit. Unde naiba te duci?

— Mă duc să mă ud ca un prost, răspunse el cu un zâmbet pieziş, pentru că mai sunt o grămadă acolo de unde le-am adus pe astea.

8

Ozden Celik ajunse la Moscheea Fatih, una dintre cele mai mari din Istanbul, la o oră după *salat*-ul de dimineaţă şi descoperi că sălile împodobite din interiorul complexului erau în mare parte goale. Trecând pe lângă sala principală de rugăciune, o luă pe un coridor lateral către spatele clădirii, după care ieşi într-o curte mică. Lespezile de marmură duceau spre o clădire banală, situată în zona izolată de turişti şi credincioşi. Celik ajunse în prag şi intră pe uşa grea de lemn.

Păşind înăuntru, se trezi într-un birou luminos şi agitat. Grupuri de cabine cenuşii se întindeau în toate direcţiile, cu

un birou mare de lemn în faţă pe post de recepţie. Zumzetul neîncetat al imprimantelor cu laser şi al soneriilor de telefon umplea aerul, creând o atmosferă de call-center într-un departament de marketing. Doar mirosul de tămâie arsă şi fotografiile cu moschei turceşti de pe pereţi dovedeau contrariul.

Acestea, dar şi absenţa oricărei femei.

Celik observă că angajaţii din birou erau bărbaţi cu barbă, mulţi dintre ei purtând halate lungi, tastând la calculatoare într-o dezordine aparentă. Un tânăr de la tejghea se ridică în picioare când se apropie Celik.

— Bună dimineaţa, domnule Celik! îl salută el. Muftiul vă aşteaptă.

Secretarul îl conduse pe Celik pe lângă un şir de cabine spre biroul mare din colţ. Camera era auster amenajată, fiind împodobită doar de covoarele turceşti obligatorii. Ieşeau în evidenţă însă rafturile de cărţi uşor deformate care străjuiau pereţii, pline ochi de tomuri religioase care conţineau pregătirea scolastică a unui muftiu musulman.

Muftiul Altan Battal stătea la biroul sărăcăcios de director, scriind ceva într-un blocnotes, cu două cărţi deschise de-o parte şi de alta. Ridică privirea şi zâmbi când secretarul îl introduse în birou pe Celik.

— Ozden, ai ajuns. Te rog, ia loc, îl îndemnă el. Hasan, lasă-ne să discutăm în voie, adăugă el, expediindu-l pe secretar.

Acesta dădu repede înapoi, închizând uşa la ieşire.

— Tocmai făceam ultimele notiţe pentru predica de vineri, spuse muftiul, aşezând creionul pe birou, lângă telefonul mobil.

— Ar trebui să pui un imam să facă asta în locul tău.

— Poate că da. Dar simt că e menirea mea. Dacă îl deleg pe unul dintre imamii moscheii să facă asta, aş putea stârni şi invidii. Aş prefera să mă asigur că toţi imamii din Istanbul vorbesc într-un singur glas.

Ca muftiu al Istanbulului, Battal era liderul teologic al celor trei mii de moschei din oraş. Doar preşedintele

Diyanet Îşleri[11], funcţie nealeasă prin vot în guvernul laic al Turciei, avea, practic, mai multă autoritate spirituală asupra populaţiei musulmane din ţară. Însă Battal cucerise inimile şi minţile celor care veneau la moschee.

În ciuda rangului său înalt, Battal părea doar un cleric obişnuit, auster şi cenuşiu, cu barbă mare. Era un bărbat înalt, de statură solidă, cu o prezenţă impunătoare. Încă nu împlinise cincizeci de ani şi avea o figură lungă ce exprima dispoziţia senină a unui pui de labrador. Purta deseori costum pe sub robe şi manifesta un simţ al umorului care făcea ca islamismul său fundamentalist să pară aproape distractiv.

Dar, în ciuda dispoziţiei voioase, mesajul pe care-l transmitea era unul sumbru. Crescut conform principiilor fundamentaliste extreme de interpretare islamică, sprijinea prin viu grai islamismul şi extinderea Islamului ca mişcare religioasă şi politică. Perspectiva lui asupra lumii prevedea subjugarea drepturilor femeii, opunându-se cu fermitate moravurilor şi culturii occidentale. Îşi construise treptat o bază solidă, ridicându-se împotriva influenţelor străine, îndreptându-şi apoi criticile asupra guvernului laic în timp ce situaţia economică din Turcia se înrăutăţea. Deşi nu adoptase public o poziţie militantă, credea în *jihad* ca mod de apărare a teritoriului islamic. Ca şi Celik, era mânat de un orgoliu puternic şi aspira în secret la conducerea ţării, ca lider religios şi politic.

— Am venit cu nişte veşti foarte bune, pe mai multe planuri, spuse Celik.

— Prietene Ozden, întotdeauna lucrezi în culise spre beneficiul meu. Ce anume ai făcut acum pentru cauza noastră?

— M-am întâlnit de curând cu şeicul Zayad din Familia Regală a Emiratelor. E mulţumit de munca pe care ai făcut-o şi doreşte să facă o nouă contribuţie substanţială.

Battal căscă ochii mari.

---

[11] Departamentul din guvernul Turciei axat pe probleme religioase (n.tr.)

— Pe lângă celălalt gest generos de mai înainte? Ce veste minunată! încă nu mă dumiresc totuşi de ce îl interesează mişcarea noastră de aici, din Turcia.

— E un vizionar, răspunse Celik, care sprijină adeziunea la Şaria[12]. Îl tulbură ameninţările tot mai mari la adresa noastră, după cum s-a văzut în timpul ultimelor atacuri asupra moscheilor de aici şi din Egipt.

— Da, acte cumplite de violenţă împotriva locurilor noastre sfinte. Şi, pe deasupra, mai e şi furtul recent al relicvelor Profetului de la Topkapi. Acestea sunt atacuri intolerabile la adresa credinţei noastre, conduse de către forţele malefice din afară.

— Şeicul ne împărtăşeşte sentimentele. Consideră că siguranţa ţării sale, dar şi a întregii regiuni ar spori sub conducerea suniţilor fundamentalişti.

— Ceea ce ne aduce la următoarea ta veste? spuse Battal cu un zâmbet cunoscător.

— Aşa deci, păsărelele au ciripit, nu? Ei bine, după cum poate ştii, m-am întâlnit cu consiliul de conducere al Partidului Felicity şi au fost de acord să-ţi accepte candidatura la preşedinţie. Chiar au părut extaziaţi de dorinţa ta de a-l înlocui pe imamul Keya la candidatură.

— Ce tragedie că a murit în explozia de la moscheea din Bursa! zise Battal cu sinceritate.

Celik îşi ascunse privirea şi dădu din cap.

— Conducerea partidului şi-a exprimat dorinţa să adopte cererile platformei tale, continuă el.

— Avem o filosofie asemănătoare, răspunse Battal amabil. Ştii că Partidul Felicity a acumulat doar trei la sută din voturi la ultimele alegeri prezidenţiale?

— Da, răspunse Celik, dar atunci nu erai tu în fruntea buletinului de vot.

Era un apel ademenitor la orgoliul lui Battal, care înflorise odată cu creşterea popularităţii sale.

— Alegerile sunt peste numai câteva săptămâni, remarcă el.

---

[12] Denumirea legislaţiei islamice (n.tr.)

— Ceea ce e perfect pentru noi, răspunse Celik. Vom lua partidul conducător prin surprindere şi de-abia dacă vor avea timp să reacţioneze la candidatura ta.

— Crezi că am într-adevăr o şansă?

— Cifrele din sondaje indică faptul că, dacă ai intra în cursă, ai fi în urmă cu mai puţin de zece procente. E un deficit care poate fi depăşit cu uşurinţă de evenimente.

Battal privi către biblioteca plină de volume musulmane.

— Ar putea fi o ocazie unică de a şterge greşelile lui Atatürk şi de a readuce ţara pe calea cea dreaptă. Trebuie să adoptăm Şaria, legea Islamului, în toate aspectele guvernării noastre.

— E datoria noastră faţă de Allah, răspunse Celik.

— Va exista o opoziţie dură faţă de candidatura mea, mai ales pe temeiuri constituţionale. Eşti sigur că putem depăşi aceste provocări?

— Uiţi că prim-ministrul este un aliat ascuns al cauzei noastre. Şi-a păstrat adevărata credinţă ascunsă de public şi va fi alături de noi în formarea noului guvern.

— Îmi place încrederea ta, Ozden! Desigur, voi avea un rol-cheie pentru tine în conducerea noului nostru stat, lăudat fie Allah!

— Mă bazez pe asta, răspunse Celik, îngâmfat. Cât despre intrarea ta anunţată în cursa prezidenţială, îi voi asista pe consilierii tăi în coordonarea unui mare miting public. Cu o parte din banii şeicului, vom putea crea în mass-media o furtună ce va copleşi opoziţia. Lucrez şi la nişte programe care să-ţi crească popularitatea.

— Aşa să fie! spuse Battal, ridicându-se şi dând mâna cu Celik. Cu tine alături, prietene, ce nu am putea îndeplini?

— Nimic, stăpâne. Absolut nimic.

Celik ieşi din întâlnire călcând ţanţoş. Neghiobul naiv putea fi dus de nas cu uşurinţă, îşi spunea el. Odată ales, Celik avea să tragă toate sforile. Iar dacă Battal se răzgândea, Celik avea câteva trucuri murdare prin care să-l pună pe muftiu la locul său.

Ieşind din moschee sub cerul neobişnuit de senin şi de

însorit, simţea că viitorul său arăta cu adevărat luminos.

***

Într-o cabină slab luminată, între pereţii siguri ai Fortului Gordon din Georgia, analistul de limbă turcă George Withers asculta conversaţia cu o pereche de căşti căptuşite. Angajat la Centrul Regional de Operaţiuni de Securitate din Georgia, din cadrul NSA[13], Withers făcea parte din armata de lingvişti plătiţi să tragă cu urechea la comunicările din Orientul Mijlociu de la baza Armatei, ascunsă printre dealurile împădurite ce înconjurau Augusta.

Spre deosebire de majoritatea interceptărilor de voce care necesitau traducerea în timp real a convorbirilor telefonice surprinse de transmisiile prin satelit, această discuţie era veche de câteva ore. Datele veniseră dintr-un post de ascultare de la Ambasada SUA din Istanbul, care interceptase un apel prin telefon mobil către Organizaţia Naţională de Informaţii din Turcia. Convorbirea fusese înregistrată digital şi codificată, apoi trimisă la Fortul Gordon printr-un releu NSA din Cipru.

Withers nu avea cum să ştie că apelul pornise, de fapt, chiar din telefonul mobil al lui Battal. Stând leneş la birou, telefonul fusese activat de la distanţă de agenţia turcă de informaţii. Ca majoritatea telefoanelor mobile, cel al lui Battal avea un dispozitiv integrat de ascultare care permitea să fie luat în vizor de un program secret de descărcare. Când era nefolosit sau chiar oprit, microfonul telefonului putea fi pornit de la distanţă, captând toate emisiile audio din apropiere. Odată activat, sunetul putea fi transmis printr-un apel obişnuit fără ştirea utilizatorului. Muftiul fusese trecut pe o listă de supraveghere de către directorul Serviciului de Informaţii din Turcia, un laic îndârjit care devenise neliniştit din pricina puterii şi popularităţii crescânde a lui Battal. Discuţia lui Battal cu Celik şi cu orice altă persoană care intra în biroul său era trimisă direct către agenţia turcă de informaţii. Lingvistul american care o asculta trăgea cu urechea la ce trăsese şi altul cu urechea.

---

[13] National Security Agency - Agenţia Naţională de Securitate (n.tr.)

Interpretând corect natura convorbirii şi ghicind că era transmisă printr-o înregistrare neautorizată, Withers decise că merita să o trimită unui analist de informaţii pentru o evaluare în plus. Uitându-se la ceasul de pe birou şi văzând că era momentul să ia pauza de prânz, tastă repede o comandă la calculator. Câteva secunde mai târziu, o transcriere a convorbirii apăru pe monitor, mulţumită unui program de recunoaştere a vocii. Withers revizui transcrierea, corectând câteva greşeli şi clarificând un comentariu sau două pe care programul nu reuşise să le descifreze, apoi adăugă propriile comentarii într-un rezumat de o pagină. După ce o trimise prin e-mail unui specialist al agenţiei pe probleme legate de Turcia, se ridică de la birou şi se îndreptă spre sala de mese, gândindu-se că raportul nu avea să mai iasă vreodată la lumina zilei.

9

Directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii din SUA stătea tăcut la şedinţa săptămânală de informare pe probleme eurasiatice şi din Orientul Mijlociu. General de armată pensionat şi taciturn, Braxton, era şeful reţelei de informare a preşedintelui pentru Departamentul de Apărare, Departamentul de Securitate Internă, CIA şi alte câteva agenţii responsabile cu protecţia siguranţei ţării.

Şedinţa era dedicată noutăţilor obişnuite din teren, legate de evenimentele din Afganistan, Pakistan, Iran şi Irak. Ofiţeri de informaţii şi persoane oficiale de la Pentagon intrau şi ieşeau din sala de conferinţe a campusului Liberty Crossing Intelligence, sediul reconstruit recent în Melean, Virginia, al DNI-ului[14].

Dezbaterea intrase în a treia oră înainte ca ordinea de zi

[14] Department of National Intelligence - Departamentul Naţional de Informaţii (n.tr.)

să ajungă la Israel. John O'Quinn, ofiţer adjunct al serviciului naţional de informaţii pentru partea de vest a Asiei, se ridică de la masa uriaşă de conferinţe ca să-şi umple din nou ceaşca de cafea, în timp ce un ofiţer de informaţii de la CIA discuta despre cele mai noi evenimente din Cisiordania.

— Bine, bine, nu e nimic nou acolo, îl întrerupse Braxton nerăbdător. Hai să trecem la restul zonei Mediteranei! Ce se mai aude despre bomba de la Moscheea al-Azhar din Cairo?

O'Quinn se întoarse grăbit la masă, când ofiţerul CIA începu să răspundă la întrebare:

— Numărul final de decese a fost şapte, căci explozia s-a produs într-un moment în care erau puţini oameni acolo. Nu ştim dacă a fost sau nu un atac deliberat. S-a produs o singură explozie, care a avariat grav sala principală de rugăciune din moschee. După cum ştiţi, al-Azhar este considerată în Egipt moscheea de stat şi e şi una dintre cele mai vechi şi mai respectate din Islam. Nemulţumirea publică a fost intensă şi au avut loc unele marşuri anti-Israel pe străzile din Cairo. Suntem destul de siguri că protestele sunt organizate de Frăţia Musulmană.

— Cei de la Cairo ştiu cine e responsabil pentru atac?

— Nu, răspunse cel de la CIA. Nicio persoană credibilă nu şi-a asumat atacul, ceea ce nu e surprinzător, dată fiind natura acestuia. Ne temem că Frăţia Musulmană va câştiga simpatizanţi noi în urma atacului, lucru care o va ajuta să-şi croiască drum în parlamentul egiptean.

— Asta ne mai lipsea, să devină şi egiptenii fundamentalişti, mormăi Braxton clătinând din cap. Sursele noastre de informaţii ce estimează, cine a făcut aşa ceva?

— Nu prea ştim, domnule. Verificăm posibile legături cu al-Qaeda, dar deocamdată nu avem nimic concret. Există un detaliu oarecum ciudat din partea Poliţiei Naţionale egiptene, susţin că ar fi găsit nişte reziduuri de HMX la locul exploziei.

— Ce înseamnă asta?

— HMX e un explozibil plastic foarte bine controlat. E

marfă de calitate, folosită mai ales pentru dispozitive nucleare sau drept carburant pentru rachete. Nu e ceva ce am asocia în mod normal cu al-Qaeda şi ni se pare puţin ciudat că a apărut în Egipt.

Stând într-un scaun alăturat, O'Quinn simţea că i se ridică părul pe ceafă. Îşi drese repede glasul.

— Sunteţi siguri că era HMX? întrebă el.

— Aşteptăm propriile mostre pentru testare, dar asta ne-au zis egiptenii.

— Îţi spune ceva chestia asta, O'Quinn? întrebă generalul Braxton.

Ofiţerul de informaţii dădu din cap.

— Domnule, cu trei zile înainte de explozia de la al-Azhar, a avut loc altă explozie în Moscheea Yeşil din Bursa, în Turcia. Probabil, aţi văzut un raport de teren legat de asta. Trei morţi, inclusiv un lider cunoscut al partidului politic Felicity. Ca şi în Egipt, a fost vorba de o moschee veche, venerată. Luă repede o gură de cafea, apoi adăugă: Autorităţile turce au confirmat că explozia a fost provocată de un pachet-capcană cu explozibil HMX.

— Aşadar, avem două bombe plasate în două ţări, la distanţă de trei zile, spuse generalul. Amândouă în locuri istorice, amândouă menite să nu ucidă prea mulţi oameni şi amândouă folosind, se pare, acelaşi material explozibil. În regulă, atunci să-mi spună cineva cine şi de ce a făcut-o.

O tăcere stânjenitoare umplu camera înainte ca O'Quinn să îndrăznească să vorbească:

— Domnule, nu cred că şi-a dat seama cineva de asemănarea dintre explozibili până acum.

Ofiţerul CIA fu de acord.

— Vom pune nişte analişti să caute imediat o posibilă legătură. Dată fiind natura explozibililor, aş specula că iranienii sunt cumva implicaţi.

— Turcii ce părere au? întrebă Braxton.

— Ca şi în Egipt, nu a existat vreo asumare a responsabilităţii. Nu am primit niciun semnal că turcii au identificat vreun suspect.

Generalul începu să se foiască pe scaun, sfredelindu-l pe O'Quinn cu ochii săi cenuşii asemenea unor burghie. O'Quinn lucra pentru general de mai puţin de un an, însă îi câştigase treptat respectul profesional. Îşi dădea seama după atitudinea acestuia că directorul voia mai mult şi, în cele din urmă, ceru ceea ce voia.

— Care e părerea ta? întrebă generalul, ţâfnos.

Mintea lui O'Quinn se zbătea să emită un răspuns coerent, dar avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Domnule, nu pot să mă exprim referitor la explozia din Egipt, dar, în ceea ce priveşte atacul cu bombă de la moscheea din Bursa, unii sunt de părere că ar putea avea legătură cu furtul recent al artefactelor de la Palatul Topkapi din Istanbul.

— Da, am citit despre asta, răspunse generalul. Am înţeles că a fost implicată şi o senatoare în incident.

— Loren Smith, din Colorado. A recuperat o parte dintre artefactele furate, dar aproape că şi-a pierdut viaţa din cauza asta. Cumva, a reuşit să facă în aşa fel încât să nu-i apară numele în presă.

— Pare să fie un om de care am şi eu nevoie în echipă, murmură Braxton.

— Cred că s-au folosit nişte explozibili şi în jaful de la Topkapi, continuă O'Quinn. Voi demara imediat o anchetă, ca să stabilim dacă sunt asemănări cu atacurile din Bursa şi Cairo.

— Care ar fi motivul?

— Exemplele obişnuite de atacuri cu bombă în moschei, aşa cum am văzut în Irak, sunt atacurile şiiţilor în moscheile sunnite sau viceversa, spuse ofiţerul CIA. Deşi în cazul Turciei cred că musulmanii şiiţi din ţară sunt o minoritate nonviolentă.

— Aşa e, zise O'Quinn. Mai degrabă aş crede că sunt vinovaţi separatiştii kurzi. În Turcia vor avea loc alegeri naţionale în mai puţin de patru săptămâni. E posibil ca atacurile din Turcia să fie instigate de kurzi sau de alt partid politic minor care încearcă să provoace necazuri, deşi nu

sunt sigur dacă asta ar explica o legătură cu Cairo.

— Mă gândesc că autorităţile turce s-ar fi grăbit să dea vina public pe kurzi dacă ar fi crezut că ei sunt în spatele atacurilor, spuse Braxton.

— Probabil aveţi dreptate, răspunse O'Quinn, frunzărind notiţele sale din şedinţă.

Se opri la o copie după stenograma interceptării făcute de NSA, transcrisă de George Withers.

— Domnule, mai există un aspect de pe frontul din Turcia care ar putea constitui un motiv de îngrijorare.

— Spune! zise generalul.

— Altan Battal, muftiul musulman din Istanbul şi cleric fundamentalist important în Turcia, va intra în cursa pentru alegerile prezidenţiale, potrivit unei convorbiri telefonice interceptate de NSA.

— Preşedintele Yilmaz a avut un mandat stabil timp de mulţi ani, remarcă Braxton. Iar Turcia e puternic laicizată. Nu-mi pot imagina ca tipul ăsta, Battal, să fie cu adevărat o ameninţare.

— Mă tem că nu e chiar aşa, răspunse O'Quinn. Popularitatea preşedintelui Yilmaz a scăzut considerabil din cauza situaţiei economice proaste şi de curând administraţiei i s-au adus şi acuzaţii de corupţie. Muftiul Battal, pe de altă parte, a devenit o personalitate publică tot mai cunoscută în ţară, mai ales printre cei săraci şi şomeri. Nu se ştie cum se va descurca în calitate de candidat politic, dar mulţi se tem că ar putea reprezenta o provocare legitimă pentru deţinătorul actual al funcţiei.

— Mai spune-mi despre acest Battal! ceru generalul.

— Ei bine, domnule, biografia lui oficială susţine că a rămas orfan de timpuriu şi a fost forţat să lupte ca să supravieţuiască în ghetourile din vestul Istanbulului. A scăpat de o viaţă de sărăcie când a sărit în ajutorul unui bătrân pe care îl jefuia un derbedeu de cartier. Drept mulţumire, bătrânul, unul dintre mai-marii unei moschei, l-a trimis pe Battal la o şcoală musulmană privată, unde a plătit pentru casa şi masa acestuia până în anii

adolescenţei. Şcoala era profund fundamentalistă, ceea ce pare să-i influenţeze şi azi vederile. E erudit, are talent oratoric, lucru care l-a ajutat să crească în ierarhia musulmană din Istanbul. Acum este teologul-şef al întregului oraş. Deşi are farmec personal, scrierile şi predicile lui îmbrăţişează interpretările în stil taliban ale Islamului, cu destule atacuri la adresa relelor Occidentului şi a pericolelor provocate de influenţele străine. Nu putem şti ce s-ar întâmpla dacă ar fi ales, dar s-ar putea să ne confruntăm cu posibilitatea de a pierde Turcia peste noapte.

— Are vreo şansă să câştige alegerile? întrebă Braxton cu groază crescândă în glas.

O'Quinn dădu aprobator din cap.

— Estimarea noastră e că ar putea avea o şansă reală. Şi, dacă armata turcă îi susţine alegerea, atunci se poate întâmpla orice.

Un colonel de la Forţele Aeriene, aşezat la masă, îşi pierdu cumpătul.

— O preluare a puterii în Turcia de către fundamentalişti? Ar fi un dezastru de proporţii. Turcia este ţară membră în NATO şi una dintre cele mai puternice aliate din zonă. Avem o varietate de resurse militare în ţară, inclusiv arme nucleare tactice. Baza Forţei Aeriene de la Incirlik este esenţială pentru operaţiunile noastre din Afganistan.

— Ca să nu mai vorbim de posturile de ascultare de pe teritoriul lor, prin care îi monitorizăm pe ruşi şi pe iranieni, adăugă ofiţerul CIA.

— În prezent, Turcia este un punct principal de transfer al proviziilor către Afganistan, aşa cum a fost şi cu Irakul, se tângui un maior de armată aşezat lângă colonel. Dacă am pierde aceste rute de aprovizionare, ar fi periclitată toată campania afgană.

— Prevedem tot felul de scenarii cu potenţial de dezastru, adăugă încet O'Quinn, de la o închidere a Bosforului şi a fluxului de petrol şi gaze din Rusia până la încurajarea Iranului. Ar fi afectat întregul Orient Mijlociu, iar

impactul unei asemenea schimbări în balanţa puterii este aproape imposibil de prevestit.

— Turcia a fost un prieten tăcut şi partener de comerţ al Israelului, exportând mari cantităţi de mâncare şi apă potabilă, printre altele, spuse ofiţerul CIA. Dacă Turcia şi Egipt s-ar întoarce către fundamentalism, ar spori izolarea Israelului. Pe lângă încurajarea Iranului, mă tem de agresiuni mai mari din partea Hamas, Hezbollah şi a altor adversari ai Israelului din linia întâi, ceea ce ar conduce la violenţe şi mai acute în regiune. O asemenea schimbare la conducere ar putea declanşa lucrul de care ne temem de multă vreme, respectiv izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial în inima Orientului Mijlociu.

Încăperea se cufundă în tăcere, în timp ce Braxton şi ceilalţi digerau tăcuţi şi înspăimântaţi aceste cuvinte. În cele din urmă, generalul îndepărtă tensiunea stânjenitoare şi dădu un şir de ordine:

— O'Quinn, mâine-dimineaţă la prima oră vreau pe biroul meu un raport complet despre acest muftiu Battal. Am nevoie şi de un rezumat administrativ pentru Informarea Zilnică a Preşedintelui. Ne reîntrunim aici vineri, când aştept o evaluare completă din partea CIA şi a Departamentului de Stat. Alocaţi toate resursele necesare, adăugă el printre dinţi, dar nu lăsaţi asta să ne ia prin surprindere. Închise cu zgomot agenda, după care se încruntă la ofiţerul CIA. Al Treilea Război Mondial? şuieră el. Nu cât sunt eu aici!

10

Chemarea la *salat*-ul de dimineaţă pătrunse prin fereastra deschisă a camerei de hotel, trezindu-l pe Pitt mai devreme decât şi-ar fi dorit. Părăsind locul călduros de lângă Loren, se ridică din pat şi se uită afară. Minaretele cu

vârfuri negre ale Moscheii Sultanahmet din Istanbul zgâriau cerul înnorat la distanţă de câteva străzi. Pitt observă crispat că apelul islamic la rugăciune nu mai era făcut de *muezinul* care striga din vârful minaretului, ci din boxe cu volum mare fixate în jurul moscheii.

— Poţi să opreşti gălăgia aia? mormăi Loren de sub pătură.

— Trebuie să discuţi cu Allah despre asta, îi răspunse Pitt.

Închise fereastra, apoi privi prin geam la arhitectura masivă a moscheii din apropiere şi la apele albastre ale Mării Marmara dincolo de aceasta. Mai multe cargoboturi se aşezau deja în linie, aşteptându-şi rândul să navigheze prin Strâmtoarea Bosforului. Loren coborî din pat, îmbrăcând un halat şi alăturându-se soţului ei lângă fereastră.

— Nu mi-am dat seama că zgomotul vine de la moschee, spuse ea pe un ton blajin. E chiar frumoasă. Presupun că e construită de otomani, nu?

— Da, la începutul secolului al XVII-lea, cred.

— Hai să vedem ce găsim la micul dejun! Dar, după emoţiile de aseară, s-ar putea să fie singura plimbare de care voi fi în stare azi, zise ea, căscând.

— Nu cheltuim toţi banii în Marele Bazar?

— Poate data viitoare. Vreau ca singura noastră zi împreună în Istanbul să fie odihnitoare.

Pitt urmări un cargobot roşu desprinzându-se de la mal, apoi spuse:

— Cred că ştiu exact ce e de făcut.

Făcură un duş rapid şi se îmbrăcară, după care comandară micul dejun în cameră. Tocmai se pregăteau să plece, când sună telefonul. Pitt răspunse şi vorbi câteva minute, după care puse receptorul în furcă.

— Era doctorul Ruppé, ne suna de la aeroport. Voia să se asigure că eşti în regulă, explică el.

— Mă simţeam mai bine dacă poliţia i-ar fi prins pe criminalii aceia.

Pitt clătină din cap.

— Se pare că nu. Rey e puţin furios, fiindcă presa locală

dă vina pentru spargere şi pentru crime pe mişcarea anti-musulmană. Se pare că la Topkapi au fost ignorate nişte bijuterii preţioase în favoarea unor relicve ale lui Mahomed.

— Ai spus crime, la plural, observă Loren.

— Da, în total au fost ucişi cinci paznici în nenorocirea aceea.

Loren făcu o grimasă.

— Faptul că unii dintre criminali aveau înfăţişare persană nu a condus poliţia în altă direcţie?

— Poliţia are declaraţiile noastre. Sunt sigur că operează cu alt scenariu în gând.

În adâncul sufletului, Pitt nu era chiar atât de sigur, dar îşi ascundea mânia pe care i-o provoca gândul că răpitorii soţiei sale scăpau basma curată.

— Celelalte veşti, din câte spune Ruppé, continuă el, sunt că nu au publicat în ziare numele şi implicarea noastră. Se pare că s-a stârnit un val mare de indignare din pricina jafului, care este privit ca o insultă foarte gravă adusă comunităţii musulmane.

— Chiar şi după experienţa care era să ne coste viaţa, pentru mine e în regulă, cugetă Loren. Apropo, până la urmă, ce anume au furat?

— Au fugit cu un stindard de luptă care i-a aparţinut lui Mahomed. Se pare că indignarea ar fi fost şi mai mare dacă n-am fi recuperat al doilea sac negru.

— Ce conţinea?

— O pelerină a lui Mahomed, numită Mantia Sfântă, şi o scrisoare scrisă de mâna lui. Face parte din colecţia *Sacred Trusts.*[15]

— Este îngrozitor că există cineva care încearcă să fure asemenea relicve, spuse Loren, scuturând din cap.

— Haide, ar fi bine să mergem să vedem şi restul oraşului, înainte să mai dispară ceva.

Ieşiră din holul hotelului şi ajunseră pe străzile aglomerate din Istanbul. Pitt observă un bărbat cu ochelari de soare tip oglindă, care privi lung la Loren când trecea

[15] Ghid fotografic al relicvelor sfinte expuse la Palatul Topkapi (n.tr.)

spre hotel. Înaltă şi cu o siluetă de balerină, Loren trecea rareori neobservată de bărbaţi, îmbrăcată în pantaloni deschişi la culoare, cu o bluză de culoarea ametistului care se asorta cu culoarea ochilor, arăta vioaie în ciuda calvarului îndurat cu o seară înainte.

După ce parcurseră vreo două străzi, se opriră şi priviră prin vitrina unui luxos magazin de covoare numit Punto of Istanbul, admirând un covor Serapi elegant, agăţat pe perete. Plimbându-se până în capătul străzii, traversară Hipodromul, un parc lung şi îngust, în jurul căruia se întreceau carele de luptă în epoca bizantină. Dincolo de parc se afla Moscheea Sultanului Ahmet I.

Terminată în 1617, era ultima dintre marile moschei imperiale ale Istanbulului. În exterior se vedea o cascadă înaltă de domuri şi semi-domuri care sporeau în înălţime şi grandoare, culminând cu un dom central masiv. Până să ajungă Pitt şi Loren în curtea străjuită de arcade a moscheii, majoritatea credincioşilor de dimineaţă fuseseră înlocuiţi de turiştii cu aparate foto în mână.

Intrară în sala de rugăciune, cu interiorul vast luminat slab de şiruri înalte de vitralii colorate. Deasupra, domurile curbate erau acoperite cu un labirint de plăci de ceramică cu modele elaborate, multe în nuanţe de albastru, de unde venea şi numele de Moscheea Albastră. Pitt studia o arcadă acoperită de plăci înflorate care îi păreau cunoscute, fabricate într-un oraş apropiat, la Iznik.

— Uită-te la model! îi spuse el lui Loren. E aproape identic cu cel de pe cutia de ceramică pe care am salvat-o de pe epavă.

— Ai dreptate, încuviinţă Loren, deşi culorile sunt puţin diferite. Felicitări, e o dovadă în plus că epava ta s-a scufundat pe la 1600.

Bucuria lui Pitt fu de scurtă durată. Privind la un perete acoperit cu plăci verzi, pe partea opusă a sălii de rugăciune, văzu un bărbat cu ochelari de soare care se uita la el. Era acelaşi bărbat care se holbase la Loren în faţa hotelului.

Fără să spună o vorbă, Pitt o îndrumă încet pe Loren

către ieşire, ţinându-se aproape de un grup de turişti germani aflaţi într-un tur organizat. Bărbatul aruncă o privire nonşalantă asupra mulţimii împrăştiate prin moschee, încercând să vadă dacă Ochelaristul avea vreun coleg. Observă un bărbat persan cu mustaţă stufoasă, care se foia prin apropiere, cu o căutătură încruntată. Sărea în ochi printre ceilalţi turişti care stăteau cu gâtul întors privind către tavan. Părea puţin probabil ca hoţii de la Topkapi să îi găsească atât de repede, deşi Pitt îşi amintea cuvintele ameninţătoare ale femeii din cisternă. Se hotărî să se asigure.

Urmându-i pe nemţi la ieşirea din sală, Pitt şi Loren îşi puseră pantofii pe care-i descălţaseră mai înainte şi se alăturară grupului în curte. Pitt văzu cu coada ochiului că persanul venea după ei.

— Stai aici! îi spuse lui Loren, apoi se întoarse şi se îndreptă pe lespezile de marmură către bărbatul persan.

Acesta se întoarse imediat, prefăcându-se că studiază o coloană din spatele lui. Pitt se duse direct la el şi îl privi pe omul cu un cap mai scund decât el.

— Scuzaţi-mă! spuse Pitt. Puteţi să-mi spuneţi cine e îngropat în mormântul lui Atatürk?

Bărbatul evită la început privirea lui Pitt, uitându-se către ieşirea din sala de rugăciune, unde se afla acum Ochelaristul. Încurajat de acesta printr-o clătinare a capului, se întoarse şi se uită dispreţuitor la Pitt.

— N-aş avea de unde să ştiu unde zace câinele acela, se răsti el, cu ochii strălucind de intimidare arogantă, născută din viaţa grea dusă pe străzi.

Era clar că nu era agent de poliţie sub acoperire. Când Pitt remarcă umflătura vizibilă a suportului de armă pe sub cămaşa largă a bărbatului, se decise să nu insiste. Îl privi semnificativ, cu răceală, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Ajungând înapoi lângă Loren, aproape că se aştepta să primească un glonţ în spate şi spera în gând ca mulţimea şi paznicii moscheii să fie suficient de vigilenţi ca să-l scape de un atac imediat.

— Ce-a fost asta? întrebă Loren când ajunse lângă ea.

— Am întrebat cât e ceasul. Haide, să vedem dacă putem găsi un taxi!

Grupul de turişti germani se îndrepta încet spre ieşirea din curte, însă Pitt o luă pe Loren de mână şi o trase pe lângă ei, strecurându-se înainte ca aceştia să iasă pe poartă. Pitt nu se deranjă să mai privească în urmă, ştiind foarte bine că Ochelaristul şi persanul îi urmăreau. Îndemnând-o pe Loren către stradă, avu norocul să găsească un taxi care tocmai lăsa în faţă doi turişti vârstnici.

— La docurile Eminönü, cât de repede puteţi! îl instrui pe şofer.

— De ce atâta grabă? întrebă Loren, oarecum neliniştită de felul în care fusese vârâtă în maşină.

— Cred că suntem urmăriţi.

— De bărbatul acela cu care ai vorbit în moschee?

Pitt confirmă din cap.

— Şi încă un tip care purta ochelari de soare şi pe care l-am văzut mai devreme în faţa hotelului.

În vreme ce taxiul îşi făcea loc în trafic, Pitt privi prin geamul din spate. O berlină de culoare portocalie, condusă de un şofer singuratic, scârţâi din roţi la o curbă. Pitt privi apoi spre moschee; grupul de turişti germani era încă adunat la ieşire. Zâmbi zărindu-l pe persan înaintând cu dificultate prin mulţimea compactă.

— De ce nu mergem la poliţie? întrebă Loren, cu o voce uşor alarmată.

Pitt îi întoarse un rânjet condescendent.

— Păi cum, să distrug unica noastră zi odihnitoare în Istanbul?

11

Taxiul galben intră repede în trafic, lăsând în oglinda retrovizoare moscheea cu domurile şi minaretele ei. Dacă şoferul ar fi luat-o spre nord şi s-ar fi strecurat prin labirintul ticsit al vechiului oraş istoric, ar fi scăpat cu uşurinţă de berlina portocalie în traficul aglomerat. Dar şoferul chibzuit, atent să scoată un timp bun, o luă, în schimb, spre sud şi se îndreptă spre autostrada împărţită în două, numită Kennedy Caddesi.

Urmăritorii încercau cu disperare să îi prindă din urmă. Maşina portocalie porni în trombă de lângă moschee după ce îi luă pe cei doi pasageri, aproape lovindu-se în lateral de un autobuz cu turişti aflat în trafic.

— Cred că au virat la dreapta, spuse şoferul cu o voce nesigură.

— Du-te, îl instrui Ochelaristul de pe locul din faţă al pasagerului, dând din cap către el şi sugerându-i astfel să-şi urmeze instinctele.

Berlina o luă spre sud, ignorând culoarea roşie a semaforului, încetinind apoi în urma unei coloane de automobile ce abia se târau. Aşezat pe locul din spate, persanul arătă deodată în lungul drumului, văzând un taxi galben la distanţă de două străzi care tocmai intra pe Caddesi.

— Cred că e taxiul lor, strigă el.

Şoferul dădu din cap, strângând degetele pe volan. Nu putea face mare lucru ca să scape de blocaj, aşa că înjura nerăbdător maşinile din jur în timp ce secundele treceau. Remarcând, în sfârşit, un moment liber în traficul din sens opus, intră brusc pe banda din stânga şi parcurse toată strada, apoi se furişă din nou pe banda din dreapta. Maşinile porniră înainte, iar ei intrară repede pe Caddesi, cu acceleraţia la podea şi croindu-şi drum pe autostradă de parcă ar fi fost Formula 1.

Autostrada înconjura marginea de est a Palatului

Topkapi, aliniindu-se cu ţărmul Bosforului. Traficul înainta brusc în locul unde drumul o lua spre nord, apoi spre vest către Cornul de Aur, un golf natural care separa sectorul european al Istanbulului. Pitt privi în jos la canalul navigabil, admirând o dragă mare şi verde care învolbura apa de la mal. În timp ce taxiul se apropia de Podul Galata, care se întindea spre nord peste Cornul de Aur până în districtul Beyoglu, apăru ca din senin un şuvoi de maşini şi autobuze, forţând traficul să se mişte foarte lent. Taxiul ieşi de pe Caddesi cu prima ocazie, şerpuind către docul pentru feriboturi aflat la baza podului.

— Docul Bogaz Hatti din Eminönü, anunţă şoferul. Următorul feribot va pleca exact de acolo, adăugă el, arătând cu mâna. Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să-l prindeţi.

Pitt îi plăti cursa, adăugând un bacşiş generos, apoi privi în lungul drumului din spatele lor când coborî din taxi. Nevăzând nici urmă de maşină portocalie, o conduse nonşalant pe Loren către ghişeul pentru bilete.

— Pur şi simplu nu poţi să stai departe de apă, nu-i aşa? zise Loren, uitându-se la câteva feriboturi mari plutind pe canal.

— M-am gândit că o croazieră relaxantă pe Bosfor ar fi exact ce ne-a recomandat doctorul.

— De fapt, chiar sună interesant, recunoscu ea, bucurându-se de o plimbare de agrement în aer liber. Numai să fim singuri şi să avem parte şi de o masă de prânz.

Pitt zâmbi.

— Prânzul e asigurat. Şi cred că am scăpat şi de prietenii noştri.

După ce cumpărară bilete, coborâră către un doc aglomerat şi urcară pe un feribot modern pentru pasageri, aşezându-se chiar la fereastră. Sirena feribotului sună de trei ori, anunţând plecarea înainte ca platforma de acces să fie trasă deoparte.

Pe drumul din faţă, maşina portocalie se opri brusc, iar cei doi pasageri ieşiră grăbiţi, deschizând portierele

laterale. Trecând pe lângă ghişeul pentru bilete, alergară către doc, dar nu mai apucară decât să vadă cum feribotul se îndrepta spre strâmtoare. Gâfâind şi încercând să-şi tragă sufletul, Ochelaristul privi feribotul, apoi se întoarse către persan.

— Fă-ne rost de o barcă! şuieră el. Acum!

***

Având treizeci şi doi de kilometri în lungime şi doar pe alocuri mai mult de un kilometru şi jumătate în lăţime, Strâmtoarea Bosforului era unul dintre cele mai aglomerate şi, totodată, mai pitoreşti canale navigabile. Despărţind centrul Istanbulului, era o rută comercială istorică folosită de vechii greci, romani şi bizantini. În timpurile moderne, devenise un canal principal pentru Rusia, Georgia şi alte ţări învecinate cu Marea Neagră. Petrolierele, cargoboturile şi portcontainerele sugrumau permanent canalul îngust care despărţea continentul european de cel asiatic.

Feribotul înainta către nord într-un ritm confortabil, alunecând pe lângă conturul deluros al Istanbulului sub cerul albastru şi senin. Vasul trecu în curând pe sub Podul Bosfor şi apoi pe sub Podul Fatih Sultan Mehmet, ambele fiind suspendate şi înalte, ridicându-se mult deasupra apei. Pitt şi Loren sorbeau ceai fierbinte, în timp ce studiau traficul celorlalte nave şi arhitectura coastelor de deal. Ţărmul aglomerat se transformă încet într-un şir de vile amplasate pe malul apei, ambasade şi foste palate aşezate pe un fundal împădurit şi verde.

Feribotul făcu nişte opriri pe îndelete în câteva porturi, înainte de a poposi în apropierea Mării Negre.

— Ai vrea să mergem pe puntea de sus ca să avem o privelişte mai frumoasă? întrebă Pitt.

Loren negă scuturând din cap.

— Briza suflă prea tare pentru gustul meu. Ce-ar fi să mai luăm un ceai?

Pitt încuviinţă şi merse la o mini-cafenea, unde comandă încă două ceaiuri negre. Dacă ar fi urcat pe puntea de sus, ar fi observat mica barcă de viteză cu trei bărbaţi la bord,

care gonea prin strâmtoare către feribot.

Vasul întoarse către malul european şi andocă lângă două feriboturi asemănătoare, dar mai mici, în Portul Sariyer. Vechi sat pescăresc, Sariyer încă păstra farmecul istoric turcesc al numeroaselor porturi din susul Bosforului, care începeau să fie luate cu asalt de mulţi pensionari bogaţi.

— Se spune că pe aici sunt nişte restaurante pescăreşti bune, zise Loren, citind dintr-un ghid. Ce-ar fi să coborâm pentru prânz?

Pitt se învoi şi în curând se alăturară mulţimii de vizitatori care blocau pasarela, încercând să coboare de pe vas. Docul era aproape de poalele unui deal mare, iar orăşelul se întindea de-a lungul coastei spre dreapta. Şoseaua principală ducea către un părculeţ lângă mal în partea stângă, ceea ce îl făcu pe Pitt să observe un Citroen Traction Avant care intra pe terenul acoperit cu iarbă.

Traversară o piaţă mică de peşte, uitându-se cum o captură proaspătă de biban de mare era descărcată dintr-o bărcuţă de pescuit. Trecând pe lângă un şir de restaurante pescăreşti aflate în competiţie, aleseră o cafenea din port, în capătul străzii. O ospătăriţă sprintenă, cu părul lung şi negru, îi conduse pe terasă, chiar pe malul apei, după care acoperi repede masa cu meze, mici porţii de aperitive din diverse mâncăruri turceşti.

— Trebuie să încerci calmarul, spuse Loren, vârând în gura lui Pitt o bucată cauciucată.

Pitt ronţăi în glumă şi unul dintre degetele lui Loren.

— Se potriveşte bine cu brânza albă, răspunse el după ce înghiţi calmarul prăjit.

Savurară masa pe îndelete, privind navele care treceau în sus şi-n jos prin strâmtoare, precum şi turiştii care se foiau în restaurantele alăturate. După ce terminară platourile cu peşte, Pitt întinse mâna spre paharul cu apă, dar Loren îl prinse brusc de braţ.

— Ai înghiţit un os? întrebă el, observând strâmbătura ei şi buzele strânse.

Loren scutură uşor din cap şi slăbi strânsoarea.

— E un bărbat care stă lângă uşă. E unul dintre cei care au fost în dubă aseară.

Pitt luă o înghiţitură din paharul cu apă, întorcând încet capul către intrarea în cafenea. Dincolo de uşă văzu un bărbat cu ten măsliniu şi cămaşă albastră care se învârtea prin faţă. Se întorsese cu faţa spre stradă, ascunzându-şi faţa de privirea lui Pitt.

— Eşti sigură? întrebă Pitt.

Loren văzu că bărbatul aruncă o privire fugară prin fereastră înainte de a se întoarce din nou. Se uită la soţul ei înspăimântată şi dădu din cap.

— Îi recunosc ochii, zise ea.

Lui Pitt i se părea cunoscută înfăţişarea, iar reacţia lui Loren îl convinse că avea dreptate. Cu siguranţă era cel pe care Pitt îl atacase în spatele dubei.

— Cum ne-au găsit aici? întrebă ea, uşor răguşită.

— Am fost ultimii care au urcat pe vas, dar cred că au fost suficient de aproape ca să ne vadă la îmbarcare, reflectă Pitt. Probabil, ne-au urmărit cu altă barcă. Nu le-ar fi luat mult să verifice toate restaurantele din apropierea docului.

Deşi îşi păstra calmul, Pitt simţea o nelinişte profundă pentru siguranţa soţiei sale. Hoţii de la Topkapi demonstraseră cu o seară înainte că nu se temeau să ucidă. Dacă se deranjaseră să-i caute nu putea fi decât dintr-un singur motiv – răzbunare pentru întreruperea jafului. Ameninţarea făcută de femeia din cisternă nu mai părea deodată atât de goală.

Ospătăriţa veni şi, în timp ce strângea vasele de la prânz, întrebă dacă doreau desert. Loren începu să clatine din cap, dar Pitt interveni:

— Da, sigur. Două cafele şi două porţii de baclava, vă rog.

Gând ospătăriţa se întoarse grăbită la bucătărie, Loren îl mustră pe Pitt.

— Nu mai pot mânca. Mai ales acum, adăugă ea,

încruntându-se la uşa din faţă.

— Desertul e pentru el, nu pentru noi, răspunse el încet. Prefă-te că mergi la toaletă, apoi aşteaptă-mă lângă bucătărie.

Loren reacţionă imediat, prefăcându-se că şopteşte la urechea lui Pitt, apoi ridicându-se încet şi intrând pe un holişor care ducea la bucătărie şi la toalete. Pitt observă că bărbatul se încordă uşor când îi văzu mişcarea, apoi se relaxă când ospătăriţa aduse cafeaua şi desertul la masă. Pitt puse pe furiş un teanc de lire turceşti pe masă, apoi înfipse furculiţa într-o bucată groasă de baclava. Privind spre uşă, văzu că bărbatul se întorsese din nou către stradă. Pitt lăsă furculiţa şi se ridică brusc de la masă.

Loren îl aştepta în capătul holului când Pitt veni spre ea, o luă de mână şi o trase în bucătărie. Speriaţi, bucătarul şi spălătorul de vase se opriră şi se uitară la Pitt, care le zâmbi şi dădu bună ziua, apoi trecu pe lângă nişte oale în clocot, urmat de Loren. Uşa din spate dădea într-o mică alee care cotea spre strada principală. Alergară până la colţ, apoi se întoarseră în direcţia opusă restaurantului când Loren îi strânse mâna lui Pitt.

— Ce zici de tramvaiul acela? întrebă ea.

Un tramvai de epocă, folosit ca să transporte localnicii şi turiştii dintr-un capăt al oraşului în celălalt, trecea încet pe stradă prin faţa lor.

— Hai să urcăm din partea cealaltă! încuviinţă Pitt.

Traversară strada chiar înainte ca tramvaiul să se apropie şi urcară repede înăuntru. Toate locurile erau ocupate, aşa că fură nevoiţi să stea în picioare când tramvaiul trecu prin faţa cafenelei.

Bărbatul cu cămaşă albastră rămase în faţa uşii şi aruncă o privire tramvaiului când trecu pe lângă el. Pitt şi Loren se întoarseră cu spatele şi încercară să se ascundă după alt pasager, dar acoperirea nu ţinu mult. Ochii bărbatului se fixară pe bluza violet a lui Loren, după care acesta se răsuci şi îşi lipi fruntea de fereastra restaurantului. Pitt văzu şocul de pe faţa lui când se întoarse din nou şi urmări tramvaiul

ce se îndepărta pe stradă. Alergând imediat după ei, scoase un telefon mobil din buzunar şi apăsă frenetic pe butoane în timp ce fugea.

Loren se uită la Pitt cu o privire vinovată.

— Îmi pare rău, cred că pe mine m-a văzut.

— Nu contează, răspunse Pitt, încercând să-i calmeze spaima cu un zâmbet încrezător. E un oraş mic.

Tramvaiul făcu o oprire scurtă la piaţa de peşte, unde majoritatea pasagerilor coborâră. Observând că urmăritorul lor încă alerga după ei de la distanţă, Pitt şi Loren se aşezară pe scaune şi se ghemuiră când tramvaiul porni din nou.

— Cred că am văzut mai devreme un poliţist lângă doc, spuse Loren.

— Dacă nu e prin preajmă, am putea sări în alt feribot.

Tramvaiul străbătu încă o stradă, apoi se apropie de capăt lângă docul pentru feriboturi. Roţile vehiculului vechi încă se mai învârteau când Pitt şi Loren săriră din ineditul mijloc de transport şi o rupseră la fugă. Dar de data asta fu rândul lui Pitt să o apuce pe Loren de braţ şi să încremenească.

În faţa lor, docul era pustiu, următorul feribot pleca abia peste jumătate de oră. Pe Pitt îl îngrijora mai mult apariţia celor doi bărbaţi la intrarea pe doc. Unul era persanul de la Moscheea Albastră, care se plimba pe chei alături de prietenul său cu ochelari.

— Cred că ar fi bine să găsim alt mijloc de transport, spuse Pitt, îndemnând-o pe Loren s-o ia în direcţia opusă.

Se îndreptară în grabă spre stradă, pe care trecea încet un Peugeot decapotabil din anii 1960, în urma căruia venea pe jos un mic grup de localnici ce mergeau în parcul de pe malul apei. Pitt şi Loren se apropiară de turci şi încercară să se amestece printre ei ca să se ascundă. Încercarea lor eşuă când bărbatul cu cămaşă albastră de la restaurant apăru pe stradă. Strigând la complicii săi de pe doc, le făcu semne agitate cu mâna, după care arătă către Pitt.

— Acum ce facem? întrebă Loren, văzându-i pe cei de pe

doc venind către ei.

— Ne deplasăm în continuare, răspunse Pitt.

Ochii îi umblau în toate direcţiile, căutând o cale de scăpare, dar singura lor opţiune era să continue drumul alături de grup. Intrară împreună cu acesta în parc, descoperind că pe gazon erau aliniate două şiruri neregulate de maşini vechi. Pitt observă că multe dintre automobilele foarte elegante erau modele de Citroen şi Renault, construite în anii ’50 şi ’60.

— O fi o întâlnire a clubului de maşini franţuzeşti, spuse el.

— Mi-aş dori să ne putem bucura de ea, răspunse Loren, privind mereu peste umăr.

Când grupul din jurul lor începu să se destrame şi să se împrăştie prin parc, Pitt o conduse pe Loren către câteva persoane aflate în primul rând. Erau adunate în jurul vedetei spectacolului, un Talbot-Lago lucios, de la începutul anilor ’50, cu o caroserie bombată, creată de caretaşul italian Ghia. Ajungând în spatele mulţimii, Pitt se întoarse şi îi observă pe agresori.

Cei trei tocmai intrau împreună în parc în pas alert. Ochelaristul era, evident, şeful echipei şi îi trimise de îndată pe ceilalţi doi pe marginile terenului, în timp ce el se îndreptă încet spre şirul de maşini din mijloc.

— Nu cred că o să putem ieşi aşa cum am intrat, zise Pitt. Hai să încercăm să rămânem înaintea lor. Am putea încerca să ieşim prin capătul opus la strada principală şi să oprim o maşină sau un autobuz.

— În momentul ăsta nu m-aş opune nici dacă ar fi să furăm o maşină, răspunse Loren cu îndârjire.

Se mişcă repede, furişându-se printre maşini, iar Pitt venea la un pas sau doi în spate. Încercau pe cât posibil să se folosească de trecători drept acoperire, dar mulţimea se rărea pe măsură ce mergeau, către capătul rândului. În curând ajunseră la ultimul automobil, o decapotabilă cu două uşi, produsă după război şi vopsită în verde şi argintiu metalic. Pitt observă un bărbat în vârstă care stătea în

maşină şi lipea un anunţ pe parbriz, pe care scria „De vânzare”.

— Ultima noastră acoperire, remarcă Pitt. Hai să ne grăbim către copacii aceia!

Pitt o luă pe Loren de mână şi începură să alerge pe ultima bucată a terenului înverzit. Un şir gros de copaci înconjura perimetrul parcului, dincolo de care Pitt era convins că se afla şoseaua de coastă înspre vest.

Nu făcuseră nici douăzeci de metri când priveliştea din faţă îi făcu să se oprească brusc. Dincolo de copaci se vedea un zid înalt de piatră care înconjura jumătatea sudică a parcului. Pentru a bloca accesul către reşedinţa privată aflată de cealaltă parte, zidul avea în vârf bucăţi de sticlă spartă. Pitt ştia că, oricât ar fi ajutat-o, Loren nu avea cum să urce în siguranţă pe zid şi să scape de urmăritori, darămite să evite să nu se umple de sânge.

Pitt se întoarse şi îi observă imediat pe cei trei bărbaţi. Încă se mai plimbau printre maşini, apropiindu-se încet de ei. Trăgând-o pe Loren de mână, Pitt se îndreptă din nou spre şirul de maşini.

— Ce facem acum? întrebă Loren, cu teamă în glas.

Pitt se uită la ea cu o strălucire malefică în ochi.

— În cuvintele lui Monty Hall, hai să facem o afacere!

12

— Are transmisie Cotai? întrebă Pitt.

Bărbatul vârstnic, cu barbă, se aplecă şi deschise portiera din partea şoferului.

— Sigur că are, zise el cu accent american. Cunoaşteţi maşinile Delahaye?

Faţa i se lumină când îi privi pe bărbatul înalt şi brunet şi pe soţia lui atrăgătoare.

— Sunt un vechi admirator al acestei mărci, răspunse

Pitt, mai ales al habitaclului maşinilor.

— Acesta e modelul 1948, 135 decapotabilă, cu două locuri, cu caroserie făcută la comandă în atelierul din Paris al lui Henri Chapron.

Decapotabila mare, cu două portiere, avea linii drepte, dure, ceea ce caracteriza modelele simple ale producătorilor de maşini, apărute imediat după cel de-al Doilea Război Mondial. Loren admira vopseaua surprinzătoare în verde şi argintiu care făcea ca automobilul să pară şi mai lung.

— Aţi restaurat-o chiar dumneavoastră? întrebă ea.

— Da. Sunt miner de meserie. Am dat peste maşină în curtea unei case din Georgia când lucram la un proiect pe coasta Mării Negre. Era în stare proastă, dar întreagă. Am adus-o înapoi la Istanbul şi m-au ajutat câţiva localnici pricepuţi să o repar. Nu e la calitate de concurs, dar cred că arată frumos. Au scos viteză mare din motorul ei în şase cilindri, aşa că aleargă ca un diavol. Îi întinse mâna lui Pitt. Apropo, mă numesc Clive Cussler.

Pitt strânse mâna acestuia, apoi se prezentară şi el, şi Loren.

— E e frumuseţe, adăugă Pitt, deşi avea privirea fixată pe mulţimea din apropiere. La distanţă, de cinci maşini, bărbatul cu ochelari îl fixa cu privirea în timp ce se îndrepta spre el. Pitt îi observă pe ceilalţi doi ceva mai în spate, dar strângând totodată rândurile. De ce vindeţi maşina? întrebă el, făcându-i un semn discret lui Loren să se apropie de uşa pasagerului.

— Plec pentru o vreme în Malta şi nu o să am loc pentru maşină acolo, zise bărbatul cu o privire dezamăgită. Zâmbi atunci când Loren deschise portiera din dreapta. Un căţel Teckel, negru cu cafeniu, care dormea pe banchetă, îi aruncă o privire iritată, apoi sări şi alergă spre stăpânul său. Loren se aşeză pe bancheta de piele, apoi îi făcu semn cu mâna lui Pitt.

— Vă stă bine în maşină, zise Cussler, folosindu-şi farmecul de vânzător.

Loren îi zâmbi la rândul ei.

— Ar fi în regulă dacă am face o plimbare prin parc? întrebă ea.

— Sigur că da. Cheile sunt în contact. Se întoarse spre Pitt: Cunoaşteţi sistemul de transmisie Cotai? Nu trebuie să folosiţi ambreiajul decât ca să porniţi şi să opriţi.

Pitt dădu din cap şi se strecură repede la volanul aflat în partea dreaptă a maşinii. Întorcând cheia în contact, ascultă satisfăcut cum motorul prinse viaţă imediat.

— Ne întoarcem în scurt timp, spuse el, făcându-i din mână prin parbriz.

Pitt dădu înapoi, apoi întoarse către rândul din spate al maşinilor expuse, sperând să-l evite pe Ochelarist. Agresorul apăru de după ultima maşină la rând şi-l văzu pe Pitt la volan tocmai când vehiculul Delahaye porni la drum. Pitt apăsă încet acceleraţia, încercând să împiedice roţile să derapeze pe iarba moale, iar maşina înaintă legănându-se. Ochelaristul ezită, după care strigă la el să oprească. Pitt îi ignoră strigătul, căci roţile căpătaseră aderenţă şi maşina veche acceleră brusc, lăsându-l pe acesta în urmă.

Pitt auzi şi alte strigăte peste zgomotul motorului, apoi Loren îl avertiză să privească înainte. Hoţul de la Topkapi în cămaşă albastră apăru lângă şirul de maşini, la zece metri în faţă.

— Are o armă, strigă Loren când maşina îi aduse cu viteză mai aproape.

Pitt văzu că bărbatul scosese pistolul, pe care încerca să-l ascundă ţinându-l lipit de picior. Stătea lângă spatele unei furgonete Peugeot cu portiere de lemn, aşteptând ca maşina Delahaye să treacă prin faţă.

Cu motorul vuind din cauza numărului crescut de turaţii, Pitt folosi schimbătorul micuţ montat în bordul maşinii franţuzeşti ca să schimbe în viteza a doua. La numai câţiva metri în faţă, bărbatul în cămaşă albastră ridică mâna în care avea pistolul.

— La pământ! strigă Pitt, după care apăsă acceleraţia până la capăt.

Motorul cu carburator triplu se ambală, aruncându-i pe Pitt şi pe Loren pe spate pe banchete. Accelerarea bruscă dădu peste cap şi mişcarea asasinului, iar acesta încercă imediat să îndrepte arma către parbriz. Pitt refuză să-i dea ocazia.

Trăgând tare de volan către dreapta, Pitt îndreptă botul curbat al maşinii Delahaye către asasinul speriat. Blocat de spatele Peugeot-ului, acesta nu avea decât o cale de scăpare. Păşind furios în spate, abandonă încercarea de a nimeri ţinta ca să nu devină un ornament pe capotă.

Aripa din faţă a maşinii Delahaye zgârie bara de protecţie a Peugeot-ului înainte de a lovi piciorul asasinului, împingându-l de lângă maşină. Bărbatul trase focuri de armă înainte de a se prăbuşi lângă Peugeot, zvârcolindu-se în agonie. Ambele gloanţe zburară în sus, unul străpungând acoperişul de pânză, celălalt dispărând în aer.

Pitt învârti imediat înapoi de volan, încercând să evite restul maşinilor aflate la rând. Derapând pe iarbă, decapotabila aproape se izbi de o camionetă încărcată de pepeni care intra în parc. Vizitatorii şocaţi săreau din calea lor, în timp ce Pitt apăsa claxonul ca să-i avertizeze. Aruncând o privire în retrovizoare, îi văzu pe Ochelarist şi pe persan apropiindu-se de asasinul căzut, dar niciunul nu scosese arma.

Loren ridică privirea de sub bord, albă ca varul. În timp ce se apropiau de ieşirea din parc, Pitt îi făcu încurajator cu ochiul.

— Tipul acela avea dreptate, zise el, zâmbind uşor. Chiar că e ca un diavol.

***

Pitt dădea impresia că ştie încotro se îndreaptă, ieşind din parc şi luând-o la stânga pe şoseaua principală, care ducea spre sud, către Istanbul, de-a lungul Bosforului. Pistolarii din parc nu ezitară să o ia după ei, luând cu forţa camioneta după ce îl ameninţaseră cu pistolul pe fermierul care o conducea. Înghesuindu-l în maşină pe complicele rănit, ceilalţi doi săriră înăuntru şi ieşiră în trombă din parc,

în timp ce pepenii zburau din spate ca nişte ghiulele.

În ciuda vârstei maşinii, Pitt şi Loren erau avantajaţi. Decapotabila îşi avea originea în vehiculele pentru competiţii, căci maşinile Delahaye concuraseră cu succes în cursele Le Mans dinaintea războiului. Ascunse sub caroseriile modernizate, construite la comandă pentru parizienii bogaţi şi celebri, se aflau motoare foarte performante. Motorul cu suspensie pe fir de torsiune şi turaţie mare, după standardele anilor ’50, îi dădea lui Pitt ocazia să conducă cu viteză. Drumul îngust şi şerpuit, încetinit din loc în loc de traficul de după-amiază, avea să se dovedească însă egalizator.

Scrâşnind în curbe cu pedala apăsată până la podea, Pitt manevra rapid cutia de viteze cu preselector. Cu ajutorul cuplajelor electromagnetice, transmisia îi permitea lui Pitt să schimbe viteza împingând pur şi simplu micul schimbător fixat în bord. Ştia să conducă bine maşini vechi, fiindcă avea propria colecţie de astfel de automobile într-un hangar de aeroport de lângă Washington, D.C. Era o pasiune la fel de intensă ca dragostea pentru mare şi descoperi că se simţea bine, în ciuda împrejurărilor, forţând limitele vechiului Delahaye.

Loren rămase cu privirea fixată pe luneta decapotabilei, când luară scrâşnind două curbe strânse. Observă că Pitt se încruntă privind panoul de bord.

— E ceva în neregulă?

— Indicatorul de la combustibil bate spre gol, răspunse el. Mă tem că o plimbare de probă prin Istanbul iese din discuţie.

Un blocaj în trafic le împiedică înaintarea şi, pe porţiunea de drum în linie dreaptă, Loren observă camionul în spatele lor, încercând să-i ajungă în viteză.

— Trebuie să găsim un loc aglomerat unde să scăpăm de ei, sugeră ea.

Erau puţine variante pe drumul îngust, care parcurgea o zonă împânzită de vile grandioase. Alte maşini blocau drumul pe măsură ce se apropiau de satul Buyukdere, iar

Pitt făcea depăşiri de câte ori avea ocazia. Ajutată de trafic, camioneta se apropiase treptat până ajunsese la patru sute de metri în spate, între cele două vehicule nemaifiind decât câteva maşini.

Pitt se gândi să între în zona populată a satului, înspre vest, dar traficul lent bloca artera de intrare în oraş. Renunţând la scurtătură, continuă pe drumul de coastă, care ajunse deodată pe deasupra apei, pe un pod lung. Observând o întrerupere a traficului din faţă, Pitt acceleră puternic, depăşind un şir de maşini încetinite de o basculantă letargică. Scăpase de grosul aglomeraţiei de pe drum când ajunse din nou pe pământ, trecând pe versiunea din Bosfor a străzii Embassy Row[16], unde multe consulate străine ocupau case de vacanţă opulente pe malul apei.

— Ce face camionul nostru cu pepeni? întrebă Pitt, cu ochii ţintă la şoseaua din faţă.

— Tocmai depăşeşte basculanta, cam la opt sute de metri în spate, raportă Loren, înainte ca maşinile din spate să dispară după o curbă.

Maşina verde trecea prin faţa terenului frumos amenajat al sediului de vară al Ambasadei Britanice, când Pitt fu nevoit să schimbe viteza şi să frâneze brusc. Drept în faţă, o furgonetă pentru mutări încerca fără succes să între cu spatele pe o alee privată, blocând astfel ambele sensuri.

— Daţi-vă la o parte! se trezi Loren strigând.

Şoferul nici nu o auzi, dar oricum nu ar fi contat. Mişcă maşina în faţă pentru o nouă încercare, ignorând claxoanele care răsunau din sens opus.

Pitt privi în lungul drumului, căutând o ieşire, şi găsi una. Lăsând maşina în viteză mică, porni înainte şi intră pe poarta deschisă a unei proprietăţi private din dreapta, împrejmuită de ziduri. Drumul pavat se transformă în pietriş când intrară pe domeniul unei case vechi de lemn, care aparţinuse cândva Familiei Regale din Danemarca. O alee circulară despărţea grădina năpădită de ierburi, înainte de

---

[16] Numele neoficial al unei secţiuni a Massachusetts Avenue din Washington, celebră pentru numeroasele sedii de ambasade (n.tr.)

a face o buclă pe lângă treptele reşedinţei principale de culoarea somonului.

Un grădinar care îngrijea trandafirii în scuarul din centru privi uluit cum maşina sport franţuzească intră pe domeniu, apărând ca şi cum era stăpânul de drept al moşiei. Se uită curios cum decapotabila Delahaye se opri în spatele unor tufişuri bogate în loc să-şi continue drumul spre treptele din faţă ale vilei. După câteva secunde, înţelese de ce.

Anunţată de scârţâitul cauciucurilor care derapau, camioneta rablagită dădu buzna pe poarta din faţă. Şoferul luă curba prea repede, iar coada maşinii se izbi de stâlpul de piatră de la intrare, atingând aripa din spate. Câţiva pepeni care supravieţuiseră săriră din spate şi se făcură bucăţi, izbindu-se de lateralul stâlpului, lăsând o urmă lipicioasă de pulpă portocalie ce se scurgea pe pământ.

Şoferul redobândi controlul asupra vehiculului şi porni spre maşina Delahaye, care aştepta chiar în faţă cu motorul la ralanti. Pitt momise intenţionat camioneta, nevrând ca aceasta să se oprească şi să blocheze poarta. Apăsă brusc pe acceleraţie şi eliberă ambreiajul, stârnind un nor de pietriş şi praf când maşina veni spre ei. Camioneta se apropie repede, dar nu înainte ca Pitt să ajungă la porţiunea semicirculară a aleii care şerpuia pe lângă casă. Acceleră cu putere când făcu la stânga, trecând pe lângă vilă şi ajungând la curba opusă.

În camionul aflat la zece metri în spate, persanul se aplecă peste fereastra pasagerului cu un pistol Glock automat şi începu să tragă în maşina franţuzească. Din cauza unghiului curbei, trebuia să se întindă dincolo de parbriz ca să ţintească, fapt ce-i afecta precizia. Câteva gloanţe străpunseră portbagajul maşinii lui Pitt, dar pasagerii şi componentele maşinii rămaseră neatinşi.

Pitt intra deja cu maşina într-a doua curbă, atingând cu grijă acceleraţia ca să păstreze impulsul. La marginea exterioară a curbei, o statuie mare a lui Venus străjuia aleea, cu braţul ridicat arătând spre ceruri.

— Ai grijă! ţipă Loren când maşina prinse viteză către

statuia de marmură.

Pitt strânse tare de volan şi luă uşor piciorul de pe acceleraţie, în timp ce o rafală de gloanţe şuieră pe deasupra capotei, maşina continuă să alunece către capătul aleii spre statuia impunătoare a lui Venus. Cauciucurile se învârtiră, apoi muşcară din pietrişul de pe alee, în timp ce inerţia împinse uşor automobilul în faţă. Loren se prinse de bord, cu degetele albite de efort, când botul maşinii intră pe iarbă, îndreptându-se spre bucata de marmură. Dar cauciucurile din spate prinseră aderenţă, împingând botul pe lângă statuie chiar înainte de a intra din nou pe alee. Pitt şi Loren auziră un hârşâit ascuţit când aripa din spate se lovi de baza statuii, zgomot ce încetă când toate cele patru roţi intrară din nou pe pietriş.

— I-ai smuls braţul, remarcă Loren, privind în spate la statuie.

— Sper ca proprietarul maşinii să aibă asigurare în caz de accident, zise Pitt fără să privească în urmă.

În timp ce maşina Delahaye înaintă către poartă, veni rândul camionetei să treacă de a doua curbă. Persanul încă avea pistolul în afara portierei pasagerului şi continua să tragă în timp ce-l îndemna pe şofer să meargă mai repede. Însă, având centrul gravitaţional mai sus şi cauciucuri vechi, nu avea cum să ţină pasul cu slalomul făcut de automobilul franţuzesc în curbă. Încercând să atingă aceeaşi viteză, vehiculul greoi pierdu tracţiunea aproape instantaneu şi începu să alunece într-o parte în direcţia statuii. Panicându-se în timp ce ieşeau de pe alee, Ochelaristul apăsă frânele, ceea ce accentuă şi mai mult alunecarea laterală.

Grădinarul privi cu gura căscată cum camioneta veche se izbi direct în statuia lui Venus. Opera de artă distrusă dispăru într-un nor de praf, iar camioneta sări în faţă şi începu să se învârtă. Se învârti de trei ori, alunecând în spate pe aleea de pietriş şi intrând într-un desiş de sălcii mici. Vehiculul continuă să se deplaseze, oprindu-se în cele din urmă într-un castan cu trunchiul gros, iar cei trei

pasageri se izbiră de bord.

Ochelaristul se prăbuşi pe banchetă, frecându-se la buza tumefiată de impactul cu volanul. Lângă el, cel cu cămaşă albastră încerca să oprească sângerarea din nasul zdrobit. Doar persanul scăpă fără vreo rană, fiindcă se proptise în braţul liber.

Ascultând motorul care nu părea avariat, se întoarse spre şofer:

— Hai să ne luăm după ei!

Ochelaristul îşi veni în fire şi intră în marşarier, împingând brutal camioneta înapoi pe alee. Când apăsă frâna, un zdrăngănit puternic se auzi din spatele cabinei. Persanul se uită prin lunetă şi văzu capul decapitat al lui Venus rostogolindu-se cu zgomot prin remorcă.

Până să între din nou pe alee, Pitt părăsise deja domeniul. Aşa cum sperase, diversiunea lăsase destul timp furgonetei să elibereze drumul, iar şoseaua de coastă era acum liberă. Pitt conducea maşina veche cu viteză mare pe drumul pavat.

— Cred că am câştigat puţin timp, zise el, dar suntem pe cale să rămânem fără combustibil.

Loren se aplecă şi văzu indicatorul tremurând chiar deasupra literei *E*[17].

— Poate rămân în braţele lui Venus, zise ea optimistă.

Trecând pe lângă sediul de vară al Ambasadei Austriei, drumul lărgindu-se în sus, văzură în faţă alt sat pe malul apei. Se zărea şi un feribot mare pentru maşini lângă doc, încărcând pasageri şi vehicule pentru o plimbare pe Bosfor.

— S-ar putea ca feribotul acela să fie cea mai bună şansă a noastră, spuse Pitt când drumul începu să coboare brusc spre faleză.

— Da, pentru croaziera aceea liniştită şi relaxantă de care îmi spuneai, bombăni Loren.

Un zâmbet ştrengar apăru pe buzele lui Pitt.

— Liniştită, poate, pentru unii, răspunse el.

Trecură pe lângă indicatorul cu numele oraşului Yenikoy

---

[17] E de la Empty – gol (n.tr.)

şi navigară prin traficul aerisit până la doc. Pitt opri în spatele unui camion încărcat cu covoare orientale care aştepta să urce la bord. Aruncă o privire în lungul docului, studiind câteva baruri şi restaurante asemănătoare celor din Sariyer.

— Uite camioneta! spuse Loren deodată.

Pitt se uită în urmă şi văzu camioneta apropiindu-se de oraş la mai puţin de un kilometru distanţă. Se întoarse spre Loren şi îi arătă cu degetul o stradă laterală.

— Vreau să dai o fugă la restaurantul cu paravanul verde şi să-mi comanzi o bere, zise el.

— Localul acela murdar cu ferestre întunecate? întrebă ea, uitându-se la celelalte localuri curate şi respectabile.

Pitt dădu din cap.

— Şi croaziera noastră?

— O să cedăm locurile în favoarea prietenilor noştri. Stai acolo până ajung şi eu! Acum fugi! o instrui el, dându-i în grabă un sărut.

O privi coborând din maşină şi traversând grăbit strada, apoi intrând ezitant în barul dubios. După câteva secunde, văzu în retrovizoare camioneta care se apropia de doc. Pitt observă oarecum amuzat că aripa din faţă era stâlcită şi presărată cu praf alb de marmură. Un far spart lăsase o gaură căscată în urmă ce semăna cu o orbită goală. Fără îndoială că agresorii văzuseră maşina franţuzească, în timp ce camioneta ponosită se aşeză la rând ca să urce pe feribot, cu trei maşini în spatele lui Pitt.

Pitt observă că maşina cu covoare din faţa lui nu dădea semne să plece când rampa feribotului se eliberă, aşa că ambală motorul maşinii sale şi depăşi vehiculul mare, alegându-se cu un claxon furios din partea şoferului. Camionul oferea cumva un paravan care, după cum spera Pitt, avea să ascundă faptul că acum era singurul ocupant al maşinii.

Pitt plăti taxa şi urcă pe puntea pentru maşini a feribotului acoperit, parcând în spatele unei berline mici pline de copii. Sări repede din maşină şi se uită în spate.

Camionul cu covoare oprise în dreptul celui care tăia bilete, blocând accesul celorlalţi şoferi în timp ce şoferul căuta bani prin buzunare. Dacă vreunul dintre pistolari coborâse din maşină, încă nu era la vedere. Pitt se întoarse şi aruncă o privire pe feribot.

Avea două etaje, cu puntea de jos acoperită pentru maşini şi cea de sus pentru pasageri. Dădu să urce pe scară, când văzu un vânzător care le vindea pop-corn copiilor din automobilul parcat în faţa lui. Bărbatul era cam de înălţimea şi statura lui Pitt, cu acelaşi păr negru şi ondulat.

— Scuzaţi-mă! îl strigă Pitt. Vreţi să aveţi puţin grijă de maşina mea cât merg până la toaletă?

Scoase o bancnotă de zece lire turceşti din portofel în timp ce puse întrebarea.

Vânzătorul văzu bancnota şi dădu vesel din cap.

— Da, desigur, răspunse el.

Pitt îndesă bancnota în mâna bărbatului, după care îl conduse către portiera din dreptul şoferului.

— Vă rog, urcaţi! îi ceru Pitt. Nimeni nu se va apropia de maşină dacă e ocupată.

Bărbatul puse jos cutia cu pop-corn şi sări bucuros înăuntru, încântat să stea într-o maşină veche şi elegantă.

— Mă întorc imediat, zise Pitt făcându-i cu ochiul, apoi alergă spre scară.

Urcă pe puntea de sus şi se amestecă printre pasageri, îndreptându-se spre pupa. Camioneta tocmai urca rampa când se uită peste balustradă, văzând cele trei siluete în cabină.

Maşina lor fu ultima care urcă la bord, iar echipajul docului trase rampa pentru maşini deoparte, în timp ce echipajul de pe feribot ridică o poartă pliantă pe deasupra pupei. Pitt simţi motorul pornind sub punte, după care trei semnale ale sirenei anunţară plecarea iminentă a feribotului. Îndreptându-se spre balustrada de la pupa, aşteptă să pornească elicea, apoi privi în faţă.

Îl văzu pe Ochelarist apărând în capul scării centrale,

scanând grăbit cu privirea mulţimea. Pitt putea doar să-şi imagineze expresia de pe feţele lor când ajunseseră la automobilul Delahaye şi îl găsiseră pe vânzătorul de pop-corn la volan. Însă nu avea la dispoziţie mult timp ca să se gândească la comicul situaţiei, căci puntea se zgudui sub picioarele lui şi un val de apă clocotită se ridică la pupa feribotului.

Încălecă repede balustrada, stârnind puţină rumoare printre ceilalţi pasageri, lucru care-i atrase imediat atenţia Ochelaristului. Asasinul începu să alerge pe punte, dar Pitt dispăru din vedere.

Coborî pe un stâlp de balustradă până când ajunse să atârne cu braţele întinse, după care îşi dădu drumul pe puntea de jos. Aterizând ghemuit, se ridică în picioare şi traversă în fugă puntea către poarta dinspre pupa, după care execută un salt uriaş de pe oglinda pupei până pe doc.

Feribotul se îndepărtase câţiva metri când Pitt sări, reuşind să atingă cu piciorul marginea rampei pentru vehicule, după care se rostogoli în faţă. Dându-se de-a dura pe rampă, îşi recăpătă echilibrul şi se ridică încet. Feribotul înainta cu viteză tot mai mare către canal, distanţa dintre el şi doc ajungând deja la şase metri.

Pitt ridică privirea şi-l văzu pe Ochelarist alergând spre balustrada punţii superioare şi privind uimit la distanţa tot mai mare dintre navă şi mal. Agresorul se uită la Pitt, ducând instinctiv mâna la suportul de armă pe care-l avea sub haina deschisă la culoare, după care abandonă ideea.

Pitt îi studie figura, după care îi făcu un semn prietenos cu mâna ca unui vechi prieten. Ochelaristul arăta impenetrabil, uitându-se la Pitt cu o expresie rece ca gheaţa, în timp ce feribotul se îndrepta încet către strâmtoare.

13

Soarele aflat la apus răspândea o strălucire aurie asupra talazurilor din vestul Mediteranei care se spărgeau de ţărmul Israelului. Sophie privea către orizontul albastru, mulţumită că în sfârşit se potolise căldura zilei, după care se întoarse şi intră în cortul cu artefacte. Profesorul Haasis era aplecat deasupra unui sul de papirus, cu faţa îmbujorată, încercând să descifreze scrierea antică. Sophie zâmbi în sinea ei, gândindu-se cât de bine semăna acesta cu un copil cu ochii mari într-un magazin de dulciuri.

— Mai odihneşte-ţi creierul, domnule profesor! spuse ea. Tot aici vor fi şi mâine-dimineaţă.

Haasis ridică ochii cu un zâmbet sfios. Pe o masă lungă în faţa lui erau împrăştiate peste o duzină de cutii de ceramică, fiecare adăpostind o serie de suluri micuţe de pergament. Rulă fără tragere de inimă sulul pe care îl examina şi-l puse la loc într-o cutie.

— Da, cred că ar trebui să fac o pauză de masă, zise el. Dar nu mă pot abţine. Este o asemenea bogăţie de informaţii! Acest ultim sul, de exemplu, spuse el, bătând cu palma pe cutie pentru accentuare, descrie felul în care o navă comercială din Anatolia, care transporta cereale din Egipt, a fost forţată să caute refugiu aici când i s-a distrus catargul. Asemenea bijuterii îmi fac inima să bată mai repede.

— Totuşi, nu e ca şi cum am vorbi despre Manuscrisele de la Marea Moartă, răspunse Sophie, chicotind.

— Ei bine, poate că omului obişnuit de pe stradă nu-i pasă de aşa ceva, spuse el, dar pentru cei care fac din istorie munca de-o viaţă e ca şi cum ar descoperi o fereastră către trecut, care până acum a fost închisă.

Haasis îşi scoase mănuşile albe.

— Trebuie să le transfer neapărat la laboratorul universităţii pentru analiză corespunzătoare şi pentru păstrare, dar nu rezist fără să arunc mai întâi o privire.

Examinase toate cutiile, în afară de trei, până să se ridice şi să se întindă.

— Ce s-a întâmplat cu Dirk? întrebă el. Nu l-am văzut de când a adus ultima cutie.

Sophie ridică din umeri, încercând să pară indiferentă. Dar aceeaşi întrebare o frământa şi pe ea. Invitaţia la cină făcută mai devreme îi dăduse emoţii toată după-amiaza. Se furişase chiar să se spele şi să-şi pieptene părul, supărată pentru prima dată în viaţă că nu avea la ea o trusă de machiaj. Simţi că i se opreşte inima când cineva intră în cort în spatele lor. Răsucindu-se în loc, observă cu dezamăgire că nu era decât Sam.

— Sunteţi gata de cină? În cortul unde se serveşte masa sunt spaghete şi chifteluţe, anunţă el.

O pată de sos roşu pe barbă dovedea că stătuse deja o dată la rând la masă.

— Sună minunat, răspunse Haasis. Haide, Sophie, să mâncăm!

Responsabila cu antichităţile se mişcă încet către ieşire, încercând cu greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Sam, întrebă ea, e totul aranjat pentru seara asta?

Asistentul ei dădu din cap.

— Raban şi Holder ajung aici într-o oră. Le-am spus că supraveghem noi până pe la miezul nopţii.

— Profesorul Haasis ne-a oferit un cort, aşa că o să rămân peste noapte. Poţi să mergi acasă cu băieţii, dacă preferi.

— Cred că aşa o să fac. Dormitul pe jos nu e la fel de distractiv cum era când aveam treisprezece ani, răspunse Sam, frecându-şi spatele.

Ieşiră din cort şi-l găsiră pe Dirk stând afară, cu un prosop de plajă aşezat pe braţ ca şi cum era un ospătar. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi un tricou, iar Sophie nu putu să nu observe cât de bine arăta acum. Încercă din răsputeri să-şi ascundă zâmbetul.

— Cred că aveam întâlnire la cină, îi spuse el, înclinându-se uşor.

— Aproape am uitat, minţi ea.

O luă de braţ şi o conduse în spatele lui Sam şi al lui Haasis, intrând cu toţii în cortul pentru masă aflat în apropiere. Sophie se întoarse să-i urmeze pe cei doi bărbaţi, dar simţi că Dirk o trage uşor în direcţia opusă.

— Nu mâncăm cu ceilalţi? întrebă ea.

— Numai dacă ţi-e poftă de spaghete din conservă, răspunse el.

— Nu, nu chiar, zise ea, clătinând din cap.

— Bine. Atunci să mergem la Capul Pitt.

O îndrumă pe Sophie către malul apei, unde merseră puţin pe plajă. Când ajunseră pe marginea stâncoasă care înainta în mare, Dirk se întoarse şi o ajută să coboare pe suprafaţa acoperită cu bolovani.

— Acesta a fost cândva un palat roman, zise Sophie, amintindu-şi o excavare mai veche a unei structuri masive, cu coloane greceşti şi un bazin decorativ.

— Mulţi cred că a fost a regelui Irod, clădit după construirea portului, răspunse Dirk, arătând că studiase câte ceva despre Cezareea.

— Nu-mi amintesc să fie vreun restaurant pe aici, spuse Sophie, zâmbind jucăuş.

— E chiar în spatele ultimului zid.

Urcară printre ruine până în vârful promontoriului. Dincolo de un zid de piatră prăbuşit, ajunseră într-un alcov adăpostit cu o vedere superbă spre mare. Sophie râse când văzu o cutie cu gheaţă lângă o plită hibachi, cu cărbunii strălucind într-un roşu aprins.

— Cafeneaua regelui Irod este deschisă. Sper că nu te deranjează să mâncăm *alfresco*[18], spuse Dirk, întinzând prosopul pe un loc nisipos. Scoase repede o sticlă de vin din lada frigorifică şi turnă câte un pahar pentru fiecare.

— În cinstea proştilor, zise el, ciocnind paharul cu al ei.

Sophie se îmbujoră, după care sorbi tăcută din pahar.

— Şi ce avem în meniu? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

---

[18] În aer liber (în italiană în original) (n.tr.)

— Biban de mare proaspăt, prins de subsemnatul azi după-amiază. Făcut pe grătar cu lămâie şi ulei de măsline şi însoţit de chebap de legume, crescute organic într-un kibbutz aflat mai sus, pe drum.

Ridică două frigărui încărcate cu ardei, roşii şi ceapă.

— Chiar mă bucur că am renunţat la spaghete, răspunse Sophie.

Dirk puse chebapul şi cele două bucăţi de peşte pe grătar şi cina fu gata în scurt timp. Lui Sophie i se păru că mâncarea proaspătă era delicioasă şi devoră înfometată tot ce avea în farfurie.

— A fost minunat, spuse ea, lăsând jos farfuria goală. Eşti sigur că nu eşti bucătar de profesie?

Dirk râse.

— Nici pe departe. Pune-mă la bucătărie şi nu ştiu mare lucru în afară de unt de arahide şi sendvişuri cu gem. Dar, dacă-mi arăţi un grătar, o iau razna cu bucurie.

— O iei razna cu rezultate bune, spuse ea, zâmbind.

În timp ce el tăia felii de pepene pentru desert, Sophie îl întrebă de ce îi plăcea să lucreze pentru NUMA.

— Nu mi-aş putea dori o slujbă mai bună. Pot să lucrez în mare şi în apropiere de ea, practic oriunde în lume. Majoritatea proiectelor noastre sunt şi interesante, dar şi foarte importante pentru menţinerea sănătăţii oceanelor. Şi, pe lângă asta, muncesc alături de familia mea.

Observă o expresie uşor panicată pe faţa lui Sophie când vorbise despre familie.

— Tatăl meu e directorul organizaţiei NUMA, explică el. Şi am o soră geamănă, Summer, care e oceanografia NUMA. De fapt, cu sprijinul tatei am reuşit să ajung în Israel. M-a ajutat cu un proiect la care lucrăm de-a lungul coastei Turciei.

— Profesorul Haasis mi-a spus că are mai mulţi prieteni vechi la NUMA şi are mult respect pentru organizaţia asta.

— A făcut şi el multe lucruri bune aici, răspunse Dirk.

— Aşadar, nu stai prea mult în Cezareea?

— Mă tem că nu. Încă două săptămâni, după care mă

întorc în Turcia.

Îi întinse o farfurie cu felii de pepene, apoi întrebă:

— Ok, acum e rândul tău. Cum ai ajuns să fii un arheolog înarmat?

Sophie zâmbi.

— Datorită interesului pentru geologie şi istorie, insuflat de tatăl meu de la o vârstă fragedă, cred. Îmi plac arheologia şi scoaterea la lumină a trecutului, dar m-a durut întotdeauna când am văzut cum comorile noastre culturale sunt prădate pentru profit. Munca la Autoritatea pentru Antichităţi mă face să simt că reuşesc să schimb ceva, deşi răufăcătorii sunt mult mai numeroşi ca noi.

Dirk arătă cu mâna către coastă.

— Cezareea a fost destul de scotocită de-a lungul secolelor. Crezi că micile săpături ale profesorului sunt în pericol?

— Descoperirea ta de azi demonstrează că încă sunt bogăţii culturale de găsit. De fapt, mai tare mă îngrijora mormântul, căruia un reporter i-a făcut reclamă prosteşte în ziar. Nici prezenţa unui om care s-a dat ieri drept agent de antichităţi nu m-a ajutat prea mult.

— Ei bine, măcar nu am descoperit aur sau vreo comoară. Orice hoţ care ar veni să ne jefuiască situl ar fi cumplit de dezamăgit.

— Ai fi surprins ce dorinţe diversificate are un colecţionar sofisticat de artefacte. Mulţi colecţionari consideră antichităţile culturale, drept o comoară în detrimentul tuturor. Acele suluri ale tale ar produce o mică avere pe piaţa neagră. Ştiu că o să mă simt mult mai bine când profesorul Haasis o să transporte artefactele în siguranţă la Universitatea din Haifa.

Se uită la ceasul de mână.

— Ar trebui să mă întorc şi să coordonez acţiunea de supraveghere din seara asta.

Dirk îi turnă o jumătate de pahar cu vin.

— Ce zici de unul mic la plecare?

Sophie încuviinţă şi luă paharul, iar Dirk se aşeză

aproape de ea cu propriul pahar. Valurile izbeau stâncile din faţa lor în timp ce crepusculul albastru se întindea deasupra lor. Era un moment relaxant şi romantic, genul de moment care lipsea de multă vreme din viaţa lui Sophie.

Dirk se aplecă şi o sărută uşor, rămânând o vreme cu buzele lipite de-ale ei.

— Poţi să te revanşezi oricând.

Trăgându-se mai aproape unul de altul, terminară de băut vinul înainte ca Sophie să se forţeze să pună capăt timpului petrecut împreună. Ţinându-se de mână, se întoarseră pe acelaşi drum pe plajă, urcând apoi dealul către tabără. O serie de becuri alimentate de generator se legănau deasupra corturilor, scăldând tabăra într-o strălucire albicioasă. Sam se aşezase într-o parte, pe un zid de piatră, vorbind cu doi bărbaţi în haine închise la culoare.

— Eu sunt în ultimul cort pe stânga, îi spuse Dirk lui Sophie. Ai grijă ca jefuitorii de morminte să nu-mi tulbure somnul, bine?

— Noapte bună, Dirk!

— Noapte bună!

Dirk se uită cum Sophie se alătura colegilor săi, după care se întoarse spre şirul de corturi. Înainte de a se culca, se duse în cortul mare cu artefacte, unde luminile erau încă aprinse. Haasis se reapucase de lucru, aplecat cu o lupă în mână deasupra unui papirus.

— Ai descoperit vreun secret pentru posteritate? întrebă Dirk.

Haasis ridică ochii spre el o clipă, apoi se uită din nou la papirus.

— Nimic important, dar tot e fascinant. Hai să vezi, cred că-ţi va plăcea chestia asta.

Dirk se apropie, privind peste umărul lui Haasis la stratul subţire de hârtie din fibre acoperit cu scrisul cursiv şi apăsat.

— Nu pricep o iotă, spuse el, zâmbind.

— Ah, scuze! răspunse Haasis. O să-ţi fac o traducere liberă. Sulul ne oferă o descriere a activităţii din port cam

pe la 330 d.H., cred. E o descriere scurtă a unui vas prădător avariat din Cipru, prins din întâmplare de o navă romană imperială, *trireme.* Vasul a fost apoi remorcat până în Cezareea, unde autorităţile portuare au descoperit că punţile erau acoperite de sânge şi că avea la bord o mică ascunzătoare plină de arme romane. Mulţi dintre membrii echipajului aveau semne de răni recente dintr-o luptă anterioară.

— Erau piraţi? spuse Dirk.

— Da, aşa se pare. Scrie că incidentul a stârnit agitaţie, căci s-au găsit la bord armele personale ale unui centurion pe nume Plautius. A fost identificat drept făcând parte din *Scholae Palatinae*, ce-o mai fi fost şi asta.

— Probabil că pentru echipajul cipriot nu s-a lăsat cu consecinţe frumoase.

— Nu, într-adevăr, răspunse Haasis. Nava a trecut cu de-a sila în serviciu ca navă comercială imperială, iar echipajul a fost executat de îndată.

— Ce repede s-a făcut dreptate, spuse Dirk, luând în mână una dintre cutiile de ceramică. Toate sulurile conţin asemenea povestiri cumplite?

— Doar pentru un voyeur de antichităţi ca mine, spuse Haasis zâmbitor, după care rulă sulul şi-l puse înapoi într-o cutie. Am verificat majoritatea sulurilor şi sunt în mare pare înregistrări birocratice despre veniturile portului şi alte lucruri asemănătoare. Nimic ieşit din comun, dacă le iei individual, dar împreună vor oferi o. Perspectivă importantă asupra vieţii cotidiene de aici din urmă cu două milenii.

Înfăşură cutia cu o pânză uşoară şi o puse pe un dulap cu acte, după care stinse becul de sus. Celelalte cutii fuseseră învelite cu grijă şi aşezate în cutii de plastic pentru a fi transportate la universitate.

— O să-ţi las ceva la care să te uiţi dimineaţă, spuse el cu un căscat. Crezi că ai găsit tot ce era în încăpere?

— Cred că da, răspunse Dirk, dar o să împrumut o mistrie de-ale tale ca să mai arunc o privire, să mă asigur.

— Nu m-am gândit niciodată că, dacă invit un inginer

maritim la un sit arheologic, o să mă aleg cu atât de mult de lucru, zise Haasis, conducându-l pe Dirk afară din cort.

În vârful dealului, o văzură amândoi pe Sophie plimbându-se în jurul perimetrului cu unul dintre agenţi.

— Când am venit la Cezareea, n-am crezut că sunt asemenea lucruri uimitoare de descoperit, răspunse Dirk, făcând cu ochiul, apoi se duse către cortul său la culcare.

14

Zgomotul focurilor de armă îl făcu pe Dirk să se ridice brusc din pat.

Împuşcăturile se auzeau periculos de aproape. Desluşi nişte strigăte, apoi focurile de răspuns trase cu un pistol. Îşi puse repede o pereche de pantaloni scurţi şi sandale, după care ieşi clătinându-se din cort, în timp ce un potop de împuşcături provenite de la mai multe arme izbucni deasupra taberei. Gândurile înceţoşate i se îndreptară întâi către Sophie, dar nu avu mult timp să reacţioneze, întâi auzi, apoi văzu două siluete care coborau poteca, având puşti în mână.

Dirk se ascunse imediat după cort, apoi se furişă către un zid scund de susţinere, la mică distanţă de partea din spate. Escaladă în tăcere zidul şi se folosi de această acoperire ca să se îndepărteze de corturi. În spatele taberei erau ruinele sfărâmate ale câtorva clădiri care aparţinuseră cândva vechiului oraş portuar. Îşi croi drum printre movilele de dărâmături erodate, urmând o mică ridicătură către un compartiment retras. Bariera întunecată de piatră îi oferea o ascunzătoare bună, de unde putea observa toată tabăra.

Deşi reacţia lui rapidă îl ajutase să scape, ceilalţi din tabără nu avură la fel de mult noroc. Sophie fusese următoarea care reacţionase, ieşind în fugă, cu arma în mână, din cortul ei de lângă potecă. Dar unul dintre asasini

se afla la distanţă de numai câţiva metri şi îndreptă imediat arma către ea, înainte ca Sophie să-şi revină din toropeala somnului. Aflată în bătaia puştii, nu avu încotro şi aruncă arma cu părere de rău. Bărbatul îi dădu atunci o lovitură zdravănă cu puşca în umăr, făcând-o să cadă în genunchi.

— Ce se întâmplă aici? strigă profesorul Haasis, ieşind din cort îmbrăcat doar pe jumătate.

— Taci! îi ordonă celălalt agresor, lovindu-l cu patul puştii în coaste.

Haasis se prăbuşi în faţă, scoţând un geamăt când atinse pământul. Sophie se târî spre el şi-l ajută să se ridice în picioare, clătinându-se amândoi uşor sub becurile de deasupra capului. Alt bătăuş apăru pe potecă şi preluă sarcina de a-i păzi pe Sophie şi pe profesor, iar ceilalţi îi scoaseră pe studenţii la Arheologie din corturi. Sophie se uită către cortul lui Dirk, părând surprinsă, dar reţinută, când unul dintre asasini descoperi că era gol.

Mai sus pe potecă, se auzi ceva zarvă înainte ca mai multe siluete să apară la vedere. Unul dintre agenţii de antichităţi, cu braţul drept însângerat, cobora poteca şovăind, chinuindu-se totodată să-l sprijine pe Sam. Adjunctul lui Sophie avea o rană urâtă la frunte şi se târâia pe picioare, complet ameţit. Alţi doi pistolari veneau în urma lor, îndemnându-i pe răniţi către tabără.

— Sam, eşti în regulă? strigă Sophie, îndreptându-se cu grijă către cei doi agenţi. Îl prinse pe Sam şi-l ajută să se aşeze pe jos, alături de ceilalţi captivi. Una dintre studente veni lângă agentul numit Raban, legându-i braţul rănit cu o cămaşă ruptă, în timp ce Sophie pusese palma peste fruntea însângerată a lui Sam.

— Unde-i Holder? îi şopti ea lui Raban.

Agentul o privi întristat şi clătină din cap.

Revenindu-şi în urma loviturii, Haasis se ridică şi strigă spre bandiţi:

— Ce vreţi? Nu e nimic aici pentru care să merite să ucizi.

Sophie se uită pentru prima dată la grupul de agresori înarmaţi.

Păreau să fie arabi, fiecare purtând un turban negru care-i ascundea partea de jos a feţei. Însă nu păreau jefuitorii obişnuiţi care săpau în pământ, căutând câţiva şecheli în vreo două oale vechi. Aveau ţinute militare de camuflaj, închise la culoare, şi cizme negre care păreau aproape noi. Mai aveau şi puşti moderne, AK-74, versiuni îmbunătăţite ale bătrânelor Kalaşnikov AK-47. Sophie se întrebă pentru o clipă dacă ar putea fi un grup de luptători de comando care dăduseră din greşeală peste tabăra lor. Apoi însă, unul dintre ei răspunse întrebării lui Haasis.

— Sulul. Unde este? strigă cel care era, cu siguranţă, liderul grupului, un bărbat cu sprâncene groase şi o cicatrice adâncă de-a lungul mandibulei drepte.

— Ce sul? răspunse Haasis.

Bărbatul băgă mâna sub haină şi scoase un pistol mic SIG Sauer, prins în suport. Îndreptându-l nonşalant către coapsa lui Haasis, apăsă o dată pe trăgaci.

Detunătura smulse un strigăt de la o studentă, iar Haasis se prăbuşi la pământ, prinzându-şi cu mâna piciorul chiar deasupra rănii sângerânde. Sophie interveni imediat.

— Sunt în cortul mare, zise ea, arătându-le direcţia. Nu e nevoie să mai trageţi.

Unul dintre agresori alergă într-acolo şi scotoci câteva minute, după care ieşi cu o cutie de ceramică într-o mână şi un sul de papirus în cealaltă.

— Sunt multe suluri. Puse în cutii de plastic, peste o duzină, raportă el.

— Nu lăsaţi niciuna în urmă! se răsti şeful. Apoi arătă din cap către captivi. Du-i în amfiteatru! le ordonă celorlalţi doi bărbaţi.

Cei doi le făcură ostaticilor semn cu arma să se ridice şi să meargă. Sophie îl ajută pe Sam să se ridice, iar doi studenţi îl sprijiniră pe doctorul Haasis. Cu îmbrânceli şi împunsături, captivii fură mânaţi pe drumeagul ce ducea către plajă. Şeful cu cicatrice se îndreptă spre cortul cu artefacte şi smulse sulul dintre degetele subordonatului său. Îl studie la lumina unui bec de deasupra timp de

câteva minute, apoi luă cutia de ceramică şi-i ordonă celuilalt să meargă după camioneta parcată în afara sitului.

Dirk urmări cu privirea din ascunzătoare până când Sophie şi ceilalţi fură scoşi din tabără. Apoi se furişă în linişte printre ruine, luând-o către plajă pe o alee paralelă cu captivii. Gândurile îi forfoteau în minte, încercând să conceapă un plan de evadare sau să descopere ceva care să-i servească drept armă, dar nu avea prea multe opţiuni împotriva oamenilor înarmaţi cu puşti automate.

Odată ce se îndepărtă de tabără, lumina naturală scăzu, iar Dirk se strădui să nu se împiedice pe terenul pietros. Îşi fixase privirea pe raza unei lanterne care dansa în dreapta lui, în mâna celui care conducea grupul. Coasta dealului deveni mai nivelată după ce Dirk traversă ceea ce fusese cândva un drum pavat cu piatră. Lumina lanternei dispăru în spatele unui zid la mai puţin de treizeci de metri în lateral, dar încă mai auzea paşii târşâiţi ai ostaticilor care mergeau pe cărare. Temându-se de zgomotul propriilor paşi, se opri şi se ghemui un minut sau două, până când grupul înaintă suficient, după care se îndreptă spre partea din spate a zidului. Pietrişul desprins scârţâi sub picioarele lui când se apropie de barieră. Pipăind de-a lungul zidului, ajunse până în capăt, apoi privi pe după marginea acestuia ca să găsească raza de lumină şerpuind.

Un inel rece de oţel îl împunse brusc în gât, aproape blocându-i traheea. Dirk întoarse capul şi îi văzu pe unul dintre arabii cu capul înfăşurat în turban apărând de după zid, apăsându-i puşca şi mai tare pe gât. Chiar şi în lumina slabă, Dirk observă ostilitatea din ochii negri ai bărbatului.

— Nu mişca, altfel te omor, şopti el.

15

Ţeava puştii nu se dezlipi de gâtul lui Dirk în timp ce era

împins pe potecă, spre tabără. Fu forţat să între în cortul cu artefacte, unde un arab aduna cutiile de plastic ca să le scoată de acolo. Bărbatul lăsase să-i cadă eşarfa, permiţându-i lui Dirk să-i vadă trăsăturile mici, ca de dihor. O secundă mai târziu, liderul teroriştilor intră în cort.

— Acoperă-ţi faţa! se răsti el în arabă.

Subordonatul îşi legă imediat eşarfa la loc cu o privire indignată. Şeful se întoarse apoi spre Dirk şi celălalt paznic.

— De ce l-ai adus aici? întrebă el.

— Am numărat corturile ocupate şi ne lipsea un om. L-am văzut urmărindu-i pe prietenii lui către plajă.

Ridică o pereche de ochelari cu infraroşu care îl demascaseră pe Dirk.

Şeful dădu din cap că pricepuse şi se uită lung la Dirk.

— Să-l omor aici sau să-l duc lângă ceilalţi? întrebă paznicul.

Şeful clătină capul.

— Leagă-l şi urcă-l în maşină! Ne-ar putea fi de folos un ostatic până ieşim de aici.

Scoase pistolul şi-l îndreptă spre Dirk, lăsându-l pe celălalt să îndeplinească ordinul.

După ce tăie o bucată de sfoară din paravanul cortului, paznicul legă strâns la spate încheieturile şi braţele lui Dirk. Împungându-l iar cu puşca, scoase ostaticul din cort şi-l îndemnă să urce dealul. La o sută de metri mai sus pe potecă, trecură de cadavrul agentului de antichităţi pe nume Holder, întins cu faţa în jos într-o baltă de sânge. În apropiere era parcat un camion care ieşise cu spatele din parcare şi oprise pe o parte a drumului.

Paznicul îl duse pe Dirk în spatele maşinii şi-l împinse cu putere, trântindu-l cu faţa în jos pe platformă. Înainte ca Dirk să apuce să se răsucească, paznicul urcă şi îi legă strâns gleznele cu altă bucată de sfoară.

— Să nu încerci să pleci de aici, prietenul meu înalt, că te omor, spuse acesta.

Îi trase apoi un şut în coaste şi sări de pe platforma camionetei.

Aşteptând să-i treacă durerea, Dirk privi cum paznicul se întoarse şi o luă spre tabără. Se luptă cu legăturile de la încheieturi, dar erau prea strânse ca să încerce să le scoată. Rostogolindu-se pe platformă, pipăi în jur după o unealtă sau un obiect ascuţit, dar nu se lovi decât de o stivă de cutii cu artefacte. Se răsuci până ajunse în dreptul părţii deschise din spate a maşinii.

Vehiculul avea uşi duble în spate, spaţiul din urmă coborând drept către pământ. Dirk se uită la marginea platformei şi văzu bara din spate, o bucată ruginită de oţel curbat, cu vopsea albă cojită. Marginea interioară a bărci era subţire şi corodată, dar putea folosi drept tăiş.

Trebuia să-şi menţină echilibrul fragil ca să întindă mâinile pe la spate către bară şi, la început, aproape că se rostogoli din camion. Ajungând însă la capătul bărci, reuşi să apese sfoara pe marginea zimţuită şi să o mişte înainte şi înapoi. Abia începuse să taie sfoara când auzi paşi pe potecă şi se răsuci înapoi pe platformă cu mâinile sub el.

Apărură paznicul de mai înainte şi bărbatul cu faţă de dihor, ducând cu ei cutii de plastic cu artefacte pe care le puseră în spatele camionului. Faţă-de-dihor sări înăuntru şi aşeză cutiile aproape de cabină, profitând de ocazie să i-o ia înainte complicelui său şi lovindu-l pe Dirk în ceafă când trecu pe lângă el.

Dirk simulă o suferinţă mai mare provocată de lovitură, gemând cu putere şi zvârcolindu-se ca şi cum nu mai putea de durere. Arabul chicoti când îl auzi, sporovăind cu tovarăşul său în drum spre tabără. Dirk îşi reluă imediat poziţia lângă bara de protecţie, încercând să taie sfoara de la mâini. După o mişcare mai viguroasă, aceasta cedă şi simţi cum marginea zimţată îl zgâria. Reuşi să scoată repede sfoara, desfăcând-o din jurul încheieturilor şi al braţelor. Întorcându-se în poziţie dreaptă, începu să o desfacă pe cea de la glezne, cu mâinile libere. Dar ezită când auzi scrâşnet de paşi pe pietrişul de pe drumeag. Un nod încăpăţânat ţinea funia strâns legată. Îşi relaxă repede picioarele şi reuşi să desfacă nodul. Când sfoara se slăbi, se

dădu mai în spate, înfășurând-o uşor în jurul gleznei, apoi se întinse cu braţele sub el.

Pe potecă venea un singur arab, pe care Dirk îl recunoscu drept Faţă-de-dihor. Dirk zâmbi în sinea lui când văzu că bărbatul avea braţele pline de cutii şi nicio armă. La fel ca înainte, puse cutiile în spatele maşinii, apoi urcă să le aşeze în dreptul cabinei. Dirk începu din nou cu gemetele false, în timp ce se zbătea ca să ajungă într-o poziţie mai bună. Aşteptă până când cutiile erau aşezate şi arabul se întoarse ca să-i dea lovitura obligatorie. Dar în clipa în care Faţă-de-dihor ridică piciorul, Dirk sări spre el, izbindu-se cu trupul în cealaltă gleznă a bărbatului.

Stând într-un picior, acesta îşi pierdu imediat echilibrul în urma impactului. Când căzu, Dirk se ridică iute, apucă piciorul care îi ajunsese în piept şi-l împinse în sus. Agresorul luat prin surprindere se prăbuşi pe platformă, aterizând în cap şi în umeri, dărâmând trei cutii cu artefacte. O cutie se răsturnă la picioarele lui Dirk, eliberând cutia de ceramică din interior. Dirk întinse mâna şi luă cutia, lovindu-l pe Faţă-de-dihor. Arabul se chinuia să se ridice în genunchi când Dirk îi izbi cutia de tâmplă. Cutia se sparse, lăsându-l pe acesta fără cunoştinţă pe platformă.

— Îmi pare rău, domnule doctor Haasis, murmură Dirk, luând sulul stâlcit de papirus şi punându-l în cutia de plastic.

Îl legă apoi pe Faţă-de-dihor aşa cum fusese şi el legat, apoi sări din camion.

Poteca era încă pustie când Dirk merse în faţa camionului, căutând fără succes cheile în contact. Traversă parcarea, mişcându-se tiptil şi sistematic, după care o luă pe un câmp alăturat şi începu să alerge. Ştiind acum de ochelarii cu infraroşu ai teroriştilor, se gândi că metoda cea mai bună de a nu fi descoperit era să dispară cât mai repede din vedere.

Începu să coboare dealul către plajă, alegând şanţurile şi cotloanele joase, care îl ascundeau cel mai bine. Se gândi să fugă din Parcul Cezareea şi să încerce să aducă ajutoare

din afară, dar ştia că, până să răspundă poliţia, hoţii aveau să fie de mult plecaţi. Aşa cum era posibil să fie şi Sophie, Haasis şi ceilalţi.

Traversă şovăind ruinele pietroase ale unei case vechi de două mii de ani şi trecu de o grădină antică, până când ajunse pe buza unui mal abrupt aflat deasupra plajei. Mai jos, spre stânga, se întindea umbra unui amfiteatru roman. Era una dintre cele mai bine păstrate structuri din Cezareea, un semicerc înalt de scaune de piatră, rămase aproape intacte, folosit încă pentru concerte în aer liber şi spectacole de teatru. Cu flerul lor teatral, romanii amplasaseră capătul deschis spre plajă, oferind amatorilor de teatru o vedere spectaculoasă la Marea Mediterană ca decor pentru scenă.

Dirk merse de-a lungul malului până când putu vedea deasupra zidurilor înalte ale amfiteatrului. Două raze de lumină de la lanternele puse pe jos luminau grupul de ostatici, adunaţi la un loc pe plajă, în spatele scenei. Dirk distingea siluetele a doi bărbaţi înarmaţi care se plimbau înainte şi înapoi prin faţa lanternelor, pălăvrăgind peste zgomotul valurilor apropiate. Văzu şi că se aflau într-un loc de care era dificil să se apropie nevăzut, cu porţiuni largi de plajă de o parte şi de alta şi suprafaţa plată a scenei în faţă.

Se uită la un val cu coama argintie care se izbi de mal, rostogolindu-se până la aproape douăzeci de metri de grup, după care se destrămă. Observă că se apropia nivelul maxim al fluxului. Urmărind încă un val care acoperi plaja, se hotărî. În timp ce păzeau ostaticii, cei înarmaţi stăteau cu spatele la mare şi nu se puteau aştepta la un atac din acea direcţie. Singura şansă era să se apropie dinspre apă.

Se uită în lungul plajei, de-abia văzând limba de pământ care înainta în mare, unde găsise sulurile antice de pergament. Căutând în gând o tactică, blestemă faptul că o bună parte a echipamentului său de scafandru se afla în cort. Dar mai era şi puţul excavat, încă neterminat. Avea şanse mari să mai fie prin preajmă nişte unelte. Şi mai erau şi generatorul, şi jetul cu apă.

Se gândi o clipă, apoi faţa i se strâmbă într-o grimasă.

— Ei bine, un plan nebunesc e mai bun decât niciun plan, mormăi pentru sine, apoi coborî în grabă de pe malul abrupt şi se îndreptă spre mare.

16

Sophie simţea că ochii asasinului o urmăreau neîncetat. Plimbându-se înainte şi înapoi ca un tigru înfometat, cel mai scund dintre ei ţinea ochii injectaţi asupra sa la aproape fiecare pas. Ea evita intenţionat contactul vizual cu el, îngrijindu-se de Sam şi Raban sau uitându-se spre mare. Acest lucru nu făcea decât să-l enerveze pe paznic, aşa că îi atrase, în cele din urmă, atenţia.

— Tu, zise el, arătând cu arma spre ea. Ridică-te!

Sophie se ridică încet în picioare, dar rămase cu ochii în pământ. Asasinul îi puse ţeava puştii sub bărbie, forţând-o să ridice capul.

— Las-o în pace! strigă Raban cu o voce slăbită.

Asasinul se duse la agent şi-l lovi cu cizma în lateralul maxilarului. Raban se prăbuşi, rămânând întins pe nisip, cu ochii deschişi şi năucit.

— Laşule, spuse Sophie, privind în sfârşit dispreţuitoare în ochii arabului.

Acesta se apropie încet de ea. Ridicând uşor puşca, o împunse încet în obraz cu ţeava.

— Mahmud, îţi place aia? zise partenerul lui, privind amuzat confruntarea. E drăguţă, pentru o evreică. Şi chiar şi mai drăguţă pentru un agent de antichităţi, adăugă el, râzând.

Mahmud nu spuse nimic, uitându-se fix în ochii lui Sophie. Coborî cu ţeava puştii pe gâtul ei, apoi urmă marginea cămăşii cu gulerul descheiat, apăsându-i metalul rece pe piele. Când ţeava ajunse la nasturele de sus al

bluzei, o opri acolo, forţând încheietoarea. Când aceasta nu se desfăcu, bărbatul trase ţeava într-o parte, încercând să-i vadă sânul stâng.

Sophie voia să-l lovească între picioare cu genunchiul, dar alese o lovitură scurtă în fluierul piciorul, sperând că ar reduce astfel probabilitatea ca el s-o ucidă. Mahmud sări în spate, gemând de durere şi ţopăind într-un picior. Partenerul lui râse în hohote la vederea scenei, umilindu-l şi mai mult pe celălalt.

— Ai una înfocată aici. Cred că e prea afurisită pentru tine, îl tachină el.

Mahmud trecu peste durerea loviturii şi se îndreptă spre Sophie. Stătea atât de aproape încât îi simţea mirosul neplăcut al respiraţiei.

— Vedem noi cine-i înfocat, şuieră el cu o privire turbată în ochi.

Se întoarse să-i dea arma partenerului său când zgomotul puternic al unui generator se auzi dinspre plajă. Câteva secunde mai târziu, un jet puternic de apă căzând în cascadă acoperi zgomotul valurilor. Toate privirile se îndreptară în direcţia aceea şi văzură un semicerc argintiu şi neclar înălţându-se spre orizont.

— Mahmud, du-te să vezi ce e! îi ordonă partenerul său, devenit brusc serios.

Mahmud se aplecă spre Sophie şi-i şopti în ureche:

— O să mă distrez cu tine când mă întorc.

Sophie îl străfulgeră cu privirea când acesta se întoarse şi o luă spre plajă, cu puşca pregătită. Ea se prăbuşi pe nisip, ascunzându-şi mâinile ce-i tremurau de frică. Încercând să se liniştească, se gândi din nou la Dirk şi se întrebă dacă nu cumva avea ceva de-a face cu toată agitaţia.

Când silueta lui Mahmud dispăru în întuneric, celălalt bărbat înarmat începu să se plimbe agitat prin faţa ostaticilor. Scană plaja în ambele direcţii, după care îi ocoli pe ostatici şi verifică scaunele goale ale amfiteatrului cu lanterna. Fără să descopere ceva în neregulă, îşi reluă poziţia la malul mării.

Întins pe nisip, Sam se răsuci în capul oaselor, venindu-şi în sfârşit în fire după lovitura primită.

— Cum te simţi, Sam? îl întrebă Sophie.

— Bine, răspunse el cu o voce tărăgănată. Privi în jur la ceilalţi ostatici, recăpătându-şi simţul orientării. Ochii i se opriră asupra asasinului şi ridică uşor un braţ nesigur spre el, întrebând: Cine-i acela?

— Unul dintre teroriştii care ne-au luat ostatici, răspunse Sophie cu amărăciune.

Dar aproape că-şi înghiţi ultimele cuvinte când privi spre paznic şi îşi dădu seama că nu despre el vorbea Sam.

La câţiva metri în spatele arabului, o siluetă întunecată ieşise din valuri şi venea în fugă spre acesta. Era înalt şi slab şi avea un obiect dur în braţe. Inima lui Sophie începu să bată cu putere când recunoscu a cui era silueta.

Era Dirk.

Asasinul stătea cu spatele spre mare, cu ochii îndreptaţi către zona din jurul amfiteatrului. Dacă întorcea uşor capul, îl putea zări pe Dirk apropiindu-se, transformându-l într-o ţintă uşoară. Sophie îşi dădu seama că trebuia să-i distragă atenţia asasinului pentru ca Dirk să se poată apropia nevăzut.

— Cum... cum te cheamă? se bâlbâi ea.

Bărbatul îi aruncă o privire nedumerită, apoi râse.

— Numele meu? Ha! Poţi să-mi spui David, ciobănaşul care-şi păzeşte turma.

Mândru de gluma lui, se uită la Sophie cu ochii zâmbitori. Sophie încercă să nu privească dincolo de el la silueta întunecată ce se apropia.

— Ce o să faceţi cu artefactele, David? întrebă ea, străduindu-se să capteze atenţia bărbatului.

— O să le transformăm în bani, fireşte, răspunse el chicotind.

Atunci simţi mişcarea din spatele lui, dar se întoarse prea târziu.

Lama plată a unei lopeţi îl lovi în cap dintr-o parte exact când se răsuci înapoi. Lovitura îl ameţi, făcându-l să cadă în

genunchi în timp ce dădea să scoată arma. Dirk se răsuci invers, lovindu-l a doua oară din partea opusă şi trântindu-l la pământ.

— E toată lumea în regulă? întrebă Dirk, trăgându-şi sufletul în timp ce apa sărată i se prelingea pe corp.

Sophie sări în picioare şi-l prinse de braţ, simţindu-se uşurată de apariţia lui.

— Suntem în regulă, dar mai e unul înarmat care tocmai a luat-o spre plajă.

— Ştiu. Am pornit jetul de apă ca să-l îndepărtez de aici.

În timp ce vorbea, auzi cum se opreşte generatorul îndepărtat, cascada de apă dispărând odată cu el.

— O să se întoarcă imediat, spuse ea încet.

Dirk se uită rapid la micul grup de ostatici. Sam avea privirea înceţoşată şi se sprijinea de agentul Raban, cel plin de sânge. Doctorul Haasis era întins pe jos, cu piciorul înfăşurat într-un bandaj făcut din cămaşă, şi părea a fi în stare de şoc. Ceilalţi studenţi – trei fete şi doi băieţi – stăteau cu ochii la el disperaţi şi înfricoşaţi. Dirk îşi dădu seama că grupul nu putea încerca o evadare urgentă. Se uită la asasinul leşinat, apoi se întoarse spre Sophie.

— Ajută-mă să-i scot haina!

Dirk ridică torsul bărbatului de pe pământ, iar Sophie îi scoase geaca neagră şi largă. Apucându-l de subsuori, Dirk îl târî într-o parte, ducându-l în spatele ostaticilor.

— Îngropaţi-i picioarele în nisip, apoi aşezaţi-vă în faţa corpului, le spuse celor doi studenţi. Aceştia îi acoperiră repede picioarele cu nisip, apoi încercară să-i ascundă restul corpului aşezându-se cu picioarele încrucişate în faţă.

Dirk îi scoase eşarfa şi şi-o înfăşură în jurul capului, după care îşi puse geaca neagră. Alergă înapoi în faţa grupului şi luă puşca în mână.

— Vine, şopti cineva cu o voce speriată.

— Aşază-te la loc, îi spuse Dirk lui Sophie în timp ce verifica arma.

Era un AK-74 de, producţie în masă, probabil introdusă clandestin în ţară prin Egipt. Lui Dirk îi era oarecum

cunoscută arma, fiindcă odată trăsese la tir cu ceva asemănător. Pipăi partea stângă a încărcătorului, ca să se asigure că avea comutatorul pe modulul automat, apoi trase de braţul de încărcare. Ridică repede arma şi se propti cu faţa către grup ca şi cum stătea de pază.

Mahmud apăru dinspre plajă şi se târî spre ostatici cu o privire enervată.

— Cineva a transformat un generator într-o arteziană, mormăi el. S-a ridicat la treizeci de metri în înălţime.

Dirk rămase cu spatele spre el, aşteptând să vină mai aproape. Când îl simţi lângă el, se întoarse încet, îndreptând nonşalant ţeava puştii AK-74 spre pieptul lui Mahmud.

— Ai avut grijă de fată cât am lipsit? întrebă arabul.

Apoi încremeni.

Îşi dădu brusc seama că partenerul lui tăcut devenise deodată mai înalt, că avea o pereche de pantaloni scurţi şi uzi şi că se uita urât la el cu doi ochi verzi. Mai era şi arma Kalaşnikov îndreptată spre el.

— Aruncă arma! ordonă Dirk.

Sophie repetă comanda în arabă, deşi nu era nevoie. Mahmud ştia exact ce voia Dirk să spună. Arabul se uită la Sophie şi la studenţi, apoi din nou la Dirk. „Amatori”, îşi spuse el. Poate că partenerul său, Saheem, se lăsase păcălit, dar el nu avea să facă la fel.

— Da, da, zise el, dând din cap şi întinzând arma spre pământ.

Dar, cu o mişcare bruscă, se lăsă într-un genunchi şi ridică arma pe umăr, luându-l pe Dirk la ochi.

Arma AK-74 din mâna lui Dirk acţionă prima. Patru gloanţe străpunseră pieptul lui Mahmud, împingându-l în spate, înainte să apuce să apese pe trăgaci. Un icnet îi ieşi printre buze, dar ultimele lui cuvinte fură acoperite de ţipătul înspăimântat al unuia dintre studenţi. Sophie sări în picioare şi se apropie de Dirk.

— Era un porc împuţit, zise ea, privind mortul.

Dirk respiră adânc, încercând să-şi încetinească pulsul

crescut, apoi se duse la Mahmud şi-i luă arma. Sus pe deal, se auzi deodată claxonul camionului care răsună până pe plajă.

— Probabil e strigătul de luptă, zise Dirk. Trebuie să-i scoatem pe toţi de aici şi să-i ascundem.

Se îndreptă spre grup şi-l strigă pe unul din studenţi, un tip sfrijit cu picioare lungi.

— Thomas, trebuie să te duci după ajutoare. E un cartier de locuinţe la vreun kilometru distanţă, pe plajă. Găseşte un telefon şi vezi dacă poţi să aduci poliţia aici de urgenţă. Nu uita să le spui cu ce urmează să se confrunte.

Tânărul se ridică şi îi privi şovăielnic pe prietenii lui, apoi se întoarse şi o luă la goană pe plajă. Dirk privi de jur împrejur, apoi veni în faţa celor rămaşi în grup.

— Trebuie să ne mişcăm înainte să vină să-şi caute prietenii. Hai să vedem dacă nu vă putem duce, pentru început, în spatele amfiteatrului, spuse el.

— Acesta se mişcă, răspunse un student, arătând către silueta alungită a lui Saheem.

— Lasă-l! răspunse Dirk. Se duse la Sophie şi îi întinse o armă. Ai fost în Forţele de Apărare din Israel? întrebă el.

— Da, am făcut stagiul de doi ani, zise ea.

Stagiul militar obligatoriu se aplica în Israel şi în cazul femeilor. Sophie luă arma fără ezitare.

— Poţi să ne asiguri retragerea? întrebă el.

— Pot să încerc.

Dirk se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Stai aproape de noi!

Se duse şi-l ajută pe doctorul Haasis să se ridice. Ochii profesorului erau lipsiţi de viaţă şi era palid din pricina şocului provocat de rană. Cu ajutorul celuilalt student, Dirk îl târî pe nisip. Urmat de ceilalţi, îi conduse către scena amfiteatrului şi spre extremitatea scaunelor etajate. Sophie venea cu câţiva paşi în urma lor, scrutând întunericul după siluete care s-ar fi putut apropia.

Gâfâind din greu, Dirk aduse corpul greoi al lui Haasis în spatele structurii înalte. În apropiere se afla o baracă de

depozitare care fusese construită ca să adăpostească echipamente pentru concerte şi care era în lateralul teatrului. Dirk îl trase pe Haasis în spatele barăcii şi-l întinse uşor pe pământ. Ceilalţi studenţi şi agenţii răniţi căzură alături de profesor când Sophie îi ajunse din urmă.

— O să ne ascundem aici şi o să aşteptăm să vină poliţia, spuse Dirk, considerând că acel cotlon era o poziţie defensivă cu care se puteau descurca.

— Dirk, văd lumini coborând pe potecă, spuse Sophie încet.

Se uitară de după baracă la două lumini slabe care se legănau coborând dealul. Fasciculele ajunseră încet pe plajă, însoţite de câte un strigăt. O lumină îl descoperi pe Saheem, care reuşise să se ridice, dar se clătina ameţit. Găsiră repede şi cadavrul lui Mahmud, ceea ce amplifică murmurul frenetic al vocilor. Una dintre lumini se întoarse şi străbătu tot interiorul amfiteatrului. Dirk o cuprinse cu braţul pe Sophie şi o trase în spate.

— Îmi pare rău, şopti el, slăbind doar puţin strânsoarea. Au ochelari cu infraroşu.

Sophie îl cuprinse la rândul ei cu braţul şi-l trase mai aproape. Se ţinură în braţe un timp, apoi Dirk încercă să arunce din nou o privire. Spre uşurarea lui, ambele raze de lumină se îndepărtau pe plajă, după care le văzură urcând pe deal. După câteva minute, se auzi huruitul slab al camionului care ieşea din parc.

Urletul sirenelor şi lumina lanternelor umplură parcul zece minute mai târziu. Dirk şi Sophie mergeau spre tabără când o patrulă de poliţişti înarmaţi, cu lumina lanternelor cu rază lungă şi ciobăneşti germani lătrând, dădu buzna pe potecă. Îi conduseră pe poliţişti în amfiteatru, de unde Haasis şi agenţii răniţi fură evacuaţi în grabă. Dirk observă surprins că trupul lui Mahmud dispăruse, târât pe deal de tovarăşii săi şi dus odată cu artefactele furate.

După un interogatoriu prelungit al poliţiştilor, Dirk aruncă o privire în cortul cu artefacte. Aşa cum se aştepta, toate cutiile cu suluri fuseseră luate. Ceea ce nu se aştepta să

găsească erau artefactele din încăperea de depozitare, rămase împrăştiate pe mese în diverse stadii de analiză şi conservare. Ieşi din cort şi văzu că Sophie venea dinspre parcare. Sub luminile suspendate, observă că avea ochii roşii şi părea să tremure. Dirk se apropie şi o luă de mână.

— Tocmai l-au luat pe Arie, spuse ea, referindu-se la agentul Holder. Împuşcat mortal pentru nişte prostii de artefacte.

— Erau buni la furat ca şi la ucis. Au luat numai sulurile, nici nu s-au deranjat cu celelalte artefacte, răspunse el, arătând din cap către cort.

Faţa lui Sophie păru să se înăsprească.

— Agentul acela fals de antichităţi le-a vândut pontul. Studenta Stephanie crede că a fost unul din asasinii din seara asta.

— Ai vreo idee cine ar folosi asemenea tactici comando ca să facă rost de antichităţi pentru piaţa neagră?

Sophie dădu aprobator din cap.

— Aş zice că sunt contrabandiştii. O gaşcă de contrabandişti libanezi care se presupune că au legături cu Hezbollah. Sunt cunoscuţi mai ales pentru transportul de arme şi droguri, dar s-au mai ocupat de antichităţi şi altă dată. Sunt singurii pe care îi ştiu că ar fi capabili să ucidă pentru artefacte.

— N-aş crede că sulurile acelea sunt uşor de amanetat.

— Probabil au fost deja plătiţi pentru asta. Poate că a fost o misiune pentru care au fost angajaţi de un colecţionar bogat. Unul care nu are limite.

— Prinde-i! spuse Dirk încet.

— De dragul lui Holder, aşa o să fac, răspunse ea hotărâtă. Se uită o vreme înspre mare, apoi la Dirk cu o expresie mai calmă.

— Nu ştiu dacă am mai fi fost vreunul în viaţă dacă nu ai fi apărut pe plajă.

Dirk zâmbi.

— Voiam doar să mă asigur că obţin a doua întâlnire.

— Asta, spuse ea, ridicându-se şi sărutându-l pe obraz,

aproape că-ţi pot garanta.

17

Pitt stătea în zona de aşteptare a terminalului şi scoase un oftat prelung de uşurare. Privind pe fereastră, urmări avionul lui Loren îndepărtându-se de poartă şi îndreptându-se spre şirul de avioane care aşteptau să decoleze de pe Aeroportul Internaţional Atatürk. Măcar acum se putea relaxa, ştiind că soţia lui era în afara pericolului.

Trecuse o perioadă de nelinişte de când stătuse pe docul din Yenikoy, privind la potenţialii asasini care pluteau cu feribotul pe Bosfor. El şi Loren luaseră repede un taxi şi se întorseseră în grabă la Istanbul, furişându-se prin intrarea din spate de la hotel şi predând de îndată camera. Făcuseră zigzaguri prin oraş ca să se asigure că nu erau urmăriţi, apoi se cazaseră pentru ultima seară la un hotel modest de lângă aeroport.

— Probabil, ar fi trebuit să mergem la Consulatul SUA şi să raportăm tot ce s-a întâmplat, se lamentase Loren când intraseră în camera banală. Măcar ne-ar fi putut oferi pază într-un hotel frumos.

— Ai dreptate, fusese de acord Pitt. După treizeci şi şapte de audieri cu o duzină de birocraţi, probabil ne-ar fi găsit un loc sigur de joi într-o săptămână.

Nu îl mira faptul că ea nu insistase să ceară ajutor ambasadei. În ciuda anilor petrecuţi în Congres, se folosea rareori de statutul ei ca să ceară tratament preferenţial.

— Oricum cei de la Departamentul de Stat vor afla, răspunse ea. Nemernicii aceia trebuie să fie trimişi după gratii.

— Fă-mi o favoare şi aşteaptă până când eşti acasă în siguranţă înainte să-ţi dai drumul la gură.

După ce îşi schimbară biletele de avion, o conduse la

primul avion spre Washington. Având ceva timp liber până la avionul spre Chios, luă micul dejun la o cafenea din aeroport, apoi încercă să-l sune pe doctorul Ruppé. Rămase surprins când arheologul răspunse la numărul din Roma pe care i-l dăduse lui Pitt.

— Suni de la aeroport? întrebă Ruppé atunci când un anunţ de îmbarcare răsună dintr-un difuzor deasupra capului lui Pitt.

— Da, tocmai am condus-o pe Loren şi aştept avionul meu.

— Credeam că mai staţi o zi.

Pitt îi povesti aventura lor pe Bosfor.

— Slavă Domnului că sunteţi în siguranţă! zise Ruppé, şocat de ce aflase. Oamenii aceia au în mod sigur relaţii bune. Ai anunţat la poliţie?

— Nu, răspunse Pitt. Am fost cam circumspect după ce au descoperit atât de repede unde eram.

— Cred că a fost o manevră isteaţă. Poliţia turcă are reputaţia de a fi coruptă. Şi, dat fiind potopul meu de veşti proaste, cred că aţi avut dreptate să gândiţi aşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Am primit telefon de la asistentul de la muzeu. Se pare că o persoană a intrat prin efracţie în biroul meu şi a răsturnat totul pe dos în plină zi. Vestea bună e că nu mi-au găsit seiful, deci coroana ta de aur e în siguranţă.

— Iar vestea proastă?

— Au luat monedele şi nişte acte, inclusiv diagramele tale care arătau situarea epavei. Nu pot să spun cu siguranţă, dar mi se pare că trebuie să existe o legătură între toate evenimentele acestea. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Alt efect secundar al corupţiei poliţiei din Turcia? întrebă Pitt.

— Ar putea fi. Asistentul meu a raportat deja infracţiunea şi au început o anchetă. Dar, ca şi în cazul jafului de la Topkapi, susţin că nu descoperă nicio pistă.

— Ar trebui să aibă deja o groază de piste, se plânse Pitt.

— Ei bine, cred că nu prea mai avem ce face. O să încerc să obţin o analiză a coroanei când mă întorc în Istanbul.

— Ai grijă, Rey! Te sun în câteva zile.

Pitt închise telefonul, sperând ca legătura lui cu hoţii de la Topkapi să fi ajuns la final.

Însă, în adâncul sufletului, avea senzaţia că nu era aşa.

18

Vila în stil marocan avea vedere la Mediterana de pe porţiunea stâncoasă aflată pe ţărmul turcesc. Deşi nu avea proporţii uriaşe precum celelalte reşedinţe bogate din apropierea mării, era construită cu multă atenţie la detalii. Cahle elegante acopereau zidurile exterioare şi săgeţi în miniatură împodobeau acoperişurile, însă funcţionalitatea luase locul opulenţei, iar intimitatea proprietarului era pe primul loc. Un perete înalt de piatră împrejmuia perimetrul domeniului, ascunzând complexul interior de ochii localnicilor şi ai turiştilor care treceau pe şoseaua de coastă către staţiunea Kuşadasi.

Ozden Celik stătea la fereastra mare, privind la albastrul strălucitor al mării şi la conturul neclar al insulei greceşti Samos, aflate la douăzeci şi patru de kilometri distanţă.

— E o batjocură faptul că insulele de pe propriul nostru ţărm au fost luate de altă ţară, zise el cu amărăciune.

Maria stătea la un birou de lângă el, verificând un teanc de documente financiare. Camera însorită era decorată în acelaşi stil cu biroul din Bosfor, cu covoare tribale pe jos şi artefacte de colecţie din epoca bizantină pe pereţi şi pe rafturi.

— Nu te ambala din pricina eşecurilor unor oameni care au murit de mult, zise ea.

— Pământul era încă al nostru când domnea Suleiman. Marele Atatürk a fost cel care ne-a sacrificat imperiul, zise

el pe un ton sarcastic.

Maria ignoră comentariul, căci îl auzise pe fratele ei bombănind de multe ori împotriva fondatorului Turciei moderne. Celik se întoarse spre sora lui, cu ochii aprinşi de concentrare.

— Moştenirea noastră nu poate fi uitată, nici destinul nostru cuvenit nu ni se poate refuza.

Maria dădu tăcută din cap.

— Am primit banii şeicului prin transfer, zise ea, ţinând în mână un aviz bancar.

— Douăzeci de milioane de euro? întrebă el.

— Da. Câţi bani i-ai promis muftiului?

— I-am spus să se aştepte la douăsprezece milioane, aşa că hai să-i dăm paisprezece şi restul îi păstrăm, ca înainte.

— De ce eşti atât de generos? întrebă ea.

— E important să-i cultivăm încrederea. În plus, voi avea o influenţă mai mare în ceea ce priveşte cum vor fi cheltuiţi banii.

— Presupun că ai o strategie în acest sens?

— Desigur. Avocaţii şi mitele judiciare vor absorbi o mare parte, ca să ne asigurăm că Partidul Felicity, cu muftiul Battal în frunte, apare pe buletinul de vot în Ziua Alegerilor. Celelalte fonduri vor fi folosite pentru cheltuielile politice tradiţionale; mitinguri organizate, promovare şi reclame, precum şi alte strângeri de fonduri.

— Cred că i se umplu repede cuferele, dată fiind presiunea pe care o pune pe moschei, ca să nu mai spun de popularitatea lui tot mai mare.

— Pentru care ne putem aroga tot meritul, răspunse Celik înfumurat.

Lui Celik îi luase câţiva ani ca să găsească şi să cultive liderul islamic potrivit ca să-i servească propriilor ţeluri. Muftiul Battal avea combinaţia perfectă de orgoliu şi charismă ca să conducă mişcarea, fiind în acelaşi timp maleabil faţă de dorinţele lui Celik. În urma campaniei atent puse la cale de Celik cu mite şi ameninţări, Battal îşi asigurase sprijinul fundamentalismului islamic în toată

Turcia şi-l şlefuise treptat într-o mişcare naţională. Lucrând din culise, Celik era pe cale să transforme mişcarea religioasă într-una politică. Suficient de inteligent ca să-şi dea seama că propriile aspiraţii aveau să se confrunte cu opoziţia din partea publicului în anumite privinţe, îşi legase căruţa de populistul muftiu.

— Din ceea ce apare în presă, se pare că publicul este încă scandalizat de jaful de la Topkapi. Este considerat un afront vizibil adus credincioşilor musulmani. M-aş mira dacă popularitatea muftiului n-ar creşte cu un procent sau două.

— Asta a fost şi intenţia, răspuns Celik. Trebuie să mă asigur că face o declaraţie publică prin care să-i condamne cu tărie pe aceşti hoţi îngrozitori, adăugă el cu un zâmbet viclean.

Se duse la birou, observând o grămadă de monede într-un săculeţ de postav, lângă un teanc de reviste de cercetare şi o diagramă nautică. Erau obiectele furate de la doctorul Ruppé, luate de Maria când răscolise biroul arheologului în timp ce vizita muzeul îmbrăcată ca o turistă.

— Nu e un pic riscant să te întorci la locul crimei? întrebă ea.

— Doar nu era ca la încăperea Privată de la Topkapi, răspunse ea. Credeam că vom avea o şansă ca al doilea sac cu relicvele lui Mahomed să apară aici, până când am aflat de la poliţie că nu e aşa. A fost o treabă uşoară şi rapidă să intru în biroul lui.

— Există ceva interesant în afară de monede? întrebă el, admirând o piesă de aur pe care o scosese din cutie.

— O cutie de ceramică Iznik. E un bilet de la arheolog care spune că datează din Epoca lui Suleiman, ca şi monedele. Se pare că toate provin de pe epava descoperită de american.

Celik ridică din sprâncene curios.

— Deci e o epavă de pe timpul lui Suleiman? Vreau să aflu mai multe.

Se auzi o bătaie în uşa biroului, care se deschise după o clipă şi în cadrul ei apăru un bărbat în costum închis la

culoare. Avea tenul deschis şi ochi cenuşii, aspri, care văzuseră cu siguranţă partea întunecată a vieţii.

— Au sosit musafirii dumneavoastră, zise el cu voce răguşită.

— Pofteşte-i înăuntru, ordonă Celik, apoi revino cu alt ienicer.

Termenul *ienicer* data de multe secole şi se referea la gărzile personale şi trupele de elită ale sultanilor otomani. Printr-o ciudată schimbare a loialităţii, ienicerii originali care slujeau în palatele islamice nu erau de obicei musulmani, ci creştini din zona balcanică. Recrutaţi de mici, erau instruiţi şi pregătiţi ca servitori, gărzi de corp şi chiar comandanţi în armată în slujba imperiului sultanului.

În mod asemănător, ienicerii lui Celik erau recruţi creştini din Serbia şi Croaţia, în mare parte proveniţi din trupele militare de comando. În cazul lui Celik însă, erau angajaţi doar ca gărzi de corp şi mercenari.

Ienicerul dispăru o clipă, apoi se întoarse cu un însoţitor, care escortă trei bărbaţi în cameră. Erau asasinii care îi fugăriseră pe Loren şi pe Pitt prin Bosfor. Aceştia intrară vizibil temători, evitând toţi contactul vizual direct cu Celik.

— I-aţi eliminat pe intruşi? întrebă Celik fără să salute.

Cel mai înalt dintre cei trei, cel care purtase ochelarii oglindă, fu singurul care vorbi:

— Se pare că bărbatul numit Pitt şi soţia lui ne-au simţit prezenţa şi au fugit cu feribotul la Sariyer. I-am găsit după aceea, dar au scăpat.

— Deci aţi eşuat, zise Celik, lăsând cuvintele suspendate în aer ca sabia unui călău. Unde sunt acum, Farzad?

Bărbatul clătină din cap.

— Au plecat de la hotel. Nu ştim dacă mai sunt în oraş.

— Poliţia? întrebă el, întorcându-se spre Maria.

Ea dădu din cap într-o parte şi-n alta.

— Nu s-a primit nicio reclamaţie.

— Omul acesta, Pitt. Trebuie să fie norocos, dacă nu descurcăreţ.

Celik merse la birou şi luă o monedă de aur din biroul lui

Ruppé.

— Se va întoarce, fără îndoială, pe epavă. O epavă *otomană*, adăugări cu emfază. Se apropie de Farzad şi-l privi în ochi. Ai dat greş o dată. Nu voi tolera şi a doua greşeală.

Făcu un pas în spate şi se adresă celor trei:

— Veţi primi toată plata pentru munca voastră. Puteţi să vă luaţi banii la ieşire. Fiecare dintre voi va rămâne ascuns până va fi chemat pentru următorul proiect. E clar?

Cei trei confirmară din cap tăcuţi. Unul dintre ieniceri deschise uşa şi oamenii dădură să iasă.

— Staţi! bubui deodată vocea lui Celik. Atwar, mai am să-ţi spun o vorbă. Ceilalţi pot să plece.

Cel care purtase cămaşa albastră rămase pe loc, în timp ce Farzad şi persanul ieşiră din cameră. Primul ienicer rămase şi el, închizând uşa şi trecând în spatele lui Atwar. Celik se apropie de irakian.

— Atwar, l-ai lăsat pe acest Pitt să te răpună în timpul jafului de la Topkapi. Prin urmare, am pierdut Mantia Sfântă a Profetului, care era ca şi a noastră. Iar ieri l-ai lăsat din nou să-ţi scape.

— Ne-a luat pe toţi prin surprindere, se bâlbâi Atwar, uitându-se rugător la Maria.

Ea nu spuse nimic când Celik deschise un sertar şi scoase o coardă de arc de aproape un metru. La fel ca strămoşii săi otomani, era instrumentul lui preferat de execuţie.

— Spre deosebire de Farzad, tu m-ai dezamăgit de două ori, zise Celik, dând din cap spre ienicer.

Acesta se apropie şi-l cuprinse cu braţele pe Atwar din spate, prinzându-i mâinile pe lângă corp. Irakianul încercă să se zbată, dar ienicerul era prea puternic ca să scape din strânsoare.

— A fost vina ei, strigă el, dând din cap spre Maria. Ne-a ordonat să răpim femeia. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o să plece.

Celik îi ignoră cuvintele, păşind încet mai aproape până ajunse la câţiva centimetri de faţa bărbatului care se

zbătea.

— Nu mă vei dezamăgi din nou, îi şopti Celik în ureche.

Apoi îi înfăşură coarda în jurul gâtului şi o strânse cu un cilindru de lemn lăcuit.

Bărbatul ţipă, dar vocea i se stinse repede când coarda se strânse în jurul gâtului său. Faţa căpătă o culoare vineţie, iar ochii i se bulbucară când Celik răsuci mecanismul, strângând coarda şi mai tare. O privire perversă de încântare apăru în ochii lui Celik când se uită în cei ai muribundului. Ţinu strâns coarda răsucită mult după ce corpul victimei se moleşi, părând să savureze momentul. În cele din urmă desfăcu ştreangul, luându-l tacticos din jurul gâtului mortului, după care-l puse înapoi în sertar.

— Du cadavrul în larg când se întunecă şi aruncă-l în mare, îi spuse el ienicerului.

Bodyguardul dădu din cap, apoi scoase din cameră corpul ce înţepenea deja.

Crima păru să-l înveselească pe Celik, care se plimba prin cameră cuprins de agitaţie. Avea din nou în mână moneda de aur, pe care o mângâia ca pe o jucărie pentru copii.

— N-ar fi trebuit niciodată să-i pui pe imbecilii ăştia să ne facă treaba, se răsti el la Maria. Ienicerii mei nu ar fi eşuat în misiunea asta.

— Ne-au fost de mare folos în trecut. Şi-apoi, aşa cum tocmai ai demonstrat, sunt de sacrificiu.

— Nu ne putem permite greşeli pe măsură ce mergem mai departe, o certă el. Miza e prea mare.

— O să conduc personal următoarea misiune. Că tot veni vorba, eşti sigur că vrei să continuăm în Ierusalim? Nu sunt sigură că beneficiile merită riscul.

— Are potenţialul de a avea un impact unificator uriaş. Dincolo de asta, dacă sporim un pic spaima sionistă, ne-ar putea asigura încă douăzeci de milioane de euro de la sponsorii noştri arabi.

Celik se opri o clipă şi se uită la sora lui. Îmi dau seama că există şi pericole. Eşti devotată misiunii?

— Desigur, răspunse ea fără să clipească. Omul meu din

Hezbollah a aranjat deja totul cu un operator de top care ne va ajuta în misiune pentru un preţ corect. Şi dacă ar fi să apară vreo problemă, va suporta şi culpabilitatea necesară.

— Hezbollah nu s-a opus specificului misiunii?

— Nu le-am dat toate detaliile, răspunse Maria cu un zâmbet şiret.

Celik se apropie de sora lui şi o mângâie uşor pe gât.

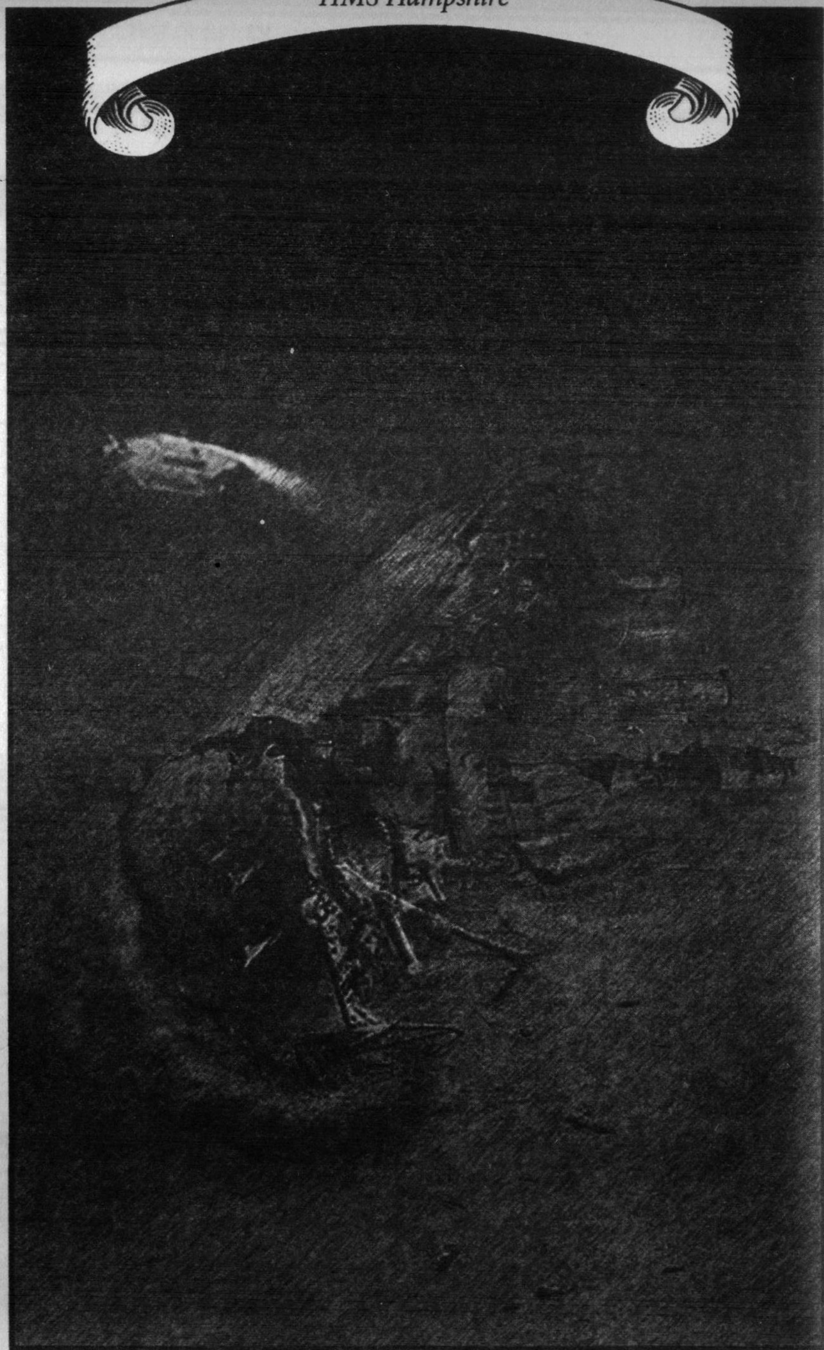
— Mereu ai demonstrat că eşti cel mai bun partener pe care şi-l poate dori un om.

— Avem un destin, răspunse ea, reluând cuvintele lui de mai devreme. Când străbunicul nostru a fost exilat de Atatürk în 1922, a fost sfârşitul primului Imperiu Otoman. Bunicul şi tatăl nostru şi-au petrecut viaţa ca nişte proscrişi, nereuşind să îndeplinească visul restaurării. Dar, cu voia lui Allah, un nou imperiu este acum la îndemâna noastră. Nu avem altceva de făcut decât să acţionăm, pentru onoarea tatălui nostru şi a celor dinaintea lui.

Celik rămase tăcut şi lacrimi îi apărură în ochi, în timp ce strângea în palmă moneda de aur până începu să-i tremure pumnul.

PARTEA A II-A

DECLARAŢIA

HMS Hampshire

19

Submersibilul galben lămâie alunecă sub apele clipocind ale trapei circulare şi dispăru repede din vedere. Pilotul coborî în viteză, nevrând să piardă vremea pe lângă nava-mamă, în timp ce curenţii puternici egalau puterea unui vânt cu forţă 7[19].

Apele îngheţate din jurul Insulelor Orkney, în nord-estul teritoriului Scoţiei, erau rareori blânde. Fronturile de furtună din nordul Atlanticului loveau de obicei insulele stâncoase cu valuri înalte, în timp ce vânturile puternice suflau fără încetare. Dar, la treizeci de metri sub apele agitate, cei trei pasageri ai submersibilului pierdură repede din vedere vremea violentă de la suprafaţă.

— Îmi era puţin frică de coborâre, dar e mult mai liniştit aici decât pe nava care se leagănă, spuse Julie Goodyear de pe locul din spate.

Istoric cercetător la Universitatea Cambridge, aflată la prima ei scufundare, se lupta cu efectele negative ale răului de mare de când urcase la bordul vasului de cercetare al NUMA, *Odin,* în Scapa Flow, cu trei zile mai înainte.

— Domnişoară Goodyear, îţi garantez că o să-ţi placă atât de mult coborârea, încât nu o să mai vrei să te întorci în bazinul acela agitat, răspunse pilotul cu accent texan.

Cu ochii oţeliţi şi mustaţa în formă de potcoavă, Jack Dahlgren apăsa comenzile de scufundare cu măiestria unui chirurg, uşurând coborârea.

— Cred că ai dreptate. Asta dacă nu-mi vinde de hac claustrofobia, răspunse Julie. Nu ştiu cum faceţi faţă înghesuielii de aici în mod regulat.

---

[19] 7 pe scara Beaufort - scară empirică pentru descrierea vitezei vântului, 7 fiind simbolul pentru vânt puternic (n.tr.)

Deşi Julie era o femeie înaltă, tot avea cu câţiva centimetri mai puţin decât Dahlgren şi femeia care stătea pe locul copilotului. Summer Pitt se întoarse şi-i zâmbi încurajator.

— Dacă îţi fixezi privirea pe lumea de acolo, spuse ea, arătând spre hubloul din faţă al submersibilului, tinzi să uiţi cât de înghesuit e spaţiul din interior.

Cu părul lung şi roşcat şi ochii gri luminoşi, Summer avea un aspect impresionant chiar şi în costumul de scafandru murdar de vaselină. Având 1,82 m desculţă, fiica directorului NUMA şi sora geamănă a lui Dirk era obişnuită cu spaţiile mici. Angajată pe post de oceanograf pentru agenţia maritimă, îşi petrecuse multe ore studiind fundul mării din spaţiul restrâns al micilor submersibile.

— Ce-ar fi să facem puţină lumină? spuse Dahlgren, întinzând mâna şi apăsând cu degetul două comenzi aflate deasupra capului.

Deodată se aprinseră două proiectoare exterioare, luminând verdele-închis al mării din jurul lor.

— E mai bine, spuse Julie, privind la zece-doisprezece metri în adâncimi. Nu ştiam că aş putea să văd atât de departe.

— Apa e surprinzător de limpede, observă Summer. Avem vizibilitate mult mai bună decât în Norvegia.

Summer şi echipajul de pe *Odin* se întorceau dintr-un proiect de trei săptămâni pe coasta norvegiană, unde monitorizaseră schimbările de temperatură din mare şi impactul acesteia asupra vieţii subacvatice.

— Suntem la adâncime de o sută cincizeci de metri, anunţă Dahlgren. Ar trebui să ne apropiem de fund.

Ajustă recipientele cu balast ale submersibilului în poziţie de flotabilitate neutră tocmai când fundul cafeniu al mării apăru în adâncul de sub ei. Pornind motorul electric al vasului, îi acţionă propulsia corectând uşor direcţia în timp ce urmărea un girocompas.

— Suntem aproape de cota maximă a apei şi curentul încă se mişcă cu viteză de aproape două noduri, zise el,

simţind presiunea asupra carcasei exterioare a submersibilului.

— Nu e un loc distractiv de făcut scufundări libere, răspunse Summer.

Alunecară pe o distanţă scurtă înainte ca un obiect mare şi cilindric să apară în dreptul hubloului.

— Marchează un coş! spuse Dahlgren în timp ce pluteau deasupra tubului uriaş.

— Ce mare e! spuse Julie încântată. Sunt obişnuită să văd coşurile în proporţie cu nava, în fotografii alb-negru neclare.

— Se pare că s-a lovit destul de tare, observă Summer, remarcând că un capăt al coşului subţire şi ruginit era răsucit şi aplatizat.

— Declaraţiile martorilor oculari susţin că *Hampshire* s-a îndreptat cu prova în jos şi s-a răsturnat când s-a scufundat, spuse Julie. Coşurile s-ar fi desprins în clipa aceea, dacă nu mai înainte.

Summer întinse mâna spre consolă şi porni două camere de vedere de rezoluţie înaltă.

— Camerele filmează. Jack, se pare că se vede în stânga începutul zonei pline de resturi.

La mică distanţă de coş, o sumedenie de obiecte întunecate şi împrăştiate ieşeau din nisip. În mare parte, erau doar resturile greu de distins, corodate demult, care se desprinseseră din navă atunci când aceasta se înclinase şi se scufundase pe fundul mării.

Summer observă învelişul de alamă al unui cartuş şi o farfurie de ceramică amestecate printre bucăţile şi frânturile neidentificabile, pe măsură ce numărul obiectelor devenea tot mai mare. Pe urmă, apăru în apă o siluetă înaltă şi neagră, chiar în faţa lor. Apropiindu-se, văzură că era forma inconfundabilă a unei epave uriaşe.

Perioada de aproape o sută de ani petrecută sub apă îşi lăsase amprenta asupra crucişătorului britanic din Primul Război Mondial. Vasul părea o masă încâlcită de oţel ruginit, stând drept pe fundul mării şi înclinat puternic spre babord. Anumite porţiuni ale navei erau aproape îngropate

în nisip din pricina efectului de eroziune al curentului. Summer văzu că suprastructura se prăbuşise de mult, iar punţile din lemn de tec fuseseră erodate cu decenii în urmă. Chiar şi unele secţiuni din bordajul exterior se surpaseră. Marele crucişător şi supravieţuitor al Bătăliei Iutlandei era, din păcate, doar o umbră a ceea ce fusese.

Dahlgren, ghidă submersibilul către prora navei *Hampshire*, plutind deasupra ca un elicopter. Pilotă apoi de-a lungul întregii lungimi a vasului până ajunse la pupa care era parţial ascunsă în nisip, căci vasul se înfipsese cu prova pe fundul mării. Întoarse şi îndreptă submersibilul de câteva ori dintr-un capăt în altul, în timp ce camera video înregistra imagini digitale, iar o cameră fixă secundară capta imagini care aveau să fie apoi puse cap la cap pentru a crea imaginea de mozaic a întregii epave.

Când se întoarseră spre pupă, Summer arătă o gaură făcută în zigzaguri în tabla de punte, în partea din stânga a calei. Alături de gaură se vedea o movilă ordonată de resturi la câţiva metri înălţime.

— Ce gaură ciudată! remarcă ea. Nu pare să fi avut ceva de-a face cu scufundarea navei.

— Movila de resturi de alături îmi spune că au fost la bord nişte persoane care au încercat să salveze vasul, zise Dahlgren. A intrat careva înăuntru înainte ca guvernul să protejeze zona naufragiului?

— Da, epava a fost descoperită de Sir Basil Zaharoff în anii 1930 şi o parte dintre bunuri au fost recuperate, zise Julie. Căutau nişte aur despre care se zvonea că ar fi fost la bord. Din cauza curenţilor înşelători, se pare că nu au recuperat mare lucru de pe navă. Nimeni nu crede că ar fi găsit prea mult aur, dacă au găsit ceva.

Dahlgren pluti pe deasupra suprafeţei curbate a carenei din pupa până descoperi o pereche de arbori port-elice care se înălţau de jos.

— În orice caz, cineva i-a luat elicele mari de bronz, observă Dahlgren.

— Guvernul britanic nu a asigurat perimetrul naufragiului

până în 1973. Nimeni nu a avut voie legal să se scufunde aici de atunci. Mi-a luat trei ani să obţin aprobarea de a porni o anchetă fotografică şi asta s-a întâmplat numai pentru că unchiul meu e parlamentar.

— Nu strică niciodată să ai rude în funcţii înalte, remarcă Dahlgren, făcându-i cu ochiul lui Summer.

— Mă bucur că agenţia voastră ne-a ajutat cu resurse, spuse Julie. Nu sunt sigură că aş fi obţinut bursa necesară ca să angajez un submersibil comercial şi un echipaj.

— Ne-au ajutat şi câţiva microbiologi de la Cambridge din proiectul nostru în Norvegia, răspunse Dahlgren. Au adus şi nişte Old Speckled Hen cu ei. Oameni foarte de treabă, aşa că ne-am bucurat să întoarcem gestul.

— Old Speckled Hen? întrebă Julie.

— O bere englezească, spuse Summer, dând uşor ochii peste cap. Ideea este că, odată ce Jack a auzit că e vorba de o epavă, nu aveam cum să nu ne oferim ajutorul.

Dahlgren zâmbi uşor în timp ce ridica submersibilul la câţiva metri deasupra crucişătorului.

— Hai să vedem dacă găsim locul unde s-au lovit de mina aceea! spuse el în cele din urmă.

— Ce a scufundat nava *Hampshire*, o mină sau o torpilă? întrebă Summer.

— Majoritatea istoricilor cred că a fost o mină. Era o furtună puternică în noaptea în care s-a scufundat. *Hampshire* a încercat să navigheze împreună cu mai multe distrugătoare ca escortă, dar acestea nu au ţinut pasul pe marea agitată, iar crucişătorul a continuat fără ele. S-a produs o explozie aproape de provă, ceea ce ar sugera coliziunea cu o mină. Submarinul german U-75 era în zonă şi a anunţat că ar fi eliberat câteva mine ceva mai sus pe coastă.

— Pare să fi fost o tragedie cumplită, remarcă Summer.

— Nava s-a scufundat în mai puţin de zece minute. N-au fost coborâte decât câteva bărci de salvare care s-au zdrobit de navă sau le-au răsturnat apele agitate. Oamenii care au reuşit să rămână la suprafaţă s-au trezit în apa

îngheţată. Majoritatea echipajului a murit de frig cu mult înainte de a ajunge la mal. Dintre cei şase sute cincizeci şi cinci de membri ai echipajului aflaţi la bord, doar doisprezece au supravieţuit.

— Lordul Kitchener nu s-a numărat printre ei, zise Summer încetişor. I-au găsit cadavrul?

— Nu, răspunse Julie. Celebrul feldmareşal nu a urcat în bărcile de salvare, s-a scufundat odată cu nava.

O tăcere contemplativă se aşternu în submersibil, în timp ce ocupanţii cugetau la mormântul scufundat în război vizibil la picioarele lor. Dahlgren întoarse de-a lungul carenei din stânga, aproape de puntea principală, care se prăbuşise în câteva locuri cu câţiva metri. Pe măsură ce se apropiau de pupa, Dahlgren observă nişte adâncituri de-a lungul bordajului exterior. Apoi luminile subacvatice descoperiră o cavernă adâncă lângă linia de plutire care avea un diametru de aproape şase metri.

— Nici nu-i de mirare că s-a scufundat atât de repede, remarcă Dahlgren. Ai putea să treci cu o camionetă prin gaura aia.

Răsuci submersibilul până când luminile erau îndreptate spre interiorul găurii făcute de explozie, dezvăluind o masă contorsionată de carnagiu metalic ce cuprindea două punţi. Un eglefin mare ieşi prin gaură, uitându-se curios la luminile strălucitoare, după care dispăru în întuneric.

— Camerele încă filmează? întrebă Julie. O să fie nişte filmări minunate pentru cercetare.

— Da, încă filmăm, răspunse Summer. Jack, poţi să ne duci puţin mai aproape de locul impactului? întrebă ea, uitându-se atentă prin hublou.

Dahlgren apăsă comenzile de propulsie până când ajunseră să plutească la aproape un metru de porţiunea găurită a carenei.

— Ţi-a atras atenţia ceva anume? întrebă Julie.

— Da. Uită-te la marginea lăsată de explozie!

Julie privi cu atenţie marginea de oţel zimţat şi ruginit fără să înţeleagă ceva. Pe locul pilotului, ochii lui Dahlgren

se măriră deodată.

— Fir-ar! Buza bucăţii de oţel distrus pare să fie întoarsă spre exterior, spuse el.

— Pare a fi valabil pentru întreg perimetrul, zise Summer.

Julie se uita nedumerită de la Dahlgren la Summer.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea în cele din urmă.

— Cred că vrea să spună că nemţii au fost acuzaţi pe nedrept, răspunse Dahlgren.

— Cum aşa?

— Pentru că, zise Summer arătând către gaură, explozia care a scufundat nava *Hampshire* pare să se fi produs în interiorul vasului.

***

O oră şi jumătate mai târziu, cei trei stăteau în careul de pe nava *Odin*, urmărind imaginile cu *Hampshire* pe un monitor cu ecran mare şi plat. Dahlgren derulă primele filmări cu epava, apoi încetini viteza când camera se apropie de gaura de la babord. Julie şi Summer stăteau la rândul lor cu nasurile lipite de ecran, studiind cu grijă imaginile.

— Pune pauză aici! ordonă Summer.

Dahlgren opri filmarea la o imagine în prim-plan a bordajului distrus.

— În imaginea asta se vede foarte bine, spuse Summer, arătând la marginile zigzagate ale oţelului care se întindeau ca nişte petale de flori. Forţa impactului care a provocat aşa ceva a venit cu siguranţă din interiorul navei.

— Ar fi putut s-o facă echipa de salvare a lui Zaharoff? întrebă Julie.

— Puţin probabil, răspunse Dahlgren. Cu toate că e posibil să fi folosit explozibil pe ici, pe colo, probabil că au tăiat materialul ca să între în spaţiile interioare pe care le căutau. Nu ar fi avut de ce să facă un punct de intrare atât de mare, mai ales atât de aproape de puntea principală. Apăsă pe play în timp ce vorbea. Am văzut urme de explozie internă în jurul deschizăturii, or, asta nu s-ar fi întâmplat dacă Zaharoff ar fi încercat pur şi simplu să

mărească o gaură deja existentă.

— Dar dacă o explozie a muniţiei din interior a fost declanşată de o mină sau un atac cu torpilă? întrebă Summer.

— Nu e suficient de mare, răspunse Dahlgren. Din ce am văzut înăuntru, avaria internă e serioasă, dar toată e concentrată în apropierea carenei. Dacă muniţia navei ar fi explodat, ar fi distrus multe secţiuni importante.

— Înseamnă că a fost o explozie internă, zise Julie. Poate că există ceva adevăr în zvonurile mai vechi.

— Despre ce zvonuri e vorba? întrebă Summer.

— Moartea Lordului Kitchener în 1916 a fost un eveniment important. Fusese eroul de la Khartoum în Sudan cu douăzeci de ani mai devreme şi era considerat principalul arhitect al înfrângerii Germaniei în Primul Război Mondial. Desigur, poate că e cunoscut cel mai bine pentru legendarul lui afiş de recrutare, în care apărea arătând cu degetul şi îndemnându-i pe oameni să se înroleze în armată. Cum cadavrul lui nu a fost recuperat niciodată, au început să apară teorii nebuneşti ale conspiraţiei care sugerau că ar fi supravieţuit naufragiului sau că pe navă se afla o dublură în locul lui. Alţii susţin că IRA pusese o bombă la bord după ce trecuse de inspecţie în Belfast, cu câteva luni mai înainte.

— Cred că asta reprezintă o nouă schimbare în biografia ta, remarcă Summer.

— De asta voiai să cercetezi nava *Hampshire*, pentru Kitchener?

Întrebă Dahlgren.

Julie dădu aprobator din cap.

— De fapt, decanul mi-a sugerat să cercetez starea în care se află *Hampshire*, dar adevărata motivaţie a fost, cu siguranţă, biografia pe care o scriu despre feldmareşal. Trebuie să mă întorc la fosta proprietate a lui Kitchener, lângă Canterbury, şi să mai arunc o privire în arhive.

— Canterbury? întrebă Summer. Nu e prea departe de Londra, nu-i aşa?

— Nu, mai puţin de o sută şaizeci de kilometri.

— Londra e următoarea mea oprire după ce ne întoarcem la Yarmouth.

— Yarmouth e următoarea destinaţie după ce te lăsăm la Kirkwall, îi explică Dahlgren lui Julie. Refacem proviziile, apoi unii merg în Groenlanda pentru alt proiect, adăugă el, uitându-se cu invidie la Summer.

— Săptămâna viitoare zbor la Istanbul ca să lucrez cu fratele meu într-un proiect pe Marea Mediterană.

— Sună însorit şi cald, zise Julie.

— Mie-mi spui! mormăi Dahlgren.

— Poate te ajut cu cercetarea timp de câteva zile, înainte să plec din Londra, se oferi Summer.

— Chiar ai vrea? întrebă Julie, surprinsă de ofertă. Scufundarea în nişte cărţi vechi şi prăfuite nu e la fel ca scufundarea într-o epavă.

— Nu mă deranjează. Sunt curioasă să aflu şi eu ce s-a întâmplat cu *Hampshire.* La naiba, măcar atât pot să fac, dacă tot te-am ajutat să deschizi subiectul ăsta complicat.

— Mulţumesc, Summer. Ar fi minunat.

— Nicio problemă, răspunse ea zâmbind. La urma urmei, cui nu-i plac un misterele?

20

Magazinul „SOLOMON BRANDY – ANTICHITĂŢI” se afla pe o stradă lăturalnică, liniştită, în Vechiul Oraş al Ierusalimului, nu departe de Biserica Sfântului Mormânt. Asemenea celorlalţi şaptezeci şi patru de dealeri din ţară, Brandy avea permisiunea statului Israel să vândă şi să facă schimb de antichităţi, cu condiţia ca artefactele respective să nu fie bunuri furate.

Prevederea legală constituia un impediment minor pentru majoritatea dealerilor, care pur şi simplu refoloseau

numerele legitime de identificare ca să vândă obiectele dubioase care intrau pe uşa din spate. În mod surprinzător, legile israeliene cu privire la antichităţi creau o cerere uriaşă de relicve din Ţara Sfântă, ca şi de falsuri, permiţând comerţul legal cu artefacte, o practică interzisă de majoritatea ţărilor. Antichităţile erau deseori introduse clandestin în Israel din ţările învecinate, unde puteau fi legalizate şi vândute altor dealeri şi colecţionari din lume.

Sophie Elkin intră în magazinul bine luminat al lui Brandy, tresărind la auzul unei sonerii puternice care pornea la deschiderea uşii. În spaţiul mic din interior nu se afla niciun om; în schimb, locul era plin de artefacte care dădeau pe afară din carcasele de sticlă ce îmbrăcau cei patru pereţi. Se apropie de o vitrină din mijloc, cu oale de lut ce purtau eticheta „Ierihon”. Ochiul de expert al lui Sophie văzu că erau falsuri ce urmau să devină moşteniri de familie valoroase pentru turiştii naivi care făceau o dată în viaţă o excursie în Ţara Sfântă.

Un bărbat bondoc cu ochi încercănaţi apăru din camera aflată în spate, purtând un şorţ prăfuit peste hainele mototolite. Puse pe tejghea o figurină de lut, apoi o privi neliniştit pe Sophie.

— Domnişoara Elkin, ce surpriză! zise el pe un ton monoton care sugera că prezenţa ei nu era tocmai bine venită.

— Bună, Sol! răspunse Sophie. Niciun turist încă?

— Încă e devreme. Dimineaţa vizitează oraşul, după-amiaza fac cumpărături.

— Trebuie să vorbim.

— Licenţa mea e valabilă. Am trimis actele la timp, protestă el.

Sophie scutură din cap.

— Ce poţi să-mi spui despre furtul şi împuşcăturile din Cezareea?

Brandy se relaxă vizibil, apoi clătină din cap.

— Ce tragedie cumplită! A fost ucis un om de-al dumitale?

— Thomas Raban.

— Da, îmi amintesc de el. Vorbea mult şi tare. Din câte ţin minte, m-a ameninţat odată că o să-mi înfăşoare o lopată în jurul gâtului, zise el, zâmbind afectat.

Sophie îl prinsese pe Brandy cu doi ani în urmă într-o operaţiune sub acoperire, în timp ce primea o cantitate mare de artefacte furate din Masada. Renunţase la acuzaţii când acesta acceptase să coopereze în secret cu procurorii în cazul adevăraţilor hoţi de artefacte. Însă agenta de antichităţi folosea deseori vechiul caz ca să facă presiuni asupra lui pentru informaţii în legătură cu alte anchete de pe teren. Brandy evita de obicei majoritatea întrebărilor ei, dar de câte ori interacţionase cu el nu o minţise niciodată în faţă.

— Îl vreau pe cel care l-a ucis, spuse Sophie.

Brandy ridică din umeri.

— Mă tem că nu te pot ajuta.

— Tu auzi de asemenea lucruri, Solomon. Au fost contrabandiştii?

Brandy privi neliniştit spre fereastră, căutând cu ochii eventual străini prin preajmă.

— Contrabandiştii sunt o organizaţie periculoasă. Terorişti care operează pe teritoriul ţării noastre. Nu vrei să te apropii prea mult de ei, domnişoară Elkin!

— Ei sunt vinovaţi?

Brandy o privi în ochi.

— Există unele bănuieli, spuse el cu voce joasă. Dar nu pot spune cu siguranţă mai multe decât poţi spune dumneata.

— Nu cunosc alţii care fură artefacte sub ameninţarea armei şi care nu se tem să apese pe trăgaci.

— Nici eu, recunoscu Brandy. Cel puţin, nu în ţara noastră.

— Spune-mi, Solomon, cine ar fi angajat asemenea echipă?

— În mod sigur nu un dealer, izbucni el indignat. Nu e nevoie să-ţi spun cum merg treburile pe piaţa neagră. Cea

mai mare parte a excavărilor ilegale le fac arabii săraci lipiţi, care sunt plătiţi cu sume derizorii pentru descoperirile făcute. Artefactele sunt transmise apoi printr-o serie de intermediari – uneori sunt dealeri, alteori nu – până când ajung la un colecţionar public sau privat. Dar pot să-ţi spun că niciun dealer din Israel nu-şi va periclita viaţa cumpărând artefacte murdare de sânge. Pur şi simplu sunt prea multe în joc.

Deşi Sophie nu se îndoia că artefactele din magazinul lui Brandy erau obţinute din excavări ilegale, ştia că avea dreptate. Calitatea inventarelor celor mai buni dealeri era bazată pe afaceri secrete, dubioase, care presupuneau încredere din ambele părţi. Era prea mare riscul de a se descoperi comerţul făcut cu persoane nepotrivite. Crimele comise pentru artefacte păreau dincolo de arealul dealerilor pe care-i cunoştea Sophie.

— Cred că niciun dealer *inteligent* nu s-ar înhăita în mod conştient cu asemenea măcelari, zise ea. Ai auzit de vreo încercare de a vinde suluri romane de papirus din secolul al IV-lea?

— Deci asta au furat din Cezareea, răspunse el, dând din cap a înţelegere. Nu, nu am auzit că ar încerca să vândă cineva asemenea lucruri.

— Dacă bunurile nu sunt pe piaţă înseamnă că trebuie să fi fost furate pentru un colecţionar privat.

— Eu aşa aş zice, încuviinţă Brandy.

Sophie se apropie de tejghea şi luă în mână figurina de lut. Avea forma nedefinită a unui taur cu jug aurit. Îi studie cu atenţie forma şi modelul.

— Din era Primului Templu? întrebă ea.

— Ai ochiul format, răspunse el.

— Pentru cine e?

Brandy se bâlbâi puţin:

— Un bancher din Haifa. E specialist în vasele vechi de lut din Israel. De fapt, are o colecţie mică, dar impresionantă.

— Deţine şi suluri de papirus?

— Nu, nu asta îl interesează. Pentru el e mai mult un hobby, nu e un fanatic înrăit. Puţinii colecţionari pe care îi cunosc se concentrează pe anumite texte sau conţinuturi. Niciunul nu e ceea ce ai numi un risipitor.

— Atunci, spune-mi, Sol, pe cine ar pasiona aceste suluri şi cine ar avea şi mijloacele prin care să ajungă la asemenea extreme?

Brandy se uită gânditor în tavan.

— Cine poate spune? Cunosc colecţionari bogaţi în Europa şi Statele Unite care sunt dispuşi să facă aproape orice ca să obţină un anumit artefact. Însă există, în mod sigur, zeci de colecţionari din aceeaşi ligă de care nu am auzit niciodată.

— Despre sulurile din Cezareea nu se ştia decât de o zi, spuse Sophie. Mi se pare puţin probabil ca un colecţionar din Occident să reacţioneze atât de repede. Nu, Solomon, cred că totul a fost pus la cale de o sursă din zonă. Se potriveşte numele vreunui localnic cu profilul acesta?

Brandy ridică din umeri şi clătină din cap. Sophie nu se aştepta la mai mult de atât. Ştia că sursa de venit a dealerilor ca Brandy erau colecţionarii avuţi. Probabil habar nu avea cine se afla în spatele atacului din Cezareea, dar cu siguranţă nu intenţiona să stârnească bănuieli în privinţa vreunuia dintre clienţii săi importanţi.

— Dacă auzi ceva, orice ar fi, să mă anunţi, spuse ea. Dădu să plece, apoi se întoarse şi îi aruncă o privire mustrătoare. Când îi găsesc pe criminalii aceştia – şi o să-i găsesc –, nu-i voi trata cu indulgenţă nici pe complici, fie că au făcut ceva concret, fie că au ştiut despre ce e vorba, spuse ea.

— Ai cuvântul meu de onoare, domnişoară Elkin, răspunse Brandy impasibil.

Se auzi soneria, apoi se deschise uşa de la intrare şi în magazin intră un bărbat zvelt cu statură dreaptă şi rigidă. Avea faţa pătrată, părul nisipiu şi pieptănat spre spate şi ochii albaştri rătăcitori care sclipiră la vederea lui Sophie. Îmbrăcat în pantaloni kaki ponosiţi şi cu pălărie de Panama

pe cap, avea o alură fermecătoare, cu un vag aer de şarlatan.

— Măi, să fie, e chiar încântătoarea Sophie Elkin! zise el cu accent britanic din clasa superioară. Autoritatea pentru Antichităţi e aici ca să-şi extindă colecţia de artefacte biblice dincolo de cele achiziţionate prin confiscare?

— Bună, Ridley! răspunse ea cu răceală. Şi nu, Autoritatea pentru Antichităţi nu are legături cu colecţionarea de artefacte. Preferăm ca acestea să rămână acolo unde sunt, într-un context cultural adecvat.

Sophie se apropie încet de vitrina cu oale din Ierihon.

— Am venit doar ca să admir ultimele falsuri din magazinul domnului Brandy. Un lucru despre care tu ar trebui să ştii câte ceva.

Era o remarcă usturătoare la adresa lui Ridley Bannister. Arheolog cu educaţie clasică primită la Oxford, devenise o autoritate bine-cunoscută în materie de istorie biblică, atât în scris, cât şi la televizor. Deşi mulţi dintre colegii săi arheologi îl considerau mai degrabă un măscărici decât un academician, nimeni nu putea nega faptul că avea o înţelegere deosebită pentru istoria regiunii. În plus, părea mereu să se bucure de noroc. Colegii lui se minunau de abilitatea neobişnuită de a face descoperiri interesante chiar şi în cele mai obscure situri, găsind morminte regale, importante sculpturi în piatră şi bijuterii uimitoare în locuri trecute cu vederea. Pricepându-se la fel de bine la promovare, exploata contractele pentru cărţi şi filme pe baza descoperirilor făcute ca să obţină o avere frumuşică.

Însă norocul îl cam părăsise când un lacheu îi adusese o mică tăbliţă de piatră cu o inscripţie în aramaică datând din anul 1000 î.H. Bannister o autentificase ca fiind o posibilă piatră de colţ din Templul lui Solomon, fără să bănuiască faptul că era un fals menit să-i asigure săpătorului un bonus consistent. Cu toate astea, Bannister îşi asumase eşecul, zdrobit de ruşine, alimentat cu bucurie de colegii săi. Cu reputaţia pătată, ieşise repede din lumina reflectoarelor şi se trezise făcând puţine excavări şi chiar excursii cu ghid în

Ţara Sfântă.

— Sophie, ştii la fel de bine ca mine că Solomon e cel mai reputat dealer de antichităţi din tot Israelul, zise el, schimbând cursul conversaţiei.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Oricum ar fi, probabil nu e o manevră inteligentă pentru un arheolog renumit să piardă vremea în prăvălia unui dealer, spuse ea, după care se îndreptă spre uşă.

— Aşijderea, domnişoară Elkin. Mă bucur că te-am revăzut. Mi-ar plăcea să bem ceva împreună într-o zi.

Sophie îi oferi un zâmbet glacial, apoi se întoarse şi ieşi din magazin. Bannister o urmări prin fereastră în timp ce se îndepărta pe stradă.

— Frumoasă fetişcană, murmură el. Întotdeauna mi-am dorit să cultiv relaţia asta.

— Femeia asta? zise Brandy, clătinând din cap. Mai curând te-ar arunca după gratii.

— S-ar putea să merite experienţa, încuviinţă Bannister râzând. De ce-a venit aici?

— Investighează jaful şi împuşcăturile din Cezareea.

— Urâtă întâmplare, într-adevăr. Se uită cu atenţie la Brandy. N-ai avut nicio legătură cu asta, nu-i aşa?

— Sigur că nu, răspunse el, supărat că Bannister insinua că ar fi fost implicat.

— Ştii ce anume s-a furat?

— Elkin spunea ceva despre nişte suluri romane de papirus din secolul al IV-lea.

Descrierea îi trezi atenţia lui Bannister, dar se strădui să păstreze o atitudine dezinteresată.

— Ai idee ce conţinut aveau?

Brandy clătină din cap.

— Nu. Nu cred că ar putea conţine ceva uimitor din perioada aceea.

— Probabil, ai dreptate. Mă întreb cine a finanţat jaful?

— Acum începi să vorbeşti ca domnişoara Elkin, zise Brandy. Chiar n-am auzit nimic despre asta. Poate ar trebui să-l întrebi pe Grasul.

— Ah, da! Tocmai motivul pentru care sunt aici. Ai primit amuletele de la asociatul meu, Josh?

— Da, cu mesajul că trebuie să le păstrez până stăm de vorbă. Brandy merse în camera din spate, apoi se întoarse cu o cutiuţă. O deschise şi scoase două pandantive verzi de piatră, fiecare având sculptat un berbec.

— O pereche frumoasă de amulete din perioada cananeeană, zise Brandy. Le-ai adus din Tel Arad?

— Da. Un fost student al meu face săpături pentru o universitate americană.

— Băiatul acela ar putea da de necaz pentru furtul antichităţilor dintr-un sit.

— E conştient de asta, dar e un caz excepţional. De fapt, băiatul e cât se poate de cinstit! Ă săpat fără să-şi dea seama într-un loc de înmormântare şi a descoperit nişte artefacte de bună calitate. Au dezgropat patru amulete identice. Una a ajuns la universitate, alta a fost donată Muzeului Israel. Josh mi le-a trimis pe celelalte două drept cadou pentru că l-am ajutat de-a lungul anilor în carieră.

Brandy ridică din sprâncene şi întrebă:

— Vrei să le vând?

Bannister zâmbi.

— Nu, prietene. Deşi îmi dau seama că ar fi un câştig frumuşel, nu am nevoie de bani. Păstrează una pentru tine şi fă ce vrei cu ea.

Ochii lui Brandy se aprinseră.

— E un dar foarte generos.

— Mi-ai fost un prieten de nădejde de-a lungul anilor şi s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău în viitor. Ia-o cu binecuvântarea mea.

— Shalom, prietene! răspunse Brandy, strângând mâna lui Bannister. Pot să întreb ce ai de gând să faci cu cealaltă amuletă?

Bannister o luă în mână şi o privi o secundă, apoi o puse în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

— I-o duc Grasului, zise el.

— Înţeleaptă idee, răspunse Brandy. O să-ţi dea bani buni

pe ea.

Bannister îi făcu din mână la plecare şi ieşi în stradă zâmbind în sinea lui. Conta pe faptul că Grasul avea să-i plătească pentru amuletă, dar într-un fel mult mai preţios decât banii.

21

Julie Goodyear trecu pe lângă o pereche monstruoasă de tunuri navale de treizeci şi opt de centimetri, retrase de mult şi îndreptate către Tamisa, apoi urcă treptele către intrarea Muzeului Imperial al Războiului. Instituţia naţională venerată din cartierul londonez Southwark avea sediul într-un edificiu de cărămidă din secolul al XIX-lea, construit iniţial ca spital de boli mintale. Cunoscut pentru colecţia mare de fotografii, opere de artă şi artefacte militare din cele două Războaie Mondiale, muzeul conţinea şi o arhivă consistentă de documente de război şi scrisori private.

Julie se înregistră la biroul de informaţii din atriumul principal, de unde fu escortată două etaje mai sus cu un lift de mărimea unei cabine telefonice, apoi urcă încă o scară până să ajungă la destinaţie. Sala de lectură a muzeului era o bibliotecă circulară impresionantă, construită în domul central înalt al clădirii.

O femeie elegantă, îmbrăcată cu o rochie cafenie, o recunoscu şi-i zâmbi, în timp ce se apropia de biroul de informaţii.

— Bună dimineaţa, domnişoară Goodyear! Aţi revenit să-l vizitaţi pe Lordul Kitchener? întrebă ea.

— Bună ziua, Beatrice! Da, mă tem că eternele mistere ale feldmareşalului m-au readus aici. Am sunat acum câteva zile şi am cerut să văd nişte materiale anume.

— Staţi să văd dacă au fost aduse! răspunse Beatrice, retrăgându-se în spaţiul privat de depozitare al arhivei. Se

întoarse după un minut cu un teanc gros de dosare sub braţ: Am Carte Albă de la Amiralitate în legătură cu scufundarea navei HMS *Hampshire* şi corespondenţa oficială de război a Primului Conte Kitchener din anul 1916, spuse bibliotecara în timp ce-i dădea lui Julie să semneze documentele. Cererea dumneavoastră pare să fie completă.

— Mersi, Beatrice! Nu ar trebui să dureze prea mult.

Julie duse documentele pe o masă într-un colţ mai retras şi începu să citească raportul Amiralităţii despre *Hampshire.* Nu existau prea multe informaţii. Văzuse acuzaţii anterioare aduse Marinei Regale de către locuitorii din Insulele Orkney care susţineau că marina întârziase să trimită ajutoare navei avariate după ce fusese anunţată de pierderea ei. Raportul oficial muşamaliza greşelile făcute şi infirma zvonurile care sugerau că nava s-ar fi scufundat din alte motive, şi nu din pricina unei mine.

Corespondenţa lui Kitchener se dovedi doar puţin mai edificatoare. Îi mai citise şi înainte corespondenţa de război şi i se păruse în mare parte banală. În 1916, Kitchener avea funcţia de ministru de Război şi majoritatea documentelor oficiale reflectau preocuparea faţă de efectivele militare şi necesitatea de recrutare în Armata Britanică. O scrisoare obişnuită conţinea lamentările lui faţă de prim-ministru cu privire la retragerea oamenilor din armată pentru a-i pune să muncească în fabricile de muniţie de pe frontul intern.

Julie frunzări repede paginile până începu să se apropie de data de 5 iunie, ziua în care Kitchener murise la bordul navei *Hampshire.* Descoperirea că vaporul se scufundase din cauza unei explozii interne o forţa să ia în considerare posibilitatea că, de fapt, cineva ar fi vrut să-l omoare. Această idee o duse cu gândul la o scrisoare veche, pe care o văzuse cu câteva luni în urmă. Căutând în spatele dosarului, degetele i se opriră deodată pe documentul cu pricina.

Spre deosebire de corespondenţa de război îngălbenită, această scrisoare era încă de un alb strălucitor, bătută la maşină pe hârtie groasă din bumbac. În partea de sus a

paginii scria „Palatul Lambeth”. Julie citi scrisoarea pe îndelete.

Domnule,

În numele Domnului şi al Ţării, vă implor pentru ultima dată să predaţi documentul. Însăşi sanctitatea Bisericii noastre depinde de acest lucru. Deşi dumneavoastră purtaţi un război temporar cu duşmanii Angliei, noi purtăm o cruciadă veşnică pentru salvarea întregii omeniri. Duşmanii noştri sunt malefici şi vicleni. Dacă le-ar cădea Declaraţia în mâini, ar fi un dezastru pentru credinţa noastră. Declar cu tărie că nu există altă soluţie decât să vă supuneţi dorinţelor Bisericii. Aştept acceptul dumneavoastră.

Randall Davidson

Julie îl recunoscu pe autor drept Arhiepiscopul de Canterbury. Pe margini, observă o notiţă scrisă de mână: „Niciodată!” Julie remarcă faptul că scrisul îi aparţinea lui Kitchener.

Scrisoarea i se părea surprinzătoare în mai multe privinţe. Kitchener, după cum ştia ea, era un om credincios, care mergea la biserică frecvent. Cercetările ei nu dezvăluiseră niciodată vreun conflict cu Biserica Anglicană, darămite cu însuşi conducătorul Bisericii, Arhiepiscopul de Canterbury. Mai era şi menţionarea acelui document sau Declaraţie. Despre ce putea fi vorba?

Deşi scrisoarea nu părea să aibă vreo legătură cu *Hampshire*, era suficient de contrariantă ca să-i stârnească interesul. Făcu o copie după scrisoare, apoi frunzări restul dosarului. Spre sfârşitul acestuia găsi mai multe documente legate de excursia lui Kitchener în Rusia, inclusiv o invitaţie oficială din partea Consulatului Rus şi un itinerariu pe timpul şederii în Petrograd. Făcu şi după acestea copii, apoi îi returnă dosarul lui Beatrice.

— Aţi găsit ce vă interesa? întrebă bibliotecara.

— Nu, doar câte un detaliu ciudat pe ici, pe colo.

— Am aflat că secretul descoperirii comorilor istorice este să răstorni toate pietrele. În cele din urmă o să găsiţi ce căutaţi.

— Mulţumesc pentru ajutor, Beatrice.

Ieşind din muzeu şi mergând către maşină, Julie reciti scrisoarea de câteva ori, uitându-se în cele din urmă la semnătura arhiepiscopului.

— Beatrice are dreptate, murmură ca pentru sine. Trebuie să mai răstorn câteva pietre.

Nu trebuia să meargă prea departe. La niciun kilometru distanţă se afla străvechiul Palat Lambeth. Format dintr-o serie de clădiri vechi de cărămidă care se înălţau pe malul Tamisei, servea drept reşedinţa istorică din Londra a Arhiepiscopului de Canterbury. Pe Julie o interesa mai ales prezenţa în acest spaţiu a Bibliotecii Palatului Lambeth.

Julie ştia că palatul nu era, de obicei, deschis pentru public, aşa că parcă pe o stradă din apropiere şi merse până la poarta principală. Trecând de punctul de control, avu voie să înainteze spre Sala Mare, o clădire de cărămidă roşie în stil gotic, scoasă în evidenţă de finisajele albe. Înăuntrul acestei structuri istorice se afla una dintre cele mai vechi biblioteci din Anglia şi principalul depozit al arhivelor Bisericii Anglicane, datând din secolul al IX-lea.

Se apropie de uşa de la intrare şi apăsă butonul soneriei, după care fu condusă de un adolescent într-o sală de lectură mică, dar modernă. Ajungând la recepţie, completă două fişe de solicitare a documentelor şi i le dădu fetei cu părul scurt şi roşu.

— Documentele Arhiepiscopului Randall Davidson din perioada ianuarie – iulie 1916, citi fata curioasă, şi orice dosare legate de Primul Conte Horatio Herbert Kitchener.

— Ştiu că ultima cerinţă e puţin neobişnuită, dar aş vrea să încerc măcar să solicit informaţiile, zise Julie.

— Putem face o căutare computerizată în baza de date a arhivei, răspunse fata fără prea mult entuziasm. Şi care

este natura cererii dumneavoastră?

— Cercetări pentru o biografie a Lordului Kitchener, răspunse Iulie.

— Pot să văd legitimaţia de cititor?

Julie scotoci prin geantă şi-i înmână un permis de bibliotecă, întrucât cercetase de multe ori arhivele Lambeth. Fata îi copie numele şi datele de contact, apoi se uită la un ceas de perete.

— Mă tem că nu putem extrage documentele înainte de ora închiderii. Cred că datele vor fi pregătite pentru consultare luni, când se redeschide biblioteca.

Julie o privi dezamăgită, ştiind că biblioteca mai era deschisă încă o oră.

— Foarte bine. Voi reveni luni. Mulţumesc.

Fata roşcată strânse fişele în mână până când Julie ieşi din clădire. Apoi îi făcu semn adolescentului să vină la tejghea.

— Douglas, poţi să stai puţin la birou? îi spuse ea pe un ton insistent. Trebuie să dau un telefon foarte important.

22

Oscar Gutzman era numele lui adevărat, dar toţi îi spuneau Grasul. Originea poreclei era evidentă de la prima privire. Având mult peste o sută treizeci de kilograme şi doar un metru cincizeci înălţime, părea aproape la fel de lat pe cât era de înalt. Cu capul ras şi urechi neobişnuit de mari, semăna cu unul care fugise dintr-un carnaval ambulant. Însă înfăţişarea lui era în contradicţie cu faptul că se număra printre cei mai bogaţi oameni din Israel.

În copilărie fusese un derbedeu zdrenţăros pe străzile din Ierusalim, scormonind după monede în cavourile de pe dealuri alături de orfani arabi sau făcând rost de mâncare la cantinele gratuite ţinute de creştini. Contactul cu diferitele

culturi şi religii din Ierusalim, precum şi îndemânarea de pungaş de a supravieţui pe străzi îi prindeau bine acum când devenise un afacerist adult. Transformând o mică firmă de construcţii în cea mai mare firmă de dezvoltare hotelieră din Orientul Mijlociu, ajunsese un om realizat prin propriile mijloace, care se trăgea de şireturi cu formatorii de opinie din întreaga regiune. Dorinţa de a face avere şi a avea succes era întrecută însă de pasiunea pentru antichităţi.

Moartea surorii lui mai mici la o vârstă fragedă, într-un accident rutier în faţa unei sinagogi, îi schimbase viaţa. Aşa cum fac cei care suferă o pierdere tragică în viaţa personală, începuse în secret să-l caute pe Dumnezeu. Însă căutarea lui migrase de la spiritual la tangibil în încercarea de a dovedi spusele Bibliei prin probe concrete. O colecţie mică de antichităţi din era biblică crescuse treptat pe măsură ce acumulase avere, transformându-se dintr-un hobby într-o pasiune pe viaţă. Artefactele lui, sute de mii la număr, se aflau acum în depozite împrăştiate pe trei continente. Ajuns la sfârşitul celui de-al şaselea deceniu, Gutzman îşi dedica tot timpul şi toate resursele acestei căutări personale.

Ridley Bannister intră într-un mic hotel luxos, situat într-o zonă excelentă de pe faleza oraşului Tel Aviv. Holul era decorat în stil contemporan minimalist, cu câteva scaune cu tapiţerie de piele neagră, care păreau inconfortabile, ieşind în evidenţă pe podeaua cu gresie albă. Bannister considera că amenajarea era bine executată, deşi, în mod normal, detesta acest curent. Un recepţioner respectabil îl întâmpină călduros când se apropie de biroul său.

— Am o întâlnire cu domnul Gutzman. Mă numesc Bannister, zise el.

După confirmarea prin telefon, fu escortat de un gardian solid la liftul privat şi condus la ultimul etaj. Când ieşi din ascensor, Grasul deschise imediat uşa apartamentului şi apăru cu un trabuc mare prins între buze.

— Ridley, băiete, intră, intră! îl întâmpină Gutzman cu o

voce răguşită.

— Arăţi bine, Oscar, răspunse Bannister, dând mâna cu el înainte de a intra în apartament.

Bannister se trezi admirând apartamentul lui Gutzman, care semăna mai degrabă cu un muzeu decât cu o casă. Rafturi şi vitrine înghesuite peste tot, îndesate cu produse de olărie, sculpturi şi alte relicve, toate având mii de ani vechime. Gutzman îl conduse pe holul cu mozaicuri romane antice, aduse dintr-o baie publică din Cartagina. Trecură pe sub o arcadă de piatră din ruinele Ierihonului şi intrară într-o cameră de zi spaţioasă, cu vedere la Plaja Gordon din Tel Aviv şi la strălucitoarea Mediterană.

Luând loc pe un fotoliu de piele umflat, Bannister se miră să descopere că nu era nimeni acolo în afară de o servitoare. În alte vizite găsise mereu un puhoi de dealeri de antichităţi foindu-se pe acolo, sperând să-i vândă colecţionarului bogat cel mai recent artefact obţinut.

— Căldura... mi se pare din ce în ce mai chinuitoare, spuse Gutzman, gâfâind din pricina drumului făcut de la uşa de la intrare.

Apoi se prăbuşi într-un fotoliu alăturat.

— Marta, ceva rece de băut, te rog, îi strigă el servitoarei.

Bannister scoase pandantivul din buzunar şi-l puse în mâna lui Gutzman.

— Un cadou pentru tine, Oscar. De la Tel Arad.

Gutzman studie pandantivul şi un zâmbet larg i se întipări pe faţă.

— E chiar foarte frumos, Ridley, mulţumesc. Am unul asemănător din Nahal Besor. Din perioada cananeeană, aş zice.

— Ai dreptate, ca de obicei. E nouă? întrebă Bannister, arătând spre micuţa farfurie de sticlă cu marginile modelate aşezată pe măsuţă.

— Da, zise Gutzman cu o privire ageră. Tocmai am făcut rost de ea. Excavată din Beth She’an. Sticlărie modelată din secolul al doilea, probabil produsă în Alexandria. Uită-te cum e şlefuită.

Bannister luă farfuria în mână şi o privi de aproape.

— E în stare foarte bună.

Servitoarea Marta veni şi aduse două pahare de limonadă, apoi dispăru în bucătărie.

— Aşadar, Ridley, ce se mai aude în lumea descoperirilor arheologice legale? întrebă Gutzman chicotind.

— Se pare că sunt destul de puţine proiecte noi care urmează să fie începute anul următor. Muzeul Israel va sponsoriza o excavare pe malurile Galileei în căutarea unei aşezări străvechi, iar Universitatea din Tel Aviv a primit aprobarea de a realiza lucrări de explorare la Megiddo. Majoritatea eforturilor academice par să fie direcţionate spre continuarea proiectelor aflate deja în desfăşurare. Desigur, există şi unele săpături sponsorizate de grupări teologice străine, dar, aşa cum ştim, rareori dau prea multe rezultate.

— Adevărat, dar măcar demonstrează mai multă imaginaţie decât institutele academice, zise Gutzman dispreţuitor.

— Am verificat două situri care cred că te-ar interesa. Unul este la Beit Jala. Dacă mormântul Batşebei există, cred că acolo ar trebui să fie, în oraşul în care s-a născut şi care atunci se numea Giloh. Am făcut deja o schiţă a locului şi un plan de excavare.

Gutzman îi făcu semn din cap să continue.

— Al doilea sit este în apropiere de Gibeon. Există o mică şansă să dovedim că palatul regelui Manasse se află acolo. Aici e nevoie de mai multe cercetări, dar cred că are un potenţial mare. Pot să obţin actele necesare pentru excavare ca şi altădată, sub egida Bisericii Anglicane, dacă eşti de acord cu sponsorizarea.

— Ridley, întotdeauna mi-ai adus descoperiri interesante şi mi-a făcut mare plăcere să investesc în săpăturile tale pe teren. Dar mă tem că zilele în care sponsorizam asemenea acţiuni au ajuns la sfârşit.

— Mereu ai fost foarte generos, Oscar, răspunse Bannister stăpânindu-şi supărarea de a pierde sprijinul unui

donator atât de vechi.

Gutzman se uită pe fereastră cu o privire distantă.

— Mi-am cheltuit cea mai mare parte a averii colecţionând artefacte care sprijină istorisirile din Biblie, zise el. Deţin cărămizi din lut care se presupune că provin din Turnul Babel. Am pietre de temelie care ar fi sprijinit Templul lui Solomon. Am nenumărate obiecte din epoca biblică. Însă există o oarecare îndoială în legătură cu fiecare dintre aceste obiecte.

Brusc îl apucă o criză, tuşind şi rămânând fără suflare, până când se linişti cu o gură de limonadă.

— Oscar, ai nevoie de ajutor?

Grasul scutură din cap.

— Emfizemul meu îşi cam face de cap în ultima vreme, gâfâi el. Doctorii nu sunt prea optimişti.

— Prostii! Eşti puternic ca David.

Gutzman zâmbi şi se ridică încet în picioare. Gestul părea să-i dea forţe proaspete, aşa că se apropie repede de un dulap, după care se întoarse cu o plăcuţă de sticlă.

— Uită-te la asta! spuse el, întinzând-o arheologului.

Bannister luă obiectul, observând că, de fapt, erau două plăcuţe care fixau la mijloc un document. Ţinându-l la lumină, văzu că documentul protejat era o bucată dreptunghiulară de papirus cu scrisul orizontal citeţ.

— Frumos exemplu de limbă coptă, remarcă el.

— Ştii ce spune?

— Pot să disting câteva cuvinte, dar sunt pierdut fără materialele de referinţă, recunoscu el.

— Este raportul unui şef de port din Portul Cezareea. Descrie capturarea unui vas-pirat de către o galeră romană. Piraţii aveau în posesie armele unui centurion roman, unul care făcea parte din *Scholae Palatinae.*

— Cezareea, spuse Bannister, ridicând o sprânceană. Am înţeles că au fost luate nişte papirusuri în timpul unui jaf petrecut acolo. A avut loc şi cel puţin o crimă.

— Da, absolut îngrozitor. Documentul datează în mod clar din secolul al IV-lea, zise Gutzman, ignorând aluzia.

— Interesant, spuse Bannister, simţindu-se deodată nelalocul lui alături de gazdă. Şi semnificaţia lui?

— Cred că oferă o posibilă dovadă care să confirme existenţa Declaraţiei, precum şi un indiciu important cu privire la natura încărcăturii.

Declaraţia. Deci despre asta era vorba, se gândi Bannister. Ţapul acesta bătrân se simţea urmărit de Doamna cu Coasa şi făcea o încercare disperată de a găsi probe divine înainte să rămână fără timp.

Bannister chicotea în sinea lui. Făcuse mulţi bani de pe urma lui Gutzman şi a Bisericii Anglicane încercând să descopere legenda Declaraţiei. Poate încă mai avea de câştigat.

— Oscar, ştii că am făcut numeroase cercetări atât aici, cât şi în Anglia şi nu am găsit nimic.

— Trebuie să existe altă cale.

— Am ajuns amândoi la concluzia că probabil nu mai există, dacă a existat cu adevărat vreodată.

— Lucru valabil înainte de ăsta, zise Gutzman, lovind cu degetul în plăcuţa de sticlă. Fac acest joc de multă vreme. Simt că există o legătură aici. E reală şi o ştiu bine. Am hotărât să mă dedic cu toate resursele numai şi numai acestui lucru.

— Este un indiciu relevant, recunoscu Bannister.

— Va fi, spuse Grasul cu o voce obosită, apogeul căutării mele de-o viaţă. Sper că mă poţi ajuta să ajung la el, Ridley.

— Te poţi baza pe mine.

Marta apăru din nou, amintindu-i de această dată lui Gutzman că avea o programare la doctor. Bannister îşi luă la revedere şi ieşi singur din apartament. După ce părăsi hotelul, se gândi la sulul de papirus şi la posibilitatea ca presupunerile lui Gutzman să fie corecte. Bătrânul colecţionar ştia despre ce vorbeşte, trebuia să recunoască acest lucru. Grija principală a lui Bannister era să găsească un mod de a face profit din noua întreprindere a Grasului. Adâncit în gânduri, Bannister nu-l observă pe tânărul în costum albastru de sport care-l aştepta lângă maşină.

— Domnule Bannister? întrebă tânărul.

— Da.

— Livrare prin curier, domnule, răspunse el, întinzându-i lui Bannister un plic mare şi subţire.

Bannister se urcă în maşină şi blocă uşile înainte de a deschide scrisoarea. Scuturând plicul, rămase clătinând din cap când un bilet de avion către Londra la clasa întâi îi căzu în poală.

23

— Summer, aici!

Coborând din trenul de Great Yarmouth cu o geantă de voiaj pe umăr, Summer trebui să scaneze peronul aglomerat o clipă înainte de-a o vedea pe Julie stând într-o parte şi fluturând din mână.

— Mulţumesc că m-ai aşteptat, zise ea, salutând-o pe cercetătoare cu o îmbrăţişare. Altfel nu cred că aş reuşi să ies singură de aici, adăugă ea, mirându-se de uriaşa gară acoperită din nordul Londrei, numită Liverpool Street Station.

— De fapt, e destul de simplu, răspunse Julie zâmbind. Pur şi simplu, te iei după şoareci ca să ieşi din labirint.

O conduse pe Summer pe lângă câteva peroane şi prin îmbulzeala din terminal, către o parcare aflată în apropiere. Urcară într-un Ford verde care semăna cu o insectă mutant.

— Cum a fost drumul până la Yarmouth? întrebă Julie, conducând maşina prin traficul din Londra.

— Groaznic. Am prins o furtună venită din nord după ce am ieşit din Scapa Flow şi ne-au bătut vânturi puternice tot drumul pe coasta Mării Nordului. Încă mă simt puţin ameţită.

— Cred că ar trebui să mă bucur că am putut veni înapoi cu avionul din Scoţia.

— Ce se mai aude despre misterul naufragiului navei *Hampshire*? întrebă Summer. Ai făcut vreo legătură cu Lordul Kitchener?

— Doar câteva piste vagi, mă tem că sunt neîntemeiate, în cel mai bun caz. Am verificat ancheta oficială a Amiralităţii în cazul naufragiului, dar era o banală Carte Albă care dădea pur şi simplu vina pe o mină nemţească. Am examinat şi acuzaţia că IRA ar fi pus o bombă la bord, dar nu pare să aibă vreo bază.

— Există vreo şansă ca nemţii să fi pus o bombă?

— Nu este niciun indiciu în registrele germane cunoscute, aşa că nici acest lucru nu pare posibil. Ei credeau că naufragiul a fost provocat de o mină lansată de un U-75. Din nefericire, căpitanul submarinului, Kurt Beitzen, nu a supravieţuit războiului, aşa că nu avem nicio relatare oficială din partea nemţilor.

— Deci sunt două drumuri înfundate. Unde sunt acele piste vagi de care vorbeai? întrebă Summer.

— Ei bine, am verificat câteva documente legate de Kitchener şi am revăzut registrele militare de război. Au apărut două documente neobişnuite. Spre sfârşitul primăverii, în 1916, a făcut o cerere specială către armată pentru doi bodyguarzi înarmaţi dintr-un motiv nespecificat. Pe vremea aceea, bodyguarzii erau ceva rar întâlnit, de care avea parte doar regele. Celălalt lucru a fost o scrisoare ciudată, pe care am găsit-o în dosarele militare.

Oprindu-se la culoarea roşie a semaforului, căută într-un dosar de pe bancheta din spate şi-i întinse lui Summer o copie a scrisorii de la Arhiepiscopul Davidson.

— Cum spuneam, sunt două lucruri obişnuite care probabil nu înseamnă nimic.

Summer citi în grabă scrisoarea, privind încruntată conţinutul.

— Declaraţia aceasta la care se referă... E un fel de document al Bisericii?

— Nu am nicio idee, răspunse Julie. Din acest motiv, prima noastră oprire este la arhivele Bisericii Anglicane de

la Palatul Lambeth. Am cerut dosarele personale ale arhiepiscopului în speranţa că am putea găsi ceva mai substanţial.

Traversară Tamisa pe Podul Londrei şi intrară la Palatul Lambeth, unde Julie parcă Fordul verde lângă Palat. Summer admira frumuseţea clădirii străvechi aflată pe malul apei, Palatul Buckingham fiind vizibil pe celălalt mal. Se îndreptară către Sala Mare, unde fură conduse în sala de lectură a bibliotecii. Summer observă un bărbat zvelt şi arătos care le zâmbi de lângă copiator când intrară.

Domnişoara arhivar avea un teanc gros de dosare pregătite, când Julie se apropie de tejghea.

— Iată dosarele arhiepiscopului! Mă tem că nu avem nimic legat de Lordul Kitchener, spuse tânăra.

— E în regulă, răspunse Julie. Mulţumesc că aţi căutat.

Cele două femei se mutară la o masă, împărţiră dosarele şi începură să caute prin documente.

— Arhiepiscopul era un scriitor destul de prolific, remarcă Summer, impresionată de cantitatea hârtiilor.

— Aşa se pare. Este corespondenţa lui pentru doar prima jumătate a anului 1916.

Deschizând dosarul, Summer observă că bărbatul de la copiator adună câteva cărţi şi se aşeză chiar la masa din spatele ei. Simţi un miros de parfum cu aromă de mosc, dar plăcut, venind din direcţia acestuia. Aruncând o privire rapidă peste umăr, văzu că purta la mâna dreaptă un inel de aur cu aspect antic.

Frunzări repede scrisorile, descoperind că majoritatea acestora conţineau informaţii banale despre buget şi politică, direcţionate episcopilor subordonaţi din Marea Britanie, precum şi răspunsurile lor de aceeaşi natură. După o oră, cele două femei trecuseră de jumătatea fiecărui dosar.

— Iată o scrisoare de la Kitchener! spuse Julie deodată.

Summer privi neliniştită peste masă.

— Ce scrie?

— Pare să fie răspunsul la scrisoarea arhiepiscopului,

pentru că e datată la doar câteva zile după aceea. E scurtă, ţi-o citesc:

Excelenţa Voastră,

Îmi pare rău că nu pot accepta recenta dumneavoastră cerere. Declaraţia este un document cu importante consecinţe istorice. Trebuie făcut public când va fi din nou pace în lume. Mă tem că, odată aflat în mâinile dumneavoastră, Biserica nu ar face decât să muşamalizeze descoperirea ca să protejeze învăţăturile teologice ale acestuia.

Vă implor să vă retrageţi subordonaţii care continuă să mă persecute fără încetare.

Al dumneavoastră slujitor supus,

H.H. Kitchener

— Ce-o fi această Declaraţie? se întrebă Summer.

— Nu ştiu, dar Kitchener avea cu siguranţă o copie şi considera că este importantă.

— Evident că şi Biserica era de aceeaşi părere.

Summer îl auzi pe cel din spate dregându-şi glasul, apoi întorcându-se şi aplecându-se peste masă.

— Iertaţi-mă că am auzit fără să vreau, dar l-aţi menţionat pe Kitchener? întrebă el cu un zâmbet dezarmant.

— Da, răspunse Summer. Prietena mea, Julie, scrie o biografie a feldmareşalului.

— Numele meu este Baker, minţi Ridley Bannister, obţinând la rândul său numele doamnelor. V-aş putea sugera faptul că o sursă mai bună pentru documentele istorice ale Lordului Kitchener ar putea fi la Muzeul Imperial al Războiului?

— Sunteţi drăguţ să spuneţi asta, domnule Baker, răspunse Julie, dar am cercetat deja în detaliu materialele de acolo.

— Şi asta vă aduce aici? întrebă el. N-aş crede că ca

influenţa unui erou militar să ajungă prea departe în cadrul Bisericii Anglicane.

— Verificăm doar corespondenţa pe care o ţinea cu Arhiepiscopul de Canterbury, răspunse ea.

— Atunci, într-adevăr, acesta e cel mai bun loc, spuse Bannister, zâmbind larg.

— Dumneata ce fel de cercetări faci? îl întrebă Summer.

— Câteva investigaţii pentru un hobby. Studiez câteva locuri unde au fost mănăstiri vechi distruse în timpul epurării din timpul regelui Henric al VIII-lea. Ridică o carte prăfuită cu titlul *Abbey Plans ofolde England*[20] după care se întoarse din nou spre Julie.

— Aţi mai descoperit vreun secret nou despre Kitchener?

— Onoarea aceasta îi aparţine lui Summer. M-a ajutat să dovedesc că nava cu care s-a scufundat avea la bord o bombă pusă de cineva.

— Nava *Hampshire*? zise el. Credeam că s-a dovedit că a fost lovită de o mină nemţească.

— Gaura din navă indică faptul că explozia s-a produs în interior, răspunse Summer.

— Poate că zvonul mai vechi că IRA a pus o bombă la bord a fost adevărat, spuse el.

— Cunoşti povestea din spatele zvonului? întrebă Julie.

— Da, răspunse Bannister. *Hampshire* a fost trimisă la Belfast pentru revizie la începutul anului 1916. Unii cred că bomba a fost pusă acolo în interiorul navei şi a fost detonată luni mai târziu.

— Pari să ştii foarte multe despre *Hampshire*, comentă Summer.

— Sunt doar pasionat de istoria Primului Război Mondial, răspunse Bannister. Aşadar, încotro vă va îndruma cercetarea dumneavoastră?

— Plecăm la Kent ca să mai vedem o dată documentele personale ale lui Kitchener, aflate la Broome Park, spuse Julie.

— Aţi văzut ultimul lui jurnal?

---

[20] Planurile mănăstirilor din vechea Anglie (n.tr.)

— De fapt, nu, spuse Julie, surprinsă de întrebare. S-a presupus mereu că s-a pierdut.

Bannister se uită la ceasul de mână.

— O, Doamne, ce târziu e! Mă tem că trebuie să plec. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnelor, zise el, ridicându-se de la masă şi făcând o plecăciune scurtă. Fie ca această căutare a informaţiilor istorice să fie încununată de succes.

Dădu în grabă cartea înapoi bibliotecarei, apoi le făcu din mână şi ieşi din sala de lectură.

— Ce tip arătos! spuse Julie zâmbind.

— Da, aprobă Summer. Cu siguranţă ştia multe despre Kitchener şi nava *Hampshire.*

— E adevărat. Nu m-aş fi gândit că sunt mulţi oameni care să ştie că ultimul jurnal al lui Kitchener a dispărut.

— Nu s-ar fi scufundat odată cu el şi cu nava?

— Nimeni nu ştie. De obicei, îşi păstra însemnările în mici caiete legate care acopereau un an întreg. Scrierile din 1916 nu s-au găsit niciodată, aşa că s-a presupus că avea caietul cu el pe *Hampshire.*

— Ce părere ai despre afirmaţia domnului Baker că IRA ar fi bombardat nava *Hampshire*?

— E una dintre cele mai neobişnuite supoziţii care au apărut după naufragiu, pentru care nu am găsit nicio justificare istorică. E greu de crezut că *Hampshire* ar fi avut o bombă la bord timp de peste şase luni. IRA, sau Voluntarii Irlandezi cum erau cunoscuţi pe atunci, nu aveau cum să ştie cu siguranţă, cu atât timp înainte, că Kitchener avea să pună piciorul pe navă. De fapt, nu au devenit un grup atât de militant decât la Rebeliunea de Paşti din aprilie 1916, mult după ce *Hampshire* a plecat din Belfast. Mai grăitor e faptul că nu şi-au asumat niciodată responsabilitatea pentru naufragiu.

— Atunci, bănuiesc că vom continua să căutăm, zise Summer, deschizând alt dosar cu actele arhiepiscopului.

Lucrară încă o oră până ca teancurile să înceapă să se subţieze. Apropiindu-se de capătul ultimului dosar, Summer

se îndreptă brusc de spate când citi o scrisoare scurtă de la Episcopul din Portsmouth. O citi încă o dată înainte să i-o dea lui Julie.

— Ia uită-te la asta! spuse ea.

— „Pachetul a fost livrat şi mesagerul a fost trimis la plimbare, zise Julie, citind scrisoarea cu voce tare. Obiectul cu pricina nu va mai fi o problemă peste şaptezeci şi două de ore.” Semnat, Episcopul Lowery, Dioceza din Portsmouth.

Julie puse scrisoarea jos şi se uită la Summer cu o privire inexpresivă.

— Mă tem că nu văd relevanţa, spuse ea.

— Uită-te la dată!

Julie privi în partea de sus a scrisorii.

— 2 iunie 1916. Cu trei zile înainte de scufundarea navei *Hampshire*, spuse ea cu o voce mirată.

— S-ar părea, spuse Summer încet, că lucrurile s-au complicat.

24

După ce ieşi din bibliotecă, Ridley Bannister traversă curţile Palatului Lambeth, îndreptându-se spre o clădire mică de cărămidă aflată lângă principalele spaţii locuibile. Intră pe o uşă nemarcată şi păşi într-un birou înghesuit, unde câţiva oameni în uniforme de pază urmăreau o înregistrare de pe camerele de supraveghere sau lucrau la calculatoare. Ignorând privirea întrebătoare a unui bărbat aşezat lângă uşă, Bannister merse spre biroul privat din spate şi intră pe uşa deschisă.

Un bărbat cu ochi de şoim şi părul unsuros stătea la birou, privind o transmisie live la calculator. Bannister văzu siluetele lui Julie şi Summer aşezate la masă în sala de lectură. Bărbatul ridică ochii şi-i aruncă lui Bannister o

privire dezamăgită.

— Bannister, aici erai! Trebuia să treci pe la mine înainte să vină doamnele. Acum te-ai dat de gol.

Bannister se lăsă într-un fotoliu de lemn din faţa biroului.

— Îmi pare rău, bătrâne, au uitat să-mi dea telefon să mă trezească azi-dimineaţă la Savoy. Dar vreau să-ţi mulţumesc pentru biletele de avion. Mă bucur că de data asta ţi-ai amintit să iei la clasa întâi.

Şeful serviciului de pază al Arhiepiscopului de Canterbury scrâşni dispreţuitor din dinţi.

— Ai curăţat dosarele înainte să li le dai? întrebă el, arătând cu mâna la ecranul calculatorului.

— Am mai căutat în dosarele acelea, Judkins, zise Bannister, îndepărtându-şi o scamă de pe sacou. Nu există nimic reprobabil acolo.

Judkins se înroşi la faţă.

— Ţi s-a dat ordin să revizuieşti şi să cureţi dosarele.

— Ordin? Ordin, zici? Am fost cumva recrutat fără să știu în armata privată a arhiepiscopului?

Între cei doi existase de la bun început o antipatie reciprocă, iar sentimentele nu făcuseră decât să se adâncească în timp. Însă Judkins fusese numit omul de legătură al lui Bannister şi niciunul din ei nu avea ce face referitor la asta. Arheologul întindea coarda cu Judkins cât de departe putea, fără să pună în pericol legăturile contractuale pe care le avea cu Biserica.

— Eşti un angajat al arhiepiscopului şi te vei supune dorinţelor lui, răspunse şeful securităţii, cu ochii strălucind.

— Nu sunt nicidecum aşa ceva, i-o întoarse Bannister. Sunt un simplu pasionat de adevărul istoric. Deşi e adevărat că arhiepiscopul a avut nevoie de serviciile mele din când în când, nu sunt obligat să „mă supun ordinelor” sau să mă înclin şi să fac reverenţe în direcţia stimatului arhiepiscop.

Judkins se abţinu să răspundă, privindu-l tăcut pe Bannister în timp ce aştepta să-i scadă tensiunea. Când, în cele din urmă, faţa nu-i mai fu roşie ca racul, vorbi pe un

ton direct:

— Cu toate că nu e tocmai pe placul meu, arhiepiscopul a ales să recurgă la serviciile tale ca să-l informezi şi să-l consiliezi în legătură cu descoperirile istorice, mai ales în Orientul Mijlociu, care ar putea influenţa doctrina actuală a Bisericii. Această presupusă Declaraţie şi legătura sa anterioară cu Biserica sunt considerate lucruri deosebit de delicate. Noi, adică arhiepiscopul, trebuie să ştim de ce această cercetătoare de la Cambridge caută în dosarele arhiepiscopului Davidson şi în ce fel periclitează astfel Biserica.

Bannister zâmbi uşor la auzul respectului forţat afişat de Judkins.

— Julie Goodyear e istoric la Cambridge şi a scris mai multe biografii foarte apreciate despre personaje marcante ale secolului al XIX-lea. În prezent, lucrează la o biografie a Lordului Kitchener. Domnişoara Goodyear şi americanca, Summer Pitt, par să fi descoperit că nava lui Kitchener, *Hampshire*, a fost distrusă de o explozie internă. Ele sunt de părere că ar putea avea o legătură îndepărtată cu răposatul arhiepiscop Davidson.

Judkins păli vizibil când auzi asemenea veşti.

— Dragul meu Judkins, s-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse şeful securităţii, clătinând puternic din cap. Dar Declaraţia?

— Arhiepiscopul ştie că am căutat cu sârguinţă acest document cu ani în urmă. Şi, aş adăuga, în mod destul de costisitor, spuse el făcând cu ochiul. Sunt relativ sigur că a dispărut împreună cu Kitchener la bordul vasului *Hampshire*.

— Da, asta ştie şi arhiepiscopul. Totuşi, ar putea exista nişte evenimente istorice legate de aceasta care să se dovedească, să spunem, neplăcute pentru Biserică şi jenante pentru arhiepiscop. Vreau să le supraveghezi pe cele două femei de acum.

— Mă vrei pe mine? răspunse Bannister, ridicând din sprânceană.

— Arhiepiscopul te vrea, răspunse Judkins furios. Urmăreşte-le îndeaproape şi neutralizează situaţia înainte să devină o problemă.

— Eu sunt arheolog, nu asasin.

— Ştii ce să faci. Ocupă-te! Ai numărul meu.

— Da. Dar tu ai numărul meu? întrebă Bannister, ridicându-se în picioare. Numărul contului meu din Bermude, vreau să spun?

— Da, mormăi Judkins. Acum ieşi!

Şeful securităţii nu putu decât să clatine scurt din cap când Bannister se înclină graţios, după care ieşi din birou de parcă era stăpân acolo.

25

Soarele strălucitor de dimineaţă de pe Mediterana începuse deja să încingă puntea vasului *Aegean Explorer*, când Rudi Gunn ieşi la lumină cu prima cană de cafea din ziua aceea. Tresări când văzu peisajul nefamiliar al coastei turceşti la numai doi-trei kilometri distanţa de balustrada vasului. Auzi bâråitul unui motor în depărtare, în afara bordului, şi miji ochii până când văzu barca Zodiac sărind peste ape către mal.

Mintea lui înceţoşată se concentră brusc la proiectul actual de cercetare şi se grăbi spre pupă. Trecând pe lângă submersibilul alb, rămase dezamăgit văzând că vehiculul subacvatic autonom se afla în siguranţă pe un grilaj căptuşit. Un dispozitiv mare în formă de torpilă, AUV-ul robotic conţinea o varietate de senzori folosiţi pentru a lua mostre din apă în timp ce naviga independent de navă. Când mersese împleticindu-se la culcare cu şase ore mai devreme, *Explorer* urmărea AUV-ul ce supraveghea o reţea mare aflată la zece mile în larg.

Luând o gură zdravănă de cafea, se întoarse şi se

îndreptă spre partea din faţă, după care urcă două scări spre punte. Acolo îl găsi pe Pitt studiind o hartă a coastei împreună cu căpitanul vasului, Bruce Kenfield.

— Bună dimineaţa, Rudi, îl salută Pitt. Te-ai trezit devreme.

— Simţeam vibraţia motoarelor tocmai la mine în pat, răspunse Gunn. Cum de ne-am deconectat?

— Kemal a primit vestea că soţia lui a fost implicată într-un accident de maşină. Se pare că nu e grav, dar l-am dus la mal ca să poată merge s-o vadă.

Kemal era biolog marin la Ministerul Mediului din Turcia şi fusese trimis pe nava NUMA ca să monitorizeze şi să asiste la proiectul de preluare a mostrelor de apă.

— Ce păcat, spuse Gunn. După ce se întoarce Zodiac, cât o să ne ia să revenim la reţea şi să reluăm operaţiunile?

Pitt zâmbi şi clătină din cap.

— Practic, nu putem relua studiul până când Kemal sau un înlocuitor nu se află din nou la bord. Invitaţia făcută de guvernul turc specifica foarte clar că un reprezentant al Ministerului Mediului trebuie să fie permanent la bord cât timp facem cercetări în apele teritoriale ale Turciei. În clipa asta, se pare că nu o să lucrăm trei sau patru zile.

— Suntem deja în întârziere. Mai întâi a fost inundat senzorul şi acum asta. S-ar putea să trebuiască să prelungim proiectul ca să terminăm zonele pe care am acceptat să le analizăm.

— Aşa să fie!

Gunn observă că Pitt nu împărtăşea deloc frustrarea pe care o resimţea el. Era neobişnuit pentru un om despre care ştia că ura să lase lucrurile neterminate.

— De când te-ai întors de la Istanbul, nu am avut decât două zile pline de sondare a reţelei noi, zise Gunn. Acum lenevim din nou şi tu nici măcar nu eşti supărat. Care-i faza?

— E simplu, Rudi, răspunse Pitt. Oprirea lucrului la proiectul legat de extinderea algelor înseamnă că reluăm munca la excavarea epavei otomane, spuse el, făcându-i cu

ochiul.

***

La mai puţin de patru ore după ce barca Zodiac fu ridicată din nou la bord, *Aegean Explorer* ajunse în Chios, coborând ancora la o sută de metri de locul unde se afla epava otomană. Nu petrecuseră prea mult timp examinând locul după prima scufundare făcută de Pitt şi Giordino, de-abia lăsându-i un răgaz arheologului subacvaticul navei să fixeze un grilaj de aluminiu peste porţiunile expuse ale epavei.

Zeibig instrui repede câţiva oameni de ştiinţă, care ştiau să facă scufundări, în arta studiului şi documentării subacvatice, după care coordonă o examinare atentă a epavei. Pitt, Giordino şi chiar Gunn luară parte la scufundările prin rotaţie, fotografiind, măsurând şi excavând puţuri de testare în diverse puncte din zonă. Recuperară câteva artefacte, majoritatea vase de ceramică şi câteva garnituri de fier, pe măsură ce dezvăluiau fragmente din scheletul epavei.

Pitt stătea aproape de balustrada de la pupa de pe *Aegean Explorer* urmărind nişte porţiuni tot mai numeroase de spumă albă care împestriţau marea în bătaia brizei dinspre vest. Barca Zodiac goală sărea nebuneşte peste valuri, legată de o baliză din apropiere ce era fixată în dreptul epavei. Doi scufundători apărură la suprafaţă, după care urcară pe burtă în barca gonflabilă. Unul din ei desprinse coarda de prindere, iar celălalt porni motorul fixat în exterior, după care se îndreptară în viteză spre nava de cercetare. Pitt coborî un cablu peste margine şi-i ajută să urce barca înapoi pe punte, cu cei doi încă înăuntru.

Rudi Gunn şi Rod Zeibig coborâră şi începură să-şi scoată costumele de scafandru.

— A devenit puţin cam săltăreaţă acolo, remarcă Zeibig, un bărbat vesel cu ochii de un albastru-deschis şi părul uşor cărunt.

— Am trimis vorbă că oprim operaţiunile de scufundare până se potolesc vânturile, zise Pitt. Prognoza meteo arată

că atmosfera ar trebui să devină calmă până dimineaţă.

— Bună idee, răspunse arheologul, deşi cred că Rudi o să stea ca pe ghimpi până se întoarce pe epavă.

— Aţi găsit ceva interesant?

Gunn dădu din cap cu o sclipire de entuziasm în ochi.

— Săpam în spaţiul C-l şi am dat peste o piatră mare sculptată. Am dezgropat doar un colţişor până să expire timpul de scufundare. Cred că ar putea fi un fel de monolit sau stelă.

— Poate fi un indiciu despre identitatea navei, spuse Pitt.

— Sper doar să nu fim nevoiţi să împărţim descoperirea cu cineva, zise Zeibig, arătând din cap spre balustrada de la tribord.

Călărind valurile la două mile distanţă, un iaht cu motor foarte performant se îndrepta direct către *Aegean Explorer.* Era construit în Italia, cu ferestre din sticlă fumurie de jur împrejur şi o punte mare la pupa. Un steag turcesc roşu cu semiluna şi steaua albă flutura legat de catarg, alături de un steag roşu mai mic, pe care se vedea o semilună aurie. Deşi era mai mic decât un iaht de expoziţie din Monte Carlo, Pitt observă că era un vas de lux foarte scump. Cei trei bărbaţi priviră cum iahtul se apropie la câteva sute de metri înainte de a se opri, săltând pe apele agitate.

— Nu mi-aş face griji prea mari pentru epava ta, Rod, spuse Gunn. Nu prea par să fie aici ca să facă muncă de excavare.

— Probabil cineva îşi vâră nasul să vadă de ce o navă de cercetare e oprită aici, spuse Pitt.

— Sau poate blocăm vederea din vilă a cuiva de pe mal, mormăi Gunn.

Pitt presupunea că nimeni în afară de Ruppé nu ştia locul unde se afla epava. Poate că anunţase deja Ministerul Culturii din Turcia, se gândi el. Însă apoi îşi aminti că biroul lui Ruppé fusese vandalizat şi că harta amplasării fusese furată împreună cu artefactele. Temerea îi dispăru când îşi auzi numele strigat din partea din faţă a vasului. Se întoarse şi-l văzu pe Giordino sprijinindu-se cu spatele de o

poartă de acces de sub punte.

— Am primit prin telegraf nişte informaţii de la Istanbul pentru tine, strigă Giordino.

— Vorbeam de lup, bombăni Pitt. Vin imediat! strigă la rândul lui, apoi se întoarse spre ceilalţi doi. Pun pariu că e vorba de analiza făcută de doctorul Ruppé a artefactelor luate de noi mai înainte de pe epavă.

— Aş vrea să văd rezultatele, spuse Zeibig.

Cei doi scafandri se schimbară repede, apoi veniră lângă Pitt şi Giordino pe puntea mică, unde se aflau câteva computere conectate la un sistem de comunicaţii prin satelit. Giordino îi întinse lui Pitt mai multe pagini printate, după care se aşeză la unul dintre calculatoare.

— Doctorul Ruppé ne-a trimis prin e-mail şi câteva fotografii cu raportul, spuse el, tastând ca să deschidă fişierul electronic.

O imagine în prim-plan a unei monede de aur apăru pe monitor.

Pitt scană rapid raportul şi i-l întinse lui Zeibig.

— Ne uităm tot la o epavă otomană? întrebă Gunn.

— Aproape sigur, răspunse Pitt. Doctorul Ruppé a găsit o monedă reprezentativă dintr-o monetărie din Siria, despre care crede că e identică cu una dintre monedele din cutia lui Al. Datează cu aproximaţie din 1570. Din păcate, Ruppé zice că a trebuit să se bazeze pe memorie pentru comparaţie, fiindcă monedele i-au fost furate din birou.

— Trebuie să fiu de acord cu el, spuse Giordino. Mie mi se pare că e aceeaşi monedă.

— Se pare că însemnele de pe monede au fost folosite între 1560 şi 1580, zise Zeibig, citind din raport.

— Aşadar, ştim că epava nu e mai veche de 1560, spuse Gunn. Ce păcat că toată cutia cu monede a fost luată, ne-ar fi ajutat să restrângem puţin căutarea.

— Celălalt instrument pentru datare a fost cutia de ceramică în care se afla coroana, spuse Pitt. Aşa cum eu şi Loren am descoperit în Moscheea Albastră, modelul respectiv arată că plăcile de ceramică proveneau din

cuptoarele din Iznik.

Giordino deschise următoarele fotografii, unde apăreau câteva mostre de plăci de ceramică de la Iznik.

— Din nefericire, şi cutia de ceramică a fost luată din biroul lui Ruppé, aşa că iar ne bazăm pe memorie.

— Raportul lui arată că plăcile au modele şi culori care se foloseau pe ceramica de la Iznik spre sfârşitul secolului al XVI-lea, remarcă Zeibig.

— Cel puţin există compatibilitate, observă Giordino.

— Pot să atest şi că, din câte am remarcat la cadrul navei, corespunde cu modelul de construcţie a navelor din secolul al XVI-lea la Marea Mediterană, adăugă Zeibig, ridicând ochii din raport.

— Sunt trei din trei, zise Gunn.

— Ceea ce ne aduce la coroana regelui Al, răspunse Pitt, ridicând uşor intonaţia.

Giordino deschise altă fotografie în care apărea imaginea coroanei de aur. Crustele de nisip fuseseră curăţate, lăsând podoaba să strălucească de ziceai că abia ieşise din mâna aurarului.

— Slavă Domnului că puiul meu a rămas în siguranţă în seiful doctorului Ruppé, zise Giordino.

— Doctorul Ruppé spune că e una dintre cele mai importante descoperiri făcute în apele turceşti, precum şi una dintre cele mai misterioase, zise Pitt. În ciuda cercetărilor exhaustive, nu s-a putut folosi de forma şi mărimea ei ca să identifice originea. Totuşi, după ce a curăţat-o bine, a descifrat gravura abia vizibilă din interior.

Giordino deschise o fotografie mărită a coroanei, în timp ce Zeibig urmărea cu degetul descrierea din raport.

— Inscripţia e în latină, spuse Zeibig cu o privire întrebătoare. Ruppé a tradus-o aşa: „Pentru Artrius, drept mulţumire pentru capturarea piraţilor de relicve – Constantin”.

— Ruppé a găsit însemnări despre un senator roman pe nume Artrius. Se pare că a trăit în timpul împăratului Constantin, zise Pitt.

— Constantin cel Mare? izbucni Gunn. Împăratul roman? Păi, el a trăit cu o mie de ani mai devreme.

În cameră se lăsă liniştea în timp ce toţi se uitau la imaginea din fotografie. Nimeni nu se aştepta la o asemenea discrepanţă faţă de celelalte artefacte de pe epavă, mai ales provocată de un lucru atât de remarcabil precum coroana de aur. Şi totuşi, nu exista niciun indiciu cu privire la motivul pentru care se afla la bord. Pitt se îndepărtă de monitor şi se ridică, rupând tăcerea în cele din urmă.

— Nu-mi place s-o spun, zise el zâmbind, dar cred că asta înseamnă că regele Al a fost transferat în Legiunea Romană.

26

Broome Park era tipic pentru conacele englezeşti vechi. Cumpărat de Kitchener în 1911, avea în prim-plan o clădire înaltă de cărămidă în stil iacobin, construită în timpul domniei lui Carol I, înconjurată de aproape două mii de metri pătraţi de teren luxuriant, asemănător cu un parc. În scurta perioadă a şederii sale acolo, Kitchener muncise din greu să îmbunătăţească grădinile de pe moşie, comandând şi vreo două fântâni elaborate. Dar, la fel ca jobenele şi fracurile sau caii şi trăsurile, eleganţa originală şi farmecul din Broome Park rămăseseră acum în amintirea unei epoci mai timpurii.

La nouăzeci şi şase de kilometri în sud-estul Londrei, Julie ieşi de pe şosea la Dover şi urmă drumeagul scurt către moşie. Summer se miră să vadă patru persoane jucând golf pe o porţiune de gazon dincolo de indicatorul care le ura bun venit la Broome Park.

— E ceva des întâlnit în Anglia, îi explică Julie. Conacele istorice sunt transmise din generaţie în generaţie până

când, într-o zi, moştenitorul se trezeşte că nu-şi mai permite taxele şi întreţinerea. Mai întâi vinde terenul dimprejur, apoi ia măsuri mai disperate. Unele sunt transformate în pensiuni, altele sunt închiriate corporaţiilor pentru conferinţe sau sunt folosite ca spaţiu pentru concerte în aer liber.

— Sau chiar transformate în terenuri de golf, spuse Summer.

— Exact. Broome Park a avut probabil cea mai cruntă soartă. Cea mai mare parte a conacului a fost vândută în sistem time-share[21]1 sau pentru închirierea cu ziua, iar terenurile din jur au fost transformate în teren de golf. Sunt sigură că Horatio Herbert priveşte de sus dezgustat.

— Moşia se află încă în posesia moştenitorilorlui Kitchener?

— Kitchener a fost burlac toată viaţa, dar a lăsat-o ca moştenire nepotului său, Toby. Fiul lui Toby, Aldrich, conduce acum locul, deşi îmbătrâneşte şi el.

Julie parcă maşina într-un spaţiu lat, apoi merseră la intrarea principală, trecând pe lângă o grădină de trandafiri prost întreţinută. Summer rămase mai impresionată când intrară în foaier, în care se vedeau un candelabru mare din sticlă şlefuită şi o pictură uriaşă în ulei a bătrânului însuşi, cu ochii cenuşii şi severi care păreau să-şi impună dorinţa chiar şi de pe pânza plată.

Un bărbat cărunt şi slab stătea la un birou şi citea o carte, însă ridică ochii şi zâmbi când o văzu pe Julie intrând.

— Bună ziua, domnişoară Goodyear, zise el, ridicându-se de la birou. Am primit mesajul dumitale că s-ar putea să vii dimineaţă.

— Arăţi bine, Aldrich. Conacul e plin?

— Afacerea merge chiar bine, mulţumesc. Deja s-au cazat nişte oaspeţi pe termen scurt.

— Ea este prietena mea, Summer Pitt, care mă ajută cu

---

[21] Sistem de turism inventat de francezi, prin care clienţii dispun anual, în baza unei sume prestabilite, de o cameră, un apartament sau o casă pe o perioadă de una sau mai multe săptămâni, (n.tr.)

cercetările.

— Mă bucur să te cunosc, domnişoară Pitt, zise el, întinzându-i mâna. Probabil, vreţi să treceţi direct la treabă, aşadar ce-ar fi să mă urmaţi în spate?

Le conduse printr-o uşă laterală către aripa privată unde se aflau apartamentele lui. Trecură printr-o cameră de zi mare, plină cu artefacte din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu, toate acumulate de Kitchener în anii petrecuţi în Armată la postul din zonă. Aldrich deschise apoi încă o uşă şi le conduse într-un birou cu lambriuri de lemn. Summer observă că un perete întreg era acoperit de dulapuri înalte de mahon.

— Aş fi zis că ai memorat deja toate dosarele unchiului Herbert, îi spuse Aldrich zâmbind lui Julie.

— Cu siguranţă am petrecut destul timp în mijlocul lor, aprobă Julie. Trebuie doar să revedem o parte din corespondenţa lui personală din lunile dinaintea morţii.

— Acelea sunt în ultimul dulap pe dreapta. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Eu sunt la recepţie dacă aveţi nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, Aldrich.

Cele două femei începură imediat să caute în dulap. Summer se bucură să vadă că scrisorile erau de natură mai personală şi mai interesantă decât registrele de la Muzeul Imperial al Războiului. Citi pe îndelete zeci de scrisori de la rudele lui Kitchener, precum şi ceea ce părea a fi un şir nesfârşit de corespondenţe cu constructori, care erau linguşiţi şi presaţi de Kitchener să termine recondiţionările la Broome Park.

— Uite ce drăguţ e ăsta! spuse ea, ţinând în mână un fluture desenat de mână, trimis de nepoţica de trei ani a lui Kitchener.

— Bătrânul şi morocănosul general era foarte apropiat de sora şi fraţii lui şi de copiii acestora, zise Julie.

— Să citeşti corespondenţa personală a cuiva e un mod minunat de a-l cunoaşte, nu-i aşa? spuse Summer.

— Chiar aşa e. Păcat că epistola scrisă de mână a devenit

o artă pierdută în epoca e-mailurilor.

Căutară aproape două ore înainte ca Julie să stea dreaptă în scaun.

— Pe cuvânt, nu s-a scufundat odată cu *Hampshire*, izbucni ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Jurnalul lui, răspunse Julie cu ochii mari. Poftim, uită-te la asta!

Era o scrisoare de la un sergent de armată pe nume Wingate, datată cu câteva zile înainte de scufundarea navei *Hampshire.* Summer citi curioasă cum sergentul îşi exprima regretul că nu putea să-l însoţească pe Kitchener în călătoria ce urma şi-i dorea mareşalului să-i fie bine în importanta călătorie. Era şi un post-scriptum scurt în josul paginii care o făcu să încremenească.

— „PS: Am primit jurnalul dumneavoastră. Îl voi păstra în siguranţă până vă întoarceţi”, citi cu glas tare.

— Cum de mi-a scăpat? se lamentă Julie.

— E o scrisoare care nu prea îţi atrage atenţia, cu un scris destul de dezordonat, spuse Summer. Şi eu aş fi trecut repede peste ea. Dar e o descoperire minunată. Cât de minunat, ultimul său jurnal ar putea exista încă.

— Dar nu e aici, nici în dosarele oficiale. Cum se numea soldatul?

— Sergent Norman Wingate.

— Ştiu numele ăsta, dar nu ştiu de unde să-l iau, răspunse Julie, chinuindu-se să-şi amintească.

Un scârţâit ascuţit răsună din cealaltă cameră, auzindu-se tot mai tare după aceea. Se uitară spre uşă şi-l văzură pe Aldrich intrând în birou cu un cărucior pentru ceai cu o roată stricată.

— Iertaţi-mi întreruperea, dar m-am gândit că v-ar plăcea o pauză de ceai, zise el, turnând pentru amândouă.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule Kitchener, spuse Summer, luând una din ceştile fierbinţi.

— Aldrich, îţi aminteşti cumva o cunoştinţă a Lordului Kitchener pe nume Norman Wingate? întrebă Julie.

Aldrich îşi frecă fruntea în timp ce ridică ochii în tavan, încercând să-şi amintească.

— Nu era unul dintre bodyguarzii unchiului Herbert? întrebă el.

— Asta era, zise Julie, amintindu-şi deodată. Wingate şi Stearns erau cei doi bodyguarzi înarmaţi aprobaţi de prim-ministru.

— Da, zise Aldrich. Celălalt tip… Stearns, zici că-l chema? S-a scufundat odată cu *Hampshire* şi cu unchiul Herbert. Dar Wingate nu. Cred că era bolnav şi nu a mai plecat în călătorie. Îmi amintesc că tata a luat de multe ori prânzul cu el mulţi ani mai târziu. Omul părea să se simtă puţin vinovat că a supravieţuit incidentului.

— Wingate a scris că avea în posesie ultimul jurnal al feldmareşalului. Ştii cumva dacă i l-a dat tatălui tău?

— Nu, ar fi trebuit să fie aici cu restul hârtiilor, sunt sigur. Probabil că Wingate l-a păstrat ca amintire de la bătrân.

O sonerie slabă se auzi din cealaltă parte a casei.

— Ei bine, e cineva la recepţie. Să beţi ceaiul cu plăcere, spuse el, apoi ieşi încet din birou.

Summer reciti scrisoarea, apoi examină adresa expeditorului.

— Wingate a scris asta din Dover, spuse ea. Nu e foarte aproape?

— Da, mai puţin de cincisprezece kilometri, răspunse Julie.

— Poate că Norman are ceva rude în oraş care ştiu ceva.

— Sunt slabe şanse, dar cred că merită o încercare.

Cu ajutorul calculatorului lui Aldrich şi al Cărţii de Telefoane a Regiunii Kent, cele două femei făcură o listă cu toţi locuitorii din zonă care purtau numele Wingate. Începură apoi să sune pe rând la fiecare, sperând să-l găsească pe descendentul lui Norman Wingate.

Însă apelurile telefonice nu produseră niciun rezultat. După o oră, Summer închise telefonul şi tăie şi ultimul nume de pe listă, clătinând din cap.

— Peste douăzeci de nume şi nici măcar un indiciu, spuse

ea, dezamăgită.

— Cel mai aproape am fost când un tip a crezut că Norman era străunchiul lui, dar nu mi-a mai spus nimic altceva, răspunse Julie. Se uită la ceasul de mână. Cred că ar trebui să ne cazăm la hotel. Putem termina dosarele dimineaţă.

— Nu stăm la Broome Park?

— Am făcut rezervări la un hotel din Canterbury, aproape de catedrală. M-am gândit că ai vrea s-o vezi. Şi-apoi, spuse ea vorbind în şoaptă, mâncarea de aici nu e atât de bună.

Summer râse, apoi se ridică şi întinse braţele.

— Nu o să-i spun lui Aldrich. Mă întreb dacă n-am putea face o oprire pe drum.

— Unde anume? întrebă Julie, cu o privire curioasă.

Summer luă scrisoarea de la Wingate şi citi adresa expeditorului.

— Pe Dorchester Lane, numărul 14, în Dover, spuse ea cu un zâmbet viclean.

***

Motociclistul îşi puse o cască neagră cu vizieră de aceeaşi culoare, apoi se uită pe după partea din spate a camionului. Aşteptă răbdător ca Julie şi Summer să iasă pe uşa din faţă de la Broome Park. Având grijă să nu fie văzut, le urmări cum se urcau în maşina din parcare şi cum se îndreptară apoi pe alee spre ieşire. Pornind motocicleta neagră Kawasaki, înaintă încet pe alee, păstrând distanţa între el şi maşina ce se îndepărta. Văzând că Julie o ia spre Dover, aşteptă câteva maşini să treacă, apoi plecă după ele, lăsând maşina mică şi verde la distanţa potrivită ca să o poată urmări.

27

Doverul modern este un oraş portuar agitat, cunoscut

mai ales pentru feribotul către Calais şi celebrele sale stânci din calcar alb aflate pe coasta estică. Julie conduse prin centrul istoric al oraşului înainte de a trage pe dreapta şi a cere ajutorul cuiva. Găsiră Dorchester Lane la câteva străzi distanţă de faleză, o stradă rezidenţială tăcută, străjuită de un şir de case de cărămidă construite în anii 1880. Parcând maşina sub un mesteacăn înalt, femeile urcară treptele măturate de la numărul paisprezece şi apăsară pe sonerie. După o pauză lungă, uşa fu deschisă de o femeie neîngrijită de vreo douăzeci de ani, care ţinea în braţe un copil adormit.

— O, îmi pare foarte rău că vă deranjez, şopti Julie. Sper că n-am trezit copilul.

Femeia dădu din cap şi zâmbi.

— Ar putea dormi şi la un concert U2.

Julie făcu încet prezentările.

— Căutăm informaţii despre un bărbat care a locuit cu multă vreme în urmă la această adresă. Îl chema Norman Wingate.

— Era bunicul meu, răspunse femeia, înviorându-se. Eu sunt Ericka Norris. Wingate era numele de fată al mamei.

Julie se uită la Summer şi zâmbi, nevenindu-i să creadă.

— Poftiţi, doriţi să intraţi? spuse Norris.

Tânăra femeie le conduse într-o cameră de zi modestă, dar călduros amenajată, aşezându-se într-un balansoar cu copilul adormit.

— Aveţi un cămin foarte frumos, spuse Julie.

— Mama a crescut în casa asta. Parcă spunea că bunicul a cumpărat-o chiar înainte de Primul Război Mondial. Ea a trăit aici cea mai mare parte a vieţii, după ce ea şi tata au cumpărat casa de la bunicul.

— Ea mai trăieşte?

— Da, e o bătrânică sprintenă de nouăzeci şi patru de ani. A trebuit să o mutăm la un azil de bătrâni acum câteva luni, ca să poată primi îngrijirea necesară. A insistat să ne mutăm aici când eram însărcinată. Cel puţin, avem mai mult spaţiu.

— Poate că mama ta ne poate încă ajuta, spuse Julie. Căutăm nişte registre vechi din război, care s-ar fi putut afla în posesia bunicului tău.

Norris se gândi o clipă.

— La mama au rămas toate lucrurile bunicilor, zise ea. Ştiu că le-a aruncat cam pe toate de-a lungul anilor. Dar mai sunt nişte cărţi şi fotografii vechi în camera copilului, la care vă puteţi uita.

Le conduse cu grijă la etaj, într-o cameră de un albastru-deschis cu un pătuţ de lemn lângă perete. Puse copilul încet în pătuţ, făcându-l să scâncească uşor înainte de a adormi la loc.

— Aici sunt lucrurile bunicului, şopti ea, apropiindu-se de o bibliotecă înaltă de lemn.

Cărţile vechi, cu coperte de pânză, umpleau rafturile, având în faţă fotografii alb-negru ale bărbaţilor în uniformă. Julie luă o fotografie în care un tânăr soldat stătea lângă Kitchener.

— E bunicul dumitale?

— Da, cu Lordul Kitchener. A condus toată armata în timpul războiului, ştiaţi?

Julie zâmbi.

— Da. De fapt, el e motivul pentru care mă aflu aici.

— Bunicul spunea deseori că ar fi murit cu Kitchener pe vaporul care s-a scufundat în timpul călătoriei spre Rusia. Dar tatăl lui era grav bolnav şi Kitchener i-a dat voie să nu meargă cu el.

— Ericka, noi am găsit o scrisoare de la bunicul tău în care scria că Lordul Kitchener i-a trimis spre păstrare jurnalul său personal, spuse Julie. Sperăm să putem găsi jurnalul.

— Dacă bunicul l-a păstrat, ar trebui să fie aici. Vă rog, aruncaţi o privire!

Julie citise celelalte jurnale ale lui Kitchener, care fuseseră păstrate în caiete cu coperte cartonate. Uitându-se la rafturi, încremeni când văzu un caiet asemănător pe raftul de sus.

— Summer... ajungi la caietul mic şi albastru de sus? întrebă ea emoţionată.

Ridicându-se pe vârfuri, Summer întinse mâna şi scoase caietul, apoi i-l întinse lui Julie. Inima istoricului începu să bată mai tare când observă că nu era niciun titlu pe cotor sau pe copertă. Deschizându-l uşor, dădu la pagina de titlu liniată. Citi scrisul îngrijit de mână:

Jurnalul lui HHK
1 ian. 1916

— Ăsta e! izbucni Summer, uitându-se la pagină.

Julie întoarse pagina şi începu să citească primele însemnări, în care erau descrise eforturile autorului de a spori leafa noilor recruţi militari. Ajunse în curând la ultima însemnare, aflată la jumătatea caietului şi având data de 1 iunie 1916. Închise atunci caietul şi se uită plină de speranţă la Norris.

— Acest jurnal pierdut a fost căutat multă vreme de cronicarii lui Kitchener, spuse ea încet.

— Dacă înseamnă atât de mult pentru voi, puteţi să-l luaţi, răspunse Norris, arătând cu mâna spre caiet de parcă nu avea nicio importanţă. Nimeni de aici nu o să-l citească prea curând, adăugă ea, cu un zâmbet spre copilul adormit.

— Îl voi dona colecţiei Kitchener de la Broome Park, dacă te vei răzgândi vreodată.

— Sunt sigură că bunicul ar fi încântat să ştie că încă mai sunt oameni care sunt interesaţi de Kitchener şi de „Marele Război”, cum îi spunea el.

Julie şi Summer îi mulţumiră tinerei mame pentru jurnal, apoi coborâră în vârful picioarelor treptele şi ieşiră din casă.

— Ocolul tău la Dover s-a soldat cu siguranţă cu un strop de noroc neaşteptat, spuse Julie zâmbind, în timp ce se apropiau de maşină.

— Insistenţa te duce mereu la noroc, răspunse Summer.

Încântată. De descoperire, Julie nu remarcă motocicleta neagră care le urmări de pe Dorchester Lane pe drumul

către Canterbury, rămânând permanent cu câteva maşini în urma lor. În timp ce Julie conducea, Summer răsfoia jurnalul, citind pasajele interesante cu voce tare.

— Ascultă aici, spuse ea. „3 martie. Am primit o scrisoare neaşteptată de la Arhiepiscopul de Canterbury, prin care îmi cerea să vadă în secret Declaraţia. Secretul a fost în sfârşit dezvăluit, deşi nu ştiu cum. Răposatul doctor Worthington m-a asigurat de discreţia lui cât timp a trăit, dar poate că m-a trădat prin moarte. Nu contează. Am refuzat invitaţia arhiepiscopului, deşi am riscat să-l supăr, sperând că problema poate fi amânată până când vom fi din nou pe timp de pace.”

— Doctorul Worthington, ai spus? întrebă Julie. A fost un arheolog renumit de la Cambridge la începutul secolului trecut. A făcut câteva săpături importante în Palestina, dacă nu mă înşală memoria.

— Ar părea o legătură stranie, răspunse Summer, răsfoind alte pagini. Kitchener avea dreptate că l-a supărat pe arhiepiscop. Iată ce a spus două săptămâni mai târziu: „L-am vizitat azi-dimineaţă pe Episcopul Lowery de Portsmouth în numele Arhiepiscopului Davidson. Şi-a exprimat în mod elocvent dorinţa insistentă ca eu să donez Declaraţia Bisericii Anglicane pentru binele întregii omeniri. Din primele clipe, am nutrit aceleaşi speranţe pentru o căutare binefăcătoare a adevărului. Din nefericire, acum se pare că Biserica mea reacţionează cu teamă, având ca ţintă principală reţinerea şi ascunzişurile. În mâinile lor, Declaraţia ar putea dispărea pentru totdeauna. Nu pot permite acest lucru şi asta i-am spus şi Episcopului Lowery, spre marea lui dezamăgire. Deşi acum nu este momentul, cred că la finalul acestui conflict o dezvăluire publică a Declaraţiei va oferi omenirii întregi o fărâmă de speranţă”.

— Cu siguranţă face ca Declaraţia aceasta să pară profundă, spuse Julie. Şi acum şi-a făcut apariţia şi Episcopul Lowery. Scrisoarea lui misterioasă către Davidson din luna iunie devine şi mai interesantă.

— Kitchener nu dă multe detalii, dar neliniştea lui faţă de

Biserică sporeşte întruna, zise Summer. În aprilie scrie că „planurile pentru ofensiva de vară din Franţa sunt aproape gata. Hărţuiala permanentă a trepăduşilor arhiepiscopului devine copleşitoare. P.M. mi-a aprobat cererea de a avea gardă de corp. Din fericire, nu a trebuit să menţionez de ce”.

— Deci prietenii noştri, Wingate şi Stearns, apar în sfârşit în scenă, observă Julie.

Summer dădea paginile mai repede pe măsură ce se apropiau de periferia oraşului Canterbury.

— În însemnările din aprilie şi mai, e prins până peste cap cu planurile de război, cu câte un weekend ocazional petrecut cu rudele la Broome Park. Dar stai, ascultă aici. „15 mai. Am primit alt telefon ameninţător de la Episcopul Lowery. Cu stilul său abject, cred că ţării i-ar prinde mai bine dacă ar prelua conducerea Departamentului de Informaţii Militare în loc de Dioceza din Portsmouth.” Şi mai târziu scrie: „Prins într-o confruntare pe stradă cu un membru anonim al BA care mi-a cerut Manifestul. Caporalul Stearns a scăpat de apostat fără alte incidente. Încep să regret că am descoperit acest lucru blestemat în ’77... sau că l-am lăsat anul trecut pe doctorul Worthington să-l descifreze. Cine şi-ar fi imaginat că un vechi sul de papirus vândut de un cerşetor în timpul cercetărilor din Palestina avea să ducă la asemenea consecinţe?”

Summer dădu la pagina următoare.

— Data aceea înseamnă ceva pentru tine?

Julie se gândi la însemnările anterioare ale lui Kitchener.

— A fost cu mult înainte de celebrele fapte de eroism de la Khartoum. Cred că în 1877 era la post în Orientul Mijlociu. În perioada aceea a condus o echipă militară de prospecţiuni în nordul Palestinei ca parte a Fondului de Explorare din Palestina înfiinţat de regina Victoria.

— A lucrat ca supraveghetor?

— Da, a preluat echipa de teren când comandantul s-a îmbolnăvit. Au făcut treabă de calitate, deşi au fost ameninţaţi de câteva ori de membrii triburilor arabe din

zonă. O mare parte din datele acumulate în Palestina erau încă utilizate prin 1960. Cât despre Kitchener, la un moment dat călătorea prin Orientul Mijlociu, aşa că nu se ştie de unde anume l-a obţinut. Din păcate, nu a început să ţină un jurnal decât cu mulţi ani mai târziu.

— Trebuie să fie foarte vechi dacă e un papirus.

Summer se apropie de capătul jurnalului şi se opri la o însemnare de la sfârşitul lunii mai. Julie, asta e, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Scrie aşa: „Încă un avertisment sumbru primit de la arhiepiscop. Îndrăznesc să spun că nu par să se dea în lături de la ceva ca să obţină ce-şi doresc. Nu mă îndoiesc că s-au furişat deja în Broome Park ca să arunce o privire. Sper ca răspunsul meu să-i ţină la distanţă. Le-am spus că duc Manifestul în Rusia şi-l împrumut Bisericii Ortodoxe din Petrograd spre păstrare până la sfârşitul războiului. Îmi imaginez cât de trişti ar fi dacă ar şti că de fapt i-l las în păstrare lui Sally, sub privirea atentă a lui Emily, până la întoarcerea mea”.

— Deci nu l-a dus în Rusia, zise Julie cu vocea gâtuită de emoţie.

— Se pare că nu. Ascultă. Pe 1 iunie scrie: „Ultima însemnare deocamdată. Se pare că peste tot sunt ochi curioşi. Simt o nelinişte înspăimântătoare legată de călătoria asta, dar este esenţial ca ruşii să rămână alături de noi şi să nu negocieze un armistiţiu unilateral cu Germania. Îi voi transmite acest jurnal caporalului Wingate ca să-l păstreze. H.H.K.”

— Am mai citit şi alte relatări care spuneau că nu se simţea în largul lui şi că se temea de călătorie, spuse Julie. O fi avut o presimţire.

— Probabil că da, altfel nu ar fi lăsat jurnalul acasă. Dar întrebarea mai importantă este: Cine era Sally?

— Trebuie să fi fost cineva de încredere, dar nu cred că am dat peste numele Sally în cercetările mele legate de Kitchener.

— Nu era vreo fostă secretară sau soţia altui ofiţer? întrebă Summer.

Julie clătină din cap.

— Sau un nume de alint pentru unul dintre consilierii lui?

— Nu, mă gândesc că ar trebui să apară numele undeva în corespondenţă, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut.

— Nu pare în regulă să lase documentul unei cunoştinţe oarecare. Dar celălalt nume, Emily?

Julie se gândi o clipă, aşteptând să intre în giratoriul care ducea în centrul oraşului Canterbury.

— De fapt, îmi amintesc două Emily. Bunica maternă a lui Kitchener se numea Emily, deşi în 1916 era moartă de mult. Mai era şi fratele lui cel mai mare, care avea o nepoată pe nume Emily. Trebuie să verific dosarele cu genealogia când ajungem la hotel ca să văd când s-a născut. Tatăl ei, nepotul lui Kitchener, se numea Hal. Era un oaspete obişnuit în Broome Park.

— Aşadar, această Emily mai tânără ar fi verişoara lui Aldrich? întrebă Summer.

— Da, e corect. Poate putem vorbi dimineaţă cu Aldrich despre ea.

Julie ajunsese în centrul oraşului şi o conduse pe Summer pe lângă celebra catedrală istorică din Canterbury. După ce parcurseră câteva străzi, intră la Hotelul Chaucer, unul dintre hanurile vechi şi modeste din oraş. Se cazară în camere alăturate, după care coborâră la cină în restaurantul hotelului. Summer devoră o farfurie mare de peşte eu cartofi, fără să-şi dea seama cât de mult o înfometase excursia de peste zi. Julie avu un apetit la fel de mare, împingând la o parte farfuria golită de paste.

— Dacă vrei să facem mişcare după cină, putem să ne plimbăm până la catedrală, sugeră Julie.

— Apreciez oferta de vizită cu ghid, răspunse Summer, dar, să fiu sinceră, aş prefera să-mi petrec timpul analizând jurnalul lui Kitchener.

Julie zâmbi la răspunsul primit.

— Speram că o să spui asta. Mor de nerăbdare să studiez însemnările de când ne-am cazat.

— E un salon liniştit alături de hol. Ce-ar fi să comandăm

nişte ceai şi să mai aruncăm o privire în jurnal acolo? De data asta, eu iau notiţe şi tu citeşti, adăugă ea zâmbind.

— Ar fi grozav, se învoi Julie. Mă duc să aduc jurnalul şi un caiet din cameră şi ne întâlnim acolo.

Urcă scările la etajul doi şi intră în cameră, dar ezită când observă că documentele ei erau împrăştiate pe pat. Uşa se trânti în spatele ei şi luminile se stinseră. O umbră se apropie de ea şi Julie dădu să ţipe, dar o mână înmănuşată îi acoperi repede gura înainte ca vocea să-i răsune. Un braţ o cuprinse de talie şi o trase lângă agresorul care părea să poarte haine căptuşite. Apoi o voce groasă îi sună în ureche:

— Nu scoate un sunet, altfel nu mai apuci ziua de mâine!

28

Summer aşteptă în salon timp de douăzeci de minute înainte să sune în camera lui Julie. Cum nu răspunse nimeni, aşteptă încă cinci minute, apoi urcă la etaj şi ciocăni la uşă. Deveni şi mai îngrijorată când văzu semnul „Nu deranjaţi” agăţat de clanţa uşii. Văzu o cameristă care pregătea paturile din camerele de pe coridor şi o convinse să verifice camera lui Julie. Când deschise uşa şi aprinse lumina, cameristei i se tăie respiraţia de groază.

Julie era jos, cu braţele prinse la spate şi legate cu un cearşaf de scheletul patului. Avea gleznele legate cu alt cearşaf şi o faţă de pernă pe cap. Mişcările disperate din mâini şi picioare vădeau faptul că era încă în viaţă.

Summer trecu pe lângă cameristă şi luă faţa de pernă de pe capul lui Julie. Aceasta se uită la Summer cu ochii mari, răsuflând uşurată când americanca îi dezlegă dresul înnodat, înfăşurat ca un căluş în jurul capului.

— Eşti rănită? întrebă Summer, dezlegând apoi cearşaful care-i lega braţele lui Julie.

— Nu… sunt în regulă, se bâlbâi ea, luptându-se cu lacrimile de spaimă şi de uşurare totodată. Doar puţin speriată.

Reuşi repede să se stăpânească şi să capete siguranţă în glas:

— De fapt, a fost chiar delicat. Nu cred că a vrut să-mi facă vreun rău.

— A fost un singur om?

Julie dădu aprobator din cap.

— Ai văzut cum arăta?

— Nu, mă tem că nu. Cred că se ascundea în baie şi am trecut pe lângă el. A stins lumina, apoi mi-a pus faţa de pernă pe cap. Habar n-am cum arăta. Îmi amintesc că hainele lui păreau căptuşite, groase.

În curând ajunse şi managerul hotelului, urmat de doi poliţişti din Canterbury. Verificară cu grijă camera, apoi le puseră întrebări detaliate lui Julie, lui Summer şi cameristei. Istoricul îşi lăsase poşeta în cameră, dar hoţul nu o luase. Julie se uită înfricoşată la Summer când îşi dădu seama că singurul lucru care lipsea din cameră era jurnalul lui Kitchener.

— Tentativă clasică de spargere a unei camere de hotel, îl auzi Summer pe unul din poliţişti spunându-i managerului pe coridor. E clar că l-a surprins în cameră şi s-a decis să o lege înainte de a fugi. Nu e cazul să vă spun că sunt slabe şanse să-l prindem pe spărgător.

— Da, din păcate am mai văzut astfel de cazuri, răspunse managerul. Mulţumesc, domnule detectiv.

Managerul hotelului se întoarse în cameră şi îi ceru mii de scuze lui Julie, promiţând să crească numărul de paznici pe etaj toată noaptea. După ce plecă, Summer se oferi să o lase pe Julie să doarmă în camera ei.

— Da, dacă nu te superi, cred că m-aş simţi mai în siguranţă, spuse ea. Stai să-mi iau periuţa de dinţi.

Julie intră în baie, apoi deodată o strigă pe Summer.

— Ce e, Julie? zise ea, dând buzna înăuntru.

Julie avea o expresie sumbră pe faţă, arătând către

oglinda mică de deasupra chiuvetei. Hoţul din cameră îi lăsase un avertisment scris pe oglindă cu rujul ei roz. Clar şi succint, scria doar „Lasă-l în pace pe K”.

29

Julie se trezi a doua zi dimineaţă după o noapte chinuită. Teama şi neliniştea se transformaseră treptat în senzaţia că suferise o agresiune revoltătoare. Se trezi devreme, realizând că exploda de furie.

— Cine ar fi putut să ştie că am descoperit jurnalul? zise ea, plimbându-se prin camera de hotel. Numai ce l-am găsit.

Summer era în baie, aranjându-şi părul.

— Poate că nu ştia exact despre jurnal, răspunse ea. Poate că încerca doar să afle ce ştiam şi a avut noroc.

— Bănuiesc că e posibil. Dar de ce m-a avertizat? Ce anume legat de moartea lui Kitchener poate fi un motiv de spaimă pentru cineva după aproape un secol?

Summer îşi dădu cu puţin parfum, apoi i se alătură lui Julie în dormitor.

— Aş zice că un lucru e sigur. Probabil că e cineva care ştie mai multe decât noi fie despre Declaraţie, fie despre scufundarea navei *Hampshire.*

— Fie despre amândouă, adăugă Julie. Simţi atunci parfumul lui Summer. Ce frumos miroase! zise ea.

— Mulţumesc. A fost cadou de la un prieten din Columbia Britanică.

— Apa de colonie, izbucni Julie deodată. Aproape am uitat. Cel care m-a legat aseară mirosea a apă de colonie bărbătească. Sunt sigură că mirosea la fel ca tipul pe care l-am întâlnit la Biblioteca Lambeth.

— Te referi, la domnul Baker? Crezi că a fost el?

— În clipa asta nu sunt sigură de nimic, dar cred că s-ar

putea să fi fost el. Nu-ţi aminteşti? Ne-a întrebat de jurnal. Mi s-a părut puţin ciudat atunci.

— Ai dreptate. Când ne întoarcem la Londra, mergem să verificăm la bibliotecă, spuse Summer. Sunt sigură că există şansa ca bibliotecara să-l identifice.

Julie se simţea puţin uşurată, însă revelaţia nu făcu decât să-i alimenteze curiozitatea.

— Între timp, aş zice să mergem la Broome Park şi să vedem ce ştie Aldrich despre verişoara lui, Emily.

Luară micul dejun în grabă la hotel, apoi urcară în maşină şi se îndreptară spre la Broome Park. La trei kilometri de Canterbury, maşina trecu peste o adâncitură mare în şosea.

— Ceva nu e în regulă, spuse Julie, simţind o vibraţie puternică în coloana de direcţie.

Maşina trecu peste încă o mică scobitură în drum, iar pasagerele simţiră un zvâcnet puternic, urmat de un scrâşnet de metal. Summer se uită îngrozită pe geam şi văzu cum roata din dreapta faţă săltă în faţa maşinii şi ajunse pe marginea drumului. Maşina o luă brusc spre dreapta, pe contrasens. Julie trase tare de volan ca să o redreseze, dar fără vreun rezultat.

Butucul rămas fără roată se înfipse în asfalt într-o ploaie de scântei, în timp ce maşina se rotea în sens invers acelor de ceasornic. Cele trei cauciucuri rămase fumegau şi scrâşneau pe măsură ce maşina se învârtea, ieşind în cele din urmă cu spatele de pe carosabil. Sărind peste acostament, automobilul alunecă pe o porţiune de iarbă şi se izbi de partea de jos a rambleului. Când praful ridicat se risipi, Julie opri motorul şi se întoarse spre Summer.

— Eşti în regulă? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Da, răspunse Summer, respirând şi ea adânc. Ce izbitură! Aş zice că am avut noroc.

Văzu că Julie era palidă şi ţinea încă mâinile strânse pe volan.

— El a fost, spuse ea încet.

— Ei bine, dacă a fost, va trebui să se străduiască mai mult ca să ne facă felul, răspunse Summer sfidător,

încercând să o încurajeze pe Julie. Hai să vedem dacă putem să revenim pe şosea!

Când deschise portiera, o motocicletă neagră se apropie în viteză de ele. Motociclistul încetini puţin, uitându-se lung la maşina avariată. Apoi acceleră puternic şi se îndepărtă cu un bârâit zgomotos.

— Nu te deranja să ne ajuţi! se răsti Summer la silueta neagră care dispăru după cotitură.

Urcă până la şosea şi găsi roata desprinsă întinsă pe marginea drumului. Aşezând-o în picioare, o rostogoli spre maşină. Julie coborâse din automobil, dar stătea pe un bolovan mare cu mâinile tremurând. Summer deschise portbagajul şi scoase cricul, apoi îl fixă sub bara din faţă. Pământul era tare şi în mare parte nivelat, ceea ce o ajută să ridice butucul. În ciuda câtorva zgârieturi adânci, reuşi să aşeze roata, fixând-o cu trei opritoare împrumutate de la celelalte roţi. Se asigură că erau strânse până la capăt, apoi puse cricul înapoi în portbagaj.

— Summer, ce bine te-ai descurcat! o lăudă Julie. Îşi recăpătase calmul şi încetase în cele din urmă să mai tremure. Credeam că va trebui să sunăm la un service.

— Tata m-a învăţat să lucrez la maşinile de colecţie, spuse ea cu un zâmbet de mândrie. Mereu spune că o fată trebuie să ştie să schimbe un cauciuc.

Julie se uită la îndoitura uşoară de pe bara din spate, apoi îi întinse cheile lui Summer.

— Te deranjează să conduci tu restul drumului? Am nervii întinşi la maximum.

— Deloc, răspunse Summer. Câtă vreme nu te superi dacă merg încet pe unde sunt gropi.

Luând cheile, urcă pe locul din dreapta şi porni maşina, după care intră din nou pe drum. Nu mai simţiră nicio defecţiune şi în curând intrară în parcarea de la Broome Park. Cele două femei intrară în conac, găsindu-l pe Aldrich pregătind cornuri şi ceai în atriumul din grădină. Julie nu spuse nimic de accidentul de maşină când îl trase puţin deoparte.

— Alfred, aş putea să te întreb ceva despre Emily Kitchener?

Ochii bătrânului se aprinseră imediat.

— Păi, Emily a fost o doamnă minunată. Tocmai îi spuneam aseară unui oaspete despre ea. Îi plăcea să se plimbe seara prin grădinile acestea ca să asculte cum cântă privighetorile. E greu de crezut că a murit de zece ani.

— A locuit aici, la moşie? întrebă Summer.

— O, da! Tata a luat-o la el când soţul ei a murit într-un accident de tren. Trebuie să fi fost prin 1970. Stătea acolo unde este acum Apartamentul Windsor, la etajul de sus.

— Îţi aminteşti cumva să fi avut vreo prietenă sau o cunoştinţă pe nume Sally? întrebă Julie.

— Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu numele Sally, răspunse el, clătinând din cap.

— Ţi-a spus vreodată că a primit vreun document sau ceva acte de la Lordul Kitchener? întrebă Summer.

— Nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Desigur, trebuie să fi fost foarte tânără când a murit contele. Vă puteţi uita prin lucrurile ei, dacă doriţi. Am câteva cutii cu lucruri în pivniţă.

Summer se uită la Julie cu o privire optimistă.

— Dacă nu deranjăm prea mult, îi spuse Julie lui Aldrich.

— Nicidecum. Vă pot duce acolo chiar acum.

Aldrich le conduse în apartamentul său, apoi pe o uşă încuiată către o scară din colţ. Coborând treptele, ajunseră în pivniţa slab luminată, puţin mai mare decât un coridor mai larg, ce se întindea sub o porţiune a clădirii. Lăzile vechi de lemn şi mobilele acoperite de praf erau rânduite în dreptul pereţilor înalţi.

— O mare parte din mobila asta a fost a contelui, le explică Aldrich în timp ce le conducea pe coridor. Trebuie neapărat să mai organizez o licitaţie într-o zi.

În capătul coridorului ajunseră la o uşă grea, zăvorâtă cu un opritor.

— Iniţial, aici a fost o cămară pentru proviziile în plus, spuse el, întinzând mâna spre opritor şi dându-şi seama că fusese deja tras deoparte. Au zăvorât-o bine ca să ţină

şobolanii la distanţă.

Apăsă pe întrerupătorul din exterior, apoi apucă mânerul şi trase de uşa grea, dezvăluind un compartiment lung de trei metri cu rafturi de o parte şi de alta şi un dulap de lemn în capăt. Rafturile erau pline ochi de cutii de carton, majoritatea adăpostind documente şi registre ale moşiei.

— Ar trebui ca lucrurile lui Emily să fie aici, spuse el, păşind spre capăt şi arătând la un raft aflat la mijlocul peretelui unde erau trei cutii pe care scria „E.J. Kitchener”.

— Emily Jane Kitchener, spuse Aldrich. Ar putea fi cel mai uşor pentru voi să vă uitaţi aici în cutii. Aveţi nevoie să vă însoţesc până sus?

— Mulţumim, Aldrich, dar nu e necesar, răspunse Julie. Încuiem noi şi ieşim singure.

— Sper să puteţi lua cina cu noi în seara asta. Facem un grătar de peşte în grădină.

Bătrânul îngrijitor se întoarse şi ieşi încet din cămară.

Summer zâmbi, privindu-l cum pleacă.

— E cel mai simpatic om, zise ea.

— Un gentleman de modă veche, aprobă Julie, trăgând două cutii spre marginea raftului. Poftim, una pentru tine şi alta pentru mine.

Summer se apropie şi luă capacul cutiei, observând că nu era sigilată. Conţinutul era în dezordine, ca şi cum cineva aruncase la repezeală lucrurile în cutie sau scotocise după aceea înăuntru. Zâmbi în sinea ei când scoase o pătură pentru copii şi o puse pe un raft gol. Alături aşeză nişte hăinuţe de copii, o păpuşă mare şi câteva bibelouri de porţelan. La fundul cutiei găsi nişte giuvaiericale şi o carte cu versuri pentru copii.

— Cutia numărul unu e plină cu amintiri din copilărie, spuse ea, aşezând cu grijă lucrurile la loc. Nimic important, din păcate.

— Nici eu nu mă descurc mai bine, răspunse Julie, punând pe raft o pereche de ghete cu paiete. În mare parte sunt pantofi, pulovere şi câteva rochii de seară. De pe fundul cutiei scoase o tavă plată cu veselă pentru cină. Şi

nişte tacâmuri de argint pătate, adăugă ea.

Puseră cele două cutii la loc, apoi o deschiseră împreună pe ce-a de-a treia.

— Asta pare mai promiţătoare, spuse Julie, scoţând un pachet subţire de scrisori.

În timp ce ea verifica scrisorile, Summer făcu inventarul restului cutiei. Majoritatea lucrurilor era cărţi dragi lui Emily, precum şi câteva fotografii cu ea şi soţul ei. Pe fundul cutiei, Summer găsi un plic mare plin de fotografii vechi.

— N-avem noroc aici, spuse Julie, terminând ultima scrisoare şi băgând-o la loc în plic. Sunt scrisori vechi de la soţul ei. Nicio vorbă despre fata noastră misterioasă. Cred că secretul lui Sally nu e menit să fie aflat.

— Am ştiut că sunt şanse mici, răspunse Summer, scoţând fotografiile din plic şi împrăştiindu-le pe raft să le vadă şi Julie. Toate aveau nuanţe de sepia, făcute cu un secol în urmă. Julie luă o fotografie cu o femeie tânără în costum de călărie, care ţinea frâiele unui cal.

— Era o femeie tânără şi frumoasă, remarcă Summer, observând trăsăturile delicate şi ochii pătrunzători care semănau cu ai unchiului său.

— Uite una cu Kitchener! zise Julie, arătând spre o fotografie făcută mai înainte într-o grădină.

Kitchener stătea în picioare, în uniformă, lângă un cuplu şi fetiţa lor aflată între ei şi care strângea o păpuşă mare în mână. Summer recunoscu fetiţa drept versiunea mai tânără a lui Emily din poza cu calul.

— Aici pare să aibă vreo patru ani, zise Summer, luând fotografia şi întorcând-o pe dos ca să vadă dacă avea scrisă vreo dată pe spate. Aproape se înecă citind inscripţia.

— Aprilie 1916. Unchiul Henry şi Emily cu Sally la Broome Park.

Îi puse fotografia sub nas lui Emily. Julie citi ce scria, apoi întoarse poza şi studie imaginea încruntată.

— Dar aceştia sunt părinţii lui Emily. Cred că numele mamei ei era Margaret.

Summer se uită la ea şi zâmbi.

— Sally e păpuşa.

Până ca în creierul lui Julie să se facă lumină, Summer desfăcea deja prima cutie cu lucrurile lui Emily Kitchener. Într-o clipă, scoase păpuşa blondă cu faţa de porţelan, îmbrăcată cu un şorţ cadrilat. Ridicând păpuşa, Summer o compară cu cea din fotografie.

Era aceeaşi păpuşă.

— A spus că Manifestul e în siguranţă cu Sally, murmură Julie. Şi Sally e o păpuşă?

Cele două femei priviră păpuşa, ale cărei haine şi extremităţi erau uzate din pricina jocurilor unei fetiţe din urmă cu un secol. Cu multă grijă, Summer întoarse păpuşa cu spatele şi-i scoase şorţul cadrilat şi rochia asortată de pânză. Pe spatele păpuşii se vedea o cusătură grosolană care ţinea umplutura la un loc. Doar cusătura era inegală şi prost făcută, în contrast cu măiestria cu care era lucrată în rest.

— Nu pare să fie mâna unei cusătorese pricepute, remarcă Summer.

Julie scotoci într-o cutie şi scoase un cuţit de argint din setul pentru cină.

— Vrei să faci o operaţie? întrebă ea, emoţionată, întinzându-i cuţitul lui Summer.

Aceasta puse păpuşa cu faţa în jos pe raft şi începu să taie cusătura de sus. Cuţitul tocit nu făcea faţă firului dur de catgut, însă reuşi în final să taie primele cusături. Punând cuţitul deoparte, trase de restul cusăturii, deschizând spatele păpuşii. Înăuntru era o masă de bumbac tasat.

— Îmi pare rău, Sally! spuse ea, scoţând cu grijă vata ca şi cum păpuşa era vie. Julie privea neliniştită peste umărul lui Summer, dar se pleoşti când văzu că spatele păpuşii era plin doar cu bumbac. Închise ochii şi clătină din cap când Summer scoase un pumn de vată.

— Ce idee caraghioasă! bombăni ea.

Dar Summer nu terminase. Uitându-se înăuntru, începu să pipăie cu degetele.

— Stai, cred că s-ar putea să fie ceva aici.

Julie făcu ochii mari şi o privi pe Summer cum strecură mâna în piciorul stâng al păpuşii şi apucă un obiect. Summer mişcă mâna înainte şi înapoi şi scoase un tub înfăşurat în pânză de câţiva centimetri lungime. Julie se aplecă puţin când Summer puse obiectul pe raft şi desfăcu încetişor pânza. Înăuntru se afla o bucată de pergament răsucită într-un sul. Summer prinse marginea de jos, apoi îl întinse pe raft şi amândouă îşi ţinură răsuflarea.

Pergamentul se dovedi a fi gol. Însă în curând văzură că proteja un sul mai mic rulat în interior. Era o foaie de papirus de culoarea bambusului, cu o coloană pe mijloc.

— Aceasta… trebuie să fie Declaraţia, spuse Julie încet cu ochii fixaţi pe documentul străvechi.

— Pare să fie scrisă într-un fel de limbă veche, observă Summer.

Julie se uită la literele care-i păreau familiare.

— Seamănă cu limba greacă, spuse ea, dar nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Probabil e greaca coptă, răsună o voce bărbătească în spatele lor.

Femeile tresăriră din pricina apariţiei neaşteptate. Întorcând capul spre uşă, fură şocate să-l vadă pe Ridley Bannister în dreptul uşii. Era îmbrăcat cu o geacă neagră de piele, bine căptuşită, şi o pereche de pantaloni preferaţi de motocicliştii din cursele pe zgură, însă niciuna din cele două nu observă aspectul său neobişnuit. Atenţia le fu captată în schimb de revolverul cu ţeava scurtă pe care-l avea în mână şi care era îndreptat direct spre piepturile lor.

30

— Tu eşti cel care m-a atacat în camera de hotel, izbucni Julie, recunoscând în cele din urmă ţinuta de piele.

— Un atac este o descriere prea aspră, răspunse Bannister cu nonşalanţă. Prefer să cred că făceam pur şi simplu un schimb de informaţii.

— Adică furai, zise Summer.

Bannister îi aruncă o privire jignită.

— Nicidecum, zise el. Doar împrumutam. Veţi vedea că jurnalul şi-a găsit un nou adăpost la etaj, alături de restul documentelor personale ale lui Kitchener.

— Vai, un hoţ pocăit! răspunse Summer sarcastic.

Bannister ignoră înţepătura.

— Trebuie să recunosc, sunt chiar impresionat de talentul tău de detectiv, spuse el, uitându-se la Julie. Jurnalul de piele a fost o descoperire grozavă, deşi comentariile contelui nu au fost tocmai surprinzătoare. Dar, pe deasupra, să descoperi şi cine e Sally. Ăsta da bis.

— Nu am fost atât de neglijente ca tine, remarcă Summer.

— Mda, mă rog, am avut puţin timp să caut prin lucrurile lui Emily Kitchener. Chiar şi aşa, aţi făcut treabă bună. Ridică pistolul şi făcu semn cu el. Aţi vrea să fiţi drăguţe şi să mergeţi în spatele cămării? Trebuie să plec cu Manifestul.

— Îl împrumuţi? întrebă Julie.

— Mă tem că de data asta nu, răspunse Bannister cu un zâmbet de rechin.

Julie se uită la sul înainte de a păşi în spate.

— Mai întâi, spune-ne! Ce semnificaţie are Declaraţia? întrebă ea.

— Până nu e autentificată, nimeni nu poate spune cu siguranţă, spuse Bannister, apropiindu-se tiptil ca să ia pergamentul cu papirusul în interior. E doar un document vechi despre care unii cred că ar putea zgudui autorităţile teologice.

Luă sulul cu mâna liberă şi îl puse încet în buzunarul din interiorul gecii.

— L-au ucis intenţionat pe Kitchener din cauza asta? întrebă Julie.

— Aşa aş crede. Dar aici trebuie să vă lămuriţi cu Biserica Anglicană. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, doamnelor, zise el, mergând cu spatele spre uşă, dar mă tem că am de prins un avion.

Ieşi din cămară şi dădu să închidă uşa în urma lui.

— Te rog, nu ne lăsa aici! îl rugă Julie.

— Nu vă faceţi griji! răspunse Bannister. O să-l sun pe Aldrich într-o zi sau două să-i spun că sunt două fete drăguţe încuiate în pivniţă. La revedere!

Uşa se trânti, apoi se auzi un şuierat când opritorul alunecă la locul lui. Bannister stinse lumina din cămară, cufundând-o în întuneric. Urcă în linişte scările în apartamentul lui Aldrich, oprindu-se să pună la loc pistolul Webley neîncărcat în vitrina cu artefactele militare ale lui Kitchener, de unde îl împrumutase cu câteva minute mai înainte. Aşteptând să se elibereze holul, se furişă nevăzut afară din conac şi se urcă în grabă pe motocicleta închiriată.

Trei ore mai târziu, îl sună pe şeful securităţii la Palatul Lambeth de la o cabină telefonică de pe Aeroportul Heathrow.

— Judkins, sunt Bannister.

— Bannister, răspunse acesta pe un ton aspru. Am aşteptat să aud veşti de la tine. Ai găsit-o pe femeia aceea, Goodyear?

— Da. Ea şi americanca au fost la Broome Park, scotocind în documentele lui Kitchener. De fapt, sunt încă acolo.

— O să ne facă probleme?

— Ei bine, sunt puţin bănuitoare şi cu siguranţă au mers pe o pistă bună.

— Dar au ceva compromiţător la adresa noastră? întrebă agentul de siguranţă, nerăbdător.

— O, nu! răspunse Bannister, bătând cu palma pe buzunarul de la piept cu un zâmbet larg. Nu au nimic. Absolut nimic.

31

Cămara încuiată era neagră ca o peşteră. Summer puse mâna pe un raft să-şi păstreze echilibrul, aşteptând o clipă până să i se obişnuiască ochii cu întunericul subit. Însă nu putea vedea nimic fără o sursă de lumină. Îşi aminti de telefonul mobil şi-l scoase din buzunar, iar aparatul împrăştie raze slabe, albastre.

— Mă tem că aici nu este semnal, dar măcar avem lumină de noapte, spuse ea.

Folosind telefonul ca pe o lanternă, se apropie de uşă, o împinse întâi cu umărul, apoi îi dădu câteva lovituri zdravene cu călcâiul. Uşa groasă nu se mişcă deloc, iar ea înţelese că niciun luptător de sumo nu ar fi putut să mute din loc opritorul greu. Se întoarse încet lângă Julie, luminându-i faţa cu telefonul, şi-i observă expresia înspăimântată.

— Nu-mi place deloc chestia asta, spuse Julie cu vocea tremurată. Cred că vreau să ţip.

— Ştii, Julie, e o idee bună. De ce nu ţipăm?

Summer întoarse capul spre tavan şi scoase un ţipăt puternic. Julie se luă imediat după ea, strigând de câteva ori după ajutor.

Înăbuşite de uşa groasă a cămării, ţipetele nu se auzeau decât slab la etaj. Cei câţiva oaspeţi care distinseră strigătele îndepărtate presupuseră că era cineva care dăduse ipod-ul prea tare. Sunetul nu ajunse deloc la urechile îmbătrânite ale lui Aldrich.

Femeile făcură o scurtă pauză, apoi încercară din nou cu strigăte. După ce trecură alte câteva minute fără niciun răspuns, se resemnară la gândul că nu le auzea nimeni. Însă ţipatul le oferise o uşurare, ajutându-le să scape de neliniştea recluziunii. Julie, mai ales, striga ca să-şi recapete cumpătul pe care fusese pe cale să-l piardă.

— Cred că am putea să ne facem comode, dacă tot o să stăm aici o vreme, zise ea, punând o cutie mare pe jos şi

folosind-o drept scaun. Crezi că o să-l sune totuşi pe Aldrich? întrebă ea, posomorâtă.

— Bănuiesc că da, răspunse Summer. Nu se purta ca un asasin profesionist, nici nu mi s-a părut psihopat.

În adâncul sufletului, nu era atât de sigură.

— Eu, una, aş prefera să nu-l aştept pe Aldrich, adăugă ea. Poate găsim ceva într-o cutie care să ne ajute să scăpăm de aici.

La lumina slabă a telefonului mobil, începu să deschidă câteva cutii. Dar descoperi repede că nu erau decât hârtii, haine şi câteva obiecte personale vechi depozitate în fosta cămară. În scurt timp se descurajă, aşa că trase o cutie lângă Julie şi se aşeză.

— S-ar zice că ne trebuie mai mult decât o garderobă drăguţă ca să putem scăpa.

— Ei bine, măcar avem ce îmbrăca în caz că ni se face frig, spuse Julie. Măcar de-am avea şi ceva de mâncare.

— Mă tem că nu avem aşa ceva în cămară, răspunse Summer. Apoi se gândi o clipă, analizându-şi propriile cuvinte. Aldrich a spus că a fost construită ca o cămară secundară, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, confirmă Julie. Şi, slavă Domnului, pentru etanşarea împotriva şobolanilor.

— Julie, ştii unde este bucătăria principală în conac?

Cercetătoarea se gândi puţin.

— N-am intrat niciodată acolo, dar e undeva lângă sala de mese, în aripa de vest a clădirii.

Summer văzu cu ochii minţii orientarea clădirii.

— Noi suntem în aripa de vest, nu-i aşa?

— Da.

— Înseamnă că bucătăria trebuie să fie deasupra noastră?

— Da, aşa ar trebui. Încotro baţi?

Summer se ridică în picioare şi se plimbă prin cămară, studiind pereţii din spatele cutiilor de depozitare cu ajutorul luminii de la telefon. Ajunse încet în fundul încăperii, examinând un grup de patru uşi de dulapuri de lemn care

se vedeau acum în spatele unei stive de cutii. Îi dădu telefonul lui Julie să-l ţină.

— Dacă ai fi bucătarul lui Kitchener şi ai avea nevoie de un sac de faină din cămară, te-ai apuca să-l cari prin casă? întrebă ea, dând cutiile deoparte.

Apoi întinse mâna către cele două uşi de sus şi încercă să le deschidă. Dar erau încuiate.

— Sunt uşi false, zise Julie, ridicând telefonul în timp ce Summer trăgea cu unghiile de marginile uşilor fără succes. Încearcă uşile de jos!

Julie împinse o cutie la o parte pentru ca Summer să încerce uşile de jos. Trăgând de margini, *se* miră să vadă că amândouă se deschiseră fără efort. În spatele lor era un compartiment gol şi întunecat.

— Dă lumina mai aproape! ceru Summer.

Julie trecu telefonul dincolo de uşi, iluminând o tavă mare aflată la baza compartimentului care era fixat de un raft din spate. Într-o parte se vedea o roată de curea, cu o buclă de funie strânsă bine de jur împrejur, care urcase dincolo de dulapul de sus. Julie întoarse fasciculul de lumină în sus, dezvăluind un puţ vertical lung.

— E un lift, spuse Julie. Da, sigur că da. Cum ţi-ai dat seama?

Summer ridică din umeri.

— Presupun că e din pricina faptului că am urât toată viaţa să fac lucrurile în felul mai greu.

Se uită o clipă la raft.

— E puţin strâmt, dar cred că e de ajuns ca lift. Mă tem că trebuie să împrumut din nou lumina.

— Nu poţi să te urci acolo, zise Julie. O să-ţi rupi gâtul.

— Nicio grijă. Cred că încap numai bine.

Summer luă telefonul şi intră cu picioarele răsucite în deschizătură, apoi îşi strecură şi restul corpului până când ajunse să stea pe tavă cu picioarele încrucişate. Două frânghii uzate atârnau lângă roata folosită pentru urcarea tăvii, dar nu îndrăznea să-şi testeze greutatea astfel. Punând telefonul în poală, verifică în schimb un lanţ subţire

de bicicletă înfăşurat în jurul roţii. Băgă apoi capul înapoi în cămară.

— Ţine-mi pumnii! Să sperăm că ne întâlnim la uşa din faţă în cinci minute, îi spuse lui Julie.

— Ai grijă!

Summer apucă lanţul cu ambele mâini şi trase tare în jos. Tava se ridică imediat de la bază, iar Summer urcă puţin pe culoar. Julie luă repede o cutie cu haine şi o goli în partea de jos, făcând un fel de pernă pentru cazul în care Summer scăpa lanţul şi cădea.

Dar tânăra oceanografă atletică nu căzu. Summer reuşi să se ridice trei metri până ca mâinile şi muşchii braţelor să-i obosească. Descoperi atunci că putea înclina tava în faţă şi să proptească picioarele într-o parte a culoarului, lipindu-se cu spatele de peretele opus. Sprijinindu-şi astfel greutatea, reuşi să-şi scutească mâinile de asprimea lanţului de la roată. Se odihni câteva minute, apoi se ridică din nou câţiva metri şi se opri iar.

Observă roata de sus la numai câţiva metri deasupra capului şi făcu încă un efort să ajungă în vârf. Deşi o dureau mâinile şi braţele, se forţă să se ridice la acelaşi nivel cu roata, băgând capul între umeri sub capătul de sus al culoarului. În faţa ei apăru partea din spate a uşii dulapului şi o împinse repede cu picioarele. Dar uşa nu se mişcă.

Simţea că o lasă braţele în timp ce lovea din nou cu picioarele, detectând de data asta o mişcare uşoară a uşii. Era prea sus şi prea aproape de roată ca să se sprijine de pereţi să se odihnească şi simţea că îi slăbeşte strânsoarea din jurul lanţului. Dându-şi seama că nu mai avea decât câteva secunde până să-i dea drumul, se împinse în spate cât de tare putu, apoi zvâcni în faţă, izbind uşa cu picioarele cu toată puterea.

Auzi un zgomot îngrozitor când uşa dulapului se deschise, umplând culoarul întunecos de o strălucire puternică. Summer fu orbită o secundă de schimbarea bruscă a intensităţii luminii şi alunecă prin uşă, dând drumul lanţului în timp ce inerţia o împinse pe suprafaţa

frumos lustruită.

După ce i se limpezi privirea, se trezi întinsă pe un bufet mare din lemn de tec. Se afla într-un salon mic, dar bine luminat, construit într-o zonă care făcuse iniţial parte din bucătăria conacului. Summer tresări când văzu în încăpere şase cupluri în vârstă servind ceaiul. Se uitau toţi la ea de parcă era un extraterestru picat din Carul Mic.

Coborând încet de pe bufet şi, aterizând în picioare, observă sursa zgomotului puternic. Pe podea erau împrăştiate linguri, ceşti de ceai şi farfurioare dintr-un set mare de ceai pe care îl izbise uşa deschisă.

Summer se şterse uşor jenată, ascunzându-şi mâinile pătate de vaselină şi le zâmbi oamenilor rămaşi cu gura căscată.

— Urăsc să ratez ora ceaiului, spuse ea scuzându-se, apoi fugi repede din cameră.

Pe hol dădu peste Aldrich şi-l îndrumă să o ajute pe Julie. Împreună coborâră în grabă scările şi descuiară uşa cămării. Uşurată, Julie zâmbi la vederea lui Summer.

— Am auzit un zgomot îngrozitor. E totul în regulă? întrebă ea.

— Da, zâmbi Summer, dar cred că-i datorez lui Aldrich un set nou de ceai.

— Prostii! mormăi bătrânul. Acum spuneţi-mi cine v-a încuiat aici.

Julie îl descrise pe Bannister şi ţinuta lui de motociclist.

— Seamănă cu tipul acela, Baker, zise Aldrich. A predat camera azi-dimineaţă.

— Ce ştii despre el? întrebă Summer.

— Mă tem că nu prea multe. A spus că e scriitor, că trăieşte la Londra şi că a venit într-o vacanţă să joace golf. Dar parcă îmi amintesc că a mai fost aici, trebuie să fi fost acum patru sau cinci ani. Îmi amintesc că l-am lăsat să intre în arhive. Ştie foarte multe lucruri despre conte. De fapt, el e cel care m-a întrebat despre Emily.

Julie şi Summer se uitară una la alta cu subînţeles, apoi Summer intră înapoi în cămară.

— Vreţi să sun la poliţie? întrebă Aldrich.

Julie se gândi puţin.

— Nu, nu cred că va fi necesar. A găsit ce căuta, aşa că nu cred că o să ne mai deranjeze. Şi-apoi, sunt sigură că numele şi adresa din Londra pe care ţi le-a dat sunt false.

— O să-i spun eu vreo două dacă mai apare vreodată pe aici, bombăni Aldrich. Bietele de voi! Vă rog, haideţi sus să beţi un ceai.

— Mulţumim, Aldrich. Venim imediat.

După ce Aldrich se îndepărtă, Julie se aşeză pe băncuţa de lângă o mobilă acoperită şi respiră adânc. Summer ieşi o secundă mai târziu din cămară, observând cât de palidă era Julie.

— Te simţi bine? întrebă Summer.

— Da. Nu voiam să recunosc, dar sunt puţin claustrofobă. Nu-mi doresc să mai am prea curând senzaţia asta.

Summer se întoarse şi încuie uşa grea în urma ei.

— Nu avem de ce să mai punem piciorul aici, zise ea. Unde e Aldrich?

— S-a dus sus să ne pregătească un ceai.

— Sper să găsească vreo ceaşcă.

Julie dădu din cap cu o grimasă dezamăgită.

— Nu-mi vine să cred. Am avut indiciul legat de moartea lui Kitchener în mână şi ni l-a smuls hoţul acela înainte să apucăm să ne dăm seama ce semnificaţie avea.

— Nu fi deprimată! Nu e totul pierdut, răspunse Summer, încercând să o consoleze.

— Dar avem atât de puţine piste! Probabil nu vom afla niciodată adevărata însemnătate a Declaraţiei.

— Ca să-l citez pe Aldrich, prostii, răspunse Summer. O avem încă pe Sally, adăugă ea, ridicând păpuşa.

— Şi la ce ne ajută?

— Ei bine, amicul nostru o fi furat piciorul stâng, dar noi îl avem încă pe dreptul.

Întinse spre Julie păpuşa desfăcută, scoţând o bucăţică de umplutură de bumbac. Uitându-se înăuntru, istoricul observă vârful unui alt sul de hârtie, de data asta în piciorul

drept.

Nu spuse nimic, uitându-se cu ochii mari în timp ce Summer scotea uşor obiectul dinăuntrul păpuşii. După ce Summer îl puse pe bancă şi-l deschise cu grijă, văzură amândouă că nu era o foaie de pergament sau un papirus precum celălalt sul. În schimb, era doar o scrisoare bătută la maşină cu antetul „Departamentul de Arheologie al Universităţii din Cambridge” tipărit în partea de sus.

32

— Scafandrii sunt încă în apă, anunţă Gunn.

Stând pe puntea vasului *Aegean Explorer*, privea printr-un binoclu la barca Zodiac goală, legată de cablul de prindere care se întindea până la epava otomană. La interval de câteva secunde, vedea două seturi de bule de aer care ajungeau la suprafaţă la câţiva metri de baliză. Gunn îndreptă binoclul dincolo de Zodiac, focalizând lentilele asupra iahtului italian mare şi albastru ancorat în apropiere. Observă cu interes că prova era întoarsă spre el, ceea ce însemna că iahtul stătea perpendicular faţă de curent. Priveliştea parţială a punţii din spate înfăţişă nişte oameni care lucrau de zor, însă structura vasului îi blocă repede lui Gunn câmpul vizual.

— Prietenul nostru curios încă mai dă târcoale prin zonă, spuse el.

— *Sultana*? zise Pitt, după ce mai devreme descifrase numele iahtului.

— Da. Se pare că s-a furişat mai aproape de locul unde se află epava.

Pitt ridică ochii de la masa cu diagrame unde examina nişte documente.

— Cred că nu are alte surse de distracţie.

— Nu pot să-mi dau seama ce face, zise Gunn, lăsând

binoclul jos. Elicele laterale de manevră sunt pornite, stă de-a curmezişul faţă de curent.

— De ce nu-l suni prin radio să-l întrebi?

— Căpitanul a încercat câteva apeluri prietenoase aseară. Nu a primit niciun răspuns.

Gunn se apropie şi luă loc faţă în faţă cu Pitt. Pe masă erau două canistre mici de ceramică recuperate de pe epavă. Pitt compara obiectele cu evaluarea arheologică a navei comerciale excavate de celebrul arheolog subacvatic George Bass.

— Ai reuşit să datezi astea? întrebă Gunn, luând în mână o canistră şi privind-o de aproape.

— Seamănă foarte mult cu nişte obiecte de olărie găsite pe o navă comercială care s-a scufundat aproape de Yassi Ada în secolul al IV-lea, zise Pitt, arătându-i lui Gunn o fotografie din raport.

— Deci coroana romană a lui Al nu e falsă?

— Nu, pare să fie autentică. Avem o epavă din epoca otomană care, nu ştim din ce motiv, are la bord artefacte romane.

— E o descoperire grozavă, oricum ai lua-o, spuse Gunn. Mă întreb de unde provin obiectele.

— Doctorul Zeibig analizează nişte mostre de nisip care erau încorporate într-un ciob, ceea ce ar putea indica originea vasului. Desigur, dacă ne-ai fi lăsat să dezgropăm şi restul monolitului, poate am fi avut deja un răspuns.

— Ah, nu! protestă Gunn. E descoperirea mea şi Rod a spus că pot să o recuperez împreună cu el când ne scufundăm iar. Ţine-l pe Al departe de asta! Că tot veni vorba, spuse el, uitându-se la ceas, Iverson şi Tang ar trebui să se întoarcă de-acum.

— Atunci ar fi bine să-l trezesc pe Al, zise Pitt, ridicându-se de la masă. Noi trebuie să facem următoarea scufundare.

— Cred că l-am văzut moţăind lângă jucăria nouă, spuse Gunn.

— Da, e nerăbdător să testeze *Glonţul*.

În timp ce Pitt traversa puntea, Gunn îi dădu un ultim avertisment.

— Să ţii minte! Nu puneţi mâna pe monolitul meu! strigă el, scuturând ameninţător din mână către Pitt.

Pitt luă o geantă pentru scufundare din cabină, apoi merse pe puntea din spate a vasului. La umbra unui submersibil alb, cu formă aerodinamică, îl găsi pe Giordino dormind cu capul pe un costum de scafandru rulat. Fu de-ajuns să se apropie, pentru ca Giordino să se trezească şi să deschidă o pleoapă leneşă.

— A venit momentul să mai facem o excursie până la iahtul meu regal, plin de apă? întrebă el.

— Da, rege Al. Am fost repartizaţi să verificăm reţeaua C-2, care pare să fie o movilă de balast.

— Balast? Cum să mai adaug ceva la colecţia mea de bijuterii din movila de balast?

Ridicându-se în capul oaselor, începu să-şi pună costumul, în timp ce Pitt îşi desfăcea geanta şi îi urma exemplul. După câteva minute, Gunn veni spre ei alergând, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Dirk, scafandrii trebuiau să iasă acum zece minute, dar încă nu au apărut la suprafaţă.

— Poate fac o pauză prudentă de decompresie, sugeră Giordino.

Pitt se uită la barca goală ancorată la mică distanţă. Iverson şi Tang, cei doi bărbaţi din apă, erau amândoi savanţi în ştiinţa mediului, despre care Pitt ştia că sunt scafandri cu experienţă.

— Luăm barca de urmărire şi mergem să aruncăm o privire, spuse Pitt. Ajută-ne, Rudi!

Gunn îi ajută să coboare o bărcuţă gonflabilă rigidă, în care de-abia încăpeau amândoi cu echipamentul de scufundare. Pitt îşi puse repede butelia, masca şi labele în timp ce Giordino pornea motorul extern, ducându-i în viteză către Zodiac. Nu era nici urmă de cei doi scafandri, când opriră lângă barca gonflabilă mai mare.

Barca de urmărire încă încetinea când Pitt se rostogoli pe

o parte şi se aruncă în apă. Înotă repede până la cablu, apoi coborî pe lângă frânghie. Se aştepta să-i găsească pe cei doi ţinându-se de frânghie la trei sau şase metri sub apă pentru decompresie, dar nu se vedeau nicăieri. Pitt îşi destupă urechile în timp ce se apropia de indicatorul de cincisprezece metri, apoi dădu mai tare din picioare, forţându-se să ajungă la fund. În adâncimile de dedesubt, de-abia distingea grilajul galben de aluminiu pentru excavare fixat pe fundul nisipos. Aprinse o lanternă subacvatică atunci când ajunse la baza cablului, unde vizibilitatea scăzuse până nu se mai vedea decât o întunecime verzuie.

Cercetă în grabă perimetrul din jurul frânghiei ancorate, apoi înotă până la grilaj, urmând lungimea epavei. Ezită când trecu peste a patra căsuţă, observând că era o adâncitură mare acolo unde fusese înainte preţiosul monolit de piatră al lui Gunn. Uitându-se în faţă, remarcă un obiect albastru aproape de movila de balast. Dând brusc din labe, ajunse repede lângă trupul prăbuşit al unuia din scafandri.

Corpul era prins sub grilajul de aluminiu, cu câteva pietre de balast puse pe piept. Văzând ochii mari şi ficşi în spatele măştii, Pitt înţelese că savantul de la NUMA pe nume Iverson era mort. Căută echipamentul acestuia şi observă că lipsea regulatorul. La câţiva metri mai departe, îl depistă în nisip, tăietura precisă a cablului indicând că fusese retezat.

Pitt văzu lumină deasupra lui şi se bucură să zărească silueta voinică a lui Giordino coborând spre el. Apropiindu-se la câţiva metri, Giordino arătă către trupul lui Iverson. Pitt răspunse clătinând din cap, apoi ridică regulatorul secţionat, arătându-i unde fusese tăiat. Giordino dădu din cap, apoi făcu semn spre pupa epavei, iar Pitt veni după el, înotând în stânga lui.

Găsiră trupul lui Tang plutind deasupra fundului mării, cu un picior încălţat cu laba de înot prins în grilajul ce-l ţinea legat. Se înecase ca Iverson, deşi părea să se fi zbătut nebuneşte în ultimele clipe de viaţă. Centura de lestare,

masca şi o labă fuseseră smulse, iar regulatorul tăiat se vedea în nisip în apropiere. Pitt îndreptă lanterna spre faţa lui, dezvăluind o umflătură mare şi vineţie pe pometele drept. Omul de ştiinţă văzuse probabil ce se întâmplase cu Iverson şi încercase să se apere, se gândi Pitt. Numai că agresorii fuseseră prea puternici sau prea mulţi. Pitt îndreptă lumina spre adânc, de jur împrejur, însă nu era nimeni în apă. Agresorii se întorseseră deja pe iahtul italian. Apucând vesta de compensare a lui Tang, trase corpul în sus, iar Giordino făcu semn că merge să recupereze trupul lui Iverson. Pitt urcă încet cu tovarăşul său mort, lovind din picioare spre cablul de fixare în timp ce urca. Apropiindu-se de suprafaţă, auzi un zgomot slab de motor care pornea. Pe măsură ce zgomotul creştea, îşi dădu seama că era vorba de iahtul care accelera, încercând să fugă de la faţa locului.

Deşi bănuiala lui Pitt era corectă, nu-şi imagină şi direcţia iahtului. Ajuns la suprafaţă, observă prea târziu că huruitul motoarelor devenise cu mult mai asurzitor şi că o umbră ameninţătoare se apropia în viteză. Ieşi din apă lângă Zodiac şi barca de urmărire, ridică ochii şi văzu carena impunătoare a iahtului venind cu zgomot spre el în plină viteză şi oprindu-se la numai şase metri de el. Carena mare şi albastră izbea suprafaţa în timp ce o arteziană de apă albă ţâşnea în dreptul elicelor care se învârteau la pupa.

Într-o clipă, iahtul lovi cele două bărci mici, zdrobind Zodiacul cu carena ca un berbec şi elicele tăioase şi aruncând micuţa barcă de urmărire peste valuri ca pe o insectă.

Zodiacul distrus se scufundă repede în timp ce iahtul se îndepărta la orizont, înaintând ca un fulger.

În urma iahtului, baliza ajunse încet din nou la suprafaţă după ce fusese împinsă în adâncuri. Desprinsă de cablu, sălta uşor în mijlocul mării înspumate ce se colorase în roşu din pricina sângelui uman.

33

Giordino văzu umbra iahtului trecând pe deasupra capului său şi ieşi la suprafaţă la câţiva metri de baliză, trăgând după el trupul lui Iverson. Umflă manual vesta de compensare, uitându-se la resturile rămase din Zodiac în apropiere. Observă la distanţă barca de urmărire parţial dezumflată care se îndepărta rapid cu ajutorul brizei uşoare. Aruncă repede o privire în apa din jur, dar nu văzu nici urmă de Pitt. Atunci remarcă pata întunecată din apa de lângă baliza plutitoare.

Temându-se de ce era mai rău, îi dădu drumul lui Iverson şi înotă spre baliză, vrând să se scufunde şi să caute trupul lui Pitt sub apă. Ajungând la aceasta, simţi că i se taie răsuflarea când văzu că pata întunecată din apa din jur era creată de sângele uman de un roşu puternic. În mijlocul bălţii de sânge se ridică deodată un corp omenesc îmbrăcat în costum de scafandru. Trupul plutea cu faţa în jos, cu capul şi extremităţile sub apă, ascunzându-i astfel identitatea. Pe trunchi se vedea foarte clar sursa sângelui din apă. Tăiat şi ciopârţit de parcă trecuse peste el o maşină de tuns iarba, spatele era un amestec înfiorător de carne sfâşiată şi neopren, mutilat de elicele iahtului.

Giordino îşi reprimă repulsia şi înotă în grabă către cadavru. Temându-se de ce avea să găsească, apucă uşor trunchiul şi ridică încet capul din apă.

Nu era Pitt.

Fu cât pe ce să-i sară inima din piept când simţi imediat după aceea o bătaie fermă pe umăr. Întorcându-se, dădu nas în nas cu Pitt, care ieşise din apă chiar în spatele lui. Giordino observă o dâră subţire le vopsea albă pe glugă şi pe umăr.

Scuipând regulatorul, Giordino întrebă:

— Eşti teafăr?

— Da, sunt în regulă, zise Pitt, deşi Giordino observă o umbră de mânie în ochii prietenului său.

— Tu şi Tang aţi stat în calea mărfarului? întrebă Giordino.

Pitt dădu aprobator din cap.

— Tang mi-a salvat viaţa.

Când ieşise din apă în calea iahtului aflat în viteză, Pitt nu avusese decât câteva secunde să reacţioneze. Băgase repede un braţ în vesta de compensare a lui Tang şi-l lipise pe acesta de pieptul lui, apoi se înclinase în spate, încercând să se scufunde. Iahtul era deja deasupra lor, lovindu-i cu putere pe Tang şi pe Pitt aflat dedesubt. Fuseseră izbiţi împreună sub carenă până când trecură de elicele ce se învârteau nebuneşte. Pitt abia reuşise să-l ţină pe Tang deasupra lui, iar cadavrul acestuia păstra semnele tăişului de elice.

Pitt era scârbit şi mânios fiindcă fusese nevoit să se folosească de cadavrul savantului ca de un scut uman, dar ştia că altfel ar fi fost făcut franjuri.

— L-au ucis de două ori azi, zise Giordino posomorât.

— Ei… murmură Pitt, privind spre conturul îndepărtat al iahtului ce se pierdea în zare.

În mintea lui se zbătea deja întrebarea: cine era dispus să comită o crimă din cauza unei epave şi de ce?

— Ar fi bine să-l luăm de aici înainte ca toţi rechinii din Mediterana să vină la masă, zise Giordino, apucându-l pe Tang de braţ.

Aegean Explorer ridicase deja ancora şi se apropia de oamenii din apă. Câţiva membri ai echipajului coborâră o macara şi-i urcară imediat pe decedaţi la bord, apoi îi ajutară şi pe Giordino şi Pitt să urce. Căpitanul vasului şi doctorul veniră în grabă, urmaţi de aproape de Gunn. Directorul adjunct al NUMA avea o înfăţişare şocată, ţinând o pungă cu gheaţă la cap.

— Au murit amândoi în apă, spuse Pitt când doctorul se aşeză în genunchi şi-i examină pe fiecare. Înecaţi.

— Accidental, amândoi? întrebă căpitanul.

— Nu, spuse Pitt, scoţându-şi costumul. Făcu semn spre tubul de respirat tăiat care ieşea din butelia lui Iverson.

Cineva le-a tăiat tubul de oxigen.

— Aceiaşi oameni care au încercat să ne calce cu carena iahtului italian luxos, adăugă Giordino.

— Ştiam că mint când au venit la bord, spuse căpitanul Kenfield, clătinând din cap. Dar în mod sigur nu m-am aşteptat să recurgă la crimă.

Pitt observă o umflătură în capul lui Gunn pe care o apăsa cu punga cu gheaţă.

— Ce-ai păţit?

Gunn se strâmbă şi dădu punga deoparte.

— Cât aţi coborât voi, au venit de pe iaht cu barca nişte huligani înarmaţi. Spuneau că sunt de la Ministerul de Cultură din Turcia.

— Supraveghează largul mării într-un iaht de lux? întrebă Giordino sceptic.

— Le-am cerut să se identifice, dar mi-au arătat doar ţeava puştii, zise Gunn, punând din nou punga cu gheaţă pe umflătura de la cap.

— Ne-au spus foarte clar că nu avem autoritatea să lucrăm la o epavă din timpul Imperiului Otoman, spuse căpitanul.

— Interesant că ştiau ce anume este epava, remarcă Giordino.

— Ce altceva au mai vrut? întrebă Pitt.

— Ne-au cerut toate artefactele pe care le-am recuperat de pe epavă, spuse Kenfield. Le-am spus să coboare de pe navă, dar nu a ieşit prea bine. Ne-au dus pe mine şi pe Rudi pe aripa punţii şi ne-au ameninţat că ne omoară. Echipajul nu a avut încotro şi s-a supus.

— Au luat tot? întrebă Giordino.

Gunn aprobă.

— Au luat tot din laborator, apoi au dus lucrurile pe iaht chiar înainte să ieşiţi voi la suprafaţă.

— Dar nu înainte să ne ordone să plecăm de aici şi să ne ameninţe să nu comunicăm prin radio, adăugă Kenfield.

— Nu-mi place să-ţi spun, Rudi, dar nu au luat numai artefactele, zise Pitt. Au dezgropat şi monolitul tău de lângă

epavă.

— Asta e cea mai mică pierdere, zise el, supărat. L-au luat pe Zeibig.

Căpitanul dădu din cap.

— Au întrebat cine se ocupă de excavarea epavei. Întâmplător, doctorul Zeibig era în laborator şi l-au forţat să meargă cu ei.

— După ce le-au făcut lui Iverson şi Tang, ştim că nu o să ezite să-l omoare şi pe el, zise Giordino încet.

— Aţi încercat să luaţi legătura cu cineva? îl întrebă Pitt pe căpitan.

— Tocmai am vorbit la telefonul prin satelit cu Ministerul Culturii din Turcia. Au confirmat că nu au niciun iaht şi nici poliţie trimisă în zona asta. Am contactat şi Paza de Coastă turcă. Din păcate, nici ei nu au vreo ambarcaţiune în apropiere. Ne-au îndrumat la baza lor din Izmir ca să dăm o declaraţie.

— Între timp, băieţii răi pot să dispară de tot cu Zeibig alături, zise Pitt.

— Mă tem că nu prea mai avem ce face, spuse căpitanul. Iahtul acela e cel puţin de două ori mai rapid decât *Aegean Explorer.* Nu avem cum să încercăm să-i urmărim şi să mai şi sperăm să-i prindem. Odată ajunşi în port, putem să alertăm şi autorităţile noastre guvernamentale.

Giordino îşi drese glasul cu zgomot, păşind în faţă.

— Eu ştiu ceva care ar putea să ţină pasul cu iahtul.

Se întoarse spre Pitt şi-i făcu încrezător cu ochiul.

— Eşti sigur că e pregătit? întrebă Pitt.

— E pregătit, zise Giordino, ca un aligator flămând în iazul cu raţe.

***

Fiind pregătit dinainte de lansare, după numai câteva minute toate sistemele erau funcţionale şi noul submersibil al lui Giordino fu coborât peste bord. Aşezaţi la posturile alăturate de comandă, Giordino făcu o verificare de siguranţă şi Pitt transmise prin radio către puntea vasului *Aegean Explorer.*

— *Explorer*, te rog să-mi dai poziţia actuală a ţintei! ceru el.

— Pe radar apare că menţine cursul de zero-unu-două grade, răspunse vocea lui Rudi Gunn. Acum este la distanţă de aproximativ zece mile de noi.

— Am recepţionat, *Explorer.* Vă rog să ne urmăriţi în viteză cât încercăm să prindem vulpea. *Glonţul* a încheiat.

Pitt nu avea încredere în ideea de a pleca în urmărire cu submersibilul. Fiind bazate în mod obişnuit pe baterii pentru propulsie, submersibilele de cercetare erau dintotdeauna vehicule lente, greoaie, făcute să acopere un perimetru restrâns. Însă *Glonţul* încălcase regulile dezvoltării unui submersibil.

Numit mai degrabă după viteza vasului decât după formă, *Glonţul* era bazat pe modelul Super-Submarinelor Marion. Prototipul NUMA combina cabina de oţel a submersibilului cu carena performantă a unei bărci puternice. Ca submersibil, *Glonţul* era capabil să se scufunde la adâncimi de trei sute de metri. La suprafaţă, motoarele separate de propulsie din compartimentul presurizat, alături de rezervorul de combustibil de 1.987 de litri, permiteau *Glonţului* să se deplaseze pe distanţe lungi în mare viteză. Construcţia îl ajuta să ajungă în zone izolate, fără să aibă nevoie de o navă însoţitoare pentru asistenţă.

— Sunt gata să pornesc deplasarea la suprafaţă, anunţă Giordino, apoi întinse mâna şi apăsă butoanele de pornire ale celor două motoare turbo-diesel.

Un bârâit înăbuşit ajunse până la ei când motoarele gemene cu cinci sute de cai putere prinseră viaţă. Giordino verifică din priviri câteva indicatoare de pe bord, apoi se întoarse spre Pitt.

— Suntem gata de plecare.

— Hai să vedem de ce-i în stare! răspunse Pitt, dând uşor drumul comenzilor de accelerare.

Se treziră deodată cu spatele lipit de scaune în timp ce motoarele diesel puternice împingeau submersibilul înainte.

În doar câteva secunde, vasul înainta pe carena albă şi lucioasă, călărind valurile. Pitt simţi submersibilul legănându-se pe marea agitată, însă acceleră încă puţin odată ce simţi că e stabil. Cum cabina de control era poziţionată la marginea din faţă a vasului, avea impresia că zbura pe deasupra apei.

— Treizeci şi patru de noduri, zise el, uitându-se la indicatorul de navigare de pe monitor. Nu e chiar rău.

Giordino dădu din cap, zâmbind larg.

— Mă gândesc că poate trece de patruzeci pe apă liniştită.

Se îndreptară spre nord pe Marea Egee, sărind peste valuri timp de aproape douăzeci de minute înainte să vadă un punct la orizont. Urmăriră iahtul încă o oră, apropiindu-se tot mai mult şi trecând la nord de Strâmtoarea Dardanele, făcând slalom printre două petroliere mari care veneau de pe Marea Neagră. Marea insulă turcească Gökçeada apăru în curând în faţă, iar iahtul schimbă cursul către estul insulei.

Pitt îl urmă în zigzag ca să nu pară evident că-l urmăreşte, apoi încetini când ajunseră la numai câteva mile distanţă. Iahtul se îndepărtă uşor de Gökçeada şi o luă spre continentul turc, apropiindu-se de coastă şi reducând treptat viteza. Pitt se întoarse şi îl urmă pe o direcţie paralelă, puţin mai în spate, rămânând în largul mării, dar păstrând vasul luxos în câmpul vizual. Plutind în apă, de la distanţă *Glonţul* părea să fie doar un mic vas de agrement care ieşise la o plimbare de după-amiază.

Iahtul mai merse câteva mile pe lângă coasta de vest a Turciei, apoi încetini brusc şi intră într-un golfuleţ semi-ascuns. Deplasându-se cu viteză în larg, Pitt şi Giordino văzură câteva clădiri şi un doc unde un mic cargobot stătea ancorat. Pitt menţinu cursul până când ajunseră la o milă sau două la nord de golf şi se pierdură din vedere, apoi opri şi el acceleraţia.

— Se pare că avem două opţiuni, spuse Giordino. Putem trage undeva la mal şi să o luăm spre golf pe jos. Sau

putem aştepta până se lasă întunericul şi să mergem cu *Glonţul* în golf pe dedesubt.

Pitt privi coasta stâncoasă aflată la distanţă de o jumătate de milă.

— Nu sunt sigur că există prea multe locuri bune unde să tragi la mal aici, zise el. În plus, dacă Zeibig sau altcineva păţeşte ceva, ne-ar fi greu să ne întoarcem pe jos.

— De acord. Atunci intrăm în golf.

Pitt se uită la ceasul subacvatic Doxa cu ecran portocaliu.

— Se întunecă într-o oră. Putem să ne apropiem atunci.

Ora trecu repede. Pitt transmise prin radio către *Aegean Explorer* unde se aflau şi-i spuse lui Rudi să oprească nava de cercetare la zece mile de golf către sud. Giordino se folosi de acest răstimp ca să găsească o hartă navală digitală a zonei de coastă şi să programeze o rută subacvatică spre centrul golfului. Odată ajunşi sub apă, pilotul automat avea să conducă submersibilul în locul specificat, folosind estimarea făcută de calculator.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, Pitt îndrumă *Glonţul* la jumătate de milă de intrarea în golf, după care opri motoarele de suprafaţă. Giordino izolă şi presuriză compartimentul motoarelor, apoi deschise două uşi în carenă care lăsau apa să fie pompată în spaţiile cu balast. Întâi se umplu încăperea de la prova, aşa că submarinul se scufunda în curând sub suprafaţa apei.

Pitt porni două aripioare de scufundare, apoi elicele electrice pentru propulsie. Se împotrivi dorinţei de a aprinde proiectoarele exterioare când lumea acvatică dincolo de balonul acrilic se întunecă de tot. Înaintă cu submersibilul la viteză mică până când Giordino îi spuse să elibereze comenzile.

— De aici conduce pilotul automat, spuse el.

— Eşti sigur că nu ne înfigem într-o stâncă scufundată sau în vreo piedică? întrebă Pitt.

— Avem sonar de înaltă frecvenţă care înregistrează orice la sute de metri în faţa noastră. Pilotul automat va schimba cursul dacă apar obstacole minore sau ne va

trimite un semnal dacă ne blochează drumul ceva mai semnificativ.

— Parcă nu mai e la fel de distractiv să mergem pe orbecăite, remarcă Pitt.

Deşi Pitt nu avea o aversiune faţă de computere, era de modă veche când era vorba de pilotaj. Nu se simţea niciodată cu totul în largul lui să lase un computer să-i opereze comenzile. Manevrele pilotului dădeau o anumită senzaţie, atât în apă, cât şi în aer, lucruri pe care nici cele mai bune calculatoare nu le puteau simţi. Cel puţin, aşa îşi spunea în sinea lui. Cu mâinile libere, făcu notiţe despre progresul realizat, pregătit să preia controlul în orice clipă.

Glonţul se scufundă la o adâncime de nouă metri, apoi porni automat elicele electrice. Submersibilul înainta încet pe direcţia programată, compensând pentru curentul uşor la intrarea în golf. Giordino observă că ecranul sonarului nu indica nimic, în timp ce se furişau către mijlocul golfului. Pe monitor apăru o lumină şi motoarele electrice încetară în clipa în care atinseră destinaţia fixată.

— Şi aşa am ajuns la capătul porţiunii conduse de pilotul automat, anunţă Giordino.

Pitt stătea deja cu mâinile pe comenzi.

— Hai să vedem dacă găsim un loc de parcare! răspunse el.

Golind treptat compartimentele cu balast, urcară încet până când doar câţiva centimetri din cabina balonului acrilic ieşiră la suprafaţă. Văzură deasupra lor cerul care purta ultimele semne ale apusului, iar apa din jur părea neagră. Giordino opri toate luminile din interior şi afişajele inutile, apoi goli şi restul balastului din încăperi ca să se ridice încă puţin din apă.

Ridicându-se de pe scaun, cei doi se uitară la ţărm. Văzură că în golful circular se aflau doar trei clădiri pe malul nordic. Acestea erau cu faţa spre cheiul de lemn care se întindea perpendicular cu malul. Se vedea bine şi iahtul italian albastru, andocat în partea dreaptă a cheiului în spatele unei bărci mici de lucrări. În partea opusă era un

cargobot mare şi cam ruginit. O macara pe roţi, aflată pe dig, era ocupată cu încărcarea mărfii pe cargobot la lumina unor reflectoare fixate la înălţime.

— Crezi că Rod mai e la bordul iahtului? întrebă Giordino.

— Cred că ar trebui să presupunem că e aşa, pentru început. Ce-ai zice să andocăm alături şi să aruncăm o privire? N-ar trebui să se aştepte să venim.

— Eu zic că elementul-surpriză e un lucru bun. Să mergem!

Pitt fixă direcţia şi scufundă *Glonţul* furişându-se către doc.

Giordino activă sonarul, care îi ghidă până la câţiva metri de iaht. Ridicându-se din nou uşor la suprafaţă, ieşiră din apă chiar în umbra acestuia la travers babord. Pitt dădu să se apropie mai mult când observă agitaţie pe puntea dinspre pupa.

Trei bărbaţi înarmaţi ieşiră din cabină şi se întoarseră spre doc. O secundă mai târziu, apăru şi al patrulea, împins pe punte de ceilalţi.

— E Zeibig, spuse Pitt, văzând faţa savantul preţ de-o clipă.

Din poziţia joasă pe care o aveau în apă, de-abia îl vedeau pe Zeibig, care avea mâinile legate la spate. Doi dintre bărbaţii înarmaţi îl urcară pe doc, apoi îl împinseră spre mal. Pitt observă că unul din bărbaţi se întoarse pe iaht şi luă o poziţie relaxată la pupa.

— Ştergem iahtul de pe listă, zise Pitt încet. Cred că e timpul să ne facem nevăzuţi.

Giordino deschisese deja camerele pentru balast şi *Glonţul* dispăru repede în adâncimile întunecate. Explorară din nou golful, apoi se furişară înăuntru şi ieşiră la suprafaţă spre pupa cargobotului, chiar lângă oglinda pupei. Era o ascunzătoare perfectă, ferită dinspre mal de către cargobot şi ascunsă în mare parte de o stivă de canistre cu combustibil. Giordino ieşi în linişte şi prinse parâma de legare de chei, iar Pitt opri toate sistemele şi veni lângă el.

— Nu va fi tocmai frumos dacă băiatul ăsta mare

porneşte motoarele, zise Giordino, uitându-se la submersibilul care plutea chiar deasupra elicelor cargobotului.

— Măcar avem numărul de înmatriculare, răspunse Pitt, privind către pupa navei.

Cu litere mari şi albe apărea pictat numele vasului, *Osmanli Yildiz,* adică „Steaua Otomană”.

Cei doi merseră tiptil de-a lungul cheiului până când ajunseră în umbra unui generator mare, aflat în partea opusă faţă de cala din faţă a cargobotului. În faţa lor erau câţiva docheri care încărcau containerele mari de lemn în cargobot cu macaraua înaltă. Iahtul albastru, cu bărbatul înarmat încă plimbându-se la pupa, era ancorat la câţiva metri în faţă. Giordino se uită nemulţumit la reflectoarele de deasupra care luminau tot drumul.

— Nu sunt sigur că o să fie uşor să spunem pas şi să luăm cei două sute de dolari de aici, zise el.

Pitt dădu aprobator din cap, uitându-se pe după generator ca să vadă tot docul. Observă două clădiri mici, cu două nivele, aflate pe mal şi flancate de două depozite din prefabricate. Interiorul depozitului din dreapta era puternic luminat, scoţând în evidenţă două stivuitoare care cărau afară containerele printr-o uşă deschisă pentru a fi transferate apoi cu macaraua. Spre deosebire de acesta, depozitul din stânga era întunecat, fără vreun semn de activitate.

Pitt îşi îndreptă atenţia spre clădirea de piatră din mijloc. O lumină puternică pe verandă lumina faţada, dezvăluind un bărbat înarmat care stătea de pază la uşă.

— Clădirea de piatră din mijloc, îi şopti el lui Giordino. Acolo trebuie să fie Zeibig.

Se uită din nou, remarcând farurile unei maşini care se apropia de pe deal. Vehiculul coborî zdruncinându-se pe drumul abrupt de pietriş, apoi întoarse pe doc şi trase în faţa clădirii de piatră. Pitt rămase uimit când recunoscu maşina drept un model vechi de Jaguar Sedan. Un bărbat îmbrăcat elegant şi o femeie coborâră şi intrară în clădire.

— Cred că trebuie să ne mişcăm destul de repede, şopti Pitt.

— Ai vreo idee despre cum să coborâm de pe chei? întrebă Giordino, stând ghemuit pe o parte a scării sprijinite de generator.

Pitt privi în jur, apoi se uită o secundă la Giordino, un zâmbet larg apărându-i pe faţă.

34

— Al, zise el, cred că stai pe ideea mea.

Nimeni nu dădu vreo atenţie celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de scufundare de un turcoaz şters, care mergeau pe dig cu capul plecat, ducând cu ei o scară de aluminiu. Era limpede că erau doi membri ai echipajului de pe cargobot şi aduceau înapoi pe mal echipamentul împrumutat. Numai că erau membri ai echipajului pe care nu-i mai văzuse nimeni până atunci.

Cei care lucrau pe doc şi prindeau de macara un container pe care scria „Textile” nu băgară de seamă când Pitt şi Giordino trecură pe lângă ei. Pitt observase că paznicul de pe iaht se uitase o clipă la ei înainte de a se întoarce cu spatele.

— În ce direcţie o luăm, şefu’? întrebă Giordino, coborând de pe chei şi ţinând capătul din faţă al scării.

Depozitul luminat era aproape în faţa lor, iar uşa deschisă la numai câţiva metri în dreapta.

— Eu zic să evităm mulţimea şi să o luăm la stânga, răspunse Pitt. Hai să încercăm la celălalt depozit!

Se întoarseră şi merseră de-a lungul falezei, trecând pe lângă clădirea îngustă de piatră. Pitt bănuia că fusese construită iniţial ca o casă de pescar, dar acum servea drept birou administrativ pentru autoritatea portuară. Spre deosebire de cel de pe iaht, bărbatul care păzea uşa din

faţă îi privi bănuitor când trecură pe lângă curtea din faţa casei. Giordino încercă să bagatelizeze prezenţa lor fluierând nonşalant „Yankee Doodle Dandy” în timp ce treceau, gândindu-se că asasinul turc nu avea de unde să cunoască melodia.

Ajunseră în curând la al doilea depozit, o clădire întunecată cu uşa mare cu sistem de coborâre încuiată. Giordino încercă mânerul unei uşi mici din lateral şi o găsi descuiată. Fără ezitare, îl lăsă pe Pitt să intre şi sprijiniră scara de un birou luminat de un bec ce pâlpâia din tavan. În rest, interiorul clădirii era gol, cu excepţia câtorva lăzi într-un colţ şi a unui container mare sigilat aflat spre spatele rampei de încărcare.

— A fost destul de uşor, spuse Pitt, dar nu cred că o să fie la fel de simplu să intrăm pe uşa din faţă a clădirii de alături.

— Nu, paznicul s-a uitat la noi ca un uliu. Poate e şi în spate o uşă?

Pitt dădu din cap.

— Să mergem să vedem!

Luând un ciocan de lemn pe care îl văzuse pe birou, traversă depozitul împreună cu Giordino. Lângă rampa de încărcare se afla o uşiţă prin care se strecurară. Ajunseră tăcuţi în spatele clădirii de piatră, dar aflară că nu avea nicio uşă în spate sau în lateral. Pitt se apropie de una dintre ferestrele mai joase şi încercă să privească înăuntru, dar jaluzelele fuseseră trase. Se dădu înapoi şi se uită la ferestrele de la etajul superior, apoi se întoarse pe vârfuri lângă depozit, ca să se sfătuiască cu Giordino.

— Se pare că am ajuns tot la uşa din faţă, zise Giordino.

— De fapt, mă gândeam să încerc intrarea de la etaj, răspunse Pitt.

— La etaj?

Pitt arătă cu mâna la scară.

— Am putea foarte bine să ne şi folosim de asta. Ferestrele de la etaj sunt întunecate, dar nu par să aibă jaluzelele trase. Dacă poţi să creezi o diversiune, aş putea

să urc şi să intru pe una dintre ferestre. Putem încerca să-i luăm prin surprindere de sus.

— Cum spuneam, elementul-surpriză e un lucru bun. Mă duc să aduc scara cât te gândeşti tu la diversiunea aceea.

În timp ce Giordino mergea în partea opusă a depozitului, Pitt scoase capul pe uşa din spate şi căută o cale de-a crea o diversiune. Soluţia veni sub forma unui camion cu remorcă parcat în spatele celuilalt depozit. Se dădu înapoi când Giordino se apropie cu scara, însă deodată se uită curios dincolo de el.

— Ce e? întrebă Giordino.

— Uită-te la asta! zise Pitt, apropiindu-se de un container de oţel pentru transport maritim aflat în apropiere.

Era vopsit în model camuflaj kaki, dar avea şi nişte litere negre imprimate care îi atraseră atenţia lui Pitt. Containerul era marcat în câteva locuri cu nişte cuvinte în engleză, „Pericol – Exploziv puternic”. Sub avertisment scria „Departamentul Armatei SUA”.

— Ce naiba caută aici un container al SUA cu explozibil? întrebă Giordino.

— Habar n-am. Dar pot să pun pariu că armata nu ştie nimic despre asta.

Pitt se apropie de container şi trase zăvorul, deschizând uşa grea de oţel. Înăuntru erau zeci de cutii mici de lemn cu avertismente asemănătoare scrise pe ambele părţi, fixate fiecare în rafturi de metal. Lângă uşă, una dintre cutii fusese deschisă. În interior se aflau containere mici de plastic de mărimea unor cărămizi.

Pitt luă un container şi-i scoase capacul de plastic. Înăuntru era un pachet dreptunghiular cu un praf alb comprimat.

— Explozivi plastici? întrebă Giordino.

— Nu pare să fie C-4, dar trebuie să fie ceva asemănător. E destulă substanţă aici ca să arunce în aer depozitul ăsta până la cer.

— Crezi că ne-ar ajuta să creăm diversiunea? întrebă Giordino, ridicând viclean din sprânceană.

— Ştiu sigur, răspunse Pitt, punând capacul recipientului şi întinzându-i-l tovarăşului său. E un camion parcat în spatele celuilalt depozit. Vezi dacă poţi să-l faci să bubuie.

— Şi tu?

Pitt ridică ciocanul.

— Eu o să bat la uşa de la etaj.

35

Zeibig nu se temuse pentru viaţa lui. Cu siguranţă, era tulburat de faptul că fusese răpit sub ameninţarea armei, încătuşat şi încuiat într-o cabină pe un iaht luxos. Ajungând în golf, avusese îndoieli când îl împinseseră spre mal şi-l băgaseră într-o clădire veche de piatră, unde i se spusese să ia loc într-o sală mare ca pentru conferinţe. Răpitorii, bărbaţi înalţi cu pielea albă şi ochi negri şi aspri, erau în mod cert destul de ameninţători. Însă nu se dovediseră încă a fi abuzivi. Totuşi, părerea i se schimbă când o maşină opri în faţă şi un cuplu de turci cu feţe severe apăru şi intră în clădire.

Zeibig observă că paznicii luară imediat o poziţie ţeapănă, respectuoasă, la intrarea oaspeţilor. Arheologul îi auzi discutând despre cargobot şi încărcătură cu şeful de echipă timp de câteva minute, mirându-se că femeia era cea care dădea cele mai multe ordine. Terminând treaba cu expedierea mărfii, cei doi intrară în sala de conferinţe, unde bărbatul se uită la Zeibig mânios şi dispreţuitor.

— Aşadar, tu eşti cel responsabil cu furtul artefactelor lui Suleiman Magnificul, şuieră Ozden Celik cu vena de la tâmplă pulsând.

Îmbrăcat într-un costum scump, îi părea lui Zeibig un om de afaceri de succes. Însă mânia din ochii înroşiţi ai bărbatului aducea cu psihoza.

— Nu făceam decât o investigaţie preliminară a locului,

cu permisiunea Muzeului de Arheologie din Istanbul, răspunse Zeibig. Noi trebuie să predăm statului toate artefactele recuperate, ceea ce aveam de gând să facem la întoarcerea în Istanbul peste două săptămâni.

— Şi cine a spus că epava aparţine Muzeului de Arheologie? întrebă Celik, strâmbând din buze.

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe Ministrul Culturii din Turcia, răspunse Zeibig.

Celik ignoră comentariul şi merse lângă masa de conferinţe cu Maria alături. Pe suprafaţa de mahon erau aşezate câteva zeci de artefacte pe care scafandrii NUMA le luaseră de pe epavă. Zeibig îi privi cum examinau obiectele, apoi făcu ochii mari când văzu monolitul lui Gunn în capătul îndepărtat al mesei. Curiozitatea îl făcu să întindă gâtul, dar era prea departe ca să citească inscripţia.

— Cu cât aţi datat epava asta? întrebă Maria.

Era îmbrăcată în pantaloni negri şi un pulover de culoarea prunei, însă pantofii comozi nu erau la modă.

— Nişte monede date muzeului arată că vasul a naufragiat în jurul anului 1570, zise Zeibig.

— E o navă otomană?

— Materialele şi tehnica de construcţie se aseamănă cu cele ale navelor comerciale de coastă din estul Mediteranei de la acea vreme. Cam atât ştim deocamdată.

Celik analiză cu grijă colecţia de artefacte, admirând fragmentele holurilor şi plăcuţelor de ceramică vechi de patru sute de ani. Cu privirea experimentată de colecţionar, ştia că epava fusese datată corect, confirmarea cu ajutorul monedelor fiind deja în posesia lui. Apoi se apropie de monolit.

— Ce e acesta? îl întrebă pe Zeibig, arătând spre piatră.

Zeibig clătină din cap.

— A fost luat de acolo de oamenii voştri.

Celik studie cu atenţie piatra nivelată pe o parte, observând inscripţia în latină de pe suprafaţă.

— Gunoaie romane, murmură el, apoi examină restul artefactelor înainte de a se apropia din nou de Zeibig.

— Nu veţi mai jefui niciodată ceea ce aparţine Imperiului Otoman, spuse el, cu ochii negri fixându-se cu furie pe cei ai lui Zeibig.

Băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase o coardă subţire de piele. O răsuci o clipă în faţa lui Zeibig, apoi o întinse încet. Celik se mişcă de parcă s-ar fi îndepărtat de Zeibig, apoi se întoarse şi înfăşură coarda în jurul capului arheologului, trecând în spatele lui. Coarda se strânse imediat în jurul gâtului lui Zeibig, care fu ridicat în picioare de o smucitură zdravănă.

Bărbatul se zbătu şi încercă să-l lovească pe Celik cu coatele, însă un bodyguard veni spre el şi-l apucă de încheieturile încătuşate, trăgându-i braţele în faţă în timp ce coarda se strângea în jurul gâtului. Zeibig o simţea muşcându-i din piept şi se lupta să respire, cu sângele bubuindu-i în urechi. Auzi un pocnet puternic şi se întrebă dacă era cumva timpanul care se spărgea.

Auzi şi Celik sunetul, dar îl ignoră, cu ochii aprinşi de setea de sânge. Se auzi din apropiere şi al doilea bubuit, zguduind toată clădirea cu forţa unei detunături. Celik aproape îşi pierdu echilibrul când podeaua se cutremură şi geamurile de la etaj se sparseră. Slăbi strânsoarea garoului de piele din instinct.

— Du-te să vezi ce s-a întâmplat! strigă la Maria.

Ea încuviinţă şi îl urmă în grabă pe şeful de echipă pe uşa din faţă ca să investigheze. Celik strânse din nou coarda de piele în timp ce bodyguardul rămase nemişcat, ţinând mâinile lui Zeibig fixe.

Arheologul reuşise să respire de câteva ori între timp şi îşi reluă eforturile de a se elibera. Însă Celik îi înfipse umărul în spate, întorcându-se şi trăgând de coarda de piele, aproape ridicându-l pe bărbat în aer.

Roşu la faţă şi simţind că-i plesneşte capul în timp ce se chinuia să respire, Zeibig se uită în ochii bodyguardului, care îi zâmbea sadic. Însă pe faţa acestuia apăru o expresie nedumerită. Zeibig auzi o bufnitură înăbuşită, după care simţi cum coarda de piele i se desprinde de la gât.

Bodyguardul îi dădu drumul la încheieturi şi bâjbâi repede în haină. În adâncurile înceţoşate, lipsite de oxigen ale creierului său, Zeibig îşi dădu seama că omul îşi căuta arma. Împins de un impuls subit care-i dădea senzaţia că totul se petrece cu încetinitorul, arheologul se aplecă în faţă şi-l apucă pe acesta de mânecă. Bărbatul încercă imediat să-şi elibereze mâna înainte de a-l împinge pe Zeibig deoparte cu braţul liber. Când apucă arma din suportul de la umăr, un obiect îl lovi şuierând în faţă. Se clătină puţin până când a doua lovitură îl nimeri în plin şi se prăbuşi inconştient pe podea.

Zeibig se întoarse cu privirea înceţoşată şi văzu un bărbat în picioare lângă el cu un ciocan de lemn în mână şi o expresie aspră şi satisfăcută pe faţă. Tuşind şi străduindu-se să respire, Zeibig zâmbi când îşi reveni complet şi văzu că bărbatul era Pitt.

— Prietene, zise el, pronunţând cuvintele cu răsuflarea tăiată, ai apărut ca o gură de aer proaspăt.

36

Aproape tot echipajul docului se adunase în spatele depozitului ca să vadă cum resturile în flăcări ale camionului luminau cerul nopţii. Opera lui Giordino nu ar fi putut produce o diversiune mai bună. Şi fusese atât de simplu!

Furişându-se lângă camion, deschisese încet portiera şi privise înăuntru. Interiorul duhnea a fum de ţigară, zeci de chiştoace fiind împrăştiate pe jos printre cutiile de suc. Pe banchetă se aflau un caiet, nişte unelte şi oasele rămase de la un pui fript, înfăşurate în hârtie cafenie. Însă hanoracul subţire şi zdrenţăros de sub banchetă fu cel care-i atrase privirea lui Giordino.

Bărbatul apucă bluza şi îi rupse cu uşurinţă mâneca,

după care căută pe bord până găsi bricheta şi apăsă butonul. Apoi se duse în spatele camionului şi deşurubă capacul rezervorului. Înmuie cu grijă mâneca în rezervor până se îmbibă parţial de benzină, apoi o scoase şi întinse capătul uscat pe marginea rezervorului. Lăsă capătul îmbibat în benzină în canalul de umplere şi aşeză capacul deasupra ca să nu iasă vaporii. Când auzi pocnetul uşor, se grăbi spre cabină şi scoase bricheta, apoi aprinse repede capătul uscat al mânecii înainte ca bricheta să se răcească.

Abia avu timp să alerge în spatele clădirii de piatră înainte ca flacăra micuţă să se ridice pe mânecă până la porţiunea înmuiată în benzină. Flăcările ajunseră rapid la canal, aprinzând vaporii şi provocând o explozie care distruse rezervorul de benzină.

Însă încărcătura de explozibili plastici, aşezată deasupra rezervorului, fu cea care provocă răul cel mai mare o secundă mai târziu. Chiar şi Giordino rămase uimit de puternica explozie ce ridică maşina de la pământ şi-i arse complet partea din spate.

Pitt făcuse tot posibilul să-şi coordoneze intrarea în clădire cu zgomotul exploziei. Cocoţat pe scară în faţa uneia dintre ferestrele întunecate de la etaj, sparse geamul cu ciocanul în clipa în care toată clădirea tremura în faţa lui. Urcă repede înăuntru, trezindu-se în dormitorul pentru oaspeţi din apartamentul amenajat confortabil. Tocmai se furişa pe scări când auzi gemetele lui Zeibig şi sări cu ciocanul să-i răpună pe Celik şi pe bodyguard.

Recăpătându-şi forţele, Zeibig se ridică şi se uită la Celik, prăbuşit şi inconştient, cu un cucui mare la cap.

— E mort?

— Nu, doar trage un pui de somn, răspunse Pitt, observând că silueta întinsă pe jos începea să se mişte. Propun să ieşim de aici înainte să se trezească.

Pitt îl apucă de braţ pe Zeibig şi dădu să-l conducă spre uşa din faţă, însă arheologul se opri în loc.

— Stai… stela, zise el, apropiindu-se de lespedea lui Gunn.

Pitt se uită la piatra excavată, care avea aproape 1,2 m înălţime.

— E prea mare să o luăm ca suvenir, Rod, zise el, îndemnându-l să plece.

— Stai să mă uit o clipă la inscripţie! se rugă Zeibig.

Ştergând cu degetele suprafaţa pietrei, citi repede înscrisul în latină de câteva ori, încercând să reţină cuvintele. Mulţumit că le memorase, privi spre Pitt cu un zâmbet şters.

— Gata, am reţinut-o.

Pitt o luă spre ieşire şi deschise uşa, însă dădu nas în nas cu o femeie atrăgătoare cu părul negru, care voia să intre. Pitt ştia că o mai văzuse înainte, dar hainele de seară pe care le purta estompau contextul. Maria însă îl recunoscu pe Pitt imediat.

— Tu de unde ai apărut? întrebă ea.

Vocea aspră îi reveni imediat în amintire lui Pitt drept cea care îl ameninţase în cisterna Yerebatan Sarnici din Istanbul. Se sperie de apariţia ei subită acolo, însă îşi dădu seama că totul căpăta acum sens. Hoţii de la Topkapi vandalizaseră biroul lui Ruppé, fapt care îi condusese la locul epavei.

— Sunt de la brigada de moravuri de la Topkapi, zise Pitt pe un ton crispat.

— Atunci vei muri împreună cu prietenul tău, se răsti ea în loc de răspuns.

Uitându-se dincolo de ei, îi văzu pe fratele ei şi pe bodyguard întinşi pe jos în sala de conferinţe. Un spasm de teamă şi mânie îi apăru pe faţă şi se dădu în spate câţiva paşi, întorcându-se spre depozit ca să strige după ajutor. Însă nimeni nu o auzi.

Un braţ voinic apăru din umbră şi o cuprinse de talie, urmat de o mână care o apăsă tare pe gură. Femeia, înfocată, se zbătea şi lovea, dar era ca o păpuşă în strânsoarea lui Al Giordino.

Acesta o duse înapoi spre uşă şi apoi în foaier, dând din cap prietenos spre Zeibig.

— Unde vrei s-o punem? întrebă el, întorcându-se spre Pitt.

— Într-o celulă turcească împuţită, răspunse Pitt. Dar cred că trebuie să ne mulţumim cu un dulap, deocamdată.

Pitt găsi o mică debara lângă scară şi deschise uşa, iar Giordino o puse pe Maria înăuntru. Zeibig aduse un scaun de birou pe care Pitt îl fixă sub clanţă după ce Giordino trânti uşa. Un potop de strigăte înăbuşite şi lovituri furioase erupse imediat dinăuntru.

— Femeia asta e diavolul, remarcă Giordino.

— Mai mult decât crezi, răspunse Pitt. Hai să nu-i dăm şi a doua şansă să ne prindă!

Cei trei ieşiră pe furiş din clădire şi ajunseră pe malul întunecat al apei. Camionul în flăcări încă era în centrul atenţiei, deşi câţiva docheri se întoarseră să încarce cargobotul. Gărzile înarmate asigurau neliniştite zona din jurul exploziei, în timp ce trioul se îndrepta în grabă spre chei. Pitt găsi un sac de pânză aruncat şi îl puse pe mâinile lui Zeibig, ca să nu se vadă că avea cătuşe.

Ajunseră lângă macaraua mare, păşind cât de repede erau în stare fără să atragă atenţia. Mergând aproape de cargobot, se întoarseră cu spatele spre iaht şi spre barca de lucru, Pitt şi Giordino ascunzându-l pe Zeibig cât de bine puteau. Se relaxară puţin când se îndepărtară de porţiunea bine luminată a cheiului fără să vadă muncitori în faţă. Ţărmul era liniştit, iar Pitt se gândi că scăpaseră, când se apropiară de pupa cargobotului.

– Următoarea oprire, *Aegean Explorer*, murmură Giordino încet.

Însă optimismul le dispăru când ajunseră în capătul cheiului. Păşind pe margine, Pitt şi Giordino se uitară în apă, cercetând perimetrul fără să-şi creadă ochilor.

Nu se vedea nici urmă de *Glonţ.*

37

Celik îşi veni încet în simţiri, cu o durere puternică la cap şi un bubuit zgomotos în urechi. Ridicându-se nesigur, mai întâi în genunchi, apoi în picioare, se dezmetici şi-şi dădu seama că zgomotul venea din spatele urechii. Auzind vocea înăbuşită a surorii sale, se apropie de cămară şi dădu scaunul deoparte cu piciorul. Maria aproape doborî uşa, cu faţa roşie ca focul de furie.

Uitându-se la înfăţişarea ameţită a fratelui ei, se calmă de îndată.

— Ozden, eşti teafăr?

Acesta îşi freca umflătura de la cap, strâmbându-se puţin.

— Da, răspunse el aspru. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A fost tot americanul acela de pe vasul de cercetare. El şi încă unul au provocat explozia dintr-un camion, pe urmă au intrat aici şi l-au eliberat pe arheolog. Probabil, au urmărit iahtul până aici.

— Unde sunt ienicerii mei? întrebă el, clătinându-se uşor înainte şi înapoi.

Maria îi arătă bodyguardul întins pe jos sub masa de conferinţe.

— O fi fost atacat odată cu tine. Ceilalţi cercetează explozia.

Îl luă de braţ pe Celik şi-l aşeză pe un scaun de piele, apoi îi turnă un pahar cu apă.

— Ar fi bine să te odihneşti. O să-i anunţ pe ceilalţi. Nu au cum să fi ajuns prea departe.

— Adu-mi capetele lor! se răsti el cu greu, apoi se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii.

Maria ieşi pe verandă tocmai când doi dintre paznici se apropiau.

— Focul a fost stins, anunţă unul din ei.

— Ne-au atacat nişte intruşi şi au luat ostaticul. Cercetaţi docul şi faleza imediat, ordonă ea, apoi porniţi iahtul şi

căutaţi în tot golful! Trebuie să aibă o barcă, trebuie!

Când cei doi plecară în fugă, Maria privi spre golful întunecat, simţind că intruşii erau încă pe aproape. Un zâmbet slab îi apăru pe buze şi mânia îi dispăru când se gândi la răzbunare.

38

În momentul acela, cei de la NUMA nu aveau nici barcă, nici submersibil.

Giordino se uită în apă, încercând să-şi dea seama dacă *Glonţul* se scufundase acolo unde fusese ancorat. Apoi se apropie să se uite la bolardul negru de fier pe care-l folosise ca să lege ambarcaţiunea. Nu se vedea nici urmă de parâmă de legare.

— Sunt sigur că l-am legat bine, zise el.

— Înseamnă că l-a scufundat cineva sau l-a mutat, răspunse Pitt.

Se uită o clipă pe doc fără să spună nimic.

— Barca aceea mică de lucrări. Nu era în faţa iahtului când am urcat pe mal?

— Da, ai dreptate. Acum stă degeaba în spatele iahtului. N-am văzut-o bine când ne-am întors, din cauza generatorului. Poate a tras *Glonţul* undeva.

O voce de femeie se auzi deodată ţipând în gura mare pe mal, urmată de strigătele mai multor bărbaţi. Pitt se uită pe după pupa cargobotului şi văzu câţiva oameni înarmaţi alergând spre chei.

— Se pare că s-a terminat distracţia, zise el, uitându-se jos spre apă. Cred că e momentul să ne udăm puţin.

Zeibig ridică mâinile încătuşate.

— Crede-mă, nu e vorba că mă tem de apă, zise el cu un zâmbet strâmb. Dar nu mă încântă ideea *în sine* de a mă îneca.

Giordino îi puse mâna pe umăr.

— Pe aici, prietene, pentru un loc uscat în grădină.

Giordino îl duse pe Zeibig spre peretele de canistre goale de combustibil, stivuite de-a lungul marginii cheiului. Rostogoli repede câteva deoparte, ridicându-le ca pe cutiile de bere, până când amenajă un mic spaţiu izolat.

— Loc în faţă pe chei pentru o persoană, zise el, arătând cu mâna spre locul cu pricina.

Zeibig se aşeză pe chei, adunându-şi picioarele.

— Pot să comand şi un cocteil Manhattan cât aştept? întrebă el.

— De îndată ce se termină programul, răspunse Giordino, împingând o canistră lângă arheolog. Să nu pleci nicăieri până ne întoarcem, adăugă el, apoi aşeză alte câteva canistre în jurul lui Zeibig până îl ascunse de tot.

— Nicio grijă, se auzi vocea înăbuşită a lui Zeibig.

Giordino reaşeză în viteză nişte canistre, apoi se întoarse spre Pitt, care privea spre chei. În capătul opus, se vedeau doi bodyguarzi care se veneau dinspre mal.

— Cred că ar fi mai bine să ne evaporăm, zise Pitt, păşind pe marginea cheiului, unde o scară din oţel sudat cobora în apă.

— Sunt chiar în urma ta, şopti Giordino şi cei doi coborâră scara, alunecând încet în apa întunecată.

Fără să mai piardă vremea, se îndreptară înapoi spre mal, înotând pe sub stâlpii de sprijin ai cheiului, aflându-se în siguranţă şi imposibil de văzut de deasupra. Pitt se gândea deja la un plan, dar se confrunta cu o dilemă. Să fure o barcă părea singura lor speranţă şi aveau de ales între barca de lucru şi iaht. Barca era mai uşor de manevrat, însă iahtul îi putea ajunge cu repeziciune din urmă. Se pregătea pentru sarcina riscantă de a captura iahtul fără arme, când Giordino îl bătu pe umăr. Se opri şi se întoarse spre tovarăşul său, care călca apa lângă el.

— *Glonţul* şopti Giordino.

Chiar şi în întuneric, Pitt văzu dinţii partenerului său când acesta zâmbi larg.

Privind printre stâlpi, Pitt se uită la barca de lucru şi la iahtul aflat dincolo de aceasta. În spatele bărcii, aproape scufundat în apă, vedea acum vârful submersibilului. Trecuseră chiar pe lângă el când traversaseră cheiul. Ascuns de generator, rămăsese nevăzut când cei doi încercau să-l ascundă pe Zeibig de ochii curioşi de la bordul iahtului.

Se apropiară în linişte, observând că parâma submersibilului era legată de pupa bărcii de lucru. Într-adevăr, paznicul bănuitor din spatele iahtului mersese pe chei după ce Pitt şi Giordino trecuseră pe lângă el şi descoperise vasul ciudat la pupa cargobotului. Cerând ajutorul căpitanului bărcii de lucru, îl trăseseră alături de iaht ca să-l vadă mai bine la lumina reflectoarelor de pe doc.

Pitt şi Giordino înotară în faţă până când ajunseră la nivel cu *Glonţul* îl vedeau pe paznicul înarmat stând pe puntea din pupa a bărcii şi pe încă unul în timonerie.

— Cred că lucrul cel mai sigur e să păstrăm cablul de remorcare şi să-l tragem spre golf ca să se scufunde, şopti Pitt.

Deodată se auziră de pe mal câteva strigăte în timp ce ienicerii începeau să caute acum pe chei.

— Sari pe *Glonţ* şi pregăteşte-l pentru scufundare! zise Pitt fără să mai piardă vremea. Eu o să văd ce pot să fac cu barca de lucru.

— O să ai nevoie de ajutor cu paznicul înarmat, spuse Giordino, îngrijorat.

— Trimite-i o bezea când ajung la bord!

Pe urmă, Pitt inspiră adânc şi dispăru sub apă.

39

Paznicul nu reuşea să înţeleagă ce era cu agitaţia de pe

mal, dar observă că o parte dintre colegii săi ieniceri veneau spre chei. Încercase deja să-i transmită comandantului prin radio faptul că descoperise submersibilul, fără să ştie că acesta zăcea inconştient în clădirea de piatră. Se gândi să se întoarcă pe iaht, dar îşi zise că era mai bine să păzească submersibilul de la pupa bărcii de lucru. Stătea acolo, cu privirea aţintită spre mal, când o voce care-l striga din apă îl făcu să tresară.

— Iartă-mă, băiete, acela e *Chattanouga Choo Choo*[22]? se auzi vocea groasă.

Paznicul se apropie imediat de balustrada de la pupa vasului şi se uită în jos la submersibil. Giordino, ud leoarcă, stătea pe cadrul *Glonţului*, cu o mână pe capacul acrilic, ca să se sprijine, şi cu cealaltă făcându-i semne prietenoase asasinului speriat. Acesta ridică repede arma şi dădu să strige la Giordino, când auzi sunet de paşi plescăind în spatele lui.

Se întoarse prea târziu, căci Pitt îl lovi de parcă era un manechin de antrenament. Pitt ţinea coatele ridicate, pocnindu-l în lateral, chiar sub umăr. Având picioarele lipite de balustradă, paznicul nu reuşi să se apere de lovitură. Cu un murmur înfundat, alunecă peste bord, lovind apa cu putere.

— Avem musafiri, strigă Giordino la Pitt, deschizând trapa şi furişându-se în submersibil.

Pitt se întoarse şi văzu doi bărbaţi venind pe doc, privindu-l speriaţi. Îi ignoră, întorcându-şi privirea spre mica timonerie a vasului. Un bărbat între două vârste, cu faţa bucălată şi pielea bronzată, ieşi la auzul plescăiturii, apoi încremeni când îl văzu pe Pitt pe punte.

— Arouk? strigă el, însă paznicul de-abia ieşea bolborosind la suprafaţă.

Pitt privea deja puntea de la pupa. Prinsă de copastia bărcii, la câţiva metri distanţă, se afla o cange de un metru optzeci. Se aruncă repede spre ea, o apucă de bază şi

---

[22] Titlul unei piese compuse în 1941 de Harry Warren şi Mack Gordon (n.tr.)

întoarse cârligul ţepos de fier spre căpitanul bărcii.

— Peste bord! se răsti Pitt, făcând semn cu cârligul spre apă.

Văzând privirea hotărâtă din ochii lui Pitt, căpitanul înţelese că nu trebuia să ezite. Cu mâinile ridicate, se apropie încet de balustradă şi trecu dincolo, alunecând greoi în apă. De cealaltă parte a bărcii, paznicul pe nume Arouk ieşise la suprafaţă şi începuse să strige către tovarăşii săi de pe chei.

Pitt nu aşteptă să înţeleagă discuţia. Dând drumul căngii, alergă în timonerie şi trase de maneta de accelerare până la capăt. Barca porni cu o smucitură, apoi şovăi când cablul de remorcare se încordă, trăgând de submersibil. Barca îşi recăpătă treptat echilibrul şi acceleră într-un ritm care lui îi părea de viteza melcului. Se uită spre chei la timp ca să vadă doi paznici ajungând la margine şi îndreptând armele spre el. Cu reflexele încă iuţi, se ghemui la podea cu o clipă înainte ca aceştia să deschidă focul.

Timoneria explodă într-o ploaie de aşchii de lemn şi cioburi de sticlă când două focuri puternice străpunseră structura. Scuturându-se de pătura de aşchii şi cioburi, Pitt se târî până la timonă şi întinse mâna spre cârmă, întorcând-o trei sferturi spre tribord.

La distanţă de doar câţiva metri, barca se apropia cu repeziciune de iahtul ancorat direct în faţă. Deşi Pitt s-ar fi putut întoarce în golf, ştia că Giordino şi *Glonţul* ar fi rămas astfel expuşi în faţa gloanţelor. În confuzia creată, nici măcar nu ştia dacă Giordino apucase să intre în submersibil înainte să înceapă împuşcăturile. Putea doar să spere că le putea distrage atenţia până ajungeau într-o zonă mai sigură în golf.

Observând o pernă pe scaunul pilotului, o smulse şi se târî pe fragmentele spulberate ale ferestrei dinspre babord. Aruncând-o în aer, reuşi să atragă atenţia asasinilor din nou în timp ce îşi încărcau armele. O nouă serie de împuşcături loviră exteriorul timoneriei cu un efect devastator. În interior, Pitt se ţinea de punte cu perna deasupra capului,

iar aşchiile şi cioburile se împrăştiau în cabină. Gloanţele zburau în continuare, până când asasinii terminară muniţia a doua oară.

Când focul încetă, Pitt ridică puţin capul ca să vadă dacă barca era în dreptul iahtului. Se târî spre cârmă şi o îndreptă spre tribord, apoi o ţinu dreaptă. Când ambarcaţiunea se apropie de prova iahtului, se aşeză în genunchi şi întoarse cârma cu putere.

Barca veche pufăia acum cu viteză de opt noduri, iar prova se îndepărtă brusc de iaht şi de chei. Pitt auzi alte strigăte, însă manevra îi câştigase câteva secunde de siguranţă, căci iahtul bloca ţinta asasinilor. Acum trebuiau fie să urce pe iaht, fie să coboare de pe chei ca să poată trage, timp în care Pitt spera să iasă din raza lor vizuală.

Se ridică o clipă în picioare şi se uită în spatele timoneriei, observând că *Glonţul* sălta vesel în urma lui. O strălucire slabă a echipamentelor electronice din interior îi dădea de ştire că Giordino reuşise să ajungă înăuntru şi pornea submersibilul. Privi dincolo de iaht, văzând câteva bule din ţeava de eşapament ce ieşeau din apă înspre pupa. Pitt sperase să scape cu *Glonţul* înainte ca iahtul să le taie calea, dar adversarul său i-o lua înainte. Colac peste pupăză, îi văzu pe cei doi asasini alergând pe puntea din pupa iahtului cu armele pregătite.

Pitt se ghemui şi răsuci uşor cârma, întorcând barca spre centrul golfului şi trăgând *Glonţul* din dreptul aliniamentului de tragere. Răpăitul mitralierelor precedă ploaia de gloanţe, majoritatea împrăştiindu-se inofensiv în osatura pupei. Pitt voia ca barca să meargă mai repede, dar ambarcaţiunea veche atinsese viteza maximă tractând submersibilul.

Când Pitt presupuse că se aflau la aproximativ o sută de metri de chei, răsuci cârma cu putere spre babord, apoi trase uşor maneta de accelerare. Ţinu cârma răsucită până când vasul făcu o întoarcere completă şi văzu iahtul în faţa provei. În timp ce barca sălta în ralanti în golf, Pitt merse la pupa şi dezlegă repede cablul de remorcare al *Glonţului.* Aruncându-l spre submersibil, se aplecă peste balustradă şi

strigă la Giordino.

— Aşteaptă-mă aici! zise el, făcându-i semn să rămână pe loc.

Giordino încuviinţă, apoi ridică degetele mari în dreptul balonului acrilic ca să le vadă Pitt. Acesta se întoarse şi alergă înapoi spre timonerie în timp ce alte focuri de armă se auziră de pe mal, găurind acum prova bărcii. Ajungând la timonerie, Pitt trase de maneta acceleraţiei şi ajustă cârma până când se întoarse către capătul cheiului.

— Rămâi unde eşti, fato! spuse el cu voce tare, privind la iahtul luxos.

Eliberată de submersibil, barca de lucru reuşi să crească viteza cu câteva noduri. Pitt ţinu prova îndreptată spre capătul cheiului, nevrând să-şi arate încă intenţia. Pentru cei de pe iaht, se părea că barca era blocată învârtindu-se într-un cerc mare în inversul acelor de ceasornic. Pitt menţinu păcăleala până când ambarcaţiunea trecu paralel cu iahtul la aproximativ cincizeci de metri distanţă, apoi întoarse din nou cârma cu putere.

Aliniind prova până când fu îndreptată spre mijlocul iahtului, îndreptă cârma, apoi fixă o vestă de salvare între spiţele de jos ca să o blocheze. Ignorând o nouă rundă de gloanţe care străpunseră prova, ieşi în fugă din timonerie şi o luă spre puntea de la pupa, unde se aruncă peste balustradă.

Căpitanul iahtului fu primul care îşi dădu seama că erau pe cale să fie izbiţi şi strigă după ajutor să dezlege parâmele de doc. Un membru al echipajului apăru pe punte şi coborî pe chei, dezlegând în grabă parâmele de la prova. Unul dintre asasini lăsă arma şi traversă puntea spre parâma dinspre pupa. În loc să sară pe chei ca să dezlege frânghia legată strâns, încercă să desfacă celălalt capăt, care era înnodat în jurul bolardului de la pupa iahtului.

Căpitanul văzu că prova şi parâmele fuseseră dezlegate, apoi se întoarse îngrozit şi observă că barca de lucru se apropia la numai douăzeci de metri distanţă. Împins de instinctul de supravieţuire, sări la cârmă şi apăsă pe cele

două manete de accelerare, sperând că şi parâma de la pupa era liberă.

Dar nu era.

Motoarele diesel mari ale iahtului bubuiră când cele două elice porniră în apă şi împinseră vasul în faţă. Însă nu înaintă decât câţiva metri, căci parâma de la pupa se încordă, ţinând iahtul ancorat de chei. Paznicul căzu pe spate strigând şi aproape pierzându-şi degetele când frânghia se întinse la maxim.

Apa bolborosea şi făcea spume la pupa în timp ce iahtul se lupta să se desprindă. Apoi frânghia se eliberă când membrul echipajului de pe chei desfăcu parâma şi fugi să se ascundă. Iahtul ţâşni în faţă ca un taur la rodeo, pornind înainte şi împroşcând spumă. Căpitanul se uită prin fereastra dinspre punte, apoi strânse cârma până îi albiră încheieturile degetelor, dându-şi seama că tentativa de scăpare eşuase.

Barca de lucru rămasă fără pilot se izbi de iaht, lovind-o la tribord, chiar în faţa pupei. Prova ascuţită şi grea a bărcii sfărâmă cu uşurinţă învelişul din fibră de sticlă al iahtului, proiectându-i partea opusă în stâlpii cheiului. Sunetul metalului zdrobit umplu aerul când trenul de rulare de la tribord fu distrus, stâlcind conductele hidraulice şi cele de benzină, precum şi mecanismele aflate la turaţie maximă. Inerţia acumulată împinse pupa iahtului spre chei, unde elicea care se învârtea în stânga fu desprinsă de un stâlp. Iahtul făcu un salt puternic în faţă ca o ultimă încercare, eliberându-se şi de chei, şi de barcă înainte ca motoarele să se oprească, plutind fără ţintă către mal.

Pitt nu se obosi să mai privească impactul, ci înotă sub apă, ieşind doar pentru câte o clipă să tragă aer în piept. Se forţă până simţi că-l dor plămânii, iar numărătoarea mişcărilor arăta că se apropia de locul unde desprinsese *Glonţul* de barcă. Ieşind la suprafaţă, privi spre chei în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Succesul atacului era evident. Vedea iahtul plutind neputincios spre mal în vreme ce barca, al cărei motor încă bârâia la turaţie mare, se izbea

întruna de chei, iar prova stâlcită se scufunda tot mai mult în apă. O mulţime de oameni alergau spre chei, privind scena şi strigând panicaţi. Pitt nu se putu abţine şi zâmbi atunci când auzi o voce de femeie strigând în mijlocul agitaţiei.

În siguranţă pentru moment, se întoarse şi înotă în largul golfului, scrutând suprafaţa apei. Făcu o estimare rapidă a distanţei de la mal, ca să se convingă de faptul că se afla în locul potrivit, apoi cercetă apele din jurul lui. În orice direcţie privea, nu vedea decât valuri mici clipocind şi se simţi deodată foarte singur.

Pentru a doua oară în aceeaşi seară, *Glonţul* dispăruse fără el.

40

Rod Zeibig făcu o grimasă când auzi prima dată bubuitul armelor de foc. Orice speranţă de evadare pe ascuns părea să dispară odată cu clinchetul metalic al cartuşelor care cădeau pe cheiul de lemn. Îl îngrijora şi mai tare siguranţa lui Pitt şi a lui Giordino, care erau, în mod evident, ţinta atacului.

Zeibig se miră să audă atacul continuând fără întrerupere câteva minute. Curiozitatea îi învinse până la urmă teama, aşa că se aplecă peste marginea cheiului şi se uită pe lângă stiva de canistre de combustibil. Aproape de capătul opus al docului, distingea forma iahtului şi câţiva bărbaţi care strigau pe mal. Pe chei, văzu nişte docheri care se chinuiau agitaţi cu parâmele de prindere.

Zeibig se piti la loc în ascunzătoare când începură din nou focurile de armă. Câteva secunde mai târziu, focul încetă, apoi o izbitură zgomotoasă zdruncină cheiul, făcând canistrele din jurul lui să se clatine. În urma impactului se auziră alte strigăte, însă focurile de armă nu mai începură.

O bănuială dezolantă îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Pitt şi Giordino muriseră într-un ultim act de răzvrătire.

Privind în gol spre golf şi gândindu-se la propria soartă, observă drept în faţă o tulburare subită în apă. O strălucire verde şi abia vizibilă apăru din adânc, devenind tot mai strălucitoare. Zeibig privea fără să-şi creadă ochilor cum capacul transparent al *Glonţului* apăru la suprafaţă chiar în faţa lui. La panoul de comandă se vedea silueta voinică a lui Al Giordino, cu un trabuc neaprins atârnându-i între buze.

Arheologul nu aştepta o invitaţie oficială de a urca la bord, ci coborî în grabă în apă pe un stâlp acoperit de midii înainte ca submersibilul să termine de urcat la suprafaţă. Înotând spre pupa, Zeibig se urcă pe una din încăperile exterioare pentru balast, apoi se târî spre trapa din spate. Giordino deschise imediat trapa şi îl îndemnă pe Zeibig să intre, închizând-o repede după el.

— Doamne, ce mă bucur să te văd! spuse Zeibig, strecurându-se pe locul copilotului şi încercând să nu picure apă pe dispozitivele electrice.

— Nu prea aveam chef să înot singur până acasă, răspunse Giordino, grăbindu-se să umple compartimentele pentru balast şi să scufunde ambarcaţiunea cât mai repede posibil. Întinzând gâtul, se uită la chei, în jurul canistrelor de combustibil, să vadă dacă îi observase cineva.

— Nimeni nu s-a obosit să stea în capătul ăsta de chei, raportă Zeibig, privind cum se ridica nivelul apei peste vârful capacului acrilic. Se întoarse apoi spre Giordino cu vocea tremurând:

— Am auzit o bubuitură puternică, pe urmă s-au oprit împuşcăturile. Dirk?

Giordino încuviinţă.

— A furat barca de lucru care a remorcat *Glonţul* pe cealaltă parte a cheiului. M-a eliberat, pe urmă a pornit spre iahtul ancorat.

— Cred că i-a ieşit manevra, răspunse Zeibig pe un ton sumbru.

Uitându-se la indicatorul de adâncime care arăta nivelul de patru metri şi jumătate, Giordino opri pompele de balast şi se îndepărtă uşor de chei. Inversând mişcarea, se înclină spre golf, apoi îi aruncă lui Zeibig o privire încurajatoare.

— Din câte îl ştiu pe Dirk, nu cred că s-a dus cu barca până la capăt. De fapt, pun pariu pe salariul pe o lună că fix în clipa ăsta înoată în mijlocul golfului.

Ochii lui Zeibig se luminară instantaneu.

— Dar cum o să-l găsim?

Giordino bătu afectuos cu palma pe consola pilotului.

— O să avem încredere în ochii pătrunzători ai *Glonţului*, spuse el.

Cu propriii ochi fixaţi pe ecranul de navigare, Giordino îndrumă submersibilul de-a lungul unei traseu sinuos pe care-l programase, către locul unde Pitt îl dezlegase de barca de lucru. Estimarea făcută de sistem nu avea să-l ducă în exact aceeaşi poziţie aşa cum ar fi făcut GPS-ul, dar avea să fie foarte aproape.

Giordino urmă traseul la o adâncime de nouă metri, ridicându-se treptat la numai trei metri pe măsură ce se apropia de punctul de plecare. Apoi eliberă uşor comanda de propulsie, până ajunseră într-o poziţie de staţionare.

— Suntem în afara câmpului vizual al asasinilor? întrebă Zeibig.

Giordino clătină din cap.

— Am avut noroc că nu ne-a nimerit vreun glonţ mai devreme. Erau toţi preocupaţi să oprească barca. Nu cred că vreau să le ofer a doua şansă.

Întinse mâna şi apăsă câteva butoane de pe monitorul aflat deasupra capului.

— Să sperăm că şeful nu a rămas prea aproape de mal.

Pe monitor apăru o imagine neclară pe care se vedeau semnalele sonarului de pe submersibil. Giordino crescu frecvenţa sistemului, ceea ce produse o imagine mai detaliată, reducând totodată raza scanării. Studiau amândoi ecranul cu atenţie, văzând doar nişte umbre răzleţe. Giordino apăsă uşor elicea laterală, rotind încet

submersibilul în direcţia acelor de ceasornic. Imaginea nu se schimbă prea mult, în timp ce senzorul scana centrul golfului. Apoi Giordino observă o mică pată în partea de sus a ecranului.

— E ceva mic la vreo treizeci de metri de noi, zise el.

— E Dirk? întrebă Zeibig.

— Dacă nu o fi un delfin, un caiac sau unul dintre milioanele de resturi plutitoare, răspunse el.

Ajustă elicele şi ghidă submersibilul spre ţintă, privind-o crescând în dimensiuni pe măsură ce se apropiau. Când umbra începu să iasă de pe ecranul sonarului, Giordino înţelese că erau direct sub ţintă.

— E momentul să aruncăm o privire, zise el, apoi goli încet compartimentele de balast.

Pitt plutea pe spate, păstrându-şi energia după ce înotase ca să se distanţeze de barcă şi călcase apa câteva minute, când simţi o mică agitaţie în apa de sub el. Se întoarse şi văzu luminile slabe ale *Glonţului* ridicându-se la numai câţiva metri de el. Înotă mai aproape, aşezându-se direct deasupra capacului acrilic când acesta ieşi la suprafaţă. Giordino opri repede ascensiunea, permiţând *Glonţului* să iasă numai cu câţiva centimetri deasupra apei.

Pitt se întinse pe capac, desfăcând braţele ca să se ţină. Dedesubt, îl văzu pe Giordino ridicând ochii spre el cu un zâmbet uşurat, întrebându-l apoi prin semne dacă era în regulă. Pitt uni degetul mare şi arătătorul şi le lipi de capac, apoi arătă spre centrul golfului. Giordino încuviinţă şi-i făcu semn să se ţină bine.

Cuprinzând capacul cu mâinile şi picioarele, Pitt se ţinu de submersibilul care începu să se deplaseze. Giordino porni elicele încet până ajunseră să se mişte cu o viteză de numai câteva noduri. Pitt simţea că face schi nautic pe burtă. Valurile mici îl loveau peste faţă şi trebuia să ţină gâtul ridicat spre cer la interval de câteva secunde ca să respire aer curat. Când luminile docului rămaseră în spate la o distanţă sigură, Pitt ciocăni cât putu de tare în capac. Înaintarea se opri imediat şi după câteva secunde

submersibilul se ridică de tot la suprafaţă în mijlocul bulelor de aer.

Pitt alunecă de pe capac pe cadrul *Glonţului*, apoi păşi pe trapa din spate. Ezită o clipă, uitându-se pentru ultima dată spre mal. În depărtare, desluşi barca de lângă chei scufundându-se cu prova înainte. În apropiere, nişte bărbaţi într-o barcă Zodiac încercau să prindă cu o parâmă de la chei iahtul înainte ca acesta să naufragieze. Cu o uşoară senzaţie de uşurare, Pitt văzu că vânarea submersibilului nu era pe lista de priorităţi a celor de mal. Atunci trapa se deschise lângă el şi Giordino îl întâmpină înăuntru.

— Mersi că te-ai întors după mine, zise Pitt cu un zâmbet pieziş.

— Regele Al nu lasă niciun om în urmă, pufni Giordino. Să înţeleg că le-ai dat de lucru gazdelor noastre de pe mal?

— Le-am zgâriat destul de tare iahtul, ceea ce cred că o să-i scoată din joc deocamdată, răspunse el. Cu toate astea, nu văd de ce-am mai rămâne pe aici dacă tot l-ai recuperat pe bunul doctor Zeibig.

Îl urmă pe Giordino spre scaunele de pilotaj şi scufundară repede vasul. Se furişară în tăcere afară din golf la o adâncime sigură, ridicându-se din nou când erau deja la jumătate de milă de ţărm. Giordino reconfigură traseul *Glonţului* pentru înaintare la suprafaţă şi, spre uimirea lui Zeibig, goneau pe marea neagră cu o viteză de peste treizeci de noduri.

O transmisie rapidă prin radio către *Aegean Explorer* confirmă că nava se afla în capătul de sud-est al insulei Gökçeada. Treizeci de minute mai târziu, luminile navei de cercetare apărură la orizont. Apropiindu-se, Pitt şi Giordino văzură că o altă navă, mai mare, se afla în partea opusă a lui *Explorer.* Giordino încetini uşor *Glonţul* când se apropiară, mergând pe lângă tribordul vasului NUMA şi macaraua suspendată. Pitt recunoscu al doilea vas ca fiind o fregată a Pazei de Coastă din Turcia, care se oprise la mică distanţă de babordul navei *Explorer.*

— Se pare că în sfârşit a apărut şi cavaleria, zise Pitt.

— O să le arăt drumul cu bucurie băieţilor cu pălării negre, răspunse Zeibig.

Doi scafandri într-un Zodiac apărură şi legară *Glonţul* cu un cablu de ridicare, apoi submersibilul lucios fu ridicat la bord. Rudi Gunn era pe puntea de la pupa şi-i ajută să asigure submersibilul înainte de a merge la trapa din spate. Figura lui posomorâtă se lumină când îl văzu pe Zeibig ieşind înaintea lui Pitt şi a lui Giordino.

— Rod, eşti în regulă? întrebă el, ajutându-l pe arheolog să păşească pe punte.

— Da, datorită lui Dirk şi lui Al. Dar mi-ar prinde bine puţin ajutor să scap de astea, adăugă el, ridicând încheieturile încătuşate.

— Atelierul mecanic de la bord ar trebui să le rezolve, răspunse Gunn. Al are poziţia iahtului şi a echipajului, spuse Pitt. O mică bază de operaţiuni aflată pe coastă. Putem să transmitem coordonatele Pazei de Coastă din Turcia sau să mergem acolo cu ei pe *Explorer.*

— Mă tem că asta nu o să se întâmple, răspunse Gunn, clătinând din cap. Ni s-a ordonat să plecăm la Canakkale, un oraş portuar din Strâmtoarea Dardanele, de îndată ce sunteţi în siguranţă la bord.

Făcu semn spre fregata care se apropiase după apariţia submersibilului. Pitt privi într-acolo şi observă pentru prima dată un şir de marinari înarmaţi aliniaţi în dreptul balustradei fregatei, cu armele îndreptate spre nava de cercetare a organizaţiei NUMA.

— Ce-i cu postura asta ameninţătoare? întrebă el. Ne-au ucis doi membri ai echipajului şi altul a fost răpit. Nu aţi comunicat prin radio cu Paza de Coastă mai devreme?

— Ba da, răspunse Gunn ţâfnos. Dar nu de asta sunt aici. Se pare că altcineva i-a chemat mai înainte.

— Şi atunci, ce e cu armele astea?

— Pentru că, spuse Gunn cu ochii roşii de mânie, suntem arestaţi deoarece am prădat o resursă culturală scufundată.

41

Înserarea se lăsase în estul Mediteranei, desenând cerul în nuanţe de roz pal în timp ce *Steaua Otomană* intra în Portul Beirut, la nord de capitala Libanului. Fregata veche făcuse o călătorie rapidă pe Egee, ajungând în oraşul portuar în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Ocolind un terminal nou şi modern pentru portcontainere, ambarcaţiunea o luă spre vest prin complexul portuar, apropiindu-se uşor şi andocând lângă un chei mai vechi pentru diverse încărcături.

În ciuda orei târzii, mulţi dintre docherii locali se opriră şi se uitară cum acosta fregata, zâmbind la vederea priveliştii ciudate de pe punte. Aşezat cu atenţie lângă bocaportul din faţă şi odihnindu-se pe un cadru de lemn construit în grabă, se afla iahtul italian avariat. Doi muncitori în salopete erau ocupaţi cu tăierea şi cârpirea spărturii mari din carenă, provocată de barca de lucru ce se scufundase între timp.

Maria stătea tăcută într-o parte a punţii, privind în linişte cum căpitanul se ocupa de mica paradă de reprezentanţi ai portului, ai vămii şi ataşaţi comerciali care urcau la bord în căutare de acte şi bani. Nu interveni decât atunci când distribuitorul local de textile se plânse de marfa puţină.

— Am fost forţaţi să urgentăm plecarea, zise ea fără menajamente. Veţi primi diferenţa la următorul transport.

Distribuitorul intimidat dădu din cap şi plecă repede, nevrând să intre în dispută cu femeia focoasă care deţinea vasul.

Macaralele din şantierul naval fură puse repede în mişcare şi în curând containerele metalice pline cu textile şi produse turceşti erau descărcate de pe navă. Maria rămase în poziţia ei pe punte, privind activitatea cu o figură dezinteresată. Se ridică şi îşi îndreptă spatele doar când văzu o Toyota rablagită apropiindu-se şi parcând lângă rampa de încărcare. Se întoarse către unul dintre ienicerii pe care fratele ei îi trimisese să o însoţească în călătorie.

— Pe doc a oprit un bărbat cu care trebuie să mă întâlnesc. Te rog să-l percheziţionezi cu atenţie, apoi condu-l în cabina mea, ordonă ea.

Ienicerul încuviinţă, apoi coborî repede de pe punte. Rămase uşor surprins să vadă că şoferul camionetei era un arab îmbrăcat în haine ponosite de ţăran şi că purta un *keffiyeh* zdrenţăros înfăşurat pe cap. Însă ochii lui negri străluceau cu intensitate, distrăgând atenţia de la cicatricea lungă de pe obrazul drept pe care o căpătase într-o bătaie cu cuţite în adolescenţă. Bodyguardul îl percheziţionă, apoi îl conduse la bord, însoţindu-l în cabina mare şi elegant amenajată a Mariei.

Turcoaica îl măsură repede din priviri şi-i oferi un loc, apoi îl trimise pe ienicer din cabină.

— Mulţumesc că ai venit să te întâlneşti cu mine, Zakkar. Dacă acesta e, într-adevăr, numele tău, adăugă ea.

Arabul zâmbi şters.

— Poţi să-mi spui Zakkar. Sau în orice alt fel, dacă aşa doreşti.

— Talentul tău te recomandă.

— Poate de aceea sunt atât de puţini care îşi permit să mă angajeze, răspunse el, scoţându-şi turbanul murdar şi aruncându-l pe un scaun alăturat. Văzând că avea părul tuns în stil occidental, Maria înţelese că ţinuta neglijentă era doar o deghizare. „Dacă se bărbierea şi-şi punea un costum, putea trece cu uşurinţă drept un om de afaceri de succes”, se gândi ea, neştiind că el aşa şi făcea de multe ori.

— Ai avansul? întrebă el.

Maria se ridică şi scoase un săculeţ de piele dintr-un sertar.

— Douăzeci şi cinci la sută din total, cum ne-am înţeles. Plata se face în euro. Restul va fi depus într-un cont bancar din Liban, conform instrucţiunilor tale.

Se apropie de Zakkar, dar ţinu săculeţul în mână.

— Siguranţa acestei operaţiuni trebuie să fie incontestabilă, zise ea. Nu trebuie să fie implicată nicio

persoană în care nu se poate avea încredere deplină.

— Azi nu aş fi în viaţă dacă aş pune altfel de condiţii, răspunse el cu răceală. Arătă către săculeţ. Oamenii sunt gata să moară pentru preţul corect.

— Nu va fi necesar, spuse ea, întinzându-i săculeţul.

În timp ce el se uita înăuntru să verifice conţinutul, Maria se apropie de birou şi scoase câteva hărţi rulate.

— Cunoşti Ierusalimul? întrebă ea, întinzând hărţile pe o măsuţă de cafea.

— Lucrez o mare parte din timp în Israel. În Ierusalim trebuie să transport explozibilul?

— Da. Douăzeci şi cinci de kilograme de HMX.

Zakkar ridică din sprâncene când auzi de explozibilul plastic.

— Impresionant, murmură el.

— Voi avea nevoie de ajutor ca să amplasez explozibilul, spuse ea. S-ar putea să fie nevoie să facem nişte săpături.

— Desigur. Nu e o problemă.

Ea desfăcu prima hartă, o hartă veche în turcă denumită „Căi Nautice Subterane în Ierusalimul Antic”. Aşezând-o deoparte, îi arătă o fotografie mărită prin satelit a Oraşului Vechi din Ierusalim, împrejmuit de ziduri. Trasă cu degetul latura estică a zidului, către dealurile de dincolo de acesta, care cobora spre Valea Chedron. Degetul i se opri deasupra unui cimitir musulman mare, aşezat în vârf de deal, ale cărui pietre albe de mormânt erau vizibile în fotografie.

— Ne întâlnim aici, la cimitir, la unsprezece seara fix, peste două nopţi, zise ea.

Zakkar studie fotografia, luând aminte la străduţele din apropiere care se suprapuneau în imagine. După ce le memoră, se uită la Maria cu o expresie curioasă.

— Ne întâlnim aici? întrebă el.

— Da. Nava va pleca de aici la Haifa. Făcu o pauză, apoi adăugă ferm: Eu voi conduce operaţiunea.

Arabul pufni aproape dispreţuitor la ideea că o femeie l-ar putea conduce într-o misiune, însă se gândi la răsplata frumoasă pe care avea să o primească pentru această

insultă.

— Voi fi acolo cu explozibilul, promise el.

Ea se duse spre pat şi scoase de dedesubt două lăzi de lemn grele. Acestea aveau mânere de metal prinse în fiecare capăt şi pe ele erau marcate cuvintele „Provizii medicale” în ebraică.

— Aici e HMX-ul. O să-i pun pe paznicii mei să-l transporte pe doc.

Se apropie de mercenarul arab şi-l privi direct în ochi.

— Încă un lucru. Nu vreau ca laşitatea să umbrească obiectivul.

Zakkar zâmbi.

— Câtă vreme e în Israel, nu mă interesează ce sau pe cine distrugi.

Se întoarse şi deschise uşa.

— Ne revedem în Ierusalim. Allah fie cu tine!

— Şi cu tine! murmură Maria, însă arabul ieşise deja pe coridor, urmat îndeaproape de ienicer.

După ce explozibilul fu transportat în camioneta arabului, Maria se aşeză şi studie încă o dată fotografia din Ierusalim. De la cimitirul străvechi, se uită la ţinta strălucitoare aflată pe deal.

„O să zguduim lumea de data asta”, se gândi ea înainte de a pune fotografia şi hărţile înapoi sub cheie în dulap.

42

Rudi Gunn se plimba pe punte ca o pisică agitată. Deşi umflătura de la cap dispăruse de mult, încă avea la tâmplă o vânătaie. După ce făcea câţiva paşi, se oprea şi privea docul degradat din Çanakkale, căutând semne de eliberare. Nevăzând vreunul, clătina din cap şi relua plimbarea.

— E o nebunie. Suntem în a treia zi de sechestru. Când o să ne dea drumul?

Pitt ridică privirea de la masa cu hărţi, unde studia harta coastei turce alături de căpitanul Kenfield.

— Consulatul nostru din Istanbul m-a asigurat că eliberarea este iminentă. Ne-au promis că actele necesare fac rondul prin birocraţia locală chiar în clipa asta.

— Toată situaţia asta e scandaloasă, se lamentă Gunn. Suntem sechestraţi în timp ce ucigaşii lui Tang şi Iverson sunt lăsaţi să scape.

Pitt nu-l putea contrazice, dar îi înţelegea dilema. Cu mult înainte ca *Aegean Explorer* să contacteze Paza de Coastă din Turcia, autoritatea maritimă fusese alertată cu două apeluri anterioare prin radio. Primul anunţase că vasul NUMA conducea o operaţiune ilegală de recuperare a unei epave turceşti istorice protejate de Ministerul Culturii. Al doilea apel raporta moartea a doi scafandri în operaţiunea de recuperare. Turcii refuzaseră să identifice sursa apelurilor, dar acţionaseră imediat, înainte de cererea făcută de *Aegean Explorer.*

Odată ce nava NUMA fu escortată în oraşul portuar Çanakkale şi pusă sub sechestru, cazul fu predat poliţiei locale, creând şi mai multă confuzie. Pitt îl sună imediat pe doctorul Ruppé la Istanbul, ca să demonstreze că prezenţa lor la faţa locului avea aprobare, apoi o apelă pe Loren, soţia lui. Aceasta începu imediat să hărţuiască Departamentul de Stat ca să urgenteze eliberarea lor după ce poliţia cercetă nava şi, negăsind niciun artefact, înţelese cu greu că arestarea era nefondată.

Rob Zeibig băgă capul pe uşă şi întrerupse atmosfera de exasperare:

— Aveţi un minut?

— Sigur, răspunse Gunn. Suntem ocupaţi doar să ne smulgem părul de pe cap fir cu fir.

Zeibig intră cu un dosar la subraţ şi merse la masa cu hărţi.

— Poate asta o să vă înveselească. Am nişte informaţii despre monolitul tău de piatră.

— Se pare că nu mai e al meu, spuse Gunn gânditor.

— Ai reuşit să-ţi aminteşti inscripţia în latină? întrebă Pitt, dându-se la o parte ca să-i lase pe Gunn şi pe Zeibig să se aşeze.

— Da. De fapt, am notat-o imediat după ce ne-am întors pe navă, dar am lăsat-o deoparte cu toată agitaţia asta. În sfârşit, am examinat-o azi-dimineaţă şi am făcut o traducere oficială.

— Spune-mi că e piatra de mormânt a lui Alexandru cel Mare! zise Gunn cu pasiune.

— Mă tem că ar fi ceva greşit din două puncte de vedere. Lespedea de piatră nu e *efectiv* un monument funerar, ci unul comemorativ. Şi nu se menţionează nicăieri numele lui Alexandru.

Deschise dosarul şi scoase o pagină scrisă de mână în latină, pe care făcuse câteva însemnări după ce văzuse monolitul. Pe următoarea pagină era traducerea scrisă la calculator, pe care i-o înmână lui Gunn. Mai întâi o citi în gând, apoi cu glas tare:

În amintirea centurionului Plautius.
Scholae Palatinae şi protector credincios al Elenei.
Mort în acest loc în lupta de pe mare.
Credinţă. Onoare. Fidelitate.

CORNICULAR TRAIANUS

— Centurionul Plautius, repetă Gunn. Comemorează un soldat roman?

— Da, răspunse Zeibig, ceea ce arată că, într-adevăr, coroana lui Al e de origine romană, un cadou de la împăratul Constantin.

— Un *Scholae Palatinae* credincios Elenei, zise Pitt. *Scholae Palatinae* erau forţa de securitate de elită a ultimilor împăraţi romani, din câte îmi amintesc, asemănători Gărzilor Pretoriene. Numele Elena trebuie să se refere la Elena Augustus.

— Aşa e, încuviinţă Zeibig. Mama lui Constantin I, care a

domnit la începutul secolului al IV-lea. Elena a trăit între 248 şi 330 d.H., aşa că lespedea şi coroana datează probabil din perioada aceea.

— Ai idee cine e Traianus? întrebă Gunn.

— Un *cornicular* era un ofiţer militar, de obicei pe o poziţie de secund. Am căutat în câteva baze de date romane numele Traianus, dar nu am găsit nimic.

— Cred că acesta rămâne marele mister: de unde provin coroana şi monolitul şi de ce se aflau pe epava otomană?

Privi dincolo de Zeibig, însufleţindu-se când văzu doi bărbaţi în uniforme albastre care veneau pe chei către navă.

— Măi, măi, poliţaii locali s-au întors, zise el. Sper că au cu ei hârtiile noastre de eliberare.

Căpitanul Kenfield îi întâmpină pe ofiţeri pe doc şi-i conduse la bord, unde Pitt şi Gunn li se alăturară în careu.

— Avem aici eliberarea din sechestru, spuse ofiţerul mai în vârstă într-o engleză curată.

Era un bărbat cu faţa rotundă, urechi clăpăuge şi o mustaţă neagră şi groasă.

— Guvernul dumneavoastră a fost foarte convingător, adăugă el cu un zâmbet vag. Sunteţi liberi să plecaţi.

— În ce stadiu e ancheta în cazul membrilor echipajului meu care au fost ucişi? întrebă Kenfield.

— Am redeschis cazul ca o posibilă crimă. În prezent însă nu avem suspecţi.

— Şi iahtul acela, *Sultana*? întrebă Pitt.

— Da, am văzut cum barca aceea aproape l-a sfârtecat pe Dirk, insistă Gunn.

— Am reuşit să descoperim proprietarul vasului, care ne-a informat că probabil v-aţi înşelat, răspunse ofiţerul. *Sultana* se află într-o croaziera pe coasta libaneză. Am primit fotografii prin e-mail azi-dimineaţă cu vasul andocat în Portul Beirut.

— *Sultana* a fost grav avariat, zise Pitt. E imposibil să fi ajuns în Liban.

Asistentul ofiţerului deschise o servietă şi scoase câteva

fotografii printate pe care i le întinse lui Pitt. Fotografiile arătau imagini cu prova şi babordul iahtului albastru ancorat într-un spaţiu prăfuit. Pitt observă însă că niciuna dintre fotografii nu arăta partea de tribord, unde izbise el iahtul. Ultima imagine era un prim-plan cu un cotidian libanez cu data curentă, având iahtul în fundal. Gunn se aplecă spre Pitt ca să studieze imaginile.

— Cu siguranţă e vorba de aceeaşi barcă, zise el nemulţumit. Putu doar să dea din cap când Pitt îi arătă o poză cu un colac de salvare pe care scria numele iahtului. Pitt dădu pur şi simplu din cap, negăsind vreo dovadă că imaginile erau trucate.

— Asta nu schimbă faptul că unul dintre oamenii noştri de ştiinţă a fost răpit şi dus pe coastă în instalaţia iahtului, zise Pitt.

— Da, departamentul nostru l-a contactat pe şeful poliţiei locale la Kirte, care a trimis un om să investigheze instalaţia portuară pe care aţi descris-o. Se întoarse şi dădu din cap spre asistentul său, care scoase un pachet gros din servietă şi i-o întinse supervizorului.

— Puteţi avea o copie a raportului întocmit la Kirte. Mi-am permis să îl traduc în engleză pentru dumneavoastră, spuse poliţistul, dându-i-l lui Pitt şi scuzându-se din priviri. Anchetatorul a raportat nu doar că navele descrise nu erau în port, ci şi faptul că nu era nicio navă acolo.

— În mod cert, şi-au acoperit repede urmele, remarcă Gunn.

— Registrele instalaţiei portuare indică prezenţa unui cargobot mare asemănător cu cel pe care l-aţi descris şi care a fost în port mai devreme în ziua respectivă; făcea un transport de textile. Cu toate acestea, registrul arată că vasul a plecat din port cu cel puţin opt ore înainte de presupusa dumneavoastră sosire acolo.

Poliţistul îl privi compătimitor pe Pitt.

— Îmi pare rău că nu putem face mare lucru deocamdată în lipsa altor probe, adăugă el.

— Îmi dau seama că a devenit un incident destul de

neclar, spuse Pitt, stăpânindu-şi frustrarea. Dar mă întreb dacă-mi puteţi spune cine deţine instalaţia portuară de lângă Kirte?

— E o companie privată numită Anatolia Exports. Datele lor de contact se află în raport. Se uită la Pitt cu o privire gânditoare. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunţaţi!

— Vă mulţumim pentru ajutor! răspunse scurt Pitt.

În timp ce poliţiştii coborau de pe navă, Gunn clătină din cap.

— Incredibil. Două crime şi o răpire şi nimeni nu e de vină, cu excepţia noastră.

— E, într-adevăr, un tratament cam aspru, spuse căpitanul Kenfield.

— Numai fiindcă totul e în defavoarea noastră, zise Pitt. Se pare că Anatolia Exports a mituit poliţia din Kirte. Cred că poliţistul local a recunoscut asta.

— Bănuiesc că întreaga situaţie a fost destul de jenantă pentru ei, aşa că probabil încearcă să salveze aparenţele, spuse Kenfield.

— Ar trebui mai degrabă să-şi facă treaba, protestă Gunn.

— Aş fi zis că o să sară în sus după ce le-ai spus că ai văzut-o pe femeia de la jaful de la Topkapi, îi spuse Kenfield lui Pitt.

Pitt clătină din cap.

— Nu le-am spus nimic despre ea.

— De ce nu?! întrebă Gunn mirat.

— N-am vrut să pun nava şi mai mult în pericol cât suntem în apele teritoriale turceşti. Am văzut cu ochii noştri de ce sunt în stare, oricine ar fi „ei”. În plus, am avut o bănuială că n-am ajunge nicăieri cu poliţia locală.

— Probabil ai dreptate aici, zise Kenfield.

— Dar pur şi simplu nu-i putem lăsa să scape, se împotrivi Gunn.

— Nu, încuviinţă Pitt cu o mişcare hotărâtă din cap. Şi nu o să-i lăsăm.

***

Parâmele fuseseră aruncate şi *Aegean Explorer* se îndepărta de doc, când un taxi galben vechi apăru duruind. Maşina ruginită se opri brusc pe malul apei, portiera din spate se deschise şi o femeie înaltă şi zveltă sări afară.

Pitt stătea pe punte, când o văzu pe fiica lui alergând pe doc.

— E Summer, strigă el la căpitan. Opriţi vasul!

Pitt coborî pe puntea principală, ferindu-se când un sac mare de călătorie zbură prin aer şi ateriză la picioarele lui. O secundă mai târziu, două mâini subţiri apărură pe balustrada laterală, urmate de un smoc de păr roşu. Summer trecu pe cealaltă parte a balustradei, aterizând în picioare pe puntea din faţă. Pitt se apropie cu sacul în mână şi o strânse în braţe.

— Să ştii că ne întorceam să te luăm, zise el râzând.

Dându-şi seama că nava pornise înapoi şi revenea spre doc.

Summer îl privi sfioasă pe tatăl ei.

— Îmi pare rău, zise ea, trăgându-şi încă sufletul. Când am apelat nava din Londra, Rudi mi-a spus că probabil o să mai staţi aici o zi sau două. Dar, când taxiul s-a apropiat de doc, v-am văzut plecând şi am intrat în panică. Chiar nu voiam să pierd vaporul.

Pitt se întoarse şi făcu semn spre punte, arătând că era în regulă plece. Apoi o conduse relaxat pe Summer în cabina ei.

— Nu mă aşteptam să te văd decât peste câteva zile, spuse el.

— Am luat un avion din Londra mai devreme şi m-am gândit că ar fi mai uşor să vă prind aici, în Çanakkale, dacă vin din Istanbul. Faţa ei deveni serioasă când spuse: Am auzit de epava ta... şi ce s-a întâmplat cu Tang şi Iverson.

— Am avut porţia noastră de necazuri şi emoţii, răspunse el când intrară în cabină şi îi puse sacul pe pat. Hai să luăm o cafea în careu şi o să-ţi povestesc tot.

— Mi-ar plăcea, tată. Pe urmă pot să-ţi povestesc şi eu

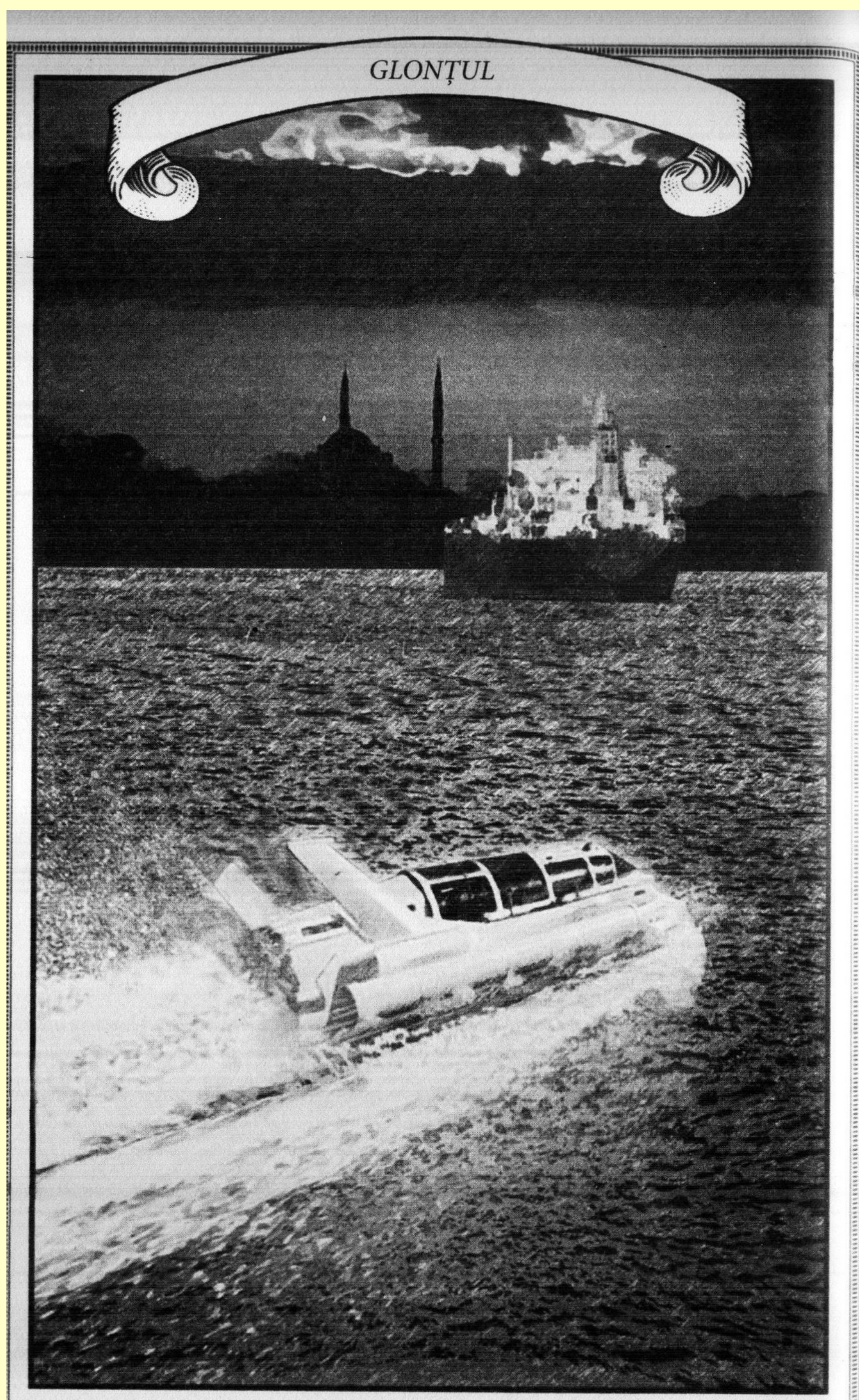
ce-am făcut în Anglia.

— Vrei să spui că şi tu ai un mister? întrebă el zâmbind. Summer îi aruncă o privire serioasă şi răspunse:

— Unul mai mare decât ţi-ai putea imagina.

PARTEA A III-A

UMBRA SEMILUNII

GLONȚUL

43

— Sophie, cred că am ceva fierbinte pentru tine.

Sam Levine aproape se împiedică dând buzna în biroul directoarei Departamentului de Antichităţi. Tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui se vindecaseră în mare parte după incidentul din Cezareea, dar încă avea o cicatrice mare pe obraz în urma confruntării cu hoţii arabi. Sophie stătea la birou, studiind raportul poliţiei din Tel Aviv despre jefuirea unui mormânt, însă ridică ochii curioasă.

— Ok, te ascult.

— Unul dintre informatorii noştri din reţea, un băiat arab pe nume Tyron, spune că e posibil să aibă loc o excavare în seara asta în cimitirul musulman de la Chedron.

— Chedron? E chiar dincolo de zidul Oraşului Vechi. Cineva devine de-a dreptul îndrăzneţ.

— Dacă o fi adevărat. Tyron a mai făcut greşeli în privinţa ponturilor date.

— Cine se presupune că face săpăturile?

— Nu am scos decât un nume de la el, un hoţ mărunt pe nume Hassan Akais, răspunse Sam, aşezându-se pe un scaun din faţa biroului lui Sophie.

— Nu-mi sună cunoscut, răspunse Sophie după ce se gândi la nume. Ar trebui să-l ştiu?

— L-am săltat acum câţiva ani în timpul unui raid în Jaffa. Nu am avut destule dovezi să-l punem sub acuzare, aşa că a fost eliberat. Pare să fi stat cuminte de atunci. Îl plăteşte pe informatorul nostru ca să pască oile şi se pare că băiatul l-a auzit vorbind despre o operaţiune în seara asta.

— Pare să fie ceva mărunt.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Sam, întinzându-i lui Sophie o hârtie printată. I-am verificat numele în sistem şi,

ce să vezi, Mossadul îl suspectează că ar avea legături cu contrabandiştii.

Sophie se aplecă în faţă şi citi hârtia cu vădit interes.

— Legăturile lui par cel puţin insuficiente, adăugă Sam, dar m-am gândit că poate vrei să ştii.

Sophie dădu din cap aprobator când termină de citit raportul, însă nu i-l înapoie lui Sam.

— Aş vrea să vorbesc cu acest Hassan, răspunse ea în cele din urmă pe un ton calm.

— Suntem cam puţini pentru o operaţiune în seara asta. Lou şi restul găştii sunt în Haifa până mâine, iar Robert e acasă, bolnav de gripă.

— Atunci o să fim doar tu şi eu, Sammy. Ai vreo obiecţie?

Sam clătină din cap.

— Dacă tipul ăsta a avut ceva de-a face cu Cezareea, atunci şi eu vreau să pun mâna pe el.

Îşi făcură planul pentru întâlnirea de seară, apoi Sam se ridică şi ieşi din birou. Sophie reîncepuse să citească raportul poliţiei când simţi deodată că o priveşte cineva. Ridică ochii şi observă uimită că era Dirk care stătea în cadrul uşii, ţinând în mână un buchet mare de liliac.

— Iertaţi-mă, îl caut pe pistolarul-şef de pe aici, zise el cu un zâmbet strălucitor.

Sophie aproape că sări de pe scaun.

— Dirk, nu credeam că eşti liber până săptămâna viitoare, spuse ea, ţopăind spre el şi sărutându-l pe obraz.

— Universitatea a suspendat excavarea din Cezareea în sezonul ăsta, aşa că mi-am terminat treaba deocamdată, spuse el, punând florile pe birou. Apoi o strânse tare în braţe şi o sărută. Mi-a fost dor de tine, şopti el.

Sophie simţi că se îmbujorează, apoi îşi aminti că uşa de la biroul ei era deschisă.

— Pot să iau o scurtă pauză, se fâstâci ea. Mergem să luăm prânzul?

De îndată ce el încuviinţă, îl îndepărtă de ochii curioşi din birou şi îl conduse într-o curte din apropiere.

— Ştiu un loc frumos pentru un picnic în Oraşul Vechi.

Putem lua ceva de mâncare de pe drum, sugeră ea.

— Sună perfect, zise el. Nu prea am văzut Ierusalimul. O plimbare pe străzi e mereu cel mai bun mod de a surprinde esenţa unui oraş interesant.

Sophie îl luă de mână şi-l conduse dincolo de terenurile îngrijite ale Muzeului Rockefeller. La mică distanţă era Poarta lui Irod, una dintre cele câteva intrări în Oraşul Vechi din Ierusalim. Având o suprafaţă de aproape trei kilometri pătraţi, Oraşul Vechi este inima religioasă a Ierusalimului, unde se află punctele istorice de reper, precum Biserica Sfântului Mormânt, Zidul Plângerii şi Cupola Stâncii. Un zid impozant de piatră, construit de turcii otomani în urmă cu peste patru sute de ani, împrejmuieşte întreg perimetrul secţiunii istorice.

Intrând pe poartă în Cartierul Musulman, Dirk admiră frumuseţea străveche a calcarului ce părea să formeze baza fiecărui monument, magazin şi reşedinţă din oraş, indiferent cât de vechi sau dărăpănat era. Însă se amuză mai mult privind oamenii care circulau pe aleile şi străzile înguste. Văzând un evreu armean care aştepta la o trecere de pietoni lângă un etiopian cu veşmânt alb şi un palestinian cu *keffiyeh*, înţelese că se afla într-un loc unic pe pământ.

Sophie îl conduse pe o alee întunecoasă şi prăfuită care ducea la piaţa aglomerată în aer liber numită *souk* în arabă. Navigă ca o cunoscătoare printre grupurile de vânzători, oprindu-se să cumpere falafel, prăjituri dulci şi o pungă de fructe de la diverşi vânzători ambulanţi.

— Ai spus că vrei să simţi aromele locale, iată-le! îl tachină Sophie, punându-l pe Dirk să care prânzul organizat ad-hoc.

Îl mai conduse pe câteva străzi, apoi intră pe domeniul Bisericii Sfânta Ana. O clădire graţioasă de piatră, construită de cruciaţi în inima Cartierului Musulman, reprezenta una dintre cele mai stranii juxtapuneri din oraşul antic.

— O evreică drăguţă mă duce într-o biserică creştină?

întrebă Dirk chicotind.

— De fapt, mergem pe terenul din spatele bisericii. Un loc pe care m-am gândit că un explorator subacvatic s-ar bucura să-l viziteze. În plus, îi făcu ea cu ochiul, e un loc superb pentru un picnic.

Intrară pe proprietate şi se îndreptară spre spatele terenului, unde găsiră o zonă deschisă, umbrită de sicomori bătrâni. O potecă ducea pe distanţă scurtă spre o spărtură apărată de un gard ce cobora ca un puţ de mină deschis. Rămăşiţele zidurilor de cărămidă, ale coloanelor de piatră şi ale arcadelor străvechi se întrezăreau la baza uscată a cavităţii.

— Aici a fost iniţial Scăldătoarea Vitezda, zise Sophie în timp ce priveau în adâncimile acum prăfuite. A fost la început un bazin pentru Primul şi al Doilea Templu, apoi, mai târziu, s-au construit băile. Desigur, a devenit mai cunoscut drept loc de vindecare după ce s-a scris că Iisus a lecuit un invalid aici. Mă tem că nu a mai rămas prea multă apă.

— Poate e mai bine aşa, răspunse Dirk. Altfel, s-ar îngrămădi aici turişti cu sutele să încerce să facă o baie.

Găsiră o bancă izolată sub un sicomor înalt, se aşezară şi începură să mănânce, pasându-şi unul altuia delicatesele.

— Spune-mi, ce mai face doctorul Haasis? întrebă ea.

— De fapt, foarte bine. Tocmai l-am vizitat azi-dimineaţă înainte de a veni la Ierusalim. Se odihneşte acasă, dar e nerăbdător să se întoarcă la lucru. Rana de la picior nu a fost gravă până la urmă, aşa că ar trebui să scape de cârje într-o săptămână sau două.

— Bietul om! Îmi pare rău pentru el.

— Mi-a spus că-i pare rău de tine. Cred că are impresia că e vina lui că agenţii tăi au fost puşi într-o situaţie atât de periculoasă.

Sophie scutură din cap.

— E ridicol. Nu avea de unde să ştie că un grup de terorişti înarmaţi avea să atace, aşa cum nu ştiam nici noi.

— E un om cu suflet generos, spuse Dirk, gustând o

smochină proaspătă din punga cu fructe. Apropo, Agenţia Israeliană de Securitate m-a interogat destul de bine în ultimele zile. Sper că poţi să-mi spui că sunteţi pe cale să-i prindeţi pe băieţii răi.

— Shin Bet, cum sunt cunoscuţi, au preluat conducerea anchetei, dar mă tem că firul dovezilor s-a rupt deja. Camionul atacatorilor s-a dovedit a fi furat. A fost găsit scufundat în mare lângă Nahariyya. Shin Bet cred că hoţii au fugit probabil în Liban la scurt timp după ce au plecat din Cezareea. Se spune că ar fi asociaţi cu o operaţiune de contrabandă care are legături cunoscute cu Hezbollah. Mă tem că ne va fi foarte greu să-i identificăm, darămite să-i prindem.

— Ai idee pentru cine lucrau?

— Nu prea. Am pus destul de multe întrebări şi am câteva bănuieli, dar nicio dovadă concretă. Eu şi Sam facem tot ce putem, zise ea, cu vocea stinsă, în timp ce gândurile i se îndreptau către agentul decedat, Holder.

Dirk se întinse şi o luă de mână, strângând-o cu putere într-a lui.

— N-am crezut niciodată că o să am de-a face cu aşa ceva, continuă ea cu ochii înlăcrimaţi.

Se uită în ochii lui Dirk şi-i strânse mâna.

— Mă bucur foarte mult că eşti aici, spuse ea, apoi se aplecă spre el şi-l sărută.

Rămaseră o vreme îmbrăţişaţi, iar Sophie se simţi din nou în siguranţă în braţele lui Dirk. Privind scăldătoarea goală a Vitezdei, îşi regăsi în cele din urmă voinţa de a-şi face meseria. Respirând adânc, zâmbi cu ochii umezi.

— Simţi parfumul de iasomie în aer? întrebă ea. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul. Îmi aminteşte de vremea când eram copil şi toate zilele erau pline de fericire.

— Vor fi din nou, promise Dirk.

— Trebuie să mă întorc, şopti ea într-un târziu, deşi îl ţinea încă în braţe pe Dirk.

— Eu o să te aştept, răspunse el.

Deodată, ea îşi aminti de operaţiunea plănuită cu Sam în

seara aceea.

— Putem lua cina, dar mă tem că trebuie să muncesc în seara asta. O misiune de supraveghere. Am primit un pont despre un hoţ de artefacte care ar putea avea legături cu contrabandiştii libanezi.

— Pot să vin şi eu?

Sophie vru să dea din cap că nu, apoi se înduplecă:

— Suntem cam puţini la număr. Doar eu şi Sam, aşa că ne-ar prinde bine puţin ajutor. Dar fără eroisme, de data asta.

— O să fiu martorul tăcut. Promit, zise el zâmbind.

Se ridicară împreună şi priviră pentru ultima dată bazinele secate. Sophie avu o ezitare subită de a pleca, deşi nu înţelegea de ce. În cele din urmă, îi dădu mâna lui Dirk şi-l lăsă să o conducă departe de bazine, luptându-se cu iureşul emoţiilor din sufletul ei.

44

Steaua Otomană se furişă încet în portul israelian din Haifa, fregata veche fiind staţionată într-un spaţiu din capătul liniştit al terminalului de vest. Neavând decât o cantitate mică de textile la bord, echipajul turcesc ar fi putut goli cala navei în câteva ore. Dar aveau ordine stricte să amâne descărcatul pentru ca activitatea să nu se încheie decât seara târziu.

Prezentând la vama din port două paşapoarte false, Maria şi unul dintre ieniceri închiriară o maşină şi ieşiră din Haifa. Dându-se drept un cuplu căsătorit venit în vacanţă, puteau călători prin aproape toată ţara fără a stârni prea multe întrebări. Însă pe drumul înapoi spre Ierusalim nu-şi asumară niciun risc. Maria conduse pe o rută ocolitoare ca să evite Malul de Vest şi să nu treacă prin alte puncte de control, unde s-ar fi descoperit că în geanta de sub scaunul

ei erau o armă, bani şi o pereche de ochelari cu infraroşu.

Maria ştia foarte bine că încercarea de a transporta explozibilul HMX în şi prin ţară era cu totul altceva. Zakkar şi asociaţii lui dintre contrabandişti puteau să-şi asume riscul, preţul fiind unul binemeritat. Contrabandistul arab îi explicase cu grijă Mariei că explozibilul avea să fie transportat cu camionul, apoi pe jos, chiar lipit de burţile unei turme de oi la un moment dat, ca să ajungă la destinaţie fără să fie depistat de forţele de securitate din Israel.

Dar asta era doar jumătate din sarcină. Turcoaica avea şi alte probleme importante de rezolvat în persoană. Cu ajutorul unei hărţi pentru turişti, intrară pe străzile aglomerate din Ierusalim, trecând pe lângă Oraşul Vechi şi îndreptându-se spre unul dintre cartierele mai noi din vest. Găsind Hotelul Waldorf Astoria, deschis recent, parcară maşina lângă trotuar şi merseră pe următoarea stradă spre sud. Înghesuită în mijlocul unui şir de magazine şic pentru turişti, aflară o ceainărie micuţă cu un şirag de mărgele la ferestre şi intrară.

La o masă din colţul localului slab luminat, Maria observă un bărbat cu barbă care se ridică în picioare şi îi zâmbi, dezvăluind un dinte din faţă placat cu aur. Maria se apropie de el împreună cu ienicerul.

— Al-Khatib? întrebă ea.

— La dispoziţia dumitale! răspunse palestinianul, înclinându-se uşor spre ea. Nu doriţi să luaţi loc?

Maria încuviinţă şi luă loc la masă alături de ienicer. Al-Khatib se aşeză faţă în faţă cu ei şi turnă fiecăruia o ceaşcă de ceai. Maria observă că avea pielea bronzată şi mâinile bătătorite ale unui prădător vechi de artefacte, ceea ce şi era, de fapt.

— Bine aţi venit la Ierusalim, spuse el în chip de toast.

— Mulţumim! răspunse Maria, aruncând o privire prin încăpere ca să se asigure că nu era pe nicăieri vreun curios.

— Ai îndeplinit sarcina pentru care ai fost angajat? întrebă ea cu voce joasă.

— Da, cu uşurinţă, răspunse palestinianul, zâmbind din nou. Apeductul era exact acolo unde ai spus că va fi. E o validare istorică uimitoare. Pot să întreb de unde ai obţinut datele de cercetare?

Acum era rândul Mariei să zâmbească.

— După cum ştii, zidul actual din jurul Oraşului Vechi a fost construit de Suleiman Magnificul la începutul anilor 1500. Inginerii săi au însemnat traseul în detaliu, incluzând locurile unde sunt obstacole. Hărţile, pe care noi le-am procurat din Turcia, sunt pline de apeducte abandonate şi alte locuri construite în Epoca lui Irod şi care, de atunci, s-au pierdut sau au rămas ascunse.

— Minunată descoperire, una pe care mi-ar plăcea să o examinez cândva, spuse Al-Khatib entuziasmat.

— Mă tem că nu am adus documentele cu mine în excursia asta, minţi ea. Familia mea are o colecţie impresionantă de artefacte otomane, iar hărţile au făcut parte dintr-o achiziţie mai mare.

Nu-i spuse şi că toate fuseseră furate dintr-un muzeu din Ankara.

— Mă gândesc că documentele istorice au valoare mare. Pot să întreb care e scopul excavării?

Maria ignoră întrebarea lui.

— Ai reuşit să extinzi deschizătura din jurul apeductului? întrebă la rândul ei.

— Da, am făcut aşa cum ai cerut. Am lărgit în linişte deschizătura, apoi am săpat cam un metru sau doi în coasta dealului. Intrarea este perfect ascunsă de un desiş.

— Excelent, răspunse Maria, apoi întinse mâna spre rucsac şi scoase un plic plin de bancnote israeliene. Al-Khatib făcu ochii mari când ea împinse plicul gros pe masă. E şi un bonus acolo pentru promptitudine, zise ea.

— Sunt foarte recunoscător, mărturisi palestinianul, îndesând repede plicul în buzunar.

Maria termină ceaşca de ceai, apoi spuse:

— Acum ne vei conduce la locul cu pricina.

Al-Khatib se uită uimit la ceas.

— Se întunecă în curând, dar urmează o noapte cu lună.

Apoi văzu privirea rece şi hotărâtă a Mariei şi dădu repede înapoi.

— Desigur, dacă asta doreşti, se bâlbâi el. Aveţi maşină?

Plăti nota, după care cei trei traversară strada spre maşina închiriată. Urmând îndrumările lui Al-Khatib, Maria ocoli partea de sud a Oraşului Vechi, apoi o luă spre nord prin Valea Chedron. Palestinianul o aduse la marginea unui vechi cimitir musulman, unde Maria ascunse automobilul în spatele unui depozit de piatră din apropiere care părea că stă să cadă.

Umbrele lor dispărură, sub lumina amurgului, în timp ce ienicerul scoase un târnăcop şi o geantă cu lanterne electrice din portbagaj. El şi Maria îl urmară pe palestinian şi săriră un zid jos de piatră, mergând apoi prin cimitirul prăfuit. Locul era aproape pustiu la ora aceea târzie, dar grupul rămase în partea vestică mai izolată, departe de moscheea din mijloc şi drumul lăturalnic dinspre est. Ienicerul făcea tot posibilul să ascundă târnăcopul, pitind capătul ascuţit sub braţ în timp ce mergea.

Spre est se înălţa Muntele Măslinilor, dominat de un mare cimitir evreiesc şi câteva grădini şi biserici. Spre est se ridica pe coasta dealului zidul înalt de piatră ce înconjura Oraşul Vechi. Dincolo de zid se afla Muntele Templului, ocupat acum de al-Haram ash-Sharif sau Sanctuarul Nobil. În centrul pământului sfânt se afla Cupola Stâncii, o construcţie înaltă care adăpostea locul unde Avraam se pregătise să-şi sacrifice fiul. În tradiţia islamică, stânca aceea reprezenta şi punctul de plecare în călătoria lui Mahomed spre cer în timpul Drumului Nocturn, marcat prin urmele paşilor săi în piatră. Maria distingea vârful marelui dom aurit al templului musulman, construcţia înaltă părând de culoarea siropului de arţar în lumina tot mai slabă.

Al-Khatib ajunse la mormântul simplu al unui musulman numit Emir, care murise în secolul al XVI-lea, apoi o luă la stânga. Ajungând în capătul unui şir neregulat de morminte, începu să urce dealul stâncos care se înălţa

brusc spre Oraşul Vechi. Maria căută o lanternă în rucsac, dar o lăsă stinsă, împiedicându-se de pietre şi arbuşti, până când ajunseră la un platou nivelat unde Al-Khatib încetini pasul.

— Suntem aproape, şopti el.

Aprinse şi el lanterna de buzunar şi-i conduse în sus pe deal, oprindu-se în cele din urmă lângă două tufe de vegetaţie deşertică. Gâfâind, Maria văzu că ambele plante erau, de fapt, moarte, rădăcinile fiind înfipte în mici movile de pietre. În spatele tufelor uscate se afla o grămadă ordonată de pietre de calcar.

— E aici, în spate, zise Al-Khatib, făcând semn cu lanterna spre plante. Se întoarse şi se uită neliniştit în toate părţile pe deal ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

— Mai trec patrule de siguranţă din când în când, îi avertiză el.

Maria scoase o pereche de ochelari cu infraroşu şi verifică împrejurimile cu atenţie. Sunetele oraşului aflat în apropiere răsunau în vale şi sute de luminiţe străluceau pe dealurile din jur. Dar cimitirul de jos era pustiu.

— Nu e nimeni prin preajmă, confirmă ea.

Al-Khatib dădu aprobator din cap, apoi se aşeză în genunchi şi începu să dea pietrele deoparte. Când apăru mica deschizătură, Maria îi ordonă ienicerului să-l ajute. Împreună, cei doi bărbaţi descoperiră intrarea ascunsă, dezvăluind un pasaj îngust de aproape un metru şi jumătate în înălţime. După ce îndepărtă toate obstacolele, palestinianul se ridică şi se odihni.

— De fapt, apeductul era destul de mic, îi spuse el Mariei, descriind cu mâinile un cerc cu diametru mic. A fost nevoie de multe săpături ca să-l mărim.

Maria îl privi fără milă, gândindu-se la povestea construcţiei iniţiale. Ea ştia că deschizătura apeductului descoperit pe deal era doar o evacuare ce făcea parte dintr-o lucrare de inginerie mult mai elaborată. Cu aproape două mii de ani înainte, inginerii romani aflaţi sub stăpânirea lui Irod construiseră o serie de apeducte de pe

dealurile îndepărtate din Hebron, care aduceau apă proaspătă în oraş şi în fortăreaţa Antonia, construită pe locul Muntelui Templului. Apeductele erau toate construite cu mâinile goale de muncitori mult mai voinici decât palestinianul durduliu din faţa ei, se gândea Maria.

Îndreptă lanterna spre gura pasajului şi o aprinse. Lumina dezvălui un tunel îngust care înainta un metru şi jumătate în coasta dealului. În spate văzu mica deschizătură a apeductului la nivelul podelei, care se adâncea în peretele de pământ. Tunelul era frumos săpat şi Maria observă că Al-Khatib excavase cu ceva îndemânare.

— Ai făcut treabă bună, îi spuse ea, stingând lumina. Apoi luă târnăcopul de la ienicer şi i-l întinse palestinianului. Trebuie să mai sapi cam un metru, ceru ea.

Vânătorul de artefacte, bine plătit, dădu bucuros din cap, sperând să primească încă un bonus şi curios totodată în privinţa sarcinii de lucru. Luând o lanternă de la ienicer, se înghesui spre capătul tunelului şi începu să sape în peretele stâncos. Ienicerul se duse în spatele lui şi, cu mâinile înmănuşate, începu să dea la o parte pământul desprins şi resturile ce se adunau la picioarele lui Al-Khatib.

În timp ce Maria stătea de pază la intrare, Al-Khatib lucra constant, lovind cu târnăcopul timp de aproape douăzeci de minute neîntrerupt şi scobind pământul câţiva metri. Suflând din greu, dădu o lovitură puternică în peretele dealului, simţind o uşurinţă ciudată în mânerul târnăcopului. Trăgându-l înapoi, îşi dădu seama că făcuse o gaură în spaţiul deschis din spatele peretelui de pământ. Uimit, palestinianul se opri şi ridică lanterna. Nu vedea prin orificiul micuţ decât o mare de întuneric, însă se miră de aerul răcoros care venea dintr-acolo.

Cu un val proaspăt de energie, atacă din nou obstacolul, mărind repede gaura la înălţimea unui om. Dând resturile deoparte, înaintă cu lanterna prin deschizătură, dând peste o cavernă mare cu tavan înalt.

— Lăudat fie Allah! exclamă el, aruncând târnăcopul şi uitându-se la pereţii îndepărtaţi.

Aceştia sclipeau într-un alb de alabastru din cauza lanternei electrice, arătând şiruri egale de urme de daltă. Ochiul de expert al lui Al-Khatib recunoscu piatra ca fiind calcar, arătându-le locurile unde bucăţi mari de piatră fuseseră tăiate şi scoase cu mâna.

— O carieră, ca Peştera lui Zedekiah, spuse el când Maria şi ienicerul intrară cu alte lanterne.

— Da, răspunse Maria. Numai că aceasta a dispărut din istorie când s-a construit Al Doilea Templu.

Sub zidurile Oraşului Vechi, la mai puţin de doi kilometri distanţă, se afla altă peşteră mare, săpată de sclavii care dăltuiseră calcarul pentru numeroasele proiecte inginereşti ale lui Irod cel Mare. Numele îi venea de la ultimul rege din Iuda, Zedekiah, care se spune că ar fi folosit-o ca ascunzătoare pentru a scăpa de armatele lui Nabucodonosor.

Cu ajutorul celorlalte lumini, cei trei văzură că spaţiul se despărţea în mai multe pasaje, întinzându-se ca degetele unei mâini în întuneric. Al-Khatib se uită la tunelul principal mare, care se întindea direct spre est cât vedeai cu ochii.

— Cred că ăsta se duce tocmai sub Haram ash-Sharif, zise el neliniştit.

Maria dădu aprobator din cap.

— Şi Cupola Stâncii? întrebă el, cu vocea vizibil tensionată.

— Însăşi piatra sfântă a Domului e situată pe o temelie de piatră, însă tunelul principal se află cu adevărat sub clădire. Alt tunel se apropie de Moscheea al-Aqsa, pe lângă alte locuri din zonă. Cel puţin aşa s-a dovedit până acum, dacă hărţile lui Suleiman sunt corecte.

Faţa palestinianului deveni palidă şi entuziasmul său iniţial se schimbă în agitaţie.

— Nu vreau să calc pe sub locul pietrei sfinte, spuse el solemn.

— Nu va fi nevoie, răspunse Maria. Misiunea ta s-a încheiat.

În timp ce vorbea, băgă mâna în rucsac şi scoase un

pistol Beretta pe care-l îndreptă spre palestinianul speriat.

Spre deosebire de fratele ei, Maria nu simţea nicio emoţie când lua viaţa cuiva. De fapt, nu simţea absolut nimic. Comiterea unei crime era echivalentul emoţional al schimbării şosetelor sau servirii unui castron de supă. Erau la poluri opuse pe scara sociopaţilor, produşi ai unei copilării abuzive şi omogenităţii genetice, însă amândoi deveniseră nişte ucigaşi fără scrupule.

Pistolul păcăni de două ori, trimiţând două gloanţe în pieptul lui Al-Khatib, ecoul împuşcăturilor reverberând puternic prin încăpere. Vânătorul de relicve căzu în genunchi, cu o expresie derutată pe faţă preţ de-o clipă, după care se prăbuşi mort. Maria se duse calmă spre el şi scoase plicul cu bancnote din buzunarul acestuia, punându-l în rucsac. Apoi se uită la ceas.

— Avem mai puţin de-o oră până urmează să fie livrat explozibilul, îi spuse ea ienicerului. Hai să verificăm cariera şi să alegem locurile!

Păşind peste trupul mortului, îi luă lanterna, apoi se îndepărtă în întuneric.

45

Era aproape ora zece când Sophie ajunse într-o parcare mică dincolo de zidul de nord-est al Oraşului Vechi şi opri în spatele unui magazin de haine. Vizavi, la poalele unui mic deal, se afla capătul nordic al cimitirului musulman, care se întindea la sud peste o vâlcea lată ce făcea parte din Valea Chedron. Oprind motorul, se întoarse spre Dirk, care o privea de pe locul pasagerului.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă ea. Majoritatea operaţiunilor nocturne se dovedesc un exerciţiu plictisitor de zădărnicie.

Dirk zâmbi şi clătină din cap.

— Nu sunt eu omul care să rateze ocazia să facă o plimbare la lumina lunii cu o fată frumoasă.

Sophie îşi înăbuşi râsul.

— Eşti singurul pe care-l cunosc care ar găsi ceva romantic la o urmărire.

Însă trebuia să admită că avea sentimente asemănătoare. Se bucuraseră de o cină intimă la o cafenea armeană retrasă dincolo de Poarta Jaffa şi, pe măsură ce treceau orele, simţise tot mai mult dorinţa covârşitoare de a anula operaţiunea de supraveghere şi de a-l invita în apartamentul ei. Renunţase la idee, ştiind că posibilitatea de a obţine informaţii despre ucigaşii agentului Holder era mult prea importantă.

— Nu-i stă în fire lui Sam să întârzie, zise ea, uitându-se la ceas şi privind apoi pe fereastra maşinii.

După un minut, telefonul începu să vibreze şi ea răspunse, purtând o conversaţie animată în ebraică.

— Era Sam, zise ea după ce închise. A fost într-un accident de maşina.

— E în regulă?

— Da. Se pare că o dubă cu pelerini creştini a ratat o întoarcere şi l-a lovit. E în regulă, dar maşina e distrusă. Crede că o parte dintre turiştii în vârstă s-au rănit, aşa că va dura ceva să rezolve. Nu crede că ajunge aici în următoarea oră.

— Atunci cred că ar fi bine să începem fără el, răspunse Dirk, deschizând portiera şi coborând din maşină. Sophie îl urmă, deschizând portbagajul şi scoţând o pereche de ochelari cu infraroşu pe care îi agăţă de gât. Apoi se aplecă şi deschise o servietă mare de piele, culcată pe o parte în portbagaj. Înăuntru era o carabină de asalt Tavor TAR-21 produsă de guvern. Sophie introduse un tub plin de cartuşe şi pregăti primul foc, după care puse arma pe umăr.

— Văd că de data asta te-ai înarmat ca pentru urşi, remarcă Dirk.

— După Cezareea, o să fiu mereu înarmată, spuse ea cu vocea plină de hotărâre.

— De ce nu-i laşi pe Shin Bet să se ocupe de supraveghere dacă bănuieşti că sunt implicaţi contrabandiştii libanezi?

— M-am gândit la asta, răspunse ea, dar pontul a fost destul de vag. Mai mult ca sigur, avem de-a face cu nişte lepădături de adolescenţi care vânează oale şi care, probabil, nici nu o să apară.

— Ar fi în regulă pentru mine, zise Dirk, făcându-i cu ochiul şi luând-o de mână.

Traversară strada şi merseră de-a lungul rambleului care ducea în cimitir. Sophie se opri şi verifică zona cu binoclul.

— Trebuie să ajungem mai jos, zise ea încet.

Coborâră panta încă zece metri, oprindu-se la o moviliţă care oferea o privelişte neîngrădită aproape a întregului cimitir. În jurul lor, pietrele netede de morminte musulmane sclipeau albe sub lumina lunii ca un şir de dinţi împrăştiaţi pe o pătură de culoarea nisipului. Sophie se aşeză pe o lespede de piatră şi se uită cu atenţie la terenul de jos cu ochelarii cu infraroşu. Observă câţiva copii care jucau un joc târziu de fotbal de cealaltă parte a Zidului de Vest, însă cimitirul în sine părea părăsit. Se uita înspre est când simţi trupul lui Dirk aşezându-se lângă ea şi braţele care o cuprinseră de talie. Lăsă încet binoclul jos.

— Îmi distragi atenţia de la muncă, protestă ea vag, apoi puse mâna pe ceafa lui şi-l sărută cu pasiune.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva minute, până când un sunet înfundat le întrerupse momentul de intimitate. Sophie se uită repede la poala dealului.

— Trei bărbaţi cu rucsacuri mari, şopti ea. Doi dintre ei par să aibă lopeţi sau pot fi şi arme, nu-mi dau seama.

Puse binoclul jos şi ridică ochii spre deal.

— Avem nevoie de Sam, spuse ea nemulţumită.

— Mai are jumătate de oră până ajunge, zise Dirk, uitându-se la ceas.

Sunetul paşilor celor trei se auzea mai tare pe măsură ce se apropiau de centrul cimitirului. Sophie scoase pistolul Glock din suport şi i-l întinse lui Dirk.

— O să facem noi arestarea, şopti ea. Apoi sun la poliţia din Ierusalim să vină să-i ia.

Dirk încuviinţă şi luă pistolul, verificând dacă era încărcat. Se furişară din locul unde se aflau, coborând încetişor dealul. Se ascundeau pe după pietrele de mormânt mai mari care îi duceau treptat spre dreapta. Apropiindu-se de un mormânt ridicat care oferea adăpost, merseră în partea din spate, apoi se aşezară în genunchi şi aşteptară.

Minutele treceau greu pe când cei trei presupuşi jefuitori de morminte se apropiau. Sophie fixă încet lanterna pe ţeava carabinei Tavor, apoi o ţinu nemişcată când bărbaţii trecură pe lângă ei la câţiva metri. Dădu din cap spre Dirk, apoi sări brusc în picioare. Făcu un salt în spatele acestora, porni lanterna şi strigă în arabă:

— Opriţi-vă! Mâinile sus!

Cei trei se întoarseră şi încremeniră în mijlocul ambuscadei neaşteptate, mijind ochii când Sophie îndreptă raza de lumină spre faţă lor. Doi dintre ei, fiecare cu un AK-74 întors spre pământ, se uitară la ea ameninţător. Unul era scund, îmbrăcat cu haine ponosite, cu ochi cu pleoape căzute, pe care Sophie îl recunoscu drept Hassan Akais, pentru care primise pontul. Al doilea era la fel de murdar, ieşind în evidenţă prin nasul foarte coroiat. Însă al treilea fu cel care o făcu pe Sophie să se înfioare. Fiind, evident, liderul celorlalţi doi, privi calm la ea cu ochi scrutători care dansau deasupra unei cicatrici adânci pe obrazul drept. Era aceeaşi faţă care o privise aşa în Cezareea, conducând atacul în care murise detectivul Holder.

Lui Sophie începură să-i tremure mâinile când îl recunoscu, făcând raza de lumină să pâlpâie pe faţa teroristului. Simţindu-i ezitarea, Akais întoarse repede şi în tăcere arma către Sophie. Când degetul lui apăsă trăgaciul, o împuşcătură puternică răsună prin cimitir. O pată roşie apăru pe încheietura pistolarului când un glonţ de 9 mm îi străpunse antebraţul.

Bărbatul se strâmbă de durere, eliberând trăgaciul şi apucându-se cu mâna liberă de braţul însângerat. Se uită

năuc la Sophie, apoi îl remarcă pe Dirk care stătea la câţiva paşi în dreptul ei cu pistolul automat în mâna întinsă.

— Aruncaţi armele, altfel data viitoare ţintesc mai sus! ordonă Dirk.

Celălalt arab, care purta o barbă lungă şi încâlcită, aruncă imediat arma AK-74, însă bărbatul rănit nu se mişcă. Se uita la Dirk cu o privire plină de ură. Deodată, faţa lui se îmblânzi şi îşi arătă dinţii într-un zâmbet sfidător, privind peste umărul lui Dirk.

— Mă tem că voi sunteţi cei care o să arunce armele, spuse o voce dură de femeie din întuneric. Ridicaţi mâinile în aer, să le văd.

Dirk se întoarse către voce şi văzu o femeie cu părul scurt care stătea exact în spatele lui Sophie, cu un pistol îndreptat spre capul ei. Observă că purta haine de stradă închise la culoare, dar avea şi ea ochelari cu infraroşu pe cap. Dirk simţi prezenţa altei persoane şi întinse puţin gâtul, distingând umbra unui bărbat în întuneric, cu arma îndreptată spre capul lui.

Sophie îl privi jenată şi puse arma pe jos. Neavând încotro, Dirk îi zâmbi inocent turcoaicei, pe urmă aruncă pistolul pe un mormânt de lângă el.

46

Dirk şi Sophie fură forţaţi sub ameninţarea armei să urce dealul şi să intre în pasajul îngust. Ca şi teroriştii arabi care veneau în urma lor, se mirau de priveliştea carierei uriaşe care-i aştepta de cealaltă parte, luminată acum de strălucirea palidă a câtorva lanterne. Sophie vizitase Peştera lui Zedekiah de câteva ori şi rămase uimită să descopere încă o carieră la fel de mare sub Muntele Templului. Uimirea se transformă în teamă când văzu trupul însângerat al lui Al-Khatib întins cu faţa în jos lângă o

lanternă. Teama îi spori şi mai mult văzându-l pe liderul teroriştilor arabi.

— Cel înalt... el a condus atacul din Cezareea, îi şopti ea lui Dirk.

Acesta dădu din cap, înţelegând deja că gruparea bine înarmată căuta ceva mult mai important decât nişte morminte. Ienicerul îi împinse spre o lespede joasă de piatră unde se aşezară, cu armele îndreptate spre ei, aproape de palestinianul mort. Maria îi ignoră şi adună rucsacurile grele de la cei trei arabi.

— Asta e toată cantitatea? îl întrebă ea pe Zakkar.

— Da, toate cele douăzeci şi cinci de kilograme sunt acolo, cu fitiluri şi detonatoare, răspunse arabul. Se uită spre tavan. Ai de gând să arunci în aer Cupola Stâncii?

Maria îl privi cu răceală.

— Da, şi Moscheea al-Aqsa. Ai o problemă cu asta?

Arabul scutură din cap.

— O să stârneşti furia multora prin părţile astea. Dar poate că totul va fi spre marea glorie a lui Allah.

— Va exista o mare glorie, răspunse Maria tăios.

Îngenunche şi verifică repede explozibilul, apoi se ridică în picioare. Observând că Dirk şi Sophie îi urmăresc mişcările, se încruntă imediat.

— Aproape că ai dat misiunea în vileag, şuieră ea spre Zakkar.

Arabul dădu din cap dezaprobator.

— Sunt de la poliţia arheologică, sunt pe urmele jefuitorilor de morminte, zise el fără să spună că-i recunoscuse pe Sophie şi pe Dirk. Era o misiune de supraveghere întâmplătoare. De ce nu-i ucidem chiar acum? întrebă el, înclinând capul spre ei.

— Arheologi israelieni, zici? Maria se gândi la propriile cuvinte. Nu, nu-i ucidem. O să moară „accidental” în explozie, spuse ea cu un zâmbet viclean. O să fie ţapii ispăşitori perfecţi.

Îi făcu semn ienicerului să se apropie, apoi se întoarse din nou spre Zakkar.

— Pune-i pe oamenii tăi să stea de pază! zise ea, uitându-se la ceas. E momentul să montăm explozibilul pe care vreau să-l detonez la ora unu.

Luă o lanternă, iar ienicerul ridică două dintre rucsacuri. Zakkar vorbi cu cei doi bărbaţi, apoi luă celălalt rucsac şi o urmă pe Maria, dispărând pe unul dintre pasaje.

— Distrugerea Cupolei o să declanşeze un val oribil de vărsare de sânge, îi şopti Sophie lui Dirk.

— Tăcere! strigă arabul bărbos, îndreptând o clipă arma către Sophie.

Partenerul lui, bărbatul rănit, pe nume Akais, stătea pe o piatră în apropiere, ţinându-se de braţ. Focul de armă ratase arterele principale şi oprise scurgerea sângelui cu eşarfa *keffiyeh,* care acum era înfăşurată strâns în jurul braţului. Deşi urcase dealul cu uşurinţă şi intrase pe picioarele lui în carieră, acum începea să simtă puţin şocul din pricina pierderii de sânge. Din când în când, se uita la Dirk furios, apoi ochii îi alunecau, ca şi cum privea în depărtare.

Dirk analiza cu atenţie cariera, căutând o posibilitate de scăpare care să nu-l lase cu un glonţ în spate. Însă păreau să existe puţine opţiuni. Uitându-se câteva clipe la palestinianul mort, luă aminte la cele două lanterne rămase. Una era pe jos lângă cel decedat, care la trei metri de locul unde stătea Dirk. Bărbosul înarmat dădea încet ocol celeilalte lumini, aşezate pe o piatră în partea opusă a cavernei.

Dirk îi atrase atenţia lui Sophie şi dădu uşor din cap spre paznicul cu barbă. Apoi se şterse la gură cu dosul palmei, şoptind pe sub ea:

— Lanterna... poţi s-o stingi?

Sophie se uită la lanternă şi la paznicul de alături, apoi dădu încet din cap cu o privire hotărâtă. Privi apoi pereţii cavernei, examinând fiecare tăietură şi urmă de daltă pe care o putea distinge în lumina slabă. Pe peretele din spatele paznicului observă ceea ce căuta, un semn neregulat din care putea construi ceva.

Se uită fascinată la locul acela până când paznicul îi surprinse privirea şi se întoarse să vadă la ce se uita. Rămânând cu ochii fixaţi pe perete, se ridică încet în picioare şi făcu un pas în faţă.

— Nu te mişca! mârâi arabul, întorcându-se din nou spre ea.

Sophie încercă să-l ignore fără să ajungă să fie împuşcată.

— Cariera asta are două mii de ani, direct sub Cupola Stâncii, murmură ea. Cred că văd aici un semn al Profetului.

Paznicul se uită suspicios la ea, apoi la Dirk. Inginerul NUMA îi aruncă pe dată cea mai neştiutoare şi mai dezinteresată privire posibilă. Apucând lanterna, arabul merse încet cu spatele spre perete, ţinând puşca îndreptată spre cei doi. Ajungând unde i se indicase, se uită scurt de câteva ori la calcarul săpat. Două şanţuri paralele traversau suprafaţa acestuia la nivelul ochilor săi, iar printre crăpături se vedea o urmă ştearsă de cărbune. Pistolarul privi absent la semn, apoi se concentră pe Sophie.

— Da, acela e, zise ea, încercând să facă încă un pas în faţă. Cum pistolarul nu reacţionă, continuă să meargă spre el într-un ritm precaut.

— Dacă faci vreo şmecherie, prietenul tău moare primul, se răsti arabul cu arma încă îndreptată spre Dirk. Apoi se întoarse şi strigă la tovarăşul său: Hassan, fii atent!

Cel rănit răspunse dând lent din cap.

— Acum, arată-mi! continuă asasinul, adresându-i-se lui Sophie şi îndepărtându-se de perete.

Sophie se apropie de perete şi puse mâna pe suprafaţa de lângă tăieturi şi de lângă semn. Văzuse tăieturi asemănătoare în pereţii din Peştera lui Zedekiah şi ştia că nu erau decât însemnări preliminare pe o lespede de calcar care, dintr-un motiv necunoscut, ajunsese să nu mai fie tăiată de pietrari. Cărbunele şters era, probabil, o însemnare numerică sau un înlocuitor pentru piatra nefolosită. Însă ea se prefăcea că era mai mult de atât.

— La fel ca urma de paşi din stânca sfântă a Domului de

sus, cred că ar putea fi un semn al plecării lui Mahomed pe Drumul Nocturn, zise ea, referindu-se la vizita făcută în cer, călare pe un armăsar înaripat. Dar nu prea pot să văd din pricina luminii. Pot să împrumut lanterna?

Nici nu se uită la paznic, prefăcându-se în schimb captivată de semnul de pe perete şi întinzând mâna spre el. Acesta reacţionă instinctiv, dându-i lanterna şi îndreptând ţeava puştii în direcţia ei. Apucând lanterna, Sophie o ridică spre perete, cu ochii încă fixaţi pe semnul de cărbune.

— Uită-te aici, zise ea încet, arătând cu mâna liberă către stâncă.

Apoi lăsă uşor să-i alunece mâna spre baza lanternei, unde pipăi cu degetele după butonul de oprire. Găsindu-l cu degetul arătător, închise lanterna şi rămase nemişcată.

La lumina galbenă a lămpii îndepărtate, era încă vizibilă pentru arab. Acesta dădu să mormăie un ordin spre ea, apoi observă cu coada ochiului o mişcare bruscă.

Dirk aşteptase în tăcere acel moment. În clipa în care lanterna lui Sophie se stinse, sări de pe lespede. Ştia că aveau să-l urmeze gloanţele imediat, aşa că făcu doi paşi şi se aruncă spre lumină.

Nu fu dezamăgit. Asasinul bărbos învârti arma şi trase imediat. Însă Dirk era deja la pământ şi gloanţele îi trecură pe deasupra capului. Întinzându-se în aterizare, apucă lanterna cu o mână. Fără să se mai obosească să caute comutatorul, trânti lanterna de pământ, sfărâmând becul şi lentila de sticlă.

Caverna se scufundă în beznă, accentuată imediat de sclipirea de foc din ţeava puştii arabului. Enervat, asasinul trase câteva runde prelungite spre Dirk, ecoul acestora bubuind ca tunetul prin carieră în timp ce gloanţele ricoşau în pereţii de calcar.

Focurile de armă erau trase în direcţia unde se afla Dirk la început, însă acesta se rostogolise repede de lângă lanternă şi se mişcase ca un crab pe podea către intrarea în pasaj. După ce se târî vreo şase metri, se opri şi se răsuci în loc, pipăind podeaua cu mâinile. Focul încetă când găsi

ceea ce căuta – trupul palestinianului mort. Sau, mai bine zis, târnăcopul care se afla la picioarele lui.

O linişte stânjenitoare se aşternu în peşteră, iar mirosul de praf de puşcă se răspândi în aer. Asasinul arab, încrezător că-l omorâse pe Dirk, se întoarse şi trase în direcţia în care se aflase Sophie cu câteva clipe mai înainte. Dar la lumina făcută de ţeava puştii văzu că aceasta nu mai era acolo.

Ţinându-se cu mâna de perete ca să se ghideze, Sophie alergase rapid către şi apoi pe lângă asasin în timp ce acesta trăgea spre Dirk. Când focul încetă, se opri pe loc cu lanterna în mână, încercând să-şi facă inima să nu mai bată atât de zgomotos.

— Hassan, ai vreo lumină? strigă arabul.

Asasinul rănit îşi reveni încet în fire şi se ridică şovăind în picioare.

— Sunt aici, la intrare. Nu trage în direcţia asta, se rugă el cu o voce slăbită.

— Lumina? se răsti tovarăşul său.

— E în rucsacul meu, pe care nu pot să-l găsesc, răspunse Akais, pipăind în jurul picioarelor.

— Ceilalţi au luat rucsacurile, răspunse celălalt nervos.

Dirk profită de conversaţia care le distrăgea atenţia ca să dea lovitura decisivă. Ridicând târnăcopul peste umăr, se furişă spre intrare şi către vocea celui rănit. În starea nesigură în care era, avea să fie cel mai uşor de răpus. Cu puţin noroc, Dirk putea să schimbe târnăcopul cu puşca şi să-l împuşte pe celălalt înainte să-şi dea seama ce se întâmpla.

Când conversaţia se opri, Dirk era încă la câţiva metri de bărbatul rănit. Trebuia să lovească orbeşte, căci nu-şi permitea să-şi dezvăluie poziţia. Oprindu-se un moment, puse încet un picior în faţă, apoi se mişcă din nou. Dar chiar şi în starea slăbită în care se afla, Akais simţi prezenţa cuiva lângă el.

— Salaam? întrebă el deodată.

Dirk îşi dădu seama că vocea era aproape, de-ajuns de

aproape ca să lovească. Făcuse încă un pas uşor în faţă şi ridică târnăcopul să lovească, însă o lanternă apăru deodată din partea cealaltă a cavernei. Se întoarse şi văzu că era Maria, cu o lanternă în mână şi un pistol în cealaltă. Uitându-se la Dirk, mişcă pistolul spre stânga până când ţinti către inima lui Sophie, care stătea ghemuită lângă perete la câţiva metri distanţă.

— Aruncă târnăcopul sau ea moare acum! zise turcoaica.

Sophie îi aruncă o privire îndurerată şi el lăsă târnăcopul la pământ fără tragere de inimă. Nu-şi mai aminti decât cum se uita în ochii ei mari şi plini de teamă. Apoi Hassan îl lovi cu patul puştii în ceafa şi se prăbuşi la pământ într-o mare de întuneric.

47

Un taxi alb îmbătrânit întoarse în parcarea de pământ şi opri lângă maşina lui Sophie. Sam Levine îi plăti repede şoferului, apoi sări din maşină. Când taxiul se îndepărtă în noapte, Sam încercă să-i telefoneze lui Sophie. Nu se miră când aceasta nu răspunse, aşa că îi trimise un mesaj prin care o anunţa unde era. Cum nu primi nici acum vreun răspuns, porni spre cimitir, ştiind că ea oprea de obicei telefonul în timpul unei misiuni de recunoaştere.

Traversă strada şchiopătând uşor din pricina durerilor într-o parte şi la şold provocate de accidentul auto. În toată agitaţia, îşi lăsase echipamentul de vedere pe timp de noapte în portbagajul maşinii avariate, însă avea un pistol automat prins în suport. Presupuse că, dacă se mişca încet şi în linişte, Sophie avea să-l vadă înainte să deranjeze operaţiunea de supraveghere.

Coborând pe coasta dealului, îşi dădu seama că nu avea o problemă cu mersul încet. Se schimonosea la fiecare pas care-i săgeta dureri în picior, aşa că începu să facă paşi mai

mici, ţopăind în timp ce traversa terenul în pantă care ducea spre cimitir.

Cimitirul părea liniştit şi părăsit când trecu printre mormintele străvechi. Se oprea la intervale de câţiva metri ca să privească şi să asculte, aşteptându-se ca Sophie să apară în tăcere din întuneric şi să-l bată pe umăr. Dar ea nu apărea.

Făcând alţi câţiva paşi, se opri din nou, de data asta la auzul unui zgomot îndepărtat. Era sunetul pietrelor puse una peste alta şi venea din centrul cimitirului. Sam se apropie pe vârfuri încă puţin, oprindu-se în spatele unui zid jos de susţinere. Zgomotul încă se auzea la poalele dealului. Uitându-se cu grijă peste marginea zidului la lumina semilunii, abia reuşi să distingă câteva siluete întunecate care se foiau în jurul unui mormânt plat, lângă un stâlp scund de iluminat, din piatră, care rămăsese cu zeci de ani în urmă fără lumină.

Agentul scoase pistolul, apoi rămase în aşteptare. Trecură câteva minute în care se întrebă unde era Sophie şi de ce nu făcea arestarea. Se gândi că poate abandonase supravegherea, însă asta nu-l împiedica să-şi facă datoria.

Căţărându-se pe zid cu o grimasă, şchiopătă la vale către jefuitorii de morminte. Sunetul pietrelor încetă şi văzu o parte din siluete retrăgându-se spre capătul de sud al cimitirului. Încercă să fugă, însă durerea din articulaţii îl forţă să încetinească până târşâi picioarele. Cu o senzaţie tot mai mare de disperare, se opri şi strigă:

— Stai!

Ordinul avu efect invers. În loc să-i oprească pe intruşi, îi făcu să alerge mai repede. Sam le auzi paşii grăbiţi care alergau prin cimitir, dincolo de graniţa de sud. După câteva clipe, sunetul a două automobile care porneau motoarele tulbură noaptea, urmat de scârţâitul cauciucurilor când ambele maşini plecară în trombă.

Sam clătină capul uimit, văzând farurile din spate ce se îndepărtau. Apoi se gândi din nou la superioara lui.

— Sophie, eşti pe aici? strigă el.

Nu îi răspunse decât liniştea din cimitirul părăsit.

Îndreptându-se spre stâlpul de iluminat, păşi spre mormântul de alături şi găsi un crater săpat în grabă, ascuns într-o parte. Se miră văzând o grămadă ordonată de pietre care acopereau mormântul. Ştia că era ceva neobişnuit pentru hoţi să-şi ascundă opera. Curios, ridică de pe movilă câteva pietre. Aproape căzu pe spate când văzu mâna unui om la lumina lunii.

Continuând ceva mai ezitant, îndepărtă cu grijă alte pietre, până când descoperi trunchiul şi capul însângerat al palestinianului ucis. Privind revoltat cadavrul, Sam se întrebă în gând ce fel de hoţi bolnavi veniseră în cimitir ca să depună pe cineva acolo.

48

O lumină vagă părea să străpungă ochii lui Dirk, deşi avea pleoapele strâns închise. Durerea cumplită pe care o resimţea la cap însă nu era câtuşi de puţin vagă.

Cu un efort herculean, se forţă se ridice o pleoapă, strâmbându-se în timp ce privirea i se concentra pe o lanternă luminată la câţiva centimetri de faţa lui. Revenindu-şi cu totul în simţiri, percepu disconfortul podelei reci şi dure de calcar de sub el. Mişcă uşor braţele şi pipăi suprafaţa, căutând un punct de sprijin.

Respiră adânc şi se împinse în braţe, ridicându-şi trunchiul şi trăgând picioarele până ajunse să stea în capul oaselor. O explozie de stele se învârti prin faţa ochilor lui şi aproape leşină din nou, dar ţinu leşinul la distanţă respirând profund. După ce se odihni câteva minute ca să-i treacă ameţeala şi greaţa, observă umezeala rece din spate. Frecându-se cu palma la ceafa, simţi un nod dureros acoperit cu sânge uscat.

Rotiţele din mintea lui începură treptat să se învârtă şi

recunoscu împrejurimile. Stând singur în caverna goală, strigă imediat după Sophie cu vocea slăbită. Doar liniştea se auzi în urechile care-i vâjâiau. Apucând lanterna, se ridică în picioare cu greu, iar durerea de cap crescu alarmant în timp ce se legăna ca un om beat.

Îşi recăpătă treptat puterea şi siguranţa şi începu să caute prin cavernă, apoi se târî afară prin pasaj. Cimitirul părea întunecos şi tăcut în jurul său, aşa că intră repede înapoi în carieră.

Strigă din nou după ea, de data asta cu o voce mai fermă, ce răsună prin încăpere. Din interiorul unui tunel, i se păru că aude o plesnitură slabă în loc de răspuns. Deşi auzul lui nu era la cel mai bun nivel, sunetul, dacă era adevărat, părea să emane din tunelul mare din dreapta. Era acelaşi tunel prin care Maria şi oamenii ei intraseră cu explozibilul.

Aplecându-se uşor ca să intre în tunelul de 1,8 m, Dirk înaintă atât de repede cât îi permitea durerea de cap. Ceea ce el nu ştia era că tunelul continua încă o sută optzeci de metri în interiorul dealului, bifurcând domeniul Haram ash-Sharif aflat la câţiva metri deasupra capului. Pentru terorişti, mai importantă era apropierea acestuia de Cupola Stâncii, adăpostindu-se sub aceasta la numai câţiva metri de însăşi stânca sfântă.

Tunelul era plin de cotituri, trecând din când în când pe lângă mici încăperi unde bucăţi de calcar fuseseră îndepărtate cu grijă. Când trecu de o curbă strânsă, Dirk văzu o lumină slabă în tunel, drept în faţă. Simţind că-i stă inima, se forţă să dubleze viteza, ignorând durerea ascuţită ce-i săgeta capul cu fiecare pas îngreuiat.

Lumina îndepărtată deveni mai puternică după ce trecu în viteză printr-o încăpere mică şi dreptunghiulară, intrând apoi într-o porţiune dreaptă a tunelului. Alergând după razele de lumină care-l chemau, ieşi împleticindu-se din tunel şi ajunse într-o ultimă încăpere, rotundă ca un bol de punci. În mijloc se afla una dintre lanternele electrice. În dreapta, Dirk văzu o masă de material transparent, precum

chitul, lipit de perete, cu câteva detonatoare cu fire care atârnau din mijloc. În stânga, Sophie era întinsă pe jos, zbătându-se cu un căluş la gură şi mâinile şi picioarele legate cu chingile unui rucsac. Îi puseseră o piatră mare între genunchi, ţinând-o astfel lipită de pământ. Când îl văzu pe Dirk, groaza din ochii ei umezi dispăru imediat.

— Văd că încerci să faci un chef exploziv fără mine, zise el cu un zâmbet epuizat.

Nu-i mai dădu timp să răspundă. Scoţând bolovanul dintre picioarele ei, o ridică pe umăr, apoi luă amândouă lanternele cu mâna liberă. Regăsindu-şi puterile, se grăbi să treacă din nou prin tunel, având grijă să nu o dea cu capul de tavanul jos.

O duse aşa mai bine de jumătate din distanţa până la caverna principală înainte ca ameţeala să-i revină în forţă. Ajungând în încăperea micuţă, o aşeză încet pe jos şi-i scoase căluşul, trăgându-şi totodată sufletul.

— Arăţi îngrozitor, spuse ea. Eşti grav rănit?

— Sunt în regulă, mormăi el. Tu eşti cea care m-a îngrijorat.

— Cât e ceasul? întrebă ea în pripă.

— Unu fără cinci, răspunse Dirk, uitându-se la ceas.

— Explozibilul. Femeia a spus că e programat să detoneze la unu noaptea.

— Lasă-l să explodeze! Hai să ieşim de aici!

— Nu.

Dirk se sperie de tonul din vocea ei. Era mai degrabă un ordin decât o cerinţă.

— Dacă moscheea şi cupola sunt distruse, va fi un dezastru pentru ţara mea. Va stârni un război cum nu s-a mai văzut.

Dirk se uită în ochii ei negri şi văzu hotărâre, speranţă, iubire şi disperare. În timp ce secundele treceau, el înţelese că nu putea spera să câştige o dezbatere pe acel subiect.

— Cred că pot dezactiva detonatorul, zise el, dezlegându-i mâinile. Dar tu trebuie să ieşi de aici. Uite altă lanternă. Dezleagă-ţi picioarele şi fugi spre ieşire.

Se întoarse să o ia la fugă prin tunel, dar ea îl apucă de cămaşă şi-l trase aproape pentru un sărut scurt, dar pasional.

— Ai grijă! zise ea. Te iubesc.

Cu mintea învălmăşită, Dirk o rupse la fugă. Cuvintele ei păreau să stingă orice durere şi se trezi aproape gonind prin tunel, în câteva secunde, ajunse în ultima încăpere şi se apropie de explozibilul din plastic.

Ca inginer maritim, avea cunoştinţe rudimentare despre explozibili după ce lucrase în proiecte de recuperare unde fuseseră necesare operaţiuni de demolare. Deşi nu cunoştea explozibilii de tip HMX, tehnologia de detonare din faţa lui era un aranjament banal. Un fitil cu cronometru electronic era legat cu un fir de detonatoarele care, la rândul lor, erau înfipte în explozibil.

Se uită la ceas, era unu fără trei minute.

— Să nu explodezi mai devreme, murmură el în barbă în timp ce ţinea lumina îndreptată spre perete.

Verifică repede explozibilul, căutând alte fitiluri, fără să se gândească la faptul că tot HMX-ul din faţa lui era de ajuns ca să pună la pământ un zgârie-nori. Negăsind decât un singur fitil, îl apucă şi-l smulse din perete. Fitilul, împreună cu detonatoarele de care era legat, ieşi cu uşurinţă din HMX. Cu dispozitivul de detonare atârnându-i în mână, Dirk o luă la fugă înapoi prin tunel.

Ajunse în scurt timp în camera dreptunghiulară întunecoasă care acum era goală, bucuros să vadă că Sophie îi urmase sfatul de a fugi. Se opri o clipă şi aruncă dispozitivul în peretele îndepărtat al camerei, apoi continuă să alerge prin tunel. Cu o senzaţie de uşurare şi adrenalină care se estompează, intră în încăperea principală, simţind că durerea de cap începea iar să crească. Traversă caverna întunecată, observând pentru prima dată că trupul palestinianului nu mai era acolo.

Strecurându-se prin intrarea în tunel, întâmpină bucuros aerul curat de afară, respirând adânc de câteva ori, apoi se uită după Sophie. Nevăzând-o nici pe ea, nici lumina

lanternei, stinse o clipă lanterna lui, apoi o strigă pe nume. Nu-i răspunse nici vocea ei, nici lumina.

O teamă cumplită îl cuprinse atunci pe Dirk, ca o lovitură în stomac. Moscheea. Sophie spusese că moscheea şi cupola aveau să fie distruse. Trebuia să fie încă un set de explozibili pentru moschee, iar Sophie era înăuntru şi încerca să-l dezactiveze.

Dirk intră înapoi prin pasaj cu viteza unei săgeţi. În interiorul încăperii principale se aflau trei tuneluri mici, săpate în coasta dealului, în stânga tunelului care ducea la cupolă. Dirk alergă la intrarea fiecăruia, strigând numele lui Sophie pe coridoarele tenebroase. La intrarea în ultimul tunel, auzi un răspuns înăbuşit şi recunoscu vocea ei catifelată care-l striga de la distanţă. Dădu buzna în tunel de îndată, alergând în viteză pe coridorul săpat.

Nu făcuse decât câţiva paşi când auzi un pocnet în depărtare, ca un şir de petarde care explodau. Erau detonatoarele scoase de sub cupolă şi care acum se aprindeau inofensiv în încăperea dreptunghiulară.

Lui Dirk îi bătea inima ca un baros când îşi dădu seama că a doua ascunzătoare avea să detoneze în orice clipă.

— Sophie... fugi de acolo... acum! strigă el cu răsuflarea întretăiată.

În faţa lui în tunel, văzu o strălucire slabă şi ştiu că se apropia. Apoi auzi altă serie de pocnituri şi se aruncă la pământ cu inima strânsă.

Explozia zgudui pământul ca un cutremur, însoţită de o bubuitură asurzitoare. Câteva secunde mai târziu, forţa crescândă a gazelor traversă tunelul ca un curent furtunos, împrăştiind în faţă un nor de praf şi de pietre. Dirk simţi că trupul i se ridică de la pământ şi se izbeşte de perete, lăsându-l fără suflare. Izbit de pietre şi îngropat sub o pătură de praf înecăcios, simţi pentru a doua oară că lumea se scufundă în întuneric.

49

Sam stătea cu spatele spre coasta dealului, uitându-se la palestinianul mort, când Dirk ieşi pentru scurt timp din pasaj în căutarea lui Sophie. Auzind pe altcineva strigând numele ei, agentul de antichităţi se întoarse la timp ca să vadă lanterna lui Dirk dispărând înapoi în pasaj. Sam scoase din nou telefonul şi încercă să o sune pe Sophie, apoi o luă încetişor în sus pe deal.

Era la nici zece metri de intrarea în carieră când depozitul secret de explozibil detonă. Din poziţia în care era, se auzi mai mult o bubuitură înăbuşită, urmată de huruitul uşor de sub picioare. Câteva secunde mai târziu, un nor de fum şi praf năvăli afară din pasajul micuţ.

Se apropie de intrare şi găsi un felinar aruncat în tufişuri, apoi aşteptă ca praful să se risipească. Aprinzând felinarul, păşi cu grijă prin pasaj. Rămase mut de uimire când intră în caverna principală, şocat să vadă că exista o carieră uriaşă neînregistrată sub Cupola Stâncii.

Aerul era încă plin de fum şi praf, iar Sam duse o mânecă la nas în timp ce verifica interiorul. Vârî capul în toate cele patru tuneluri din care ieşea fum, apoi auzi deodată zgomotul pietrelor lovindu-se una de alta în interior.

Mergând încet prin tunel, observă strălucirea unei lumini în capătul coridorului. Grăbind pasul, dădu peste un morman de moloz desprins din pereţi de explozie. Păşi cu grijă printre resturi şi merse mai departe în adâncul dealului. Tunelul întunecat se îndrepta pe o porţiune de câţiva metri şi Sam văzu deodată lanterna strălucind cu putere în faţă.

De emoţie, picăturile de sudoare i se prelingeau pe faţă în timp ce înainta tuşind şi scoţând praful care îi acoperea căile respiratorii. Trecând de un bolovan crestat, ieşi împleticit din tunel şi intră într-o încăpere mare, luminată de o lanternă aşezată pe o piatră căzută. Încăperea semăna cu o carieră de pietriş subterană, cu movile de pietre

adunate pe podea. În tavan se căscase o gaură mare, neregulată, chiar deasupra grămezii mari de resturi, aceasta fiind opera exploziei. Peste tot plutea încă o ceaţă albă şi densă, împiedicând vizibilitatea în ciuda luminii.

În partea opusă a încăperii, Sam depistă o mişcare vagă.

— Sophie? strigă el, ducând neliniştit mâna la armă.

Ca o fantomă, o siluetă apăru din ceaţă. Cu o senzaţie trecătoare de uşurare, Sam îl recunoscu pe Dirk care ieşea din întuneric. Uşurarea păli când văzu că Dirk ţinea în braţe trupul inert al lui Sophie.

— E în regulă? întrebă el încet.

Sam se apropie cu teamă, remarcând că Dirk îi acoperise capul şi trunchiul cu o jachetă subţire. Atunci observă că membrele lui Sophie atârnau diforme şi acoperite cu un strat gros de sânge şi praf.

Se uită la Dirk căutând o explicaţie şi se cutremură în aceeaşi clipă. Orice speranţă legată de bunăstarea lui Sophie fu alungată îndată de aspectul zdrenţuit al lui Dirk. Acesta îl privea cu faţa lovită şi însângerată, cu ochi rătăciţi şi lipsiţi de suflet. Părea că viaţa îl părăsise, iar Sam înţelese pe loc că Sophie murise.

50

Explozia de sub Haram ash-Sharif se atenuă aproape în întregime înainte ca fumul să se disipeze măcar. Ţinta principală a Mariei fusese Cupola Stâncii şi acolo montase cea mai mare parte a explozibilului însă acesta rămăsese nedetonat, devenit inofensiv când Dirk scosese detonatoarele. Al doilea depozit, mai mic, aşezat sub Moscheea al-Aqsa, fusese cel care explodase, deşi cu

efecte minime în final.

Pământul de sub moscheea veche de opt secole se zgudui şi ferestrele zăngăniră, dar nicio minge de foc nu ieşi de sub pământ ca să o înghită. Cu câteva secunde înainte de explozie, Sophie scosese cea mai mare parte a explozibilului şi-l aruncase în tunel, încercând apoi să extragă fitilurile din restul materialului. Explozia astfel slăbită nu făcu altceva decât să fisureze fundaţia unei fântâni din spatele moscheii. Îngrijitorii palestinieni ai templului Haram nu băgară prea mult de seamă la început, crezând că explozia venise din altă parte a Ierusalimului.

În carieră, Sam Levine acţionase repede. Poliţia şi paramedicii ajunseră în scurt timp, tratându-l pe Dirk şi transportând trupul lui Sophie la morgă. Agenţii de securitate Shin Bet fură la fel de prompţi. Cariera fu cercetată în detaliu, iar restul explozibilului fu asigurat şi îndepărtat. Întregul complex fu izolat înainte ca proprietarii de la Haram ash-Sharif să-şi dea măcar seama ce se întâmplase.

Ştirea despre tentativa de atac se răspândi repede în Ierusalim, provocând rumoare. Musulmanii locali criticau atacul, iar evreii din oraş erau îngroziţi de o potenţială profanare a Cupolei Stâncii. Fiecare grupare dădea vina pe cealaltă şi furia creştea peste tot. Defensiv în mod public, deşi în particular întărea securitatea din jurul oraşului, guvernul israelian îi aduse în secret pe liderii musulmani din Ierusalim la carieră, unde se învoiră să baricadeze permanent locul împotriva intruziunilor viitoare.

Nemulţumirea pe străzi rămânea la cote înalte, însă izbucnirile erau surprinzător de puţine şi violenţa era evitată. În câteva zile, tensiunea se disipă şi nimeni nu ieşi în faţă să-şi asume responsabilitatea pentru atacuri, iar adevăraţii terorişti dispărură fără urmă.

51

Generalul Braxton citi raportul CIA fără să spună o vorbă. Doar câte un zvâcnet în mustaţa directorului Serviciului Naţional de Informaţii dezvăluia o urmă de emoţie. De cealaltă parte a biroului, ofiţerul de informaţi O'Quinn şi specialistul CIA israelian stăteau tăcuţi cu ochii în pământ. Se îndreptară repede de spate când văzură că Braxton îşi luă de pe vârful nasului perechea de ochelari de vedere ce semănau cu ai unei bunici.

— Ia să văd dacă înţeleg! zise generalul cu o voce gravă. Nişte nebuni aproape aruncă în aer jumătate din Ierusalim şi nici Mossadul, nici Shin Bet nu au habar cine a fost? Aşa e sau doar asta ne spun israelienii?

— În mod clar, israelienii nu au încredere în anchetă, răspunse angajatul CIA. Ei cred că reţeaua libaneză de contrabandă cu droguri şi arme, numită Contrabandiştii, e cel puţin în parte responsabilă. Se ştie că aceştia au legături cu Hezbollah, aşa că e posibil să ia la ochi Ierusalimul ca răzbunare pentru problemele nesfârşite pe care le are Israelul în Gaza. Americanul implicat în incident l-a identificat pe unul dintre terorişti, spunând că a luat parte la recentul incident terorist dintr-un sit arheologic în Cezareea.

— Americanul e unul dintre agenţii noştri? întrebă Braxton.

— Nu, e inginer maritim la NUMA. Îşi revine în urma rănilor minore la un spital al Armatei Israeliene din Haifa.

— Inginer maritim? Ce naiba făcea el în Ierusalim?

— Se pare că avea o relaţie amoroasă cu agenta de antichităţi care a murit în explozie. Întâmplător, o însoţea într-o operaţiune de supraveghere de rutină şi a fost prins la mijloc. Aparent a fost un lucru bun, pentru că el a împiedicat detonarea principalului depozit de explozibil de sub Cupola Stâncii.

— Domnule, am scăpat ca prin urechile acului aici, zise

O'Quinn. A fost destul explozibil acolo ca să culce la pământ toată structura cupolei, precum şi o bună bucată din Oraşul Vechi. Ar fi stârnit o agitaţie în zonă cum n-am mai văzut. Sunt sigur că azi ar fi zburat rachete pe deasupra Israelului dacă altarul ar fi fost distrus.

Braxton mormăi, sfredelindu-l cu ochii pe O'Quinn.

— Dacă tot suntem la capitolul explozibil, văd că ai şi nişte legături neplăcute de adăugat aici, chiar din curtea propriei case.

— Am obţinut o mostră din materialul nedetonat de la israelieni şi testele de laborator au confirmat că este, într-adevăr, HMX. A fost făcut de un producător local care are contract cu Armata SUA, spuse O'Quinn pe un ton sumbru.

— Sunt afurisiţii noştri de explozibili? se răsti generalul.

— Mă tem că da. Am făcut nişte cercetări şi se pare că mostra din Ierusalim se potriveşte cu un transport de HMX de calitate superioară care a fost vândut în secret Pakistanului ca să-l folosească pentru programul lor de arme nucleare de la începutul anilor '90. Pakistanezii au confirmat că un container cu HMX a dispărut la scurt timp după aceea. Se crede că operatorii din armată de pe piaţa neagră au vândut-o cumpărătorilor din afara ţării, dar până anul acesta nu am avut vreo dovadă că s-ar fi folosit.

— Un container întreg cu HMX. Incredibil, spuse Braxton.

— În container s-ar fi aflat aproximativ 3 600 de kilograme de explozibil puternic. Se pare că are o putere de distrugere semnificativă.

Generalul închise ochii şi clătină din cap.

— Presupun că atacul are legătură cu bomba pusă recent la moschee? întrebă el fără să deschidă ochii.

— Ştim că Moscheea al-Azhar din Cairo şi Moscheea Yeşil din Bursa au fost atacate cu HMX. În ambele cazuri, nimeni nu şi-a asumat responsabilitatea pentru atacuri. Şi nu s-a găsit vreo dovadă că exploziile au legătură cu grupările locale. Se pare că avem circumstanţe asemănătoare şi în Ierusalim.

— Ce e cu palestinianul mort găsit în cimitir?

— Era un vânător minor de artefacte, fără asocieri cunoscute cu terorişti, răspunse cel de la CIA. E posibil să fi fost implicat în descoperirea carierei, dar nu credem că ar fi participat la atacul propriu-zis.

— Ceea ce ne aduce la întrebările fără răspuns: „Cine?” şi „De ce?”

O'Quinn îl privi întristat pe general.

— Nu şi-a asumat nimeni responsabilitatea pentru aceste atacuri şi mă tem că nu avem nicio pistă clară, zise el. După cum poate confirma şi Joe, agenţiile de informaţii caută suspecţi în toată ţara, de la sectele mărginaşe de creştini şi evrei până la al-Qaeda şi alte grupuri de musulmani fanatici. Ne bazăm pe agenţiile de informaţii străine, iar acestea nu au în momentul de faţă nicio legătură solidă.

Angajatul CIA dădu din cap aprobator.

— Domnule general, toate ţintele au fost locuri de o importanţă religioasă pentru lumea musulmană sunnită. Credem că există o reală probabilitate ca atacurile să fie din sursă şiită. Posibila legătură dintre Hezbollah şi atacul din Ierusalim sprijină această teorie. Trebuie să spun că există un grup tot mai mare în agenţie care crede că e vorba de iranienii ce încearcă să distragă atenţia de la programul lor de înarmare.

— E un motiv viabil, încuviinţă Braxton, dar s-ar juca cu focul dacă ar fi să-i prindem cu mâţa-n sac.

O'Quinn dădu încet din cap.

— Trebuie să vă contrazic, domnule, zise el. Aceste atacuri cu bombă nu poartă semnul distinctiv al iranienilor. Ar reprezenta, cu siguranţă, un nivel nou de extremism extern pe care nu l-am mai văzut.

— Nu prea îmi dai alte piste, O'Quinn, bombăni generalul. Dar turcul de care erai entuziasmat, muftiul Battal?

— A intrat în cursa prezidenţială, aşa cum ne temeam. El şi partidul lui ar avea în mod sigur de câştigat de pe urma indignării stârnite în comunitatea fundamentalistă de aceste atacuri. Se scoate astfel în evidenţă faptul că aceste atacuri ar putea avea legătură cu ţeluri politice specifice,

nu cu atacuri teroriste oarecare. În ceea ce-l priveşte pe Battal, îi monitorizăm îndeaproape activitatea, dar încă nu am remarcat vreun tipar de tactici coercitive. În momentul de faţă, în mod sigur nu avem nicio dovadă concretă că ar avea vreo legătură.

— Deci aici nu aveţi nimic. Poate că întrebarea la care ar trebui să vă gândiţi, băieţi, este: Unde au de gând să lovească data viitoare?

— E evident că ţintele devin din ce în ce mai importante, spuse O'Quinn.

— Iar ultima dată nu le-a mers, ceea ce ar trebui să ne sperie pe toţi în legătură cu ce plănuiesc acum.

— Templul Kaaba din Mecca ar fi o ţintă posibilă. Mă voi asigura că saudiţii primesc instrucţiuni să sporească securitatea, zise O'Quinn.

— Avem analişti care lucrează peste program la problema asta, adăugă omul de la CIA. Folosind argoul profesional de la Washington, autentic şi neajutorat, spuse: Facem tot ce putem.

Braxton respinse comentariul cu o privire feroce.

— Vă spun eu ce să faceţi, spuse Braxton, aplecându-se peste birou şi uitându-se mânios la ofiţerii de informaţii. E chiar un exerciţiu simplu ca să puneţi capăt poveştii. Tot ce trebuie să faceţi, zise el cu vocea crescând în intensitate, este să-mi găsiţi restul explozibilului!

52

Steaua Otomană intră în golf la nord de Dardanele după amiază târziu, andocând lângă cheiul lung, care acum era pustiu. Sub apele unduitoare de alături, barca de lucru scufundată se afla încă pe fundul nisipos, aşteptând macaraua de pe mal şi echipa de scufundare să iasă din adâncuri.

Stând pe puntea vasului, Maria se miră să observe Jaguarul fratelui ei parcat pe doc. Celik privi cum nava se apropia de chei, apoi coborî de pe bancheta din spate a Jaguarului în timp ce se legau parâmele. Merse în pas alert pe chei cu o servietă la subraţ şi urcă la bord.

— Nu mă aşteptam să ne întâlnim aici, Ozden, îi spuse Maria în loc de salut.

— Nu avem timp, răspunse el, privind puntea cu o expresie neliniştită.

Căpitanul şi timonierul înţeleseră ce voia şi plecară de pe punte, lăsându-l pe Celik singur cu sora lui.

— Am auzit că poliţia a făcut cercetări aici după ce am plecat, spuse Maria. Nu e periculos să fii în acest loc?

Celik rânji.

— Poliţia locală a fost bine plătită să ne păzească interesele. Au făcut o vizită scurtă şi au fost ţinuţi la distanţă de depozite. Anchetatorii de poliţie îi amintiră de atacul celor de la NUMA şi începu să-şi frece fără să-şi dea seama locul de la cap unde-l lovise Pitt.

— Americanii aceia vor plăti pentru amestecul lor, zise el cu o voce guturală. Dar deocamdată avem probleme mai urgente de rezolvat.

Maria se pregăti de un atac violent din pricina eşecului din Ierusalim, dar izbucnirea aşteptată nu se produse. Celik privea tăcut pe fereastră, uitându-se la docul părăsit.

— Unde e *Sultana*?

— L-am lăsat în Beirut să se termine reparaţiile. Echipajul îl aduce la Istanbul peste câteva zile.

Celik dădu din cap aprobator şi se apropie de sora lui.

— Acum spune-mi, Maria, de ce a eşuat misiunea?

— Nici eu nu sunt sigură, răspunse ea calm. Încărcătura principală nu a detonat. Avea mai multe fitiluri şi sunt sigură am pregătit-o cum trebuie. Trebuie să fi fost o intervenţie din afară. Chiar şi a doua încărcătură ar fi trebuit să producă pagube mai mari. Bănuiesc că arheologa israeliană care a murit a avut ceva de face cu faptul că dispozitivele au fost dezamorsate.

— Rezultatele au fost dezamăgitoare, răspunse Celik, stăpânindu-şi invectivele obişnuite, dar mă bucur că te-ai întors în siguranţă.

— I-am lăsat pe contrabandiştii libanezi la mal în Tripoli când ne-am întors, aşa că israelienii nu au unde să caute şi nicio pistă care să o urmeze.

— Întotdeauna ţi-ai acoperit bine urmele, Maria.

În ciuda calmului său neobişnuit, ea vedea tulburarea pe faţa lui.

— Ce face muftiul? întrebă ea.

— Face campanie ca un politician profesionist şi a câştigat sprijinul public al unor membri-cheie din Marea Adunare Naţională. Dar este încă în urmă în sondaje cu cel puţin cinci procente şi nu mai avem decât câteva zile până la alegeri. Se uită la ea cu o privire mustrătoare. Atacul din Ierusalim nu ne-a dat impulsul de care aveam nevoie să câştigăm.

— Poate nu e ceva ce putem controla, spuse ea.

Cuvintele Mariei descătuşară furia pe care Celik o stăpânea.

— Nu! strigă el. Suntem prea aproape. Nu putem să nu profităm de ocazie. Este la mijloc restaurarea imperiului familiei noastre, zise el, aproape gustând puterea ascensiunii plănuite. Ochii înnebuniţi se aprinseră deodată şi faţa îi pulsa, roşie de mânie. Nu trebuie să lăsăm şansa sa ne scape printre degete.

— Cornul de Aur?

— Da, răspunse el, deschizând servieta şi scoţând o hartă. Interceptarea trebuie să aibă loc mâine-seară, zise el, întinzându-i un dosar. Înăuntru găseşti programul şi ruta navei ţintă. Poţi să fii gata?

Maria îl privi neliniştită pe fratele ei.

— Da, cred că da, spuse ea încet.

— Bine. O echipă de ieniceri aşteaptă să urce la bordul navei care va sprijini operaţiunea. Mă bazez pe tine.

— Ozden, eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă ea. Riscurile sunt mari. Va provoca moartea multora dintre

conaţionalii noştri. Şi mă tem de repercusiuni dacă nu reuşim.

Celik se uită la sora lui cu o privire izvorâtă din manie, apoi dădu hotărât din cap.

— E singura cale.

53

Abel Hammet privea razele soarelui la apus care sclipeau ca nişte mingi de foc pe crestele valurilor Mediteranei. Stând pe aripa descoperită a punţii, căpitanul navei israeliene urmări soarele coborând sub linia orizontului, întâmpinând briza serii. Respirând adânc aerul răcoros, era convins că simţea mirosul pinilor turceşti de pe coasta din faţă. Privind dincolo de prova îndepărtată a vasului, i se păru că distinge câteva luminiţe pe coasta sudică a Turciei. Revigorat pentru o vreme, urcă din nou pe puntea vasului *Dayan* ca să-şi termine cartul.

Având puţin sub o sută de metri în lungime, *Dayan* era un petrolier relativ mic, cu siguranţă minuscul prin comparaţie cu super-petrolierele care scoteau petrol din Golful Persic. Deşi avea în mare parte aceleaşi caracteristici ca navele de transport obişnuite, acesta fusese construit anume pentru o încărcătură puţin diferită: apă proaspătă. Îndemnat de un acord comercial recent, guvernul israelian avea trei nave identice care transportau apă pe malurile uscate şi prăfoase.

Aflată la două sute cincizeci de mile de Israel, de cealaltă parte a Mediteranei, Turcia era una dintre puţinele ţări din regiunea aridă care avea un surplus de apă proaspătă. Controlând atât izvorul Tigrului, cât şi al Eufratului, precum şi celelalte râuri din terenurile bogate din regiunile mai înalte, deţinea o resursă strategică ce avea să crească şi mai mult în importanţă în deceniile următoare.

Folosind-o ca pe o nouă sursă de export, ţara se învoise să vândă o mică parte din apă Israelului printr-un acord comercial.

Dayan transporta peste patruzeci de mii de tone, iar Hammet ştia că această contribuţie la rezerva de apă a Israelului era doar o picătură într-o găleată, însă naveta făcută de două ori pe săptămână pe Mediterana dădea până la urmă totalul aşteptat.

Stând în centrul timoneriei, analiza progresul navei pe monitorul de navigare.

— Retrage cu două treimi! îi ordonă timonierului. Suntem la patruzeci de mile de Manavgat. Nu are sens să ajungem înainte de zorii zilei dacă instalaţia de pompare nu va fi gata mai devreme.

Timonierul repetă ordinul şi viteza se reduse în motorul principal al navei. Navigând în largul mării cu cala goală, petrolierul încetini treptat de la douăsprezece noduri la opt. Câteva ore mai târziu, pe măsură ce se apropia miezul nopţii, marinarul de bord apăru pe punte să-l înlocuiască pe căpitan. Hammet mai aruncă o privire pe radar înainte de a ieşi.

— E o navă care vine după noi dinspre babord, dar în rest marea e liberă, îi spuse el marinarului. Pur şi simplu, ţine-ne departe de plajă, Zev!

— Da, căpitane, răspunse acesta. În noaptea asta nu înotăm la miezul nopţii.

Hammet se retrase în cabina de sub punte şi adormi repede. Se trezi însă ceva mai târziu, simţind că era ceva în neregulă. Încercând să se dezmeticească, îşi dădu seama că motorul navei nu bârâia şi nu făcea puntea să vibreze ca de obicei când era la drum. I se păru ciudat că nimeni nu venise să-l trezească dacă era o problemă mecanică sau de navigaţie la navă.

După ce îmbrăcă un halat, căpitanul ieşi din cabină şi urcă scara spre punte. Intrând în timoneria întunecată, Hammet încremeni de spaimă. La câţiva metri în faţa lui, marinarul de bord era întins cu faţa în jos într-o baltă de

sânge.

— Ce se întâmplă aici? se răsti el la timonier.

Acesta se uită la el tăcut şi cu ochii mari. La lumina slabă de punte, Hammet văzu că tânărul avea o rană urâtă pe o parte a feţei. Privirea căpitanului fu atrasă deodată către fereastra din faţă, unde observă luminile altei nave care străluceau periculos de aproape de travers babordul petrolierului.

— Cârma maxim la dreapta! strigă el la timonier, ignorând foşnetul din spatele lui.

O siluetă înaltă apăru de lângă peretele din spate, îmbrăcată în negru, cu o mască de schi neagră care-i acoperea capul şi faţa mână avea o carabină de asalt pe care o ridică la nivelul umărului. Timonierul ignoră comanda lui Hammet, uitându-se la bărbatul înarmat care se apropia. Hammet se întoarse şi nu apucă să vadă decât arma care venea spre faţa lui. Auzi izbitura patului puştii care-l lovi năprasnic în falcă înainte să simtă durerea ce-l pătrunse ca un fulger. Simţi că-i lasă genunchii, după care durerea dispăru, totul se întunecă, iar el căzu pe punte lângă marinarul de bord.

54

— Ridley, prietene, intră, intră!

Vocea Grasului sună ca nisipul într-un malaxor când îl primi pe Bannister în apartamentul său din Tel Aviv pentru a doua oară în tot atâtea săptămâni.

— Mulţumesc, Oscar, răspunse arheologul, intrând cu aerul încrezător care îi lipsise în mod vizibil la ultima vizită.

Gutzman îl conduse în camera de zi unde un arab slab şi elegant îmbrăcat stătea la un birou din apropiere, analizând nişte documente. Acesta ridică ochii, uitându-se la Bannister cu o expresie suspicioasă.

— Acesta e Alfar, unul dintre curatorii mei, zise Gutzman cu un gest batjocoritor. Văzând privirea precaută din ochii lui Bannister, adăugă: Nu te teme. Urechile lui sunt sigure.

Gutzman ajunse la scaunul său preferat şi se prăbuşi fără graţie.

— Aşadar, ce anume e atât de important de m-ai sunat din nou atât de curând? întrebă el.

Bannister vorbi încet, pregătindu-şi victima de lovitura decisivă.

— Oscar, ştii la fel de bine ca mine că vânarea istoriei e o afacere speculativă în cel mai bun caz. Putem să căutăm zile, săptămâni sau chiar ani o descoperire monumentală şi tot să nu ne alegem cu nimic. Desigur, pe parcurs pot apărea descoperiri importante şi uneori câte un obiect interesant care incită imaginaţia. Cea mai mare parte a efortului sfârşeşte printr-un eşec. Dar există mereu şansa să vină clipa rară când planetele se aliniază şi ai marele noroi să primeşti un dar unic din partea cerurilor.

Se aplecă în faţă pe scaun ca să sporească efectul şi privi în ochii Grasului.

— Oscar, cred că sunt pe punctul de a face o asemenea descoperire.

— Ei bine, despre ce e vorba, băiete? şuieră Gutzman. Să nu te joci cu mine!

— Tocmai am fost la Londra pentru o scurtă vizită şi s-a întâmplat să vizitez un dealer de antichităţi pe care-l cunosc de mai mult ani. De curând, a făcut rost de un depozit secret de obiecte furat cu ani în urmă din arhivele Bisericii Anglicane, minţi el, făcând dii nou o pauză pentru efect.

— Continuă!

— O parte dintre obiecte conţineau opere de artă originale, bijuterii şi artefacte recuperate din Ţara Sfântă de cruciaţi. Bannister privi precaut încolo şi încoace prin cameră, apoi adăugă cu o voce joasă: Printre documente se afla şi o copie a Declaraţiei.

Ochii lui Gutzman se umflară ca nişte baloane.

— Tu… tu vorbeşti serios? spuse el răguşit.

Încercă să-şi stăpânească entuziasmul, dar faţa i se înroşise d exaltare.

— Da, răspunse Bannister, scoţând la iveală o copie voit neclară a documentului de papirus. Nici eu nu am văzut încă originalul dar am fost asigurat că e autentic.

Gutzman analiză pagina câteva minute fără să spună o vorbp. Tăcerea din cameră era întreruptă doar de foşnetul hârtiei în degetele lui nesigure.

— Există, spuse el în cele din urmă abia şoptit. Nu pot să cred e e adevărat, prin voia lui Dumnezeu. Bătrânul îi aruncă atunci lui Bannister o privire aspră. Şi dealerul acesta o să mi-l vândă?

Bannister încuviinţă.

— Dată fiind natura achiziţiei, e forţat să-l vândă în secret. De aceea l-a evaluat la numai cinci milioane de lire sterline.

— Cinci milioane de lire! blestemă Gutzman, stârnindu-şi un acces de tuse. După ce reuşi să-şi tragă sufletul, se uită în ochii lui Bannister. Nu o să plătesc niciodată atât! zise el, recăpătându-şi forţa din glas.

Bannister păli uşor, căci nu se aşteptase la acest răspuns.

— Bănuiesc că preţul este negociabil, Oscar, se bâlbâi el. Iar dealerul a precizat că o să facă datarea cu carbon a documentului pe cheltuiala lui.

După ce cumpărase artefacte începând de la jefuitori de morminte până la politicieni, Gutzman ştia cum să obţină preţul dorit. Mai mult decât atât, ştia când era tras pe sfoară, iar ezitarea din glasul lui Bannister nu trecu neobservată.

— Stai aici! spuse Grasul, ridicându-se cu greu de pe scaun şi ieşind din cameră.

Se întoarse o clipă mai târziu cu un dosar gros. Gutzman se aşeză şi-l deschise, dezvăluind o colecţie de fotografii fixate în buzunare de plastic. În fotografii se vedeau artefacte antice de diverse feluri şi stiluri, mici şi mari.

Bannister recunoscu statuile, sculpturile şi obiectele de olărie despre care ştia că valorau sute de mii de dolari. Gutzman dădu paginile până la capătul dosarului, apoi scoase câteva fotografii şi i le întinse lui Bannister.

— Uită-te la astea! pufai Grasul.

— Sunt din colecţia ta?

— Da, de la depozitul din Portugalia.

Bannister studie fotografiile. În prima se vedea o colecţie mică de săbii şi vârfuri de suliţă ruginite. A doua imagine arăta un coif militar de fier pe care Bannister îl recunoscu drept tipul roman Heddernheim. În următoarea poză apărea o plăcuţă mică şi subţire de bronz cu un vultur, un scorpion şi câteva coroane de bronz. În ultima fotografie era un obiect pe care Bannister nu-l recunoştea.

Părea să fie o masă mare şi colţuroasă de metal, răsucită şi strâmb într-o parte.

— O colecţie rară de armament roman, spuse Bannister. Bănuiesc că imaginile vulturului şi scorpionului fac parte dintr-un stindard de luptă.

— Foarte bine, Ridley. Însă nu e un stindard oarecare, ci emblema *Scholae Palatinae*, gărzile romane de elită ale lui Constantin cel Mare. Ce părere ai de ultimul obiect, prietene?

Bannister privi din nou fotografia, dar clătină din cap.

— Mă tem că nu-l recunosc.

Micul triumf îl făcu pe Gutzman să zâmbească.

— Este pintenul de bronz al unei galere imperiale. Pe baza mărimii lui, se pare că provine de la o navă biremă liburniană.

— Da, acum văd. Capătul ascuţit a fost stâlcit în impact. Unde naiba ai găsit aşa ceva?

— Era prins în osatura altui vas, o navă de radă cipriotă din secolul al IV-lea, dacă e să credem povestea. Nava avariată s-a scufundat într-o zonă protejată de nisipul moale. Multe dintre artefact erau extrem de bine păstrate. A trecut multă vreme până ca epava să fie examinată de scafandrii locali, cu mult înainte ca arheologii statului să

ajungă la faţa locului. Un colecţionar bogat a înhăţat cel mai multe obiecte înainte ca autorităţile să afle ce s-a luat de acolo.

— Lasă-mă să ghicesc cine era colecţionarul bogat! spuse Bannister cu un rânjet.

Gutzman chicoti gâlgâit.

— În acest caz a fost un pont norocos care mi-a parvenit, zise zâmbind.

— Sunt piese foarte frumoase, Oscar. Dar de ce mi le arăţi?

— Am cumpărat artefactele astea cu mulţi ani în urmă. Şi timp de mulţi ani m-am gândit la zvonul legat de Declaraţie. E adevărat? Ar putea încărcătura să existe? Apoi, într-o noapte, am avut un vis. Am visat că ţineam Declaraţia în mână, aşa cum ţin azi copia. Şi în mintea mea am văzut arme şi artefacte romane în jurul meu. Dar nu orice artefacte. Am văzut artefactele astea, zise el, arătând spre imagini.

— Deseori visăm ceea ce căutăm, spuse Bannister. Chiar crezi că există o legătură între Declaraţie şi aceste relicve romane? N-ar fi putut proveni din orice încăierare pe mare?

— Soldaţii *Scholae Palatinae* nu ar fi fost implicaţi în orice încăierare pe mare. Vezi tu, erau succesorii Gărzilor Pretoriene, care au fost decimaţi de Constantin în Bătălia de la Podul Milvius, când l-a alungat pe Maxentius şi a consolidat imperiul. Nu, mi se pare limpede că vasul cipriot s-a încurcat cu o galeră cu decret imperial.

— Vasul în sine datează din perioada potrivită?

Gutzman zâmbi din nou.

— Vasul, precum şi armamentul şi artefactele, toate datează cam din 330 d.H. Şi mai e şi asta, spuse el, arătându-i un scut roman decolorat într-o fotografie.

Bannister nu-l observase când se uitase prima dată la imagini, dar acum văzu scutul lângă vârfurile de lance, cu monograma Chi-Rho ştearsă înscrisă în mijloc.

— Crucea lui Constantin, murmură Bannister.

— Nu numai asta, dar papirusul din Cezareea dă greutate

teoriei, spuse Gutzman. Visul e real, Ridley! Dacă Declaraţia ta e adevărată, atunci am auzit deja vocea Elenei prin propriile mele artefacte.

Ochii lui Bannister străluciră, intrigaţi de posibilitatea ca totul să fie real.

— Spune-mi, Oscar, întrebă el direct, unde a fost descoperită epava?

— Nava a fost găsită lângă satul Pissouri, pe coasta sudică a Ciprului. Poate nu e imposibil ca încărcătura din Declaraţie să fie îngropată în apropiere? specul ă el, ridicând din sprâncene. Ei bine, *acela* chiar ar fi un dar al cerurilor, nu-i aşa, Ridley?

— Într-adevăr, spuse arheologul în timp ce rotiţele i se învârteai în minte. Ar fi o descoperire epocală.

— Dar, din nefericire, prea ne grăbim. Trebuie să examinez Declaraţia mai întâi şi să văd dacă este într-adevăr autentică. Să spui prietenului tău din Londra că sunt dispus să plătesc o sută de mii de lire. Dar înainte am nevoie de datarea cu carbon şi de o verificare personală, spuse el, ridicându-se în picioare.

— O sută de mii de lire? răspunse Bannister, de data asta având el vocea răguşită.

— Da, niciun penny mai mult. Bătrânul colecţionar îl bătu pe Bannister pe umăr. Îţi mulţumesc că ai venit mai întâi la mine Ridley. Cred că suntem pe punctul de a face lucruri minunate aici.

Bannister nu reuşi decât să dea dezamăgit din cap în timp ce se îndrepta spre uşă. După ce coborî cu liftul, Gutzman se întoarse în camera de zi şi se apropie de Alfar.

— Ai ascultat discuţia noastră? întrebă Grasul.

— Da, domnule Oscar. Fiecare cuvânt, răspunse arabul cu un accent puternic. Dar nu înţeleg de ce nu cumpăraţi această Declaraţie.

— Foarte simplu, Alfar. Sunt destul de sigur că Bannister e cel care are Declaraţia, nu vreun broker din Londra. Încearcă să mă păcălească şi încă ar putea să mă păcălească.

— Atunci, de ce i-aţi spus despre artefactele romane?

— Ca să plantez sămânţa. Vezi tu, are talentul descoperirilor. Acum pleacă deziluzionat în privinţa vinderii Declaraţiei, dar uimit, la fel ca mine, de posibilitatea ca artefactele să existe în realitate. Sunt sigur că orgoliul lui îl va duce imediat într-acolo. S-ar putea să fie un pariu prostesc, dar de ce să nu încerc? Bannister descurcăreţ şi norocos. Dacă poate fi găsit, atunci el e omul care poate face. Aşadar, de ce să nu-l lăsăm pe el să ni-l găsească?

— Sunteţi un om înţelept, domnule Oscar. Dar cum îl veţi controla pe Bannister?

— Vreau să iei legătura cu Zakkar. Spune-i că am pentru el o misiune simplă de supraveghere, una foarte bine plătită.

— A lăsat vorbă că nu vrea, dacă e posibil, să mai pună piciorul în Israel câteva luni.

— Se simte urmărit, aşa-i? chicoti Gutzman. Nu contează. Să-i spui să nu-şi facă griji, misiunea nu e în Israel. În Cipru va trebui să-şi câştige banii.

55

Hammet tresări sub strălucirea luminilor fluorescente puternice care-i întâmpinară primele eforturi de a deschide ochii. Disconfortul era nimic în comparaţie cu durerea cumplită care îi pulsa în ceafă. Forţându-se să deschidă din nou pleoapele, se strădui să-şi dea seama unde se află. Primul răspuns fu: întins pe spate, privind un şir de lumini de deasupra capului.

— Căpitane, cum vă simţiţi? se auzi vocea familiară a marinarului de bord de pe *Dayan.*

— De parcă m-a lovit locomotiva, răspunse Hammet, ridicând capul şi privind în jur.

Pe măsură ce vederea i se limpezi, constată că era întins

pe o masă din careu, cu un teanc de şervete de pânză puse sub cap în chip de pernă improvizată. Membrii echipajului roiau în jurul lui, cu expresii temătoare şi îngrijorate pe feţe. Simţindu-se deodată stânjenit de poziţia în care se afla, se propti în coate şi coborî de pe masă, iar marinarul de bord îl ajută să se aşeze pe un scaun. Stăpânindu-şi senzaţia de greaţă, se uită la marinar şi clătină din cap în semn de mulţumire.

Pentru prima dată, observă că marinarul de bord avea un bandaj însângerat în jurul capului şi că pielea lui era cu două nuanţe mai palidă.

— Mă temeam că ai murit, zise Hammet.

— Am pierdut puţin sânge, dar mă descurc. Dumneavoastră ne-aţi îngrijorat mai mult pentru că aţi dormit toată noaptea.

Căpitanul petrolierului privi printr-un hublou apropiat, văzând cum pătrund înăuntru razele soarelui de dimineaţă. Tresări când văzu, la câţiva metri dincolo de peretele de compartimentare, doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru de o parte şi de alta a uşii de la intrare. Aveau puşti automate în poală şi-l priveau cu ochi ameninţători.

— Cum au urcat la bord? întrebă Hammet încet.

— Nu sunt sigur, spuse marinarul. Probabil cu o barcă mică venită de pe cargobotul acela. Un grup de bărbaţi înarmaţi au dat buzna pe punte înainte să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Aţi reuşit să trimiteţi un semnal SOS?

Marinarul scutură întristat capul.

— N-am avut timp.

Hammet numără membrii echipajului din jur, observând că al treilea ofiţer lipsea.

— Unde-i Cook?

— L-au luat pe punte de la început. Cred că l-au pus să piloteze nava.

După puţin timp, uşa careului se deschise şi al treilea ofiţer fu împins înăuntru cu bruscheţe de un bărbat înarmat. Cu o vânătaie mare pe obraz, tânărul ofiţer se

apropie de masă şi de Hammet.

— Mă bucur să văd că sunteţi în regulă, domnule căpitan, spuse el.

— Ce ai de raportat? întrebă Hammet.

— Domnule, m-au pus să pilotez nava cu arma la cap. Am pornit spre nord cu viteză maximă, în urma unui cargobot negru numit *Steaua Otomană.* În zori, am aruncat ancora lângă el cam la zece mile nord de Dardanele.

— Ai idee cine sunt oamenii aceştia?

— Nu, domnule. Vorbeau turceşte, dar nu au cerut nimic. Nu pot să-mi imaginez de ce ar deturna cineva o navă goală pentru transportul apei.

Hammet dădu din cap drept răspuns, întrebându-se acelaşi lucru în gând.

***

Echipajul de pe petrolierul israelian fu reţinut la bordul navei încă douăzeci şi patru de ore, neavând acces decât la bucătărie şi cam atât. Hammet se apropie de câteva ori de paznic cu întrebări sau cu diverse cereri, dar de fiecare dată fu respins în tăcere de ţeava unei puşti. Pe parcursul zilei şi al nopţii, auziră sunetul echipamentelor şi lucrătorilor răzbătând dinspre puntea din faţă. Privind pe furiş printr-un hublou, Hammet văzu o macara care muta containere de pe cargobot pe petrolier.

În cele din urmă, fură luaţi de pe navă spre sfârşitul zilei, când veniră alte gărzi cărora li se ordonă să ajute la încărcarea navei, înaintând pe chei, Hammet rămase şocat să vadă ce se întâmplase cu nava lui. Agresorii făcuseră două găuri uriaşe în puntea din faţă. Tancurile gemene de depozitare ale petrolierului, în care încăpeau câte cincizeci şi şapte de tone de apă, erau acum expuse ca nişte cutii de sardine pe jumătate deschise. Căpitanul văzu cum containerele care fuseseră descărcate de pe cargobot erau acum aliniate de-a lungul pereţilor etanşeizaţi ai fiecărui tanc.

— Idioţii aceştia ne-au transformat petrolierul într-un cargobot, blestemă el în timp ce erau mânaţi spre mal.

Uimirea îi spori şi mai mult când echipajul fu condus spre depozitul dinspre sud şi pus să transporte cutii mici de explozibil din plastic din containerul armatei. Fură duşi înapoi pe petrolier, unde depuseră explozibilul în mijlocul celor două tancuri deschise. Hammet rămase o clipă să studieze lăzile deja încărcate, văzând că erau pline cu saci de douăzeci de kilograme marcaţi cu „Combustibil lichid pe bază de nitrat de amoniu”.

— Vor să arunce nava în aer, îi şopti el marinarului de bord în timp ce se întorceau după al doilea transport de HMX.

— Cu noi la bord, bănuiesc, răspunse marinarul.

— Unul din noi trebuie să încerce să scape. Trebuie să găsim ajutor ca să oprim nebunia asta.

— Fiind căpitanul, dumneavoastră veţi fi remarcat cel dintâi, dacă lipsiţi.

— Cu afurisitul acela de bandaj pe cap, nici tu nu ai fi prea departe, zise Hammet.

— Încerc eu, se auzi o voce din spatele lor.

Era timonierul petrolierului, un bărbat micuţ pe nume Green.

— În depozit e întuneric, Green, zise Hammet. Vezi dacă poţi să te pierzi în umbră!

Însă gărzile erau poziţionate astfel încât să prevină orice tentativă de evadare şi-i ordonau lui Green să intre la loc în rând de câte ori încerca să rămână în urmă sau să se îndepărteze de ceilalţi. Se întorcea atunci anevoie printre cărăuşii de explozibil.

Echipajul continuă munca forţată până când explozibilul din container se împuţină. Hammet observă curios o femeie cu ochii negri, îmbrăcată într-o salopetă, care monitoriza activitatea de pe puntea petrolierului înainte de a ocupa o poziţie pe puntea de comandă. În timp ce se întorceau de la depozit, Hammet, ştiind că era ultimul transport, se întoarse spre timonier.

— Încearcă să rămâi în spatele containerului! şopti el.

Căpitanul transmise întregului echipaj mesajul de a se

aduna repede în container înainte ca un paznic să le strige să încetinească. Green avu însă şansa să se ascundă în spate. Se urcă repede pe raftul de sus, apoi se întinse lângă perete, trupul lui micuţ fiind abia vizibil de jos. Hammet îi lăsă pe ceilalţi să care restul explozibilului, apoi ieşi din container cu palmele întoarse în sus.

— Nu mai e, îi spuse celui mai apropiat paznic, apoi îi urmă pe ceilalţi prin depozit.

Grăbind pasul, nu se putu abţine să rotească uşor capul când paznicul se duse să arunce o privire în container. Mulţumit că era gol, paznicul plecă şi trânti uşa. Hammet întoarse spatele şi se rugă în tăcere, cu răsuflarea tăiată. Dar speranţele i se risipiră când auzi sunetul zăvorului tras cu o bufnitură înfiorătoare, pe care Hammet o simţi până în vârful degetelor de la picioare.

56

Cauciucurile avionului navetist scoaseră un nor de praf când atinseră pista uscată a Aeroportului Çanakkale, la distanţă mică de Dardanele. Avionul se întoarse spre terminalul desemnat, oprind încet în timp ce elicele amuţiră. Summer privi din spatele unei bariere cum fratele ei cobora din avion împreună cu ultimii pasageri. Acesta mergea şchiopătând uşor şi avea câteva bandaje mici, însă în rest părea sănătos. Dar, când se apropie de ea, observă că rănile mai grave le purta în suflet.

— Văd că eşti încă întreg, spuse ea îmbrăţişându-l. Bine ai venit în Turcia!

— Mersi, răspunse el cu voce gravă.

Energia lui pozitivă şi dispoziţia senină dispăruseră. Summer îşi spuse că până şi ochii îi erau mai negri. Nu părea trist şi îndoliat, aşa cum s-ar fi aşteptat, ci rece şi aproape furios. Era o privire pe care nu o mai văzuse la

fratele ei. Luându-l încet de braţ, îl conduse să-şi recupereze bagajul.

— Am citit ştirea despre atacul de la Cupola Stâncii, nici nu ne-am gândit că ai fost implicat, spuse ea încet. Pe urmă tata a auzit din alte surse că erai acolo şi că ai împiedicat explozia.

— Nu am oprit decât o încărcătură să explodeze, spuse el cu amărăciune. Forţele israeliene de securitate mi-au ţinut numele departe de presă cât m-au tratat la un spital al armatei. Cred că nu voiau ca prezenţa unui american să tulbure politica locală.

— Slavă Domnului că nu ai avut răni mai grave! Se opri şi îl privi îngrijorată. Îmi pare rău să aud de prietena ta din Israel.

Dirk dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ajunseră la recuperare bagajelor şi găsiră valiza. Mergând către parcarea unde era duba micuţă împrumutată, Summer spuse:

— Trebuie să mai luăm ceva de pe drum.

Conducând spre capătul opus al aeroportului, Summer descoperi un depozit abandonat pe care scria „Transport aerian”. Cerând un colet pentru NUMA, i se înmânară două pachete pregătite pentru o noapte, apoi doi bărbaţi aduseră cu un cărucior o cutie mică şi o puseră în spatele dubei.

— Ce e în cutie? întrebă Dirk în timp ce ieşeau din parcare.

— O barcă gonflabilă nouă. *Aegean Explorer* a pierdut două bărcuţe în timpul unei încăierări provocate de o epavă.

Summer îi povesti lui Dirk ce ştia despre descoperirea epave otomane, despre moartea celor doi oameni de ştiinţă de la NUMA şi despre răpirea lui Zeibig.

— Şi turcii nu i-au arestat pe cei de pe iaht? întrebă Dirk.

Summer clătină din cap.

— Tata e şocat de reacţia autorităţilor locale. *Explorer* a fost sechestrat câteva zile şi acuzat de moartea lui Tang şi a lui Iverson.

— Justiţia e de partea celor puternici. Ce veste tristă despre Tang şi Iverson! Am lucrat cu ei la alte proiecte. Oameni buni, amândoi spuse el, cu vocea gâtuită de discuţia despre moarte care îi aminte de Sophie.

— Pe lângă asta, verificarea dezvoltării algelor s-a dus pe apa sâmbetei. Reprezentantul nostru turc pe probleme de mediu, care trebuie să fie la bord, lipseşte din cauza unor probleme de familie. Între timp, Rudi şi Al au avut necazuri cu noul AUV. Voia să adauge că sosirea lui Dirk avea să-i înveselească pe toţi, dar ştia e nu era cazul în starea lui actuală.

Summer conduse maşina până pe docurile comerciale din Çanakkale şi găsi *Aegean Explorer* ancorat lângă nişte bărci mari de pescuit. Îl îndrumă pe fratele ei la bord, apoi în careul ofiţerilor, unde Pitt, Gunn şi Giordino discutau despre programul de navigare cu căpitanul Kenfield. Îl întâmpinară călduros pe tânărul Pitt când acesta intră împreună cu sora lui.

— Tatăl tău nu te-a învăţat să nu te joci cu explozibil? glumi Giordino, scuturând mâna lui Dirk într-o strânsoare zdravănă.

Dirk se forţă să zâmbească, apoi îl îmbrăţişă pe tatăl lui şi se aşeză la masă.

— Summer mi-a spus că aţi găsit o epavă otomană, zise el.

Tonul din vocea lui dovedea faptul că era cu gândul în altă parte.

— Una care ne-a adus numai necazuri, răspunse Pitt. E construită cu aproximaţie în 1570 şi are la bord nişte artefacte romane neobişnuite.

— Din păcate, tot ce a mai rămas din acele artefacte sunt nişte fotografii, adăugă Gunn posomorât.

— Desigur, totul păleşte în comparaţie cu descoperirea făcută de Summer, zise Pitt.

Dirk se întoarse spre sora lui.

— Cum aşa? întrebă el.

— Adică nu ţi-a spus? zise Giordino.

Summer îl privi sfioasă pe Dirk.

— Cred că n-am mai avut timp.

— Câtă modestie! zise Gunn, răsfoind într-un teanc de hârtii de pe masă. Poftim, am făcut o copie după originalul lui Summer, spuse el, întinzându-i lui Dirk o foaie de hârtie.

Acesta luă pagina şi o studie cu atenţie.

Universitatea Cambridge
Departamentul de Arheologie
Traducere (greacă coptă):
Vasul Imperial Argon
Declaraţie de Expediţie Specială pentru Predarea către împăratul Constantin
Bizanţ

Declaraţie:
Obiectele personale ale lui Hristos, inclusiv un dulăpior cu:
Pelerină
Şuviţă de păr
Scrisoare către Petru
Obiecte personale
Piatră de mormânt mare
Altar-din Biserica Nazarineană
Pictură contemporană înfăţişându-L pe lisus
Osuarul lui I.

Încredinţată celor 14 Legionari, în Cezareea
Septarius, Guvernatorul ludeei

— E adevărat? întrebă Dirk.

— Originalul e scris pe papirus. L-am văzut doar puţin, răspunse Summer clătinând din cap, deci ştiu că există. Asta era o traducere făcută de un cunoscut arheolog şi etimolog de la Cambridge în 1915.

— E incredibil, spuse Dirk, complet captivat de document. Toate obiectele astea legate direct de Iisus. Trebuie să fi

fost adunate de romani după moartea Lui şi distruse.

— Nu, câtuşi de puţin, zise Summer. Au fost obţinute de Elena, mama lui Constantin cel Mare, în 327 d.H. Lucrurile înscrise în Declaraţie erau sfinte şi probabil i-au fost trimise lui Constantin ca să marcheze convertirea Imperiului Roman la creştinism.

— Tot nu-mi vine să cred că l-ai găsit tocmai în Anglia, spuse Gunn în cele din urmă.

— Totul se datorează scufundării noastre la HMS *Hampshire*, explică Summer. Se pare că feldmareşalul Kitchener a obţinut documentul de papirus în timp ce conducea o misiune de cercetare în Palestina în anii 1870. Pesemne că sensul lui nu a fost descifrat decât câteva decenii mai târziu, când s-a făcut traducerea. Julie Goodyear, experta în materie de Kitchener care m-a ajutat să găsesc Declaraţia, crede că e posibil ca Biserica Anglicană să-l fi ucis pe Kitchener din cauza asta.

— Cred că e de înţeles de ce se temeau, spuse Giordano. Să găseşti un osuar cu oasele lui Iisus înăuntru ar fi stârnit, cu siguranţă, câteva discuţii.

— Pe epava otomană am găsit o conexiune interesantă cu artefactele romane, o epavă ce datează tot din epoca lui Constantin şi a Elenei, remarcă Gunn.

— Deci artefactele astea ale lui Iisus au fost încărcate pe o navă romană care pleca din Cezareea? întrebă Dirk.

Summer dădu din cap aprobator.

— Se ştie că Elena a făcut un pelerinaj la Ierusalim, unde a spus că ar fi descoperit Sfânta Cruce. Fragmente din crucea aceea se găsesc acum în toate bisericile din Europa. O poveste cunoscută relatează cum cuiele de pe cruce ar fi fost topite şi încorporate într-un coif şi un frâu pentru Constantin. Aşadar, se pare că Elena şi crucea s-au întors în siguranţă în Bizanţ. Însă nu există nicio menţiune despre aceste obiecte, adăugă ea, arătând spre listă. Probabil au fost trimise separat şi s-au pierdut din istorie cu secole în urmă. Puteţi să vă imaginaţi impactul dacă am fi putut vedea o imagine a lui Iisus din vremea aceea?

În încăpere se făcu linişte în timp ce toţi încercau să vizualizeze imaginea simbolului creştinismului. Toţi, cu excepţia lui Dirk. El rămase cu ochii fixaţi pe Declaraţie.

— Cezareea, zise el. Ne sugerează că transportul a plecat din Cezareea sub paza legionarilor romani.

— Exact acolo lucrai tu, nu-i aşa? întrebă tatăl său.

Dirk încuviinţă.

— N-au lăsat, din întâmplare, niciun plan de navigaţie cioplit în piatră, nu-i aşa? întrebă Giordino.

— Nu, dar am avut norocul să descoperim câteva papirusuri din epoca aceea. Cel mai important document descria capturarea şi executarea unor piraţi ciprioţi. Interesant era că piraţii s-au luptat, din câte se pare, cu nişte legionari pe mare cu ceva timp înainte de a fi prinşi. Doctorul Haasis, cu care am lucrat în Cezareea, spunea că legionarii romani făceau parte dintr-un grup numit *Scholae Palatinae*, conduşi de un centurion numit Platus, din câte îmi amintesc.

Gunn aproape căzu de pe scaun.

— Cum... cum ai spus că-l chema? se bâlbâi el.

— Platus ori poate Platius.

— Plautius? întrebă Gunn.

— Da, ăsta era. De unde ştii?

— Acesta era numele de pe monument, adică monumentul găsit lângă epavă. Era un monument comemorativ pentru Plautius, care se pare că a murit într-o luptă dusă pe mare.

— Dar nu ai nicio idee de unde provenea monumentul? întrebă Dirk.

Gunn clătină din cap tocmai când Zeibig se lumină la faţă.

— Dirk, ai spus că piraţii erau din Cipru? întrebă el.

— Aşa scria în papirus.

Zeibig răsfoi câteva hârtii, scoţând o pagină cu date de cercetare.

— Senatorul roman înscris pe coroana de aur, Artrius? Doctorul Ruppé a trimis nişte cercetări istorice care arată

că a fost guvernatorul Ciprului pentru o scurtă perioadă.

Un zâmbet vag apăru pe faţa lui Pitt.

— Cipru, ăsta era indiciul care ne scăpa. Dacă însemnările istorice cipriote sunt intacte, pun pariu că veţi descoperi că Traianus, numele de pe monolit, era tot în Cipru. Poate chiar i-a raportat guvernatorului Artrius.

— Sigur, încuviinţă Giordino. Probabil că Traianus a primit ordin de la guvernator să ridice un monument comemorativ după ce a primit coroana de aur prin poştă.

— Dar ce căutau coroana romană şi monumentul pe o epavă otomană? întrebă Dirk.

— Cred că am o teorie în privinţa asta, zise Zeibig. Din câte îmi amintesc, Ciprul a rămas pe vremuri sub conducerea veneţienilor mult după căderea Imperiului Roman. Dar au venit otomanii şi au cotropit insula în jurul anului 1570, aceeaşi dată aproximativă la care s-a produs naufragiul. Aş zice că tăbliţa de piatră şi coroana de aur erau doar o pradă veche de război care era trimisă înapoi sultanului de la Constantinopol.

— Putem presupune pe baza Declaraţiei că Plautius a fost pus să transporte relicvele religioase din partea Elenei, zise Gunn. Stela de pe epavă, precum şi papirusurile descoperite de Dirk, confirmă că şi-a pierdut viaţa luptându-se cu piraţii în apropiere de Cipru. E posibil ca toate evenimentele să se fi petrecut în timpul aceleiaşi călătorii?

— Aş pune pariu că membrii *Scholae Palatinae*, precum Garda Pretoriană, nu ar fi fost departe de sediul puterii împăratului decât în circumstanţe neobişnuite, zise Pitt.

— Cum ar fi protejarea mamei sale în timp ce călătorea spre Ierusalim, spuse Summer.

— Aşa s-ar explica existenţa coroanei de aur, zise Giordino. Poate i-a fost dăruită lui Artrius când era guvernatorul Ciprului, trimisă de Constantin ca mulţumire pentru prinderea piraţilor care l-au ucis pe Plautius.

— Aceiaşi piraţi care au furat relicvele? întrebă Gunn. Asta e întrebarea adevărată. Cui i-a parvenit în final

relicvele?

— Am făcut un inventar fugitiv al obiectelor din Declaraţie, spuse Summer. Deşi se spune că ar exista fragmente din Sfânta Cruce în zeci de biserici din Europa, nu am găsit nicio dovadă concretă că vreun obiect din Declaraţie ar fi fost expus acum sau în trecut.

— Deci au dispărut odată cu Plautius, zise Gunn.

— Registrul din Cezareea menţiona că piraţii au fost prinşi şi aduşi în port pe propria navă, preciză Dirk. Punţile vasului erau murdare de sânge şi s-au găsit la bord câteva arme romane. Deşi părea că s-au luptat cu Plautius, nu era clar ce s-a întâmplat cu vasul lui. Sau cu relicvele, la drept vorbind.

— Ceea ce înseamnă, probabil, că galera romană a lui Plautius s-a scufundat, spuse Pitt.

Cei din cameră deveniră brusc atenţi la această idee, ştiind că, dacă putea cineva să descopere o epavă importantă, acela era tipul zvelt cu ochi verzi care stătea în faţa lor.

— Tată, am putea s-o căutăm după ce terminăm proiectul turcesc? întrebă Summer.

— S-ar putea să fie mai curând decât crezi, zise Gunn.

Summer se întoarse şi se uită la el curioasă.

— Ministerul Mediului din Turcia ne-a informat că au descoperit o deversare mare de deşeuri lângă centrala chimică din Çiftilik, un oraş de lângă Chios, îi explică Pitt. Rudi a verificat curenţii şi pare să fie o corelaţie puternică cu zona moartă pe care o analizam în apropierea epavei otomane.

— E o probabilitate de peste nouăzeci şi cinci la sută, confirmă Gunn. Turcii ne-au rugat frumos să ne întoarcem peste un an să facem nişte analize pe mostre, dar în momentul de faţă nu mai avem de ce să prelungim munca de cercetare.

— Asta înseamnă că ne întoarcem la epava otomană? întrebă Summer.

— Doctorul Ruppé organizează o excavare oficială sub

egida Muzeului de Arheologie din Istanbul, spuse Pitt. Până când obţine aprobările necesare de la Ministerul Culturii, ne-a sugerat să evităm să mai lucrăm acolo.

— Deci putem încerca să găsim galera romană? întrebă Summer entuziasmată.

— Ne-am angajat să verificăm o mică regiune la sud de aici, zise Pitt. Ar trebui să terminăm treaba în două sau trei zile. Bineînţeles, cu condiţia ca AUV-ul să fie funcţional, spuse el, uitând-se pieziş la Gunn.

— Apropo, spuse Summer. V-am adus piesele de rezervă.

Aruncă pachetele către Gunn, care rupse repede primul sigiliu şi privi înăuntru.

— Placa înlocuitoare de circuit, răspunse el bucuros. Asta ar trebui să ne aducă din nou în apă.

Se uită la celălalt pachet, apoi i-l întinse lui Pitt.

— Ăsta e pentru tine, şefu'.

Pitt dădu din cap, apoi se uită în jurul mesei.

— Dacă avem din nou un AUV funcţional, hai să terminăm proiectul din Turcia! spuse el cu un zâmbet şiret, pentru că până în Cipru e cale lungă.

***

O oră mai târziu, *Aegean Explorer* se desprinse de docul din Çanakkale. Pitt şi Giordino priveau de pe punte cum căpitanul Kenfield îndruma nava spre gura de ieşire din Dardanele, apoi spre sud de-a lungul coastei turceşti. Odată ce *Explorer* ieşi din strâmtoarea aglomerată, Pitt se aşeză şi deschise pachetul.

— Fursecuri de acasă? întrebă Giordino, aşezându-se faţă în faţă cu el.

— Nu chiar. L-am pus pe Hiram să facă nişte cercetări despre *Steaua Otomană* şi *Sultana.*

„Hiram" era Hiram Yaeger, şeful resurselor informatice la NUMA. Din clădirea unde se afla sediul NUMA în Washington, Yaeger conducea un centru sofisticat de informatică menit să înregistreze datele detaliate despre vreme şi oceanografie de pe tot globul. Hacker priceput, Yaeger avea fler pentru descoperirea secretelor şi nu se

dădea înapoi de la a folosi resurse atât autorizate, cât şi neautorizate, când era cazul.

— Două nave pe care aş vrea să le găsesc pe fundul mării, zise Giordino. A reuşit Yaeger să descopere ceva?

— Aşa se pare, răspunse Pitt, răsfoind paginile cu documente. Ambele nave par să fie înregistrate în Liberia, pe numele unei societăţi fictive. Yaeger a urmărit dreptul de proprietate până la o entitate turcă privată, numită Anatolia Exports, aceeaşi pe care au menţionat-o poliţiştii. Compania are un lung istoric de transport de textile turceşti şi alte bunuri către partenerii comerciali pe tot cuprinsul Mediteranei. Deţine un depozit şi o clădire de birouri în Istanbul, precum şi o instalaţie de transport lângă oraşul Kirte.

— Ah, da, pe acela îl ştiu foarte bine, spuse Giordino zâmbind. Şi cine conduce firma asta?

— Actele de proprietate menţionează un cuplu format din Ozden Celik şi Maria Celik.

— Nu-mi spune... Conduc un Jaguar şi le place să dea peste oameni cu barca.

Pitt îi întinse o fotografie a lui Celik pe care Yaeger o preluase de la o conferinţă a asociaţiilor comerciale din Turcia. Apoi îi arătă câteva imagini din satelit cu proprietăţile lui Celik.

— Ăsta e omul nostru, spuse Giordino, examinând prima fotografie. Ce altceva ştim despre el şi soţia lui?

— De fapt, Maria e sora lui. Iar informaţiile sunt destul de puţine. Yaeger spune că fraţii Celik sunt oameni secretoşi, care ţin mult la discreţie. Zice că a trebuit să facă multe săpături ca să afle ceva interesant.

— Şi a găsit?

— Ascultă aici! O linie genealogică arată că fraţii Celik sunt străstrănepoţii lui Mehmet al VI-lea.

Giordino clătină din cap.

— Mă tem că nu ştiu numele.

— Mehmet al VI-lea a fost ultimul sultan al Imperiului Otoman. El şi clanul lui au fost alungaţi de pe tron şi din

ţară când Atatürk a preluat puterea în 1923.

— Şi acum bietul băiat nu mai are cu ce să se mândrească decât cu un cargobot vechi şi deplorabil. Nici nu-i de mirare că e cu capsa pusă.

— Se pare că are mult mai mult de atât, spuse Pitt. Yaeger crede că ei doi sunt printre cei mai bogaţi oameni din ţară.

— Cred că aşa se explică fanatismul legat de epava otomană.

— Şi îndrăzneala de a jefui Palatul Topkapi. Deşi s-ar putea să fie şi o altă motivaţie.

— Cum ar fi?

— Yaeger a găsit o posibilă legătură financiară cu o organizaţie de marketing din Istanbul. Organizaţia promovează candidatura muftiului Battal în alegerile prezidenţiale care urmează.

Pitt lăsă din mână pagina pe care o citea.

— Rey Ruppé din Istanbul ne-a povestit despre muftiu. Are mulţi adepţi fundamentalişti şi este privit în unele cercuri ca un om cu o putere de temut.

— Nu strică niciodată să ai prieteni cu buzunare adânci. Mă întreb ce are Celik de câştigat din asta?

— O întrebare care ar putea avea un răspuns edificator, zise Pitt.

Puse deoparte ultima parte a raportului şi se gândi la turcul bogat şi la sora lui sălbatică, în timp ce Giordino privea fotografiile făcute din satelit.

— Văd că *Steaua Otomană* s-a întors în portul de origine, zise Giordino. Mă întreb ce face acolo, alături, un petrolier din Grecia.

Îi întinse lui Pitt fotografia peste masă ca să o examineze. Pitt privi la imaginea surprinsă de la mare înălţime a golfului de-acum familiar, observând cargobotul în dreptul docului. Pe partea opusă se afla un petrolier de mici dimensiuni, cu steagul alb şi albastru abia vizibil în vârful catargului. Steagul îi atrase atenţia şi Pitt se uită o clipă la el înainte de a lua lupa din spatele mesei cu hărţi.

— Ăsta nu e steagul Greciei, zise el. Petrolierul e din Israel.

— Nu ştiam că Israelul are flotă proprie de petroliere, spuse Giordino.

— Ai spus ceva de un petrolier israelian? întrebă căpitanul Kenfield, auzind conversaţia din partea cealaltă a punţii.

— Al a găsit unul ancorat în golful prietenilor noştri turci, spuse Pitt.

Kenfield se albi la faţă.

— În timp ce eram în port, s-a dat o alertă în legătură cu un petrolier israelian care a dispărut în largul coastei, lângă Manavgat. De fapt, e un transportor de apă.

— Îmi amintesc că am văzut unul acum câteva săptămâni, remarcă Pitt. Ce dimensiuni are vasul dispărut?

— Se numea *Dayan*, cred, spuse el, mergând la un calculator şi făcând o cercetare rapidă. Are opt sute de tone englezeşti şi nouăzeci şi cinci de metri în lungime.

Întoarse monitorul către Pitt şi Giordino, ca să le arate o imagine cu nava. Erau identice.

— Fotografiile astea nu au nici douăzeci şi patru de ore, spuse Giordino, observând data de pe imagine.

— Căpitane, cât de sigură e comunicarea prin satelit? întrebă Pitt.

— Funcţionează perfect. Vrei să dai un telefon?

— Da, răspunse Pitt. Cred că e momentul să sunăm la Washington.

57

— O'Quinn, mă bucur că ai venit. Te rog, intră şi ia loc!

Ofiţerul de informaţii era uimit că vicepreşedintele Statelor Unite îl întâmpina în foaierul de la etajul doi în Clădirea Eisenhower a Biroului Executiv şi-l conducea

personal în biroul lui. Cu siguranţă, protocolul de la Washington dicta ca un secretar sau un însoţitor să conducă o fiinţă inferioară în vizuina sanctificată a Numărului Doi în stat. Dar James Sandecker era un soi rar de om, care nu avea răbdare cu asemenea detalii ceremonioase.

Amiral retras din marină, Sandecker fusese responsabil cu înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Marină şi Operaţiuni Subacvatice cu câteva decenii în urmă şi o transformase într-o unitate importantă de oceanografie. Îi luase pe toţi prin surprindere când îi cedase conducerea lui Pitt şi acceptase numirea pe postul de vicepreşedinte, unde spera să promoveze cauza protejării oceanelor lumii. Un individ micuţ, dar vivace, cu părul roşu ca focul şi cioc, Sandecker era cunoscut în capitală ca un om direct şi realist, care era, cu toate acestea, foarte respectat. O'Quinn se amuzase deseori în timpul şedinţelor cu serviciile de informaţii, văzând cât de repede putea vicepreşedintele să disece o chestiune sau o persoană ca să ajungă la esenţa problemei.

Intrând în biroul spaţios, O'Quinn admiră colecţia de picturi vechi în ulei ce străjuiau pereţii şi înfăţişau vapoare vechi şi iahturi de curse. Îl urmă pe Sandecker la birou şi se aşeză în faţa lui.

— Va lipseşte marea, domnule vicepreşedinte?

— Sunt multe zile în care aş prefera să navighez şi decât să stau la birou, răspunse Sandecker, căutând într-un sertar şi punând un trabuc mare între dinţi. Monitorizezi evenimentele din Turcia? întrebă el direct.

— Da, domnule. Face parte din atribuţia mea regională.

— Ce ştii despre un ţicnit pe nume Ozden Celik?

O'Quinn se gândi o clipă.

— E un afacerist turc care a fost asociat cu membrii Familiei Regale Saudite. Credem că ar putea fi implicat în finanţarea Partidului fundamentalist Felicity şi a muftiului Battal. De ce întrebaţi?

— Se pare că a mai avut şi alte ocupaţii. Eşti la curent cu petrolierul israelian care a dispărut acum două zile?

O'Quinn încuviinţă, amintindu-şi că se pomenise despre incident în raportul zilnic de informare.

— Vasul a fost depistat într-o mică instalaţie de transport controlată de Celik la câteva mile nord de Dardanele. Ştiu din surse sigure că acest Celik a fost în spatele furtului recent de artefacte musulmane de la Topkapi.

Sandecker împinse pe birou o fotografie din satelit cu petrolierul.

— Topkapi? repetă O'Quinn, cu sprâncenele ridicate ca nişte scări de acostare. Considerăm că ar putea fi o legătură între jaful de la Topkapi şi recentele atacuri de la Moscheea al-Azhar şi Cupola Stâncii din Ierusalim.

— Şi preşedintele e la curent cu această posibilitate.

O'Quinn analiză imaginea din satelit.

— Dacă aş putea întreba, domnule, cum aţi făcut rost de informaţia asta?

— De la Dirk Pitt, de la NUMA. Doi dintre savanţii lui au fost ucişi de oamenii lui Celik, iar al treilea a fost răpit şi dus la aceeaşi instalaţie, răspunse Sandecker, arătându-i fotografia. Pitt şi-a salvat omul şi a descoperit un container cu explozibil plastic în instalaţia aceea. O rezervă de HMX ce aparţine armatei, mai exact.

— HMX e compusul exploziv descoperit în atacurile cu bombă de la moschee, spuse O'Quinn surescitat.

— Da, îmi amintesc asta din informarea către preşedinte.

— Probabil Celik acţionează în numele muftiului Battal. Mi se pare evident că atacurile anonime de la moschee, în care s-a folosit explozibilul nostru, reprezintă o tentativă de a stârni mânia fundamentaliştilor în Orientul Mijlociu şi mai ales în Turcia. Scopul lor trebuie să fie influenţarea opiniei publice ca să-l instaleze pe Battal în funcţie.

— E un motiv logic. De aceea trebuie să ne îngrijoreze deturnarea petrolierului israelian.

— S-a luat legătura cu guvernul turc?

— Nu, răspunse Sandecker, scuturând capul. Preşedintele se teme că orice acţiune din partea noastră ar fi interpretată ca un amestec al americanilor în rezultatul

alegerilor. Sincer, nu ştim cât de departe se întind tentaculele lui Battal în guvernul actual. Miza e pur şi simplu prea mare şi cursa prea strânsă ca să riscăm o posibilă reacţie ostilă care să ajute alegerea acestui partid.

— Dar analiştii noştri spun că muftiul are şanse mari să câştige oricum.

— Preşedintele înţelege asta, dar tot a dat ordin ca SUA să nu se implice în niciun fel decât după alegeri.

— Sunt şi căi ocolite pe care le putem folosi, protestă O'Quinn.

— Au fost deja considerate prea riscante.

Sandecker scoase trabucul dintre dinţi şi examină capătul ros.

— E ordinul preşedintelui, O'Quinn, nu al meu.

— Dar nu putem pur şi simplu să ne facem că nu vedem.

— De asta te-am chemat aici. Ai oameni de legătură în Mossad, bănuiesc? întrebă el.

— Da, desigur, încuviinţă O'Quinn.

Sandecker se apleca pe birou, străfulgerându-l pe ofiţerul de informaţii cu privirea de un albastru-deschis.

— Atunci ţi-aş sugera să-i suni şi să le spui unde e petrolierul dispărut.

58

Rudi Gunn terminase reparaţiile la senzorii defecţi ai AUV-ului până la apusul soarelui, cu puţin timp înainte ca *Aegean Explorer* să ajungă la reţeaua de supraveghere aflată la douăzeci de mile sud-est de Çanakkale. AUV-ul fu lansat şi echipajul navei îşi reluă programul de monitorizare permanentă. Până să se schimbe cartul de noapte, puntea rămăsese pustie, cu excepţia secundului şi timonierului.

Nava înainta cu viteză mică spre nord când, deodată, timonierul căscă ochii la ecranul radarului.

— Domnule, a apărut deodată o navă la travers babord, la mai puţin de un sfert de milă de noi, bâigui el tulburat. Jur că acum un minut nu era acolo.

Ofiţerul de cart se uită la ecranul radarului, văzând o mică pată de lumină galbenă aproape unindu-se cu punctul central reprezentat de *Aegean Explorer.*

— De unde naiba a apărut? spuse acesta. Cârma la douăzeci de grade la dreapta, ordonă el repede, temându-se că vasul necunoscut venea perpendicular spre ei.

Când timonierul întoarse cârma, ofiţerul merse la fereastra punţii de comandă şi privi afară. Luna şi stelele erau ascunse de norii joşi, cufundând marea în întuneric. Aşteptându-se să vadă luminile navei apropiate, ofiţerul se miră nevăzând decât beznă.

— Nebunii ăştia nu au luminile de marş aprinse, zise el, scrutând marea în căutarea unei umbre. Încerc să-i contactez prin radio.

— Eu nu v-aş sfătui să faceţi asta, se răsti o voce aspră cu accent ebraic.

Ofiţerul se întoarse şocat şi văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre de camuflaj care intrară de pe aripa de la tribord. Cel mai înalt dintre ei păşi în faţă, dezvăluind o figură slabă cu maxilarul pătrat. Intrusul se opri la câţiva metri de ofiţer şi îndreptă o armă automată spre pieptul lui.

— Pune-l pe timonier să reia cursul! spuse bărbatul cu o privire fermă de netăgăduit în ochii negri. Vasul nu se află în niciun pericol.

Ezitând, ofiţerul îi făcu semn timonierului.

— Reia cursul iniţial, spuse el. Întorcându-se spre soldat, îi spuse bâlbâindu-se: Ce căutaţi pe nava noastră?

— Caut un om care se numeşte Pitt. Aduceţi-l pe punte!

— Nu e nimeni la bord cu numele ăsta, minţi ofiţerul.

Soldatul făcu un pas mai aproape.

— Atunci o să-mi iau oamenii de aici şi o să vă scufund vasul, ameninţă el cu voce gravă.

Ofiţerul se întrebă dacă era o ameninţare deşartă. Dar privirea dură din ochii soldatului nu lăsa loc de îndoială că

era o posibilitate reală. Dând posomorât din cap, ofiţerul îl înlocui pe timonier la cârmă ca să-l aducă pe Pitt. Al doilea soldat îl urmă imediat pe timonier când ieşi spre scara din spate.

Câteva minute mai târziu, Pitt fu adus pe punte, cu o privire mânioasă în ochii somnoroşi.

— Domnule Pitt? Sunt locotenentul Lazlo, de la Forţele Speciale ale Marinei Israeliene.

— Scuzaţi-mă că nu vă urez bun venit la bord locotenente! răspunse Pitt sec.

— Iertaţi-mă pentru deranj, dar avem nevoie de ajutorul dumitale pentru o misiune delicată. Am fost asigurat că surse din guvernul american de la cel mai înalt nivel au aprobat cooperarea cu noi.

— Înţeleg. Dacă aşa stau lucrurile, atunci chiar era nevoie de gesturi teatrale în toiul nopţii?

— Operăm în apele teritoriale turceşti fără autorizaţie. Este esenţial să păstrăm secretul.

— Bine, locotenente, lasă arma jos şi spune-mi despre ce e vorba!

Soldatul lăsă arma jos fără tragere de inimă, îndemnându-şi partenerul să facă la fel.

— Am primit ordin să ne ocupăm de eliberarea echipajului de pe petrolierul israelian *Dayan.* Ni s-a raportat că dumneata cunoşti instalaţia unde este ţinut vasul.

— Da, golful aflat la nord de Dardanele. E tot acolo?

— Rapoartele de informare din ultimele zece ore confirmă acest lucru.

— De ce nu folosiţi căile de comunicare diplomatică pentru eliberarea lor? întrebă Pitt, ispitindu-l pe soldat.

— Guvernul vostru ne-a oferit informaţii că este o legătură între răpitori şi atacul recent de la Cupola Stâncii din Ierusalim. Faptul că există un depozit de explozibil în instalaţia aceea i-a făcut pe specialiştii noştri în informaţii să se teamă de un nou atac.

Pitt încuviinţă, înţelegând că urmărirea lui Celik pe căi oficiale putea provoca o întârziere periculoasă. Era evident

că turcul era pus pe rele şi Pitt nu voia nimic mai mult decât să-l scoată din joc.

— Foarte bine, locotenente, vă ajut cu plăcere. Se întoarse cu faţa la secund. Rogers, te rog să-l anunţi pe căpitan că am părăsit nava! Apropo, locotenente, cum aţi urcat la bord?

— Avem o bărcuţă gonflabilă legată de tribord. Plecarea noastră ar fi mai uşoară dacă nava ar încetini pentru scurt timp.

Rogers acceptă rugămintea, apoi rămase pe aripa punţii de comandă şi privi cum Pitt şi alte câteva siluete umbrite trecură de cealaltă parte a balustradei, dispărând încet în noapte. Câteva minute mai târziu, timonierul îl chemă la ecranul radarului.

— A dispărut, spuse acesta, uitându-se la ecran.

Rogers privi ecranul albastru gol al radarului şi confirmă din cap. Undeva în largul mării, Pitt dispăruse de la suprafaţă împreună cu vasul misterios. Spera din tot sufletul să fie doar o dispariţie temporară.

59

Tekumah se întoarse degrabă în adâncurile tainice. Submarinul din clasa Delfin, construit pe şantierele navale HDW din Kiel, Germania, era unul dintre cele câteva operate de Marina Israeliană. Cu motoare diesel şi de dimensiuni relativ mici, era însă dotat cu echipament electronic şi armament din abundenţă, care îl transformau într-un duşman subacvatic formidabil.

Barca gonflabilă abia îi atinsese osatura şi membrii echipajului care-i aşteptau îi ridicară pe Pitt şi pe soldaţi pe

punte, apoi coborâră printr-o trapă, în timp ce barca gonflabilă era depozitată în compartimentul etanş. Pitt tocmai se aşezase în careul înghesuit al ofiţerilor, când comanda de scufundare fu resimţită în tot vasul.

Lazlo puse armele deoparte, apoi aduse două cafele la masă şi se aşeză în partea opusă. Deschizând un dosar de lângă el, scoase fotografia cu instalaţia de transport a lui Celik, asemănătoare cu cea primită de Pitt de la Yaeger.

— Intrăm cu două echipe mici, îi explică israelianul. Una va cerceta petrolierul şi cealaltă instalaţiile de la mal. Poţi să-mi povesteşti despre clădiri?

— Cu condiţia să merg cu voi, răspunse Pitt.

— Nu am autorizaţia să fac aşa ceva.

— Ascultă, locotenente, zise Pitt, privindu-l pe acesta cu răceală. Nu am venit cu voi doar ca să mă plimb cu submarinul. Soldaţii lui Celik mi-au ucis doi oameni de ştiinţă şi au răpit un al treilea. Sora lui mi-a răpit soţia sub ameninţarea armei. Şi în complexul ăsta se află destul explozibil de înaltă calitate ca să stârnească al Treilea Război Mondial. Înţeleg că vreţi să-i recuperaţi pe oamenii de pe *Dayan,* dar e posibil ca miza să fie mult mai mare.

Lazlo rămase tăcut o clipă. Pitt nu era omul pe care se aşteptase să-l găsească la bordul unui vas de cercetare. Departe de-a fi tiparul intelectualului snob şi pasiv, Pitt era un tip cu personalitate.

— Foarte bine, răspunse soldatul încet.

Pitt luă fotografia şi îi explică meticulos aşezarea celor două depozite şi a clădirii administrative de piatră.

— Îmi puteţi spune dacă sunt elemente de siguranţă? întrebă Lazlo.

— În primul rând, e o instalaţie portuară funcţională, dar am întâlnit şi personal înarmat. Bănuiesc că erau mai ales agenţii de pază ai lui Celik, dar o parte din ei erau probabil angajaţi acolo. Aş anticipa câţiva agenţi de securitate, dar bine înarmaţi. Locotenente, oamenii tăi au pregătire pentru demolări?

Soldatul zâmbi.

— Noi suntem Shayetet 13. Demolările sunt o parte importantă din pregătirea noastră.

Pitt auzise de Forţele Speciale Israeliene, având un rol asemănător cu trupele SEAL din Marina SUA. Îşi amintea că erau numiţi Liliecii din cauza insignei în formă de aripă de liliac pe care o purtau pe uniformă.

— Membrii guvernului meu sunt îngrijoraţi din pricina containerului cu explozibil plastic HMX pe care l-am găsit în depozitul ăsta, spuse Pitt, arătând către fotografie.

Lazlo dădu aprobator din cap.

— Ordinul misiunii noastre este doar să-i salvăm, dar eliminarea acelui explozibil ar fi un interes comun pentru noi. Dacă e încă acolo, ne vom ocupa de asta, promise el.

Un bărbat scund, în uniformă de ofiţer, intră aplecat în careu şi privi la cei doi cu o figură serioasă.

— Lazlo, ajungem în zona de lansare în patruzeci de minute.

— Mulţumesc, domnule căpitan. Apropo, acesta este Dirk Pitt, de pe nava americană de cercetare.

— Bun venit la bord, domnule Pitt! răspunse căpitanul impasibil. Imediat îşi îndreptă din nou atenţia către Lazlo: Veţi avea cam două ore de întuneric beznă ca să îndepliniţi misiunea. Te avertizez, nu vreau să fiu la suprafaţă când se luminează de ziuă!

— Domnule căpitan, pot să vă promit un lucru, răspunse soldatul cu un aer arogant. Dacă nu ne întoarcem în nouăzeci de minute, puteţi pleca fără noi.

60

Lazlo avea să se înşele în privinţa duratei misiunii, dar nu în felul în care s-ar fi aşteptat.

Ieşind la suprafaţă la două mile nord-vest de golf, *Tekumah* descărcă repede trupa de comando pentru a doua

oară în noaptea aceea. Toţi erau îmbrăcaţi în haine negre, banale; Pitt se alătură echipei de salvare formate din opt persoane, care se urcară în două bărci gonflabile şi se îndepărtară de submarin. Oprindu-se în faţa intrării în golf, pilotul fiecărei bărci opri motorul extern şi reluă propulsia cu un motor electric silenţios, pe bază de baterii.

Alunecând în interiorul golfului, Pitt aruncă o privire dezamăgită spre dig, apoi îi şopti lui Lazlo:

— A dispărut.

Soldatul israelian înjură în gând când văzu că Pitt avea dreptate. Nu dispăruse numai petrolierul, ci întreg cheiul era pustiu. Clădirile de pe mal erau întunecate şi nelocuite.

— Echipa Alpha, revizuiţi debarcarea pentru misiunea comună la mal, transmise el prin radio spre cealaltă barcă. Ţinta stabilită este depozitul de la est.

Exista încă o şansă ca echipajul de pe petrolier să fie ţinut captiv la mal, dar ştia că era un optimism înşelător. Ştia din anii de experienţă că succesul oricărei operaţiuni era întotdeauna calitate informaţiilor. Şi, de data asta, informaţiile păreau să fi dat greş.

Cele două bărci ajunseră simultan la câţiva metri de chei, iar pasagerii urcară pe mal ca nişte fantome tăcute. Pitt se luă după echipa lui Lazlo care se apropie de clădirea de piatră şi dădu buzna înăuntru ca o furtună. Privind din curtea din faţă, Pitt îşi dădea seama după zgomot că locul era părăsit, la fel ca restul instalaţiei portuare. Se îndreptă spre depozitul dinspre vest, auzind paşii uşori ai lui Lazlo apropiindu-se când ajunse la uşă.

— Încă nu am asigurat clădirea asta, şopti israelianul pe un ton aspru.

— E goală ca şi celelalte, zise Pitt, deschizând uşa şi păşind înăuntru.

Lazlo observă că Pitt avea dreptate când aprinse luminile din interior, dezvăluind clădirea cavernoasă care era goală, cu excepţia unui container mare de metal în capătul opus.

— Explozibilul vostru? întrebă soldatul.

Pitt încuviinţă.

— Să sperăm că e încă plin.

Traversară depozitul până la container, unde Pitt trase zăvorul. Când apucă mânerul, îi apăru brusc în faţă o siluetă care se aruncă spre el dinăuntru, ţinând în mână o scândură ruptă dintr-o ladă. Pitt reuşi să se ferească într-o parte, apoi se întoarse să dea cu pumnul. Dar, înainte să apuce să lovească, vârful bocancului lui Lazlo apăru ca din senin, înfigându-se în abdomenul agresorului. Acesta, speriat, rămase fără aer când fu ridicat de la pământ şi izbit într-un perete lateral al containerului. Scăpă supus arma improvizată când ţeava puştii lui Lazlo îl împunse în piept.

— Cine eşti? se răsti Lazlo.

— Mă numesc Levi Green. Sunt marinar pe petrolierul *Dayan.* Vă rog, nu trageţi! se rugă el.

— Neghiobule! mormăi Lazlo, îndepărtând arma. Suntem aici să te salvăm.

— Îmi... îmi pare rău, zise el, întorcându-se spre Pitt. Credeam că eşti un docher.

— Ce cauţi în containerul ăsta? întrebă Pitt.

— Ne-au forţat să încărcăm conţinutul, cutii cu explozibil, pe *Dayan.* M-am ascuns aici sperând să scap, dar au încuiat uşa şi am rămas blocat.

— Unde sunt ceilalţi membri ai echipajului? întrebă Lazlo.

— Nu ştiu. Presupun că înapoi pe navă.

— Petrolierul nu mai e aici.

— Au modificat nava, zise Green, cu ochii încă mari de teamă. Au tăiat tancurile din faţă şi le-au umplut cu saci cu combustibil. Ne-au pus să ducem cutiile cu explozibil înăuntru.

— Cum adică „saci” cu combustibil? întrebă Pitt.

— Erau multe lăzi cu combustibil încărcat în saci de douăzeci de kilograme. Erau marcaţi ca un fel de amestec de combustibil lichid. Amoniu nu-ştiu-cum.

— Nitrat de amoniu? întrebă Pitt.

— Da, ăsta era.

Pitt se întoarse spre Lazlo.

— Combustibil lichid pe bază de nitrat de amoniu sau

ANFO. E un agent exploziv ieftin, dar foarte eficient, spuse el, amintindu-şi de efectul devastator pe care un camion încărcat cu materialul respectiv îl produsese în Clădirea Federală Murrah din Oklahoma City în 1995.

— De cât timp eşti în container? îl întrebă Lazlo pe marinar.

Green se uită la ceas.

— De peste opt ore.

— Ceea ce înseamnă că au un avans de o sută de mile, calculă repede Pitt.

Lazlo se aplecă şi-l apucă pe Green de guler, apoi îl ridică în picioare.

— Vii cu noi. Să mergem!

La două mile distanţă în largul mării, căpitanul de pe *Tekumah* răsuflă uşurat văzându-i pe Lilieci apropiindu-se de locul de întâlnire la mai puţin de o oră de la plecare. Dar bucuria îi dispăru când Pitt şi Lazlo îi raportară dispariţia navei *Dayan.* Înregistrările radarului de pe submarin fură verificate în grabă şi accesară semnalul Sistemului de Identificare Automată de pe *Dayan*, dar niciuna dintre variante nu le oferi vreun indiciu despre amplasarea petrolierului. Cei trei bărbaţi se aşezară să studieze harta porţiunii de est a Mediteranei.

— Eu alertez comandamentul naval, zise căpitanul. S-ar putea să fie deja la câteva ore distanţă de Haifa sau Tel Aviv.

— Cred că e o presupunere greşită, zise Pitt. Dacă istoria se repetă, aceştia încearcă să detoneze nava într-un loc musulman ca să facă să pară că e un atac al Israelului.

— Dacă ar fi să atace un centru foarte populat, Atena pare să fie cel mai aproape, observă Lazlo.

— Nu, Istanbul e puţin mai aproape, spuse Pitt, uitându-se la hartă. Şi e şi oraş musulman.

— Doar nu şi-ar ataca propriii oameni, zise căpitanul dispreţuitor.

— Până acum, Celik şi-a demonstrat din plin cruzimea, îl contrazise Pitt. Dacă a bombardat deja moschei în ţara lui şi

în toată regiunea, nu avem de ce să ne îndoim că nu ar ucide alte mii de conaţionali.

— Petrolierul e atât de periculos? întrebă căpitanul.

— În 1917, un cargobot francez care transporta explozibil folosit în război a luat foc şi a explodat în Portul Halifax. Peste două mii de locuitori din zonă au murit din pricina exploziei. E posibil ca *Dayan* să transporte explozibil de zece ori mai puternic decât cargobotul francez. Şi dacă se îndreaptă spre Istanbul, va naviga spre un centru urban de peste douăsprezece milioane de oameni.

Pitt arătă pe hartă direcţia pe apă către Istanbul.

— La o viteză de douăsprezece noduri, ar avea încă două sau trei ore până să ajungă în oraş.

— Prea departe ca să-l ajungem noi sau să-l prindă bărcile noastre, spuse căpitanul, nu că aş naviga prin Dardanele, oricum ar fi. Mă tem că nu putem decât să alertăm autorităţile greceşti şi turceşti cât ne îndepărtăm de apele lor teritoriale. Între timp, putem să lăsăm sateliţii specializaţi să afle încotro se îndreaptă.

— Şi echipajul? spuse Lazlo.

— Locotenente, mă tem că nu mai putem facem nimic, răspunse căpitanul.

— Trei ore, murmură Pitt încet în timp ce studia ruta spre Istanbul. Căpitane, dacă e să am o şansă să-i prind, trebuie să mă întorc imediat pe nava mea.

— Să-i prinzi? întrebă Lazlo. Cum? N-am văzut niciun elicopter la bord.

— Nu un elicopter, răspunse Pitt cu voce hotărâtă. Este ceva aproape la fel de iute ca un glonţ.

61

Glonţul străpungea apa ca un hidroavion de mare viteză. Dirijându-l cu mâna strânsă pe eche în timp ce motoarele

turbo-diesel de sub el bârâiau zgomotos la putere maximă, Pitt îi aruncă lui Giordino o privire scurtă de pe scaunul pilotului.

— Te-ai înşelat în privinţa vitezei maxime, spuse el, aproape strigând ca să se facă auzit.

Giordino întinse gâtul ca să vadă ecranul sistemului de navigaţie, unde un mic semnal indica faptul că înaintau cu o viteză de patruzeci şi trei de noduri.

— Întotdeauna e de preferat să promiţi mai puţin şi să oferi mai mult, răspunse el cu un zâmbet vag.

Aşezat pe locul pasagerului din spate, locotenentul Lazlo nu părea deloc la fel de bucuros. Soldatul vânjos simţea că se află în interiorul unui blender pe măsură ce *Glonţul* se legăna puternic pe valuri. Străduindu-se întruna să rămână pe scaun, descoperi în cele din urmă centurile şi le fixă bine, sperând să scape de senzaţia de rău de mare.

Pitt avusese noroc când *Tekumah* îl adusese înapoi pe *Aegean Explorer. Glonţul* avea deja plinul făcut şi era pregătit de lansare. Trezindu-l pe Giordino, lansaseră în grabă submersibilul. Când Lazlo îşi dăduse seama că Pitt avea o şansă reală de a urmări petrolierul, insistase imediat să vină cu ei.

Se treziră în scurt timp că navigau prin aglomerata Strâmtoare a Dardanelelor în toiul nopţii, ocolind alte nave în cursa disperată spre Istanbul. Pitt avea nevoie de toată concentrarea şi energia de care era capabil ca să menţină *Glonţul* cu chila dreaptă, în timp ce aluneca printre petroliere şi vase comerciale care navigau în ambele direcţii. Două proiectoare puternice cu xenon le îmbunătăţeau vizibilitatea, iar Giordino urmărea la rândul lui apa, încercând să depisteze vasele mai mici şi reziduurile.

Nu era felul în care Pitt ar fi preferat să călătorească prin canalul istoric. Fiind pasionat de istorie, ştia că şi Xerxes, şi Alexandru cel Mare îşi conduseseră armatele în direcţii opuse prin strâmtoarea cunoscută pe vremuri sub numele de Hellenspont. Nu departe de Çanakkale, pe malul de vest,

se afla Troia, unde avusese loc Războiul Troian. Mai departe, spre nord, pe malul opus, se aflau plajele de unde pornise în Primul Război Mondial campania eşuată a aliaţilor, condusă de Gallipoli. Plajele şi dealurile golaşe erau doar o imagine neclară pentru Pitt, care privea de la ecranul sistemului de navigaţie la valurile negre din faţă ce dispăreau cu repeziciune sub provă.

Pasajul îngust al Dardanelelor se deschise în curând în apele largi ale Mării Marmara. Pitt se relaxă puţin, acum că avea mai mult spaţiu de manevră printre navele împrăştiate şi se bucură că marea rămase liniştită. Trecând pe lângă colţul de nord al insulei Marmara, îi distrase atenţia vocea calmă a lui Rudi Gunn care-l apela prin radio.

— Aegean Explorer către *Glonţ*, spuse Gunn.

— Aici *Glonţul.* Ce veşti ai pentru mine, Rudi? răspunse Pitt prin cască.

— Pot să-ţi dau nişte informaţii provizorii. Hiram a găsit o imagine actualizată prin satelit, care pare să arate nava cu pricina la intrarea în Dardanele.

— Ştii ce oră era?

— Pare să fie ora unsprezece seara, ora locală, răspunse Gunn.

— Poate ar trebui să-l suni şi pe Sandecker.

— L-am sunat deja. A spus că o să trezească nişte oameni din somn aici.

— Ar face bine. S-ar putea să nu avem mult timp. Mulţumesc, Rudi!

— Ai grijă şi rămâi la suprafaţă! *Explorer* încheie transmisia.

— Să sperăm că Celik nu deţine şi Marina Turcă, şi Paza de Coastă, mormăi Giordino.

Pitt se întrebă cât de departe ajunsese mâna coruptă a lui Celik, dar acum nu avea ce să mai facă. Se uită la ecran, constatând că mergeau deja cu patruzeci şi şapte de noduri, *Glonţul* prinzând viteză pe măsură ce combustibilul se consuma.

— Putem să-i prindem dacă trebuie? întrebă Lazlo.

Pitt se uită la ceas. Un calcul rapid în minte îi arătă că, dată fiind viteza lor maximă, ambele nave aveau să se apropie de Istanbul în aproximativ o oră.

— Da, răspunse el.

Dar ştia că avea să fie la limită. La limita extremă.

62

„Povestea de la Ierusalim nu avea să se mai repete”, îşi spuse Maria. Lucrând în bătaia luminatoarelor de punte, introduse cu grijă douăsprezece detonatoare individuale în bucăţi separate de explozibil HMX. Apoi legă fiecare detonator la fitiluri individuale cu temporizator electronic. Uitându-se la ceas, se ridică şi privi dincolo de prova navei. În faţă, la orizont, o pătură de puncte albe, strălucitoare, se întindea sub cerul negru şi înnorat. Luminile Istanbulului se aflau acum la mai puţin de zece mile în faţă. Îngenunchind pe punte, programă fiecare temporizator cu o întârziere de două ore, apoi activă detonatoarele.

Aşezând încărcătura într-o cutiuţă, coborî în secţiunea deschisă a tancului de la babord. Podeaua tancului era acoperită de lăzi de combustibil pe bază de nitrat de amoniu şi trebui să se strecoare printr-un labirint de paleţi ca să ajungă în mijloc. Într-un colţişor înghesuit, găsi o stivă de cutii de lemn în care se aflau 1,360 kg de HMX. Introduse o încărcătură în cutia din mijloc, apoi înfipse alte patru în lăzile din apropierea cantităţii de ANFO. Îndreptându-se spre tancul dinspre tribord, repetă procedeul cu restul încărcăturilor, asigurându-se că toate erau bine ascunse.

Pe când cobora înapoi pe puntea navei, îi sună telefonul. Nu se miră când văzu că era fratele ei.

— Ozden, te-ai trezit devreme, răspunse ea.

— Sunt în drum spre birou, ca să fiu martor direct la

eveniment.

— Să nu stai prea aproape de fereastră, nu se ştie cât de puternică va fi explozia.

Maria îl auzi pe fratele ei pufnind în râs.

— Sunt sigur că de data asta nu va mai fi o dezamăgire. Te încadrezi în timp?

— Da, acţionăm conform planului. Se văd deja luminile din Istanbul. Am aranjat ca evenimentul să se producă peste aproape două ore.

— Excelent. Iahtul e pe drum; ar trebui să vă întâlniţi în scurt timp. Vii şi tu aici?

— Nu, răspunse Maria. Cred că ar fi mai bine dacă eu şi echipajul dispărem cu *Sultana* o vreme. O să mergem în Grecia ca să păstrăm barca în siguranţă, dar o să mă întorc la timp pentru alegeri.

— Destinul nostru e aproape, Maria. O să gustăm roadele muncii noastre în curând. Rămas-bun, sora mea!

— La revedere, Ozden!

După ce închise telefonul, se gândi o clipă la relaţia lor ciudată. Crescuseră împreună pe o insulă grecească izolată şi fuseseră apropiaţi din fire, apropiindu-se şi mai mult după ce mama lor murise de tânără. Tatăl lor exigent avusese aşteptări mari de la amândoi, dar îl tratase mereu pe Ozden ca pe un prinţ moştenitor. Poate de aceea ea fusese mereu cea mai dură dintre ei doi, strângând pumnii şi luptându-se în tinereţe, fiind mai degrabă un al doilea fiu pentru tatăl ei decât o fiică. Chiar şi acum, în timp ce fratele ei se ducea să stea în biroul lui aurit, ea era cea care comanda nava şi misiunea. Fusese mereu luptătorul din umbră, în timp ce fratele ei ocupase locul din faţă. Dar pentru ea era în regulă, pentru că ştia că Ozden nu era nimic fără ea. Stând pe punte şi uitându-se la prova lată a petrolierului, simţea că acum ea deţinea puterea şi avea să se bucure de fiecare clipă.

Dar armura ei se fisură când se auzi deodată radioul navei.

— Paza de Coastă din Istanbul către petrolierul *Dayan!*

Paza de Coastă din Istanbul către petrolierul *Dayan!* Răspundeţi, vă rugăm!

O încruntare mânioasă îi apăru pe faţă, apoi se întoarse şi se răsti la pilot:

— Adună ienicerii!

Ignorând apelul prin radio, se întoarse şi studie ecranul radarului, pregătindu-se sufleteşte pentru confruntarea iminentă.

***

Avertismentele diplomatice de urgenţă făcute la miezul nopţi de Israel şi SUA fură în cele din urmă transmise către Paza de Coastă din Turcia, a cărei bază de comandă din Istanbul dădu asigurări că toate petrolierele care se apropiau aveau să fie oprite şi controlate la distanţă de oraş. Se formă un echipaj rapid de patrula locală, însoţit de o barcă a poliţiei din Istanbul, care să stea de pază la sud de Bosfor.

Tensiunea spori când o navă mare şi neidentificată apăru pe ecranul radarului, venind dinspre nord. Suspiciunile se înteţiră când descoperiră că dispozitivul Sistemului de Identificare Automată al navei nu funcţiona. Când apelurile repetate prin radio rămaseră fără răspuns, barca poliţiei, mai mică şi mai rapidă, fu trimisă să investigheze.

Grăbindu-se spre navă, poliţia văzu în curând după umbra vasului şi luminile de marş că era un petrolier de dimensiunile nave *Dayan.* Barca poliţiei se apropie de pereţii înalţi ai petrolierului apoi îl ocoli pe la pupa. Comandantul de poliţie observă steagul israelian de la catarg, citind numele vasului înscris cu litere albe p oglinda pupei.

— Este *Dayan*, spuse el, transmiţând către patrula Pazei de Coastă.

Fură ultimele cuvinte pe care avea să le mai spună.

63

Puntea vasului *Dayan* şi luminile de marş se scufundară în întuneric cu o clipă înainte de începerea focului automat. Un şir de ieniceri înarmaţi apăru în dreptul balustradei de la pupa a petrolierului şi traseră simultan în mica barcă de poliţie. Căpitanul bărcii fu primul care muri, străpuns de o lovitură directă prin parbrizul de pe punte. Un poliţist care se afla pe punte fu doborât o clipă mai târziu, împuşcat în spate înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Un alt om de pe punte, un sergent veteran, reacţionă mai rapid, aruncându-se în spatele bordului şi răspunzând cu focuri de armă din pistolul automat. Însă fu ucis când barca pluti într-o parte şi îşi pierdu acoperirea, ienicerii trăgând toţi asupra lui.

Împuşcăturile se opriră o clipă, când al patrulea şi ultimul om aflat la bordul bărcii poliţiei urcă de sub punte. Văzându-şi colegii ucişi, păşi pe puntea de la pupa cu mâinile ridicate. Era un recrut tânăr, abia intrat în poliţie, şi vocea îi tremură când se rugă de terorişti să nu tragă. Însă rugămintea lui fu întâmpinată de câteva focuri scurte şi omul se prăbuşi pe punte, murind alături de tovarăşii săi.

Barca de poliţie, acum lipsită de viaţă, pluti câteva minute în spatele petrolierului ca un căţel rătăcit. În timonerie, radioul transmitea apeluri repetate de pe vasul Pazei de Coastă, apeluri pe care nu le mai auzea nimeni. Siajul petrolierului mare împinse în cele din urmă prova într-o parte şi morga plutitoare pluti fără ţintă, cu motoarele pornite, spre vest, către orizont.

***

Sunetul focurilor de armă fu îndemnul la acţiune pentru Hammet. Căpitanul israelian al petrolierului se afla de ore bune într-o stare de nelinişte, de când el şi echipajul lui fuseseră forţaţi să intre în careu după ce încărcaseră explozibilul plastic pe navă şi plecaseră la drum. Ştia că turcii înarmaţi, oricine ar fi fost, transformaseră vasul într-o

bombă sinucigaşă şi că echipajul israelian avea să ia parte la explozie.

Căpitanul şi ofiţerul secund discutaseră în linişte despre planurile de evadare, însă opţiunile erau limitate. Cei doi paznici de la uşă, care îi supravegheau, păreau să fie mai pregătiţi ca înainte şi erau înlocuiţi la fiecare două ore de alţii mai odihniţi. Captivii nu mai primeau mâncare şi nu mai aveau voie să se apropie de pereţi ca să se uite prin hublou.

La ora aceea târzie, echipajul petrolierului era întins pe podea şi dormea. Hammet stătea întins printre oamenii lui, deşi nici nu se gândea la somn. Se prefăcu însă că doarme, când se deschise uşa şi un bărbat le şopti ceva paznicilor cu entuziasm. Cei doi se ridicară imediat şi ieşiră, lăsându-i pe israelieni nesupravegheaţi pentru un moment.

Hammet sări imediat în picioare.

— Toată lumea sus! spuse el încet, zgâlţâindu-l pe secund şi pe cei din jur. În timp ce echipajul ameţit se ridica şovăind în picioare, Hammet îi adună la uşă şi le expuse planul: Zev, ia oamenii şi vezi dacă poţi să-i urci în barca de salvare de la pupa fără să vă simtă, îi spuse el marinarului de bord. Eu merg în sala maşinilor să văd dacă pot să opresc nava. Îţi ordon să coborâţi peste bord fără mine dacă nu vă ajung în zece minute!

Marinarul dădu să protesteze când sunetul focurilor de armă răsună dinspre pupa navei.

— La loc comanda! spuse Hammet repede. Du oamenii în partea cealaltă a punţii şi încearcă să lansezi barca gonflabilă de la babord. S-ar putea să trebuiască să o arunci peste bord fiindcă avem viteză.

— Va fi un salt în mare dificil pentru unii dintre oameni.

— Ia nişte frânghii şi veste de salvare din vestiare şi pot coborî singuri. Acum plecaţi!

Hammet ştia că nu aveau decât câteva minute, dacă nu secunde, şi îi îndemnă grăbit pe oameni să iasă din careu. Când ultimul dintre ei ieşi împins de la spate, păşi pe punte şi închise uşa în urma lui. Se aflau aproape de baza

suprastructurii înalte din pupa, cu faţa spre balustrada de la tribord. Marinarul de bord conduse repede echipajul înainte, pe lângă faţa superastructurii, fiecare lipindu-se de perete ca să nu fie văzut de pe puntea de sus. Hammet se întoarse şi o luă în direcţia opusă, îndreptându-se spre un pasaj dinspre pupa ce ducea la sala maşinilor.

Sunetul focului automat încă răsuna în aer şi, când ajunse în spatele suprastructurii, văzu şase oameni înarmaţi la balustrada din pupa care trăgeau în apă. Ferindu-se, alergă către o uşă laterală care dădea spre scară. Cu inima bubuind, coborî în grabă scările, trecând de trei punţi înainte de a ieşi într-un pasaj mai lat. În faţă se afla uşa sălii maşinilor, de care se apropie cu grijă şi o deschise uşor. Când intră înăuntru şi privi precaut în jur, îl întâmpină un val de aer cald şi bârâitul mecanic.

Hammet sperase că răpitorii nu aveau printre ei un inginer pentru drumul dus şi avea dreptate. Sala maşinilor era goală. Coborî repede pe scara de fier, apoi rămase lângă motorul diesel uriaş al petrolierului, întrebându-se ce să facă. Existau diverse moduri prin care putea să oprească motorul, dar o cădere bruscă a energiei ar fi dat imediat alarma. Avea nevoie de un efect întârziat care să dea echipajului ocazia să fugă mai întâi în siguranţă.

Apoi se uită dincolo de motor, la două cazane mari de combustibil care stăteau în faţă ca o pereche grasă de silozuri orizontale pentru cereale.

— Desigur, îşi spuse, păşind în faţă cu o sclipire în ochi.

64

În mai puţin de zece minute, Hammet era înapoi în capul scărilor, uitându-se spre puntea de la pupa. Împuşcăturile încetaseră de mult şi Hammet nu vedea niciun ienicer, ceea ce-i dădea o senzaţie neplăcută. Dincolo de balustrada de

la pupa, observă umbra unei bărci mici ce se îndepărta de petrolier, bănuind în mod corect că era ţinta focurilor de armă.

Mergând repede, trecu pe lângă peretele din spate al suprastructurii către puntea babord. Aruncând o privire pe după colţ, răsuflă uşurat când o găsi părăsită. Două frânghii legate de balustradă, atârnând peste bord, îi dădură speranţa că echipajul fugise deja. Dar simţi un gol în stomac când văzu barca de salvare gonflabilă încă fixată în suportul de pe perete. Se apropie cu grijă, uitându-se peste margine să vadă dacă atârna cineva de frânghii, dar nu remarcă pe nimeni în apa de jos.

Împuşcătura răsună înainte de-a o simţi, un singur foc dintr-un pistol din apropiere. Un firicel de sânge i se scurse pe picior înainte ca durerea cumplită să pulseze în coapsa dreaptă. Piciorul începu repede să şovăie şi Hammet căzu în celălalt genunchi când o siluetă ieşi din umbra peretelui.

Maria veni spre el calmă, ţinând pistolul îndreptat spre pieptul lui Hammet pe măsură ce se apropia.

— Puţin cam târziu pentru o plimbare nocturnă, căpitane, spuse ea cu răceală. Poate ar fi mai bine să te alături tovarăşilor tăi.

Hammet o privi dezamăgit.

— De ce faceţi asta? strigă el.

Ea ignoră întrebarea, iar doi ieniceri veniră în fugă, alertaţi de focul de armă. La ordinul ei, îl luară pe Hammet şi-l târâră pe punte, ducându-l în careul navei. Acolo îşi găsi membrii distruşi ai echipajului, aşezaţi pe podea cu figuri triste, în vreme ce paznicul se plimba înainte şi înapoi cu arma pregătită.

Ienicerii îl trântiră cu bruscheţe pe căpitan pe podea, apoi îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta a uşii. Marinarul de bord de pe *Dayan* se apropie repede să-l ajute se Hammet să se aşeze în capul oaselor, iar medicul se ocupă de rana de la picior.

— Speram să nu vă găsesc aici, zise Hammet cu o grimasă.

— Îmi pare rău, căpitane. Oamenii de la pupa au încetat focul tocmai când am aruncat frânghiile peste bord. Ne-au văzut înainte chiar de-a lansa barca gonflabilă.

Deşi sângerarea de la picior fusese oprită, Hammet simţea că intră în şoc. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se relaxeze.

— Dumneavoastră aţi avut mai mult noroc? întrebă marinarul.

Căpitanul se uită la piciorul rănit, apoi reuşi să dea din cap aprobator.

— Cred că s-ar putea spune că da, răspunse el, cu ochii sticloşi şi vocea gâtuită. Într-un fel sau altul, cred că drumul nostru se apropie de sfârşit.

65

La trei mile distanţă, spre nord, barca de patrulare a Pazei de Coastă din Turcia chema în mod repetat atât vasul *Dayan*, cât şi barca poliţiei, dar fără vreun rezultat. Când pe punte se anunţă lumina focurilor îndepărtate de armă, căpitanul bărcii ordonă interceptarea imediată a petrolierului.

În vreme ce barca Pazei de Coastă gonea către navă, tunul de 30 mm, fixat la prova, fu echipat şi un mic echipaj de abordaj fu pregătit. Barca făcu un ocol rapid în jurul petrolierului, apoi se apropie de tribordul acestuia când barca poliţiei nu apăru nicăieri. Căpitanul chemă vasul *Dayan* prin megafon.

— Aici vasul SG-301 al Pazei de Coastă. Vă ordon să opriţi cu vântul în faţă şi să vă pregătiţi de abordaj, strigă el.

În timp ce căpitanul Pazei de Coastă aştepta să vadă

dacă *Dayan* încetineşte, secundul său îl strigă:

— Domnule, un alt vas se apropie dinspre tribordul nostru.

Căpitanul se uită şi văzu un iaht de lux, închis la culoare, oprind la travers de barca Pazei de Coastă, apoi retrăgându-se în spate.

— Spune-i să dea înapoi dacă nu vrea să sară în aer! ordonă căpitanul îndărătnic.

Îşi îndreptă imediat atenţia înapoi spre petrolier, unde o siluetă apăru deodată deasupra lor, lângă balustradă.

Căpitanul se miră să observe că era o femeie care făcea semne spre barcă şi încerca să strige ceva. Căpitanul se apropie de aripa punţii, apoi îi spuse timonierului.

— Du-ne mai aproape, nu aud ce spune.

Maria zâmbi în sinea ei când barca Pazei de Coastă se apropie la câţiva metri de carena petrolierului. Stând lângă balustradă, era cu mult deasupra vasului mai mic, însă putea vedea cu uşurinţă puntea.

— Am nevoie de ajutor, strigă ea la cei doi ofiţeri, care acum stăteau împreună pe aripă.

Fără să mai aştepte răspuns, luă de jos un mic sac de pânză şi-l aruncă repede peste bord. Aruncarea fu aproape perfectă, sacul zbură către un ofiţer şi acesta îl prinse din aer. Ea aşteptă o clipă ca ofiţerul să deschidă sacul, apoi se ghemui pe punte şi-şi acoperi capul.

Explozia care urmă lumină cerul nopţii cu o strălucire puternică, urmată de un bubuit ca de tunet. Maria aşteptă ca resturile din aer să aterizeze, după care aruncă o privire peste balustradă. Barca Pazei de Coastă era o scenă dintr-un coşmar. Explozia distrusese toată suprastructura, vaporizând oamenii care se aflau acolo. Fumul se înălţa spre cer din cele câteva mici incendii ce mistuiau componentele electrice ale bărcii. În restul ambarcaţiunii, marinarii ameţiţi şi arşi încercau să se adune după ce fuseseră puşi la pământ de izbitură.

Maria se furişă prin pasajul propriei nave, apoi strigă prin uşa deschisă:

— Acum!

Mica ei echipă de terorişti înarmaţi dădură buzna pe uşă şi alergară spre balustradă, descărcând armele asupra marinarilor năuciţi de jos. Focurile de armă nu durară mult, fiindcă echipajul din jurul tunului de 30 mm fu ucis în scurt timp, urmat de echipajul de abordaj. Câţiva dintre marinari îşi reveniră repede şi traseră la rândul lor. Însă erau forţaţi să tragă dintr-un unghi nepotrivit, ceea ce-i lipsea de acoperire. În câteva minute fură copleşiţi, iar puntea bărcii de patrulare arăta ca o masă de morţi şi răniţi.

Maria strigă ienicerilor să se oprească, apoi vorbi prin staţia pe care obţinea în mână. Câteva secunde mai târziu, iahtul albastru se apropie în viteză de barca de patrulare, apoi încetini şi începu să împingă uşor în prova vasului Pazei de Coastă. Fu nevoie de numai câteva ciocniri pentru ca barca de patrulare să se lovească şi să se zgârie de peretele lateral al petrolierului. Cu motoarele oprite, barca începu să-şi piardă elanul şi alunecă pe lângă peretele vasului.

Iahtul încetini de asemenea, ajungând treptat la travers de barca de patrulare, menţinând-o lipită de *Dayan* până când deasupra lor se înălţă pupa navei. Păstrându-şi poziţia, iahtul aşteptă ca vârful provei bărcii să treacă de oglinda pupei, apoi o împinse cu putere cu elicele de manevră din prova. Barca pivotă spre stânga şi ţâşni pe apa liniştită, dincolo de pupa petrolierului. Un pocnet înăbuşit se auzi de sub suprafaţă când elicea uriaşă de bronz a petrolierului se înfipse în carena bărcii.

Cu puntea însângerată de cei morţi şi răniţi şi cu fum ieşind din timonerie, barca Pazei de Coastă sări brusc în faţă şi se înclină puternic spre tribord. Doar câteva strigăte străpunseră aerul nopţii când prova se ridică în sus, după care întreaga barcă se răsuci spre pupa, dispărând sub valuri ca şi cum nici n-ar fi fost.

66

Oboseala fizică şi psihică începea să-l apese pe Pitt după două ore de alergătură neîncetată în noapte şi la viteză maximă. Trecuseră de centrul Mării Marmara, unde dăduseră peste valuri mari ce ridicau *Glonţul* în aer pentru câteva secunde. Pe scaunul din spate, Lazlo îşi calmase în cele din urmă stomacul, dar începuse să aibă dureri din cauza izbiturilor neîncetate în carena submersibilului.

Speranţele începură să crească după ce auziră o transmisie prin radio de pe barca de patrulare a Pazei de Coastă pe frecvenţa internaţională pentru semnale SOS.

— Cred că i-am auzit chemând vasul *Dayan*, zise Giordino, urcând volumul radioului VHF ca să audă peste huruitul motorului *Glonţului.*

Ascultară cu atenţie în următoarele minute, în vreme ce apelurile repetate către *Dayan* rămâneau fără răspuns. Apoi radioul nu mai transmise nimic. După câteva minute, Giordino văzu o strălucire albă la orizont.

— Ai văzut asta? îl întrebă pe Pitt.

— Am zărit o strălucire drept în faţă.

— Mi s-a părut o minge de foc.

— O explozie? întrebă Lazlo, întinzând gâtul în faţă. E petrolierul?

— Nu, nu cred, răspunse Pitt. Nu părea atât de mare. Dar suntem prea departe să ştim sigur.

— Ar putea fi la zece mile distanţă, încuviinţă Giordino. Se uită la ecranul de navigare, urmărind intrarea în Bosfor în vârful hărţii digitale. Ar însemna că sunt destul de aproape de Istanbul.

— Ceea ce înseamnă că suntem în urma lor cu cincisprezece minute, zise Pitt.

Asemenea radioului, cabina se scufundă în tăcere. Pitt, ca şi ceilalţi, putea doar să presupună că autorităţile turceşti nu reuşiseră să oprească petrolierul. Poate că depindea de ei să evite o explozie catastrofală care putea

ucide zeci de mii de oameni. Dar ce puteau oare să facă trei oameni într-un submersibil?

Pitt alungă ideea din minte şi apăsă maneta de acceleraţie, asigurându-se că nu-i oprea nimic şi depistând o cale directă spre luminile strălucitoare ale Istanbulului.

67

Maria se plimba pe puntea petrolierului, cuprinsă de o mânie care-i împietrea trăsăturile.

— Nu mă aşteptam să ne oprească Paza de Coastă, spuse ea. De unde ştiau că ne apropiem?

Un bărbat scund, cu faţa pământie, care pilota petrolierul, clătină din cap.

— Se ştie că *Dayan* a dispărut. E posibil ca un vas aflat în trecere să ne fi identificat şi să fi raportat Pazei de Coastă. Poate e un lucru bun. Autorităţile vor şti de îndată că israelienii sunt responsabili pentru atac.

— Cred că e adevărat. Totuşi, nu ne mai permitem alte obstacole.

— La radio nu se mai aude nimic. Nu cred că au avut ocazia să alerteze pe nimeni, zise căpitanul. Pe deasupra, pe radar nu se vede nicio navă în faţa noastră.

Se uită prin fereastra laterală, observând luminile iahtului albastru la numai câţiva metri la traversul petrolierului.

— *Sultana* a raportat stricăciuni minore după impactul cu vasul Pazei de Coastă, raportă el, dar sunt pregătiţi să ne preia oricând.

— Cât mai avem până să evacuăm?

— Voi încetini nava când intrăm în canalul de est al Bosforului. Puteţi să vă pregătiţi de evacuare în timp ce

direcţionez nava spre Cornul de Aur şi pornesc pilotul automat. Estimez că ne vom afla pe poziţii în aproximativ un sfert de oră.

Maria se uită la ceas. Fitilurile electronice erau programate detoneze puţin peste o oră.

— Foarte bine, zise ea calm. Să nu întârziem!

68

Fâşii palide de purpuriu străbăteau cerul cenuşiu pe măsură ce soarele îşi pregătea ascensiunea zilnică la răsărit, spre linia orizontului. În tot Istanbulul, musulmanii pioşi se trezeau devreme ca să ia un mic dejun copios înainte de zorii zilei. Muezinii aveau să înceapă în scurt timp chemările modulate, adunând credincioşii la moschee pentru rugăciunea de dimineaţă. Moscheile aveau să fie mai aglomerate ca de obicei, căci calendarul islamic arăta că era ultima săptămână din Ramadan.

Numele Ramadan se referă la luna a noua din calendarul islamic, când tradiţia spune că primele versete din Coran i-au fost revelate lui Mahomed. Adepţii se concentrează în luna aceasta pe obţinerea unei relaţii mai apropiate cu Allah, ceea ce înseamnă post în orele cu lumină de zi. Autopurificarea este promovată nu doar prin post, ci şi prin faptele bune făcute pentru alţii. Se oferă prietenilor şi rudelor mâncăruri deosebite şi daruri, iar săracii primesc ajutor şi pomeni. Dar, la numai câteva mile distanţă de moscheile istorice ale oraşului, Maria Celik se pregătea să dezlănţuie propria ei operă de caritate.

Petrolierul israelian se îndrepta spre gura Bosforului, apropiindu-se de ţărmul asiatic. Când Cornul de Aur se întrezări prin strâmtoare, pilotul petrolierului reduse viteza.

— Acum e momentul, îi spuse el Mariei.

Curentul rapid al Bosforului, curgând spre sud către

Marea Neagră, încetini repede vasul masiv până ajunse doar să se târască. Maria adună câţiva oameni lângă peretele de la tribord şi coborî o scară de oţel peste bord. Iahtul se apropie de îndată şi trase la picioarele scării.

— Legaţi prizonierii şi luaţi şi restul oamenilor! îi ordonă ea unui ienicer, apoi păşi pe scara coborâtă.

Începu să coboare pe treptele de metal, apoi un membru al echipajului o ajută să urce la bordul iahtului. Când urcă la timonerie, o întâmpinară doi mercenari irakieni. Chiar şi în întunericul dinaintea zorilor, cel pe nume Farzad purta ochelari de soare distinctivi.

— Aţi terminat pregătirile în Grecia? îi întrebă ea.

— Da, răspunse Farzad. Putem să intrăm în linişte prin Thios. Am rezervat un loc de ancorare sigur pentru *Sultana* şi am pregătit transportul tău spre Atena. Zborul de întoarcere la Istanbul e rezervat peste trei zile.

Maria încuviinţă în timp ce priveau cum restul ienicerilor coborau treptele şi săreau pe iaht. Paznicii care supravegheau echipajul petrolierului se retraseră în linişte şi uşa careului fu legată cu lanţuri.

Pe puntea navei *Dayan*, pilotul se uită la ultimul ienicer care cobora, apoi făcu semn către iaht că schimbă cursul. În timp ce *Sultana* se îndepărtă pentru moment de lateralul petrolierului, pilotul mări viteza rotaţiilor motorului la jumătate din capacitate şi răsuci cârma spre vest. Luând direcţia către Moscheea Süleymanyie, programă pilotul automat şi îl porni.

Era pe punctul de a coborî de pe punte, când observă o luminiţă pe consolă. Uitându-se la avertismentul luminos, clătină pur şi simplu din cap.

— Acum nu mai pot face nimic, murmură el, apoi coborî scara şi sări pe iahtul care aştepta, lăsând în voia sorţii masiva navă *Dayan.*

69

Glonţul lăsa o dâră de spumă albă în timp ce intra în Strâmtoarea Bosfor. Câţiva pescari matinali priveau uimiţi la hibridul dintre o barcă şi un submersibil ce trecea în viteză în lumina neclară a zorilor.

Pitt scruta orizontul când observă o barcă apropiindu-se în mare viteză.

— Mi se pare cunoscută, îi spuse el lui Giordino.

Când iahtul italian se îndreptă în grabă spre sud, cele două vase trecură repede unul pe lângă celălalt, cu doar o mică distanţă între ele.

— E, într-adevăr, iahtul lui Celik, confirmă Giordino.

— Cu siguranţă, pleacă de la locul crimei.

— Probabil că asta înseamnă că nu mai avem mult timp, răspunse Giordino, avertizându-l pe Pitt din priviri.

Pitt nu spuse nimic, alungându-şi din minte natura sinucigaşă a navei cu bombă de care se apropiau şi punând la cale un plan să o oprească.

— Acela trebuie să fie, în faţă.

Vorbise Lazlo, ridicând mâna şi arătând spre prova babord. La două mile în faţă, văzură pupa unui petrolier mare dispărând în spatele unei stânci pe malul de vest.

— Îl trimit în Cornul de Aur, zise Pitt, înţelegând în sfârşit misiunea petrolierului.

Inima acvatică a Istanbulului de peste două mii de ani, celebrul port era înconjurat de unele dintre cele mai populate cartiere din oraş. Îndreptat către Moscheea Süleymanyie, aflată la doar două străzi de faleză, detonarea petrolierului nu avea doar să distrugă monumentul, ci şi să facă ravagii printre cei o jumătate de milion de oameni aflaţi pe o rază de aproape doi kilometri în jurul zonei de impact.

Însă nava *Dayan*, rămasă fără pilot, nu ajunsese încă acolo. Evitase la limită coliziunea cu un feribot de dimineaţă, când *Glonţul* se apropia din spate. Pitt observă

cum căpitanul feribotului agita nervos pumnii în aer şi suna mânios sirena către petrolier, fără să-şi dea seama că timoneria era goală.

— Nu se vede nimeni la bord, spuse Giordino, întinzând capul către puntea înaltă şi suprastructura petrolierului.

Pitt ocoli babordul navei *Dayan*, căutând o cale de acces, apoi trecu prin faţa provei către tribord. Giordino îi arătă scările care coborau în partea din spate.

— E mai bine decât să urci pe funie, zise Giordino.

Pitt îndrumă submersibilul lângă treptele coborâte.

— Rămâi la cârmă, Al! spuse el. Stai pe aproape… dar nu prea aproape.

— Eşti sigur că vrei să urci la bord?

Pitt dădu din cap cu o privire hotărâtă.

— Lazlo, spuse el, întorcându-se spre soldat. Cu ajutorul cunoştinţelor tale, vom încerca să dezamorsăm explozibilul. Dacă nu reuşim, o să o întorc spre Marea Marmara şi pe urmă putem să plecăm.

— Nu sta să admiri inutil priveliştea, spuse Giordino în timp ce se îndreptau spre trapa din spate.

— Te apelez pe canalul 86 dacă am nevoie de tine, zise Pitt înainte de a ieşi.

— O să stau cu urechile ciulite, răspunse Giordino.

Pitt se furişă pe pontonul dinspre babord până ajunse la scări, apucând uşor baza şi ridicându-se. Lazlo îl urmă îndeaproape. Pitt se grăbi să ajungă în capul scărilor, apoi sări pe petrolier, privind în faţă la puntea uriaşă. Văzu imediat cele două bucăţi enorme de oţel decupat pe care le descria Green, adăpostind amestecul de materiale explozive.

— Dă-ne timp! îşi spuse el, în timp ce Lazlo îl urma în pas alert spre tancurile de depozitare. Dă-ne puţin timp!

70

Ienicerul se apropie timid de Maria, nedorind să intervină în discuţia ei cu căpitanul iahtului. Observând că îi încălca treptat spaţiul personal, femeia se întoarse în final şi se răsti la el:

— Ce e?

— Domnişoară Celik, vasul de care tocmai am trecut, care mergea în direcţia opusă? Eu… eu cred că s-ar putea să fie acelaşi vas pe care l-au folosit intruşii în instalaţia portuară din Kirte.

Maria rămase cu gura căscată, dar numai pentru o clipă. Învârtindu-se în loc, se uită pe fereastra întunecată, zărind *Glonţul* care făcea un ocol şi intra în Cornul de Aur.

Întorcându-se din nou spre căpitanul iahtului, ochii ei scăpărau de furie.

— Întoarce nava de îndată! strigă ea. Mergem înapoi!

***

Pitt nu ştia de unde să înceapă. Cala din faţă era ca un labirint pentru şoareci la nivelul ochilor. Paleţi înalţi de un metru optzeci, plini cu saci grei cu ANFO, erau depozitaţi peste tot, pesemne fiind încărcaţi în grabă. Undeva la mijloc erau ascunse cantităţi mari de HMX. Pitt spera ca fitilurile şi detonatoarele să fie vizibile cu uşurinţă, ataşate de încărcătură.

Pitt îi spusese lui Lazlo că aveau cinci minute să găsească şi să dezamorseze explozivii. Lazlo căuta în acelaşi timp cala dinspre tribord, după ce-i spusese din zbor lui Pitt ce să caute. Jumătate din timpul alocat trecuse deja până când Pitt reuşi să ajungă în centrul calei şi să descopere numeroasele bucăţi de explozivi plastici ascunşi în câteva lăzi de lemn. Pe măsură ce secundele ticăiau zgomotos în

mintea lui, Pitt deschidea în grabă cutiile una după alta, aruncând explozibilul deoparte când nu se vedea vreun fitil înăuntru. Abia când ajunse la ultima cutie găsi temporizatorul electric prins de un detonator mic, înfipt într-o bucată de explozibil plastic. Dând optimist din cap, smulse mecanismul din HMX, apoi se întoarse spre ieşirea din labirint.

Trecuseră deja cinci minute când urcă scara ca să iasă din cală şi păşi pe punte. Lazlo tocmai părăsea cala dinspre tribord şi alerga spre Pitt, cu două temporizatoare în mână. Pitt îl ridică pe al său, împreună cu detonatorul, şi i-l întinse lui Lazlo.

— Am găsit asta în încărcătura principală de HMX, spuse Pitt.

— Nu ajunge, răspunse Lazlo scuturând ferm capul. Au mai multe încărcături ascunse în cală. Am dat peste asta fără să vreau, era ascunsă într-o cutie cu ANFO, spuse el, ţinând în palmă un temporizator. Sunt sigur că mai sunt şi altele.

Se uită la temporizatorul lui Pitt, apoi îl compară cu celelalte două pe care le avea.

— Paisprezece minute până la detonare, spuse el, întorcându-se şi aruncând dispozitivele peste balustrada laterală. Nu avem cum să le găsim pe toate.

Pitt se gândi la vorbele lui.

— Încearcă să găseşti echipajul! comandă el. Eu o să întorc nava spre strâmtoare.

Pitt nu mai aşteptă un răspuns, luând-o la fugă spre puntea de comandă. Puntea de sub picioarele lui huruia şi vibra şi simţi deodată cum toată nava se cutremură. Ajungând la o scară laterală, aruncă o privire rapidă spre pupa, apoi îşi dori să nu o fi făcut.

Dinspre est se apropia de petrolier iahtul albastru al lui Ozden Celik.

71

În vreme ce se îndepărta de pupa petrolierului, Giordino văzuse deja iahtul ce se îndrepta cu viteză în direcţia lui. Porni radioul pe canalul 86 şi încercă să-i trimită un apel de avertizare lui Pitt, dar nu primi niciun răspuns de pe puntea navei *Dayan.* Accelerând submersibilul, se îndepărtă de petrolier, luând-o spre centrul canalului şi oprindu-se paralel cu suprastructura navei. Era prea jos în apă ca să vadă pe cineva pe puntea de comandă, dar îl observă pe Lazlo.

Uitându-se în spate, fu surprins să vadă că iahtul îşi schimbase cursul şi se apropia repede de *Glonţ.* Înţelese că nu-i văzuseră pe Pitt şi pe Lazlo când urcaseră pe petrolier. În ciuda semiîntunericului de dimineaţă, zări două siluete care urcau spre balustrada din faţă a iahtului. Ştia că aveau în mână arme automate îndreptate spre el.

Giordino apăsă imediat pe acceleraţia submersibilului. *Glonţul* sări din apă, prinzând repede viteză. Giordino ţâşni pe lângă prova petrolierului, apoi se apropie de malul de nord. La mică distanţă în faţă se afla Podul Galata, care, se gândi el, avea să-i ofere acoperire. Însă când aruncă o privire scurtă în spate văzu că iahtul se afla la mai puţin de cincizeci de metri în spatele lui, după ce micşorase distanţa în timp ce *Glonţul* accelera. Înjură cu glas tare când observă strălucirea unei luminiţe galbene care se aprinse în prova iahtului.

Focul de armă lovi apa la câţiva centimetri de carena submersibilului, deşi Giordino nici nu văzu, nici nu auzi impactul glonţului. Cu toate astea, trase de manetă cu putere spre stânga, după care întoarse imediat spre dreapta. Submersibilul agil reacţionă imediat, mergând în zigzag pe suprafaţa apei. Manevra fu de ajuns ca să perturbe precizia teroriştilor de pe iaht.

Podul Galata apăru deodată în faţă şi Giordino trecu în viteză pe sub el. Se înclină încă o dată, apoi se uită în urmă

şi văzu cum iahtul se năpusti pe sub pod şi se luă după el. *Glonţul*, mai rapid şi mai uşor de manevrat, arăta în sfârşit ce putea, iar distanţa dintre cele două vase începu treptat să crească. Dar asta nu provocă decât şi mai multe focuri de armă de pe iaht.

Giordino continuă mersul în zigzag, urmărind un alt pod, Atatürk, la mai puţin de jumătate de milă în faţă. O pocnitură bruscă deasupra capului îl făcu să se ferească involuntar, apoi ridică ochii şi văzu trei găuri de glonţ în capacul acrilic al submersibilului. Orice gând de a se piti după un obstacol şi a încerca să se scufunde dispăru, aşa că îşi luă podul ca ţintă.

Câţiva piloni groşi se înălţau din canal ca să sprijine podul Atatürk, iar Giordino o luă într-acolo ca să se ascundă. Făcând slalom printre piloni, ştia că avea să distragă atenţia iahtului şi să evite să stea în bătaia puştii. Dar grija lui pentru autoconservare scăzu când se gândi la Pitt şi la petrolierul încărcat cu explozibil.

La doar o milă în spate, *Dayan* era, cu siguranţă, pe ultimul drum spre moarte. Trebuia să poată să-i scoată pe amândoi de pe petrolier şi probabil în curând. În clipa aceea, nu avea de unde să ştie dacă mai exista vreo umbră de speranţă pentru Pitt şi Lazlo.

Apoi se întoarse şi se uită în spate, văzând că iahtul care-l urmărea dispăruse subit.

72

Lui Lazlo îi fu de ajuns să se ia după zgomot ca să-i găsească pe membrii captivi ai echipajului. Deşi era slăbit din pricina rănii provocate de glonţ, căpitanul Hammet îi pusese pe oamenii săi să caute o cale de scăpare în clipa în care paznicii ieşiseră din careu. Văzând de îndată că lanţul bine strâns ce lega uşa de la intrare era imposibil de rupt,

oamenii îşi îndreptară atenţia în alte direcţii. Erau înconjuraţi de pereţi de oţel, aşa că exista un singur mod de a scăpa, iar acela era pe sus.

Folosind cuţitele de măcelar din bucătăria micuţă, echipajul începu să taie panourile din tavan ca să pătrundă într-un spaţiu aflat deasupra, sperând să străpungă puntea de sus. Lazlo auzi zgomotul dintr-o magazie pe care o verifica într-un spaţiu alăturat, aşa că alergă imediat spre uşa careului. Desfăcând repede lanţul, legat cu un nod simplu, deschise uşa cu piciorul. Câţiva membri ai echipajului, urcaţi pe mese şi având cuţite în mână, se opriră din lucru şi îl priviră surprinşi.

— Cine comandă aici? se răsti Lazlo.

— Eu sunt căpitanul navei *Dayan*, zise Hammet.

Era aşezat pe un scaun din apropiere, cu piciorul întins pe un scăunel.

— Căpitane, avem doar câteva minute înainte ca nava să explodeze. Care e cea mai rapidă cale prin care dumneata şi echipajul puteţi coborî?

— Barca de salvare de la pupa, răspunse Hammet, ridicându-se în picioare cu o grimasă. Nu puteţi dezamorsa explozibilul?

Lazlo clătină din cap.

— Toată lumea la barca de salvare! ordonă Hammet. Să plecăm!

Oamenii se adunară de îndată la uşă, iar Lazlo şi marinarul de bord îl ajutară pe Hammet să iasă cel din urmă. Păşind pe punte, Hammet simţi o vibraţie neobişnuită sub tălpi, apoi privi dincolo de balustradă. Căpitanul israelian rămase şocat să vadă minaretele Moscheii Süleymanyie înălţându-se nu departe de ei.

— Suntem în mijlocul Istanbulului? spuse el, bâlbâindu-se.

— Da, răspunse Lazlo. Veniţi, nu avem mult timp!

— Dar trebuie să întoarcem petrolierul şi să plecăm de aici, protestă el.

— E cineva pe puntea de comandă care încearcă.

Hammet dădu să-i urmeze pe ceilalţi către pupa, apoi ezită când puntea se cutremură din nou.

— O, nu! murmură el încruntat. I-am dat comanda să epuizeze combustibilul.

73

Pitt tocmai descoperise acelaşi lucru. Alergând spre puntea de comandă, ignorase cele două luminiţe roşii de pe consola principală, căutând şi găsind comanda care dezactiva pilotul automat. Petrolierul se apropia de Podul Galata, înaintând spre porţiunea din mijloc, când Pitt preluă controlul cârmei. Uitându-se la pod dinspre prova babord, înţelese că nu avea destul loc să întoarcă nava masivă. Trebuia să treacă întâi pe sub pod, apoi să facă o întoarcere şi să treacă din nou pe dedesubt ca să iasă din Cornul de Aur.

Când prova trecu pe sub pod, Pitt văzu că deschiderea acestuia era aproape la nivelul ochilor şi se întrebă dacă suprastructura navei avea să încapă dedesubt. Aşteptând să se apropie, se uită în cele din urmă la luminiţele roşii. Înmărmurit, observă că erau indicatoarele de combustibil redus pentru rezervorul principal şi cel auxiliar. Când se furişase în sala maşinilor, Hammet deschisese supapele de evacuare ale buncărelor şi îl deversase în santină, de unde fusese apoi pompat afară. Pitt ştia că rezervoarele erau acum goale, după cum se simţea din ezitările motorului ce funcţiona pe resturile de combustibil.

Cu o siguranţă apărută din senin, Pitt îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să ducă petrolierul înapoi în Marea Marmara, unde putea exploda fără niciun pericol. Însăşi navigarea la distanţă sigură de oraş era o speranţă pierdută. Stând pe puntea unei bombe cu ceas, una care era pe punctul de a rămâne fără energie, majoritatea

oamenilor s-ar fi lăsat pradă panicii. Ar fi simţit doar dorinţa arzătoare de a da bir cu fugiţii, de a scăpa de pe nava morţii şi de a încerca să-şi scape pielea.

Dar Pitt nu era ca majoritatea oamenilor. Pulsul de-abia îi crescu puţin peste ritmul normal, supraveghind cu calm linia de coastă. Deşi avea nervii potoliţi, mintea îi lucra la foc continuu, explorând toate posibilităţile de rezolvare a crizei. Apoi, soluţia potenţială apăru în cealaltă parte a portului. Riscantă şi nebunească, se gândi el, totuşi o soluţie. Pornind radioul de pe punte pe canalul 86, ridică transmiţătorul.

— Al, unde eşti? spuse el.

Vocea lui Giordino răspunse imediat în difuzor, printre păcănituri:

— Sunt cam la o milă înaintea ta. M-am jucat de-a şoarecele şi pisica cu iahtul, dar cred că s-au săturat să-mi ia urma. Fii pe fază, pentru că se întorc în direcţia ta. Tu şi Lazlo sunteţi gata să vin să vă iau de pe navă?

— Nu, am nevoie să mergi în altă parte, răspunse Pitt. O dragă mare e în colţul de sud-est al podului.

— Pornesc. Am terminat.

Suprastructura petrolierului tocmai trecuse pe sub deschiderea podului, când motorul se cutremură din nou. Ajuns din nou în lumina dimineţii, Pitt văzu iahtul albastru apropiindu-se de petrolier la nicio sută de metri în faţă. Ignorând iahtul, întoarse cârma maxim la stânga, apoi merse la fereastra din spate, întrebându-se cum se descurca locotenentul Lazlo.

74

Soldatul israelian îl ajuta pe căpitanul Hammet să urce în barca de salvare când, la mică distanţă, se auzi zgomotul focurilor de armă. O secundă mai târziu, sticla spartă căzu

şi se împrăştie pe puntea de sus. Lazlo ridică ochii, observând că împuşcăturile erau direcţionate către ferestrele punţii de comandă. Abia reuşi să distingă pilonii de antenă ai iahtului în timp ce acesta ajunse în dreptul petrolierului la tribord.

— Repede, în barcă! îi îndemnă Lazlo pe marinari.

Şase dintre membrii echipajului urcaseră deja în barca de salvare acoperită cu fibră de sticlă. Era aşezată pe o placă într-un unghi puternic înclinat, chiar deasupra balustradei de la pupa, prova fiind îndreptată în jos, spre apă. Marinarul de bord şi încă unul îl ajutară pe Hammet, care urcă împleticindu-se prin partea din spate a ambarcaţiunii. Bâjbâi după centura de siguranţă şi ordonă oamenilor săi să-şi prindă şi ei centurile. Apoi privi spre intrare tocmai când Lazlo era pe punctul de a o închide pe dinafară.

— Nu vii cu noi? întrebă Hammet cu o privire şocată.

— Eu încă nu am terminat treaba, răspunse Lazlo. Lansaţi barca de îndată şi luaţi-o spre mal! Mult noroc!

Hammet încercă să-i mulţumească soldatului, dar Lazlo închise repede uşa şi sări de pe barcă. Văzând că toţi membrii echipajului erau aşezaţi pe scaune, căpitanul se întoarse spre marinarul de bord.

— Desprinde-o de navă, Zev!

Marinarul trase de o manetă care elibera clema externă, lăsând barca să alunece. Aceasta coborî uşor de pe rampă, apoi ateriză în valuri de la o înălţime de doisprezece metri, cu prova plonjând câţiva metri în apă. Abia se îndreptase barca la suprafaţă când apăru iahtul albastru în apropiere şi izbucni zgomotul focurilor de armă. Numai că de data asta nu se mai trăgea de pe iaht.

Ascuns la pupa, Lazlo începu să tragă cu carabina de asalt M-4. Îndreptat spre doi bărbaţi înarmaţi care stăteau ghemuiţi la prova iahtului, focul ucise unul din ei pe loc, iar trupul său fără vlagă se rostogoli peste margine. Al doilea bărbat înarmat reuşi să scape de gloanţe şi se retrase imediat în cabina principală.

Stând pe punte, Maria privea mânioasă incidentul. Se

uită la ceas şi strigă la căpitanul iahtului:

— Încă mai e timp! Du-ne lângă rampă!

— Şi barca de salvare? întrebă el.

— Nu te mai osteni! Ne ocupăm de ei mai târziu.

Iahtul se ridică pe valuri, ieşind din raza vizuală a lui Lazlo şi apropiindu-se de rampa coborâtă. Maria trimise imediat doi ieniceri să urce treptele.

— Eu mă duc să acopăr puntea, se oferi irakianul Farzad.

Scoase un pistol Glock dintr-un suport ascuns de umăr, apoi se îndreptă către uşa cabinei.

Maria încuviinţă.

— Asigură-te că petrolierul ajunge la mal! Repede!

Lazlo traversase pupa şi aruncă o privire peste balustradă când iahtul se îndepărtă de rampă. O ploaie de gloanţe trase de pe iaht lovi balustrada, forţându-l pe Lazlo să se trântească pe punte. Ridicând ochii, înjură când îi văzu pe cei doi ieniceri care apărură pe rampă şi urcară pe navă, ascunzându-se după un perete de lângă suprastructură.

Rămânând ghemuit, Lazlo se rostogoli lângă balustradă, apoi se târî înapoi spre un sabord mare care drena apa de mare de pe punte. Se vârî înăuntru, reuşind să se ascundă după o flanşă plată aflată în faţa sabordului. Nu era poziţia ideală de apărare, dar Lazlo nu credea că-l văzuseră şi îi putea astfel surprinde pe intruşi.

Avea dreptate. Soldatul instruit aşteptă răbdător în timp ce ienicerii încercau să se îndrepte spre pupa în tandem. Când amândoi deveniră vizibili pe punte, Lazlo ridică arma şi trase.

Îşi luase ţinta cu precizie, iar arma lansă patru gloanţe în pieptul primului bărbat, ucigându-l pe loc. Al doilea se trânti la podea şi se rostogoli în spatele unui baston de balustradă înainte ca Lazlo să-l poată lua la ochi.

Ambii trăgători de elită se treziră blocaţi în poziţie defensivă. Un potop prelungit de gloanţe izbucni din ambele direcţii, fiecare din ei sperând să-şi doboare adversarul printr-o împuşcătură norocoasă.

Pe punte, Pitt încerca să ignore focurile de armă, menţinând cârma petrolierului întoarsă la maximum. Însă continua să supravegheze iahtul, urmărindu-i schimbările de poziţie. În timp ce arunca o privire pe fereastra din spate, îl observase pe un al treilea bărbat care urca la bord în urma ienicerilor şi care dispăru spre puntea din faţă, cu câteva clipe înainte ca Lazlo să înceapă să tragă.

Când izbucniră împuşcăturile dedesubt, Pitt căută pe punte ceva ce putea folosi ca armă într-o trusă de urgenţă, fixată deasupra mesei cu hărţi. Uitându-se în grabă pe fereastra laterală, văzu că ienicerul care scăpase şi care făcea schimb de focuri cu Lazlo se afla aproape chiar sub el. Se întoarse în viteză la trusă şi se întoarse cu un stingător mare de flăcări. Atârnat peste fereastră, îşi fixă ţinta şi-i dădu drumul.

Racheta roşie improvizată rată capul ienicerului cu un centimetru, lovindu-l în schimb în omoplat. Asasinul rămase fără aer în urma loviturii neaşteptate, mai mult din pricina şocului decât a durerii, şi se întoarse din instinct, răsucind capul ca să descopere sursa atacului.

La aproape douăzeci de metri distanţă, Lazlo îl văzu pe asasin prin luneta carabinei şi apăsă pe trăgaci. Scurta explozie nu produse niciun strigăt violent, nici nu făcu sângele să ţâşnească. Ienicerul căzu, pur şi simplu, mort, lăsând în urma lui o linişte subită, dar stânjenitoare, pe navă.

75

Puntea de comandă a petrolierului părea goală, când Farzad intră încet de pe scara din spate. Observând ţărmul din Sultanahmet alunecând orizontal prin faţa provei, merse la cârmă ca să oprească răsucirea. Puse pistolul jos când o găsi şi se întinse spre comenzile cârmei.

— Să nu umblăm deocamdată acolo! spuse Pitt.

Pitt răsări din poziţia ghemuită din spatele unei console de lângă peretele dinspre babord. În mâna avea un pistol de semnalizare din alamă, luat din trusa de urgenţă.

Farzad se uită la Pitt, surprins să-l recunoască, apoi se înfurie imediat. Dar mânia i se schimbă în veselie când văzu arma lui Pitt.

— Am aşteptat cu nerăbdare să ne revedem, zise Farzad cu o voce gravă, cu accent pronunţat.

Când încercă să ridice subtil pistolul, Pitt apăsă trăgaciul pistolului de semnalizare. Flacăra aprinsă se răspândi pe punte, izbindu-l pe Farzad în piept cu un nor de scântei. Hainele acestuia luară foc de îndată, iar pistolul căzu pe jos, învârtindu-se apoi în colţ ca o rozătoare aprinsă. O secundă mai târziu, scânteile se aprinseră, umplând timoneria de un val de fum şi flăcări.

Pitt se aruncase deja la podea, acoperindu-şi capul în timp ce scânteile treceau pe lângă el în viteză. Farzad reacţionase mai lent, bătând cu palma hainele incendiate când scânteile aruncară un al doilea val de flăcări spre el. Fu învăluit de un nor de fum şi de scântei înainte să apuce să se ferească de erupţie, tuşind şi încercând să respire. Pitt sări imediat în picioare şi veni spre el, sperând să-l atace înainte ca acesta să vadă suficient de bine cât să tragă, însă asasinul plătit încă era conştient de prezenţa lui Pitt şi întoarse pistolul în direcţia lui.

O împuşcătură puternică bubui pe puntea de comandă, dar Pitt ştia că nu Farzad apăsase trăgaciul. Trupul asasinului fu aruncat instantaneu spre cârmă, apoi alunecă pe podea, lăsând pe consolă o dâră de sânge.

Lazlo urcă repede pe punte, cu arma fumegând îndreptată spre cadavrul prăbuşit şi arzând înăbuşit al lui Farzad.

— Eşti teafăr? întrebă Lazlo, privind într-o parte spre Pitt.

— Da, mă bucur doar de spectacolul de lumini, răspunse Pitt, tuşind din pricina fumului gros ce plutea încă în aer. Mulţumesc pentru intrarea la momentul oportun.

Lazlo îi întinse stingătorul de flăcări, acum lovit, pe care îl ţinuse sub un braţ.

— Poftim, m-am gândit că l-ai vrea înapoi. Apreciez ajutorul aerian de mai devreme.

— Tocmai mi-ai întors favoarea, zise Pitt, apoi îndreptă stingătorul spre flăcările aprinse din loc în loc de pistolul de semnalizare.

— Nu l-am observat pe ăsta furişându-se la bord, zise Lazlo, asigurându-se că Farzad era mort.

— A sărit imediat după primii doi.

— Îmi imaginez că vor încerca din nou.

— Nu prea mai avem timp, răspunse Pitt. Ai putea totuşi să ridici rampa.

— Bună idee. Şi noi?

— S-ar putea să fim la limită. Bănuiesc că poţi să înoţi?

Lazlo dădu ochii peste cap, apoi clătină din cap aprobator.

— Ne vedem jos, zise el, apoi dispăru pe scară.

Fumul provocat de pistol se disipă repede prin ferestrele sparte ale punţii, iar Pitt merse la cârmă şi verifică poziţia în care se aflau. *Dayan* aproape ajunsese la jumătatea manevrei de întoarcere, prova apropiindu-se încet de deschiderea sudică a Podului Galata. Pitt reglă cârma ca să ghideze petrolierul masiv periculos de aproape de ţărm în timp ce termina întoarcerea, apoi crescu rotaţiile motorului. Ezitările şi tremurul de sub punţi erau mai mari ca înainte, iar Pitt se gândi să stoarcă tot ce putea din motorul şovăielnic.

Aruncă o privire scurtă în apele de la ţărm, căutând *Glonţul*, dar acesta nu vedea nicăieri. După apelul de mai devreme al lui Pitt, Giordino pornise cu viteză maximă către dragă şi trecuse deja pe sub Podul Galata. De parcă ştia că Pitt îl căuta, Giordino apelă deodată petrolierul prin staţie.

— Aici *Glonţul!* Am trecut de pod şi opresc lângă cuterul verde. Ce vrei să fac?

Pitt îi expuse planul care îl făcu pe Giordino să fluiere.

— Sper că ţi-ai mâncat cerealele azi, adăugă el. Cât timp

mai ai?

Pitt se uită la ceas.

— Vreo şase minute. Ar trebui să ajungem cam în jumătate din timp.

— Mulţumesc că aduci spre mine butoiul cu pulbere. Numai să nu întârzii, adăugă el, apoi încheie transmisia.

Dayan terminase de-acum manevra, iar deschiderea sudică a Podului Galata se afla în faţă la mai puţin de un sfert de milă distanţă. Pitt se rugă ca nava să înainteze mai repede, simţind că trec secundele şi că podul părea să rămână la aceeaşi distanţă. Ştia că aveau să ajungă la limită, dar acum nu mai avea ce face.

În clipa aceea, sunetul nedorit al tăcerii se ridică din rărunchii petrolierului. Huruitul şi şovăielile de sub picioarele lui dispărură, iar consola din faţa lui se aprinse ca un pom de Crăciun. Motorul însetat de combustibil al ambarcaţiunii îşi dăduse, în cele din urmă, ultima suflare.

76

Urmărind nava *Dayan* la câteva zeci de metri în spate, dinspre tribord, Maria o supraveghea cu binoclul. Spre dezamăgirea ei, petrolierul uriaş continuase să se îndepărteze de mal şi era pe punctul de a trece a doua oară pe sub Podul Galata. Înţelese de ce, când se uită la timoneria petrolierului şi îl zări în treacăt pe Pitt la cârmă.

— Au dat greş, spuse ea, cu vocea aproape răguşită de mânie. Adu imediat pe punte oamenii care au rămas!

Căpitanul iahtului o privi neliniştit.

— N-ar trebui să ne punem la adăpost? o îndemnă el.

Maria se apropie atât de mult, încât nu o mai auzi nimeni de pe punte.

— Putem pleca după ce urcă ei la bord, şopti ea cu răceală. Ultimii trei ieniceri urcară pe punte, în timp ce

iahtul gonea spre lateralul navei *Dayan.* Când iahtul se apropie de scara de bord a petrolierului ca să descarce asasinii, aceasta se ridică brusc din apă. În capul scării, Lazlo stătea la comenzile hidraulice, ridicând rampa.

— Împuşcaţi-l! strigă Maria, remarcându-l pe soldat.

Ienicerii speriaţi îndreptară rapid armele spre Lazlo şi traseră.

Soldatul israelian urmărise reacţia acestora şi se întoarse să coboare de pe balustradă. Rămase însă o clipă mai mult la comenzi, vrând ca rampa să devină inaccesibilă. Ezitarea îl costă scump, căci un glonţ îl nimeri în umăr.

Îşi pierdu imediat echilibrul, căzând în faţă peste comenzi, după care alunecă pe punte ca să evite alte focuri de armă. Braţul stâng era amorţit şi simţea o durere cruntă în umăr, dar simţurile îi erau intacte, când auzi o bufnitură puternică de jos. Manevrând arma cu o mână, se târî spre balustradă, apoi se ridică şi aruncă o privire peste margine.

Spre dezamăgirea lui, văzu că partea de jos a scării era desprinsă de petrolier şi se afla chiar deasupra iahtului. Apoi privi mai de aproape şi-şi dădu seama că, de fapt, era înfiptă în iaht. Când căzuse peste comenzi, eliberase fără să vrea cursa de înapoiere a capătului de jos. Platforma grea de oţel căzuse spre mare ca o săgeată. Însă, în loc să lovească apa, se izbise de partea de sus a provei iahtului, intrând câţiva metri prin punte.

În ciuda avariei şi a unghiului mai ascuţit, doi dintre ieniceri săriseră deja pe rampă şi încercau să urce în viteză până în vârf. Lazlo sprijini arma de balustradă şi trase câteva focuri scurte, iar cei doi căzură peste margine şi se scufundară în apă.

Simţindu-se brusc ameţit din cauza pierderii de sânge, Lazlo se trase înapoi pe punte şi scotoci în trusa medicală din rucsacul de luptă. Împotrivindu-se dorinţei de a se întinde şi a adormi, îşi spuse că trebuia doar să ţină iahtul la distanţă câteva minute. Apoi ridică ochii spre puntea de comandă şi se întrebă de cât timp mai avea Pitt nevoie.

***

Timpul era orice pentru Pitt acum, numai aliat nu. Ultima dată când verificase, mai erau mai puţin de şase minute până la detonare, însă încerca să nu se gândească la asta. Se concentra numai pe îndrumarea petrolierului pe o distanţă scurtă, dincolo de pod.

Cum motorul cedase, petrolierul naviga acum doar din inerţie. Multiplele generatoare de bord ofereau suficientă energie pentru ca Pitt să învârtă cârma, dar unica elice uriaşă se răsucise pentru ultima oară. Curentul blând din Cornul de Aur îi împingea uşor din pupa, iar Pitt spera să fie de ajuns să menţină viteza câteva minute în plus. Dacă avea suficient timp, curentul putea în final să trimită petrolierul în siguranţă înapoi în Marea Marmara. Dar timpul se scurgea asemenea combustibilului navei.

Cu o lentoare agonizantă, deschiderea sudică a Podului Galata părea să se lărgească la fereastra din faţă a punţii, iar Pitt răsuflă uşurat când observă că *Dayan* încă plutea cu o viteză de şapte noduri. Focurile sporadice de armă îi atraseră din nou atenţia şi îndrăzni să arunce o privire pe geam. Iahtul era atât de aproape de petrolier, încât nu vedea decât o porţiune a bărcii. Îl observă pe Lazlo, întins lângă capul scării, şi fu încredinţat că petrolierul era protejat pentru moment.

Partea de jos a podului apăru în faţă, umbrind o clipă puntea şi timoneria. Pitt prinse cârma şi apăsă uşor comenzile cu degetele tremurânde. Restul avea să depindă de Giordino, îşi spuse în gând.

— Sper doar să poţi să-ţi îndeplineşti partea ta, partenere, murmură el cu glas tare, apoi privi cum umbra făcută de pod rămâne treptat în urmă.

77

Având 138 metri în lungime, *Ibn Battuta* era una dintre

cele mai mari drage pe care le văzuse Giordino vreodată. Deţinută şi condusă de compania belgiană Jan De Nul, era una dintre cele câteva autopropulsate cu absorbţie de dezagregator existente. Spre deosebire de dragele cu absorbţie obişnuite, care scoteau nămol şi mâzgă de pe fundul mării folosind o pompă centrifugă lungă, draga cu dezagregator avea şi un mecanism de săpare sau cap de frezat, în cazul vasului *Ibn Battuta*, capul era o bilă cu diametru de un metru optzeci, prevăzută cu dinţi din carbură de wolfram, capabili să spargă piatră dură. Montat în braţul prins de tangon, care putea fi coborât până pe fundul mării, capul de frezat semăna cu fălcile căscate ale unui rechin megalodon ce aştepta să muşte.

Draga lucra la cincisprezece metri de mal şi era ancorată de doi stâlpi de sprijin, numiţi lopeţi, care ieşeau prin carena din faţă a navei. Vasul era perpendicular cu malul, cu pupa îndreptată spre canal, ceea ce îi convenea de minune lui Pitt.

Apropiindu-se de navă din pupa, Giordino remarcă o bucată de lanţ greu care atârna de balustrada de la tribord. Trase *Glonţul* lângă navă, apoi opri motorul. Ieşind repede din submersibil, apucă lanţul şi îl legă de *Glonţ* înainte să apuce să se îndepărteze. Căţărându-se pe lanţ, se prinse de balustrada navei şi se urcă pe punte.

Ca un potenţial pericol în canal, nava *Ibn Battuta*, numită după un explorator marocan din secolul al XIV-lea, era puternic luminată de zeci de proiectoare suspendate. Giordino se uită dintr-o parte în alta a punţii şi descoperi că era pustie, membrii echipajului dormind încă în paturile lor. Un singur marinar stătea de veche pe punte şi nu remarcase apropierea şi abordajul lui Giordino.

Acesta se îndreptă repede spre pupa, căutând comenzile dragei, rugându-se să nu se afle în timonerie. În centrul punţii din pupa, în faţa unui cadru mare în formă de A şi mult în faţa dispozitivului cuterului, observă o baracă micuţă cu ferestre mari. Urcând treptele, intră şi se aşeză pe scaunul operatorului, cu spatele la uşă. Se bucură să

vadă că mecanismul de dragare putea fi operat de un singur om, dar fa, cu o grimasă când observă că panoul de comandă era în olandeză.

— Ei bine, măcar nu e în turcă, murmură el în timp ce scana în viteză bordul.

Găsi un întrerupător pe care scria „Dynamo” şi îl împinse în poziţia „Macht”. Un huruit profund zdruncină puntea când puternicul generator electric se trezi la viaţă. Sus pe punte, marinarul care stătea de pază alergă la fereastra din spate când auzi zgomotul şi văzu silueta lui Giordino în baracă. Vocea lui panicată se auzi în curând prin staţia de radiocomunicaţii în duplex fixată de peretele barăcii. Giordino se întinse calm şi opri radioul înainte de a privi în stânga.

Prova înaltă a petrolierului tocmai ieşea de sub Podul Galata, la nicio sută de metri distanţă. Giordino abandonă eforturile de a descifra consola în olandeză şi începu să apese la întâmplare pe butoane. Unul dintre acestea stârni un scrâşnet în faţa lui, aşa că ridică ochii şi privi cu satisfacţie cum dinţii capului de frezat se învârteau cu un scârţâit ameninţător. Braţul de sprijin se întinse orizontal dincolo de pupa dragei, ţinând capul la şase metri deasupra apei. Era mult prea sus pentru ce avea Pitt în gând.

— *Wat doe jij hier*[23]? mârâi deodată o voce gravă la Giordino.

Giordino se întoarse şi văzu un bărbat îndesat, cu părul ciufulit, care urca în mica baracă a comenzilor. Inginerul automatist de pe *Ibn Battuta*, îmbrăcat încă în pijamale pe sub haina ponosită, se apropie şi puse mâna pe umărul lui Giordino. Acesta ridică liniştit un deget şi arătă spre fereastră.

— Priviţi! zise el.

Inginerul privi într-o parte şi încremeni de groază când văzu nava *Dayan* apropiindu-se de dragă. Dădu să spună ceva când se întoarse spre Giordino, dar se trezi lovit de un

---

[23] Ce faci aici? (în olandeză în original) (n.tr.)

croşeu de dreapta. Pumnul lui Giordino îl izbi direct în barbă şi acesta se scurse pe podea ca tăiţeii uzi. Giordino îl prinse în braţe şi-l întinse uşor pe podea.

— Îmi pare rău, prietene. N-avem timp de politeţuri, îi zise el inginerului inconştient înainte de a se aşeza din nou la consolă.

Observând o manetă mică într-o parte, întinse mâna şi o trase în jos. Spre marea lui uşurare, privi cum capătul braţului coboară deodată spre apă. Ţinu maneta în jos până când capul de frezat era aproape scufundat, în timp ce dinţii rotativi făceau spumă în apă.

Eliberând maneta, privi spre canal. Prova petrolierului uriaş se afla acum la mai puţin de şase metri distanţă. Cu o senzaţie de deznădăjduire, rămase să-l vadă cum se apropie, ştiind că nu mai avea ce să facă.

78

Pitt ştia că era un pariu disperat, dar opţiunile rămase erau aproape inexistente. Pur şi simplu nu avusese timp destul să ducă petrolierul în siguranţă în largul mării, iar cu motorul oprit acum nu avea nicio şansă să scape de malurile aglomerate ale Istanbulului. Chiar dacă petrolierul exploda în mijlocul Cornului de Aur, mii de oameni aveau să moară. Singura lui speranţă era să încerce să scufunde o parte din explozibil şi să minimizeze forţa lui distructivă.

Iar aici intervenea *Ibn Battuta.* Cu ajutorul capului de frezat, sfărâmător de piatră, Pitt ştia că draga putea să taie petrolierul ca pe o cutie de conserve. Dar trebuia să pună petrolierul fix pe poziţie ca să meargă figura. Dacă se apropia prea mult, avea să rupă braţul din spatele dragei. Dacă nu se apropia de ajuns, avea să rateze capul complet.

Alunecând neputincios pe sub Podul Galata, privi din prova către dragă. Deşi capul de frezat era încă deasupra

apei, îi văzu dinţii rotativi şi înţelese că Giordino îşi făcea treaba. Apăsă uşor comanda cârmei, apoi merse la fereastra dinspre tribord şi scoase capul afară. Fiind mult deasupra apei, nu putea vedea prea bine pereţii laterali ai petrolierului la suprafaţă, ceea ce făcea ca alinierea să fie şi mai dificilă. Încercă să nu se gândească la faptul că avea o şansă, o singură şansă să reuşească.

Apropiindu-se în viteză de draga olandeză, Pitt răsuflă uşurat să vadă braţul din pupa coborând, scufundând capul de frezat în apă. Câteva secunde mai târziu, îl văzu pe Giordino lângă balustrada din pupa, făcându-i semn să tragă petrolierul mai aproape. Pitt alergă înapoi la cârmă şi o întoarse câteva grade spre tribord, apoi aşteptă ca prova să reacţioneze. Când petrolierul se apropie, Giordino ridică braţele în aer, făcându-i semn lui Pitt că era în regulă.

Pitt plecă de la cârmă şi se întoarse la fereastra laterală ca să urmărească impactul. În spatele lui, observă deodată huruitul unui motor supraturat, punctat de ţipătul strident al unei voci de femeie. Se uită şi-l văzu pe Lazlo încă întins pe punte, în capul scărilor. De data asta, remarcă şi mica baltă de sânge de pe punte, aproape de pieptul acestuia. Dincolo de Lazlo, văzu iahtul tras alături, zbătându-se nebuneşte înainte şi înapoi, chiar lovindu-se o dată de petrolier.

Pitt se întrebă în treacăt de ce mai stătea iahtul prin preajmă. Dar acum nu merita să-şi bată capul cu asta, se gândi el, întorcându-se cu faţa spre dragă şi pregătindu-se pentru momentul adevărului.

***

— Scoate-ne de aici! strigă Maria pentru cel puţin a treia oară.

Tirana atât de calmă de obicei era cuprinsă de panică, în timp ce se uita întruna la ceas. Mai rămăseseră doar câteva minute.

Picuri de sudoare curgeau pe fruntea căpitanului în timp ce învârtea cârma într-o parte şi în alta, încercând să se elibereze de rampa înfiptă în iaht. Aşteptase până când

trecuseră de Podul Galata înainte de a da comandă inversă motoarelor, împotrivindu-se inerţiei petrolierului. Însă rampa rămânea prinsă de puntea iahtului ca un cârlig ghimpat în gura unui marlin furios.

Motoarele iahtului gemură când căpitanul aplică toată forţa pentru întoarcere înainte de a încerca să răsucească barca în larg. Ceea ce nu ştia căpitanul era că axul şi roţile de jos ale scării se prinseseră în lanţul de ancoră al iahtului şi acum erau încâlcite de-a binelea de mişcarea smucită a bărcii.

Scara era acum un covrig de oţel răsucit, dar platforma refuza să se desprindă. Elicele tulburau înnebunitor apa în spatele pupei, iar iahtul se târa în urma petrolierului ca un căţel cu lesa scurtă. Căpitanul privi în faţă spre dragă, aşteptând ca *Dayan* să se îndepărteze de nava olandeză. Dar, pe măsură ce se apropiau, înţelese cu groază că petrolierul nu avea să schimbe cursul.

Cu o grabă disperată, făcu iahtul să se clatine dintr-o parte în alta, izbindu-se de petrolier înainte de a se trage deoparte. Dar platforma încăpăţânată refuza să se desprindă. Prova vasului *Dayan* se afla acum la travers de dragă, dar remarcă un spaţiu îngust între cele două nave, deşi braţul atârna jos în apă.

Maria încă îl fixa cu privirea, aşa că dădu din cap spre dragă.

— Braţul ne va desprinde de rampă, zise el. Ne vom elibera imediat.

79

Aliniamentul creat de Pitt nu era ideal, dar era pe aproape.

Prova vasului *Dayan* trecu pe lângă capul de frezat cu câţiva metri, după care dinţii rotativi intrară în contact cu

carena petrolierului. Deşi estompat puţin de apă, cuterul scoase un scrâşnet prelung când dinţii muşcară din plăcile de oţel ale carenei. Capul făcu pur şi simplu o adâncitură mare, de câţiva metri, în lateralul petrolierului. Apoi şirul nesfârşit de dinţi se înfipse în marginea unei plăci şi căscă o gaură în carenă. Odată străpuns peretele, nu mai fu cale de întors. Capul rotativ de frezat măcină carena ca un castor flămând, mânat de inerţia petrolierului de opt mii de tone. Dinţii de wolfram trecură mestecând prin carenă şi intrară în tancurile din oţel inoxidabil care depozitau apa proaspătă când nava era încărcată. Dar, în loc să fie proaspătă, acum era de un verde tulbure, în vreme ce apele Bosforului începură să umple tancurile cu repeziciune.

De la înălţimea la care se afla, Pitt văzu apa învolburându-se în jurul părţii de jos a tancului de la tribord. Putea doar să spere că apele crescute aveau să se reverse în tancul de la babord şi să dilueze forţa exploziei ambelor rezerve. Dar timpul nu era de partea lui. Scanând puntea navei *Ibn Battuta*, îl văzu pe Giordino furişându-se deja înapoi spre submersibilul NUMA. Fusese înlocuit la balustrada din pupa de câţiva membri ai echipajului de pe dragă.

Treziţi de gălăgie, priveau năuciţi la carnagiul pe care vasul lor îl pricinuia petrolierului uriaş aflat la doar câţiva metri în faţa lor.

Când capul de frezat ajunse în dreptul punţii, Pitt merse la cârmă şi, cu un ultim gest, trase de ea cu cincisprezece grade spre babord. Pitt bănuia că, încetinit deja de apa ce năvălea, petrolierul putea încă să înainteze jumătate de milă înainte de-a exploda şi voia să se asigure că se îndrepta spre mijlocul canalului. Capul încă rodea suprafaţa carenei cu un zgomot metalic când Pitt abandonă puntea, alergând spre scară ca să-l ia pe Lazlo şi să fugă de pe navă.

Nu aşteptă să vadă ce se alegea de iaht. În timp ce Maria încă striga în urechea căpitanului de pe *Sultana*, acesta îndreptă iahtul către carena petrolierului, sperând să evite

impactul direct cu draga. Observă de îndată mişcarea subtilă a petrolierului ce se învârtea spre babord, dându-i astfel o speranţă vagă. Manevra permise iahtului să treacă exact pe lângă braţul dragei, tocmai când capul de frezat se desprinse de *Dayan.* Însă capul în sine nu mai avea pe unde să scape.

Bila ce mesteca tot ajunse la prova iahtului, lovind carena dinspre tribord. Târât încă asemenea unei păpuşi de cârpe, iahtul fu ridicat peste capul de frezat. Acesta trase o dâră de doi metri pe sub carena din fibră de sticlă a navei, apoi decapită cele două elice care se învârteau. Motoarele huruind ale iahtului amuţiră când hala maşinilor fu inundată, iar ambarcaţiunea, începu să se încline spre pupa.

Căpitanul rămase încremenit de spaimă, cu mâinile lipite de timonă. Dar Maria nu dădu dovadă de acelaşi calm. Scoţând un pistol Beretta din poşetă, se apropie de căpitan, îi lipi ţeava de ureche şi apăsă pe trăgaci.

Fără să mai aştepte ca trupul să cadă la podea, fugi la prova iahtului ca să se elibereze de petrolier o dată pentru totdeauna.

80

Până să ajungă Pitt pe puntea principală, petrolierul se înclinase deja vizibil. Capul de frezat scobise o gaură de şaizeci de metri pe lungimea vasului, sfâşiind fiecare tanc de depozitare de la tribord. Un echipaj complet la pompe nu ar fi putut să ţină piept inundaţiei prea multă vreme. Era exact efectul pe care contase Pitt, dar acum trebuia să găsească o cale de scăpare pentru el şi Lazlo.

În vreme ce petrolierul se înclina cu repeziciune spre tribord, Pitt îşi dădu seama că ori trebuiau să facă o săritură scurtă de pe scară, ori, dacă era necesar, să sară de pe

balustradă. Apropiindu-se de Lazlo, rămase surprins să vadă că iahtul era încă agăţat alături. Din poziţia înclinată de pe puntea petrolierului, reuşi să se uite la navă şi să observe scara încâlcită înfiptă în vas. Mai interesantă era silueta Mariei, care stătea la prova cu un pistol în mână. Trase câteva focuri în bucata răsucită de oţel care ţinea rampa legată, apoi îl remarcă pe Pitt la mică distanţă de ea.

— Mori odată cu nava! strigă ea, îndreptând arma spre Pitt şi apăsând pe trăgaci.

Pitt fu un pic mai rapid, aruncându-se pe punte lângă Lazlo când glonţul îi şuieră pe lângă ureche.

— Hai, locotenente, e timpul să găsim altă ieşire! îi zise soldatului.

Lazlo se strădui să se întoarcă spre el, uitându-se la Pitt cu ochi sticloşi ce abia mai stăteau deschişi. Pitt realiză brusc gravitatea rănii acestuia, văzând umărul însângerat pe care Lazlo reuşise să-l prindă cu un bandaj. Însă acum fiecare secundă era importantă, aşa că Pitt întinse mâna şi-l prinse bine pe Lazlo de spatele gulerului.

— Ţine-te bine, amice! zise el.

Ignorând-o pe Maria, Pitt se aşeză pe vine, apoi dădu cu spatele pe puntea înclinată, târându-l pe Lazlo după el. Maria trase imediat, trimiţând o ploaie de gloanţe în direcţia lor. Împuşcăturile loviră aproape, dar îi ratară pe amândoi, iar Pitt reuşi să ajungă împreună cu Lazlo în afara câmpului ei vizual. Recăpătându-şi cât de cât puterea, Lazlo îl rugă pe Pitt să-l urce în picioare. Haina soldatului era roşie şi lăsase o dâră de sânge în urma lui pe punte.

Petrolierul săltă brusc sub picioarele lor, înclinându-se cu aproape treizeci de grade spre tribord. Pitt îşi dădu repede seama că pericolul mai urgent nu mai era explozibilul ce stătea să detoneze.

— Poţi să urci cu mine? îl întrebă Pitt pe Lazlo.

Soldatul tenace încuviinţă şi, sprijinindu-se cu braţul în jurul lui Pitt, făcu nişte paşi şovăielnici pe punte.

În spatele lor, Maria continuă să tragă, ţintind din nou scara distrusă. Alte câteva focuri bine ochite slăbiră în cele

din urmă metalul care fusese puternic îndoit de scufundarea petrolierului. Maria lovi rampa cu piciorul şi legătura se rupse în sfârşit, eliberând partea de sus a scării şi lăsând-o să se izbească de navă.

Liberă, în sfârşit, Maria râse batjocoritor în direcţia petrolierului de pe prova iahtului ce se scufunda încet. Petrolierul avea să se îndepărteze înainte de a exploda şi ea poate avea timp să se întoarcă la pod pentru siguranţă. Se gândi că măcar Pitt şi Lazlo aveau să moară la bord.

Poate că avea dreptate, numai că nu luă în calcul şi bruma de mânie răzbunătoare a navei *Dayan.*

81

De la etajul douăzeci al biroului din clădirea zgârie-nori de pe malul estic al Bosforului, Ozden Celik urmărea desfăşurarea evenimentelor cu o groază tot mai mare. Abia reuşise să distingă umbra petrolierului când se apropiase iniţial de Istanbul în lumina slabă a dimineţii. Dar, pe măsură ce bolta devenea cenuşie, raza vizuală creştea până când minaretele înalte ale Moscheii Süleymanyie deveniră vizibile pe partea cealaltă a strâmtorii.

Cu un binoclu cu putere mare de mărire, fixat pe un tripod, urmărea nava *Dayan* tocmai când barca de salvare era eliberată de la pupa. Privi înmărmurit cum petrolierul trecea pe sub Podul Galata, în timp ce *Sultana* apărea alături de vas în mijlocul unei lupte cu pistoale. Celik simţi cum inima îi bate cu putere, văzând întoarcerea completă a petrolierului care ieşi de sub capătul îndepărtat al podului.

— Nu, trebuie să eşuezi lângă moschee! blestemă el cu glas tare petrolierul leneş.

Frustrarea îi spori şi mai mult când apelurile ratate către Maria rămaseră fără răspuns. Pierdu iahtul din vedere când se întoarse petrolierul, silueta înaltă a acestuia ascunzând

vasul mai mic. Ţinându-şi răsuflarea, Celik spera că iahtul se întorsese şi fugise spre Cornul de Aur ca să scape de explozie, ştiind că aceasta era iminentă. Făcu însă ochii mari de groază când *Dayan* trecu pe lângă dragă, apoi o luă spre canal, dezvăluind imaginea iahtului încă aflat lângă tribord.

Focalizând binoclul, o văzu pe sora lui pe prova iahtului trăgând mai întâi în petrolier, apoi în scara de metal. Celik nu putu să nu observe că petrolierul se înclina precar deasupra ei.

— Dă-te la o parte! Dă-te la o parte! îi strigă Celik surorii sale de la trei kilometri distanţă.

Vizoarele i se înfigeau în frunte pe măsură ce privea scena îngrozit. În cele din urmă, Maria reuşi să elibereze iahtul de scara agăţată, dar acesta nu se îndepărtă prea mult. Celik habar nu avea că elicele iahtului fuseseră smulse şi că vasul se scufunda. Năucit de privelişte, nu reuşea să înţeleagă de ce iahtul rămânea atât de aproape de petrolierul puternic înclinat.

Din punctul său de observare, din partea opusă a strâmtorii, Celik nu auzea simfonia de scrâşnete şi gemete ce ieşeau din măruntaiele petrolierului pe măsură ce centrul de gravitate se schimba. Inundaţia masivă ce se producea pe toată lungimea navei crescu gradul de înclinare al punţii spre tribord până când puntea se ridică asemenea unui munte înalt. În tot petrolierul se auzeau zgomote pe măsură ce vasele, mobila şi echipamentul îşi pierdeau echilibrul şi se izbeau de pereţii de la tribord.

Când balustrada de la tribord atinse apa, petrolierul masiv se întoarse cu totul pe o parte, rămânând în poziţia aceea ciudată preţ de câteva secunde. *Dayan* s-ar fi putut rupe sau, pur şi simplu, scufunda pe o parte, însă rămase locului şi îşi reluă dansul morţii cu o nouă manevră.

Stând încă pe prova iahtului, Maria simţi trecând peste ea umbra petrolierului când nava începu să se răstoarne. Plutind la câţiva metri de nava mai mare, iahtul era încă foarte aproape. Nu putea să scape de explozia nimicitoare.

Maria se uită în sus şi ridică un braţ ca şi cum voia să se ferească de petrolierul uriaş când acesta se răsuci. Însă fu strivită ca o insectă. Răsturnându-se, nava izbi suprafaţa apei, acoperind iahtul şi creând un val de trei metri care porni în viteză spre mal, făcând vasul *Von Battuta* să salte ca o barcă cu vâsle. Carena închisă la culoare şi acoperită cu scoici a petrolierului umplu orizontul, elicea enormă de bronz învârtindu-se în gol pe fundalul cerului de dimineaţă. Bufniturile înăbuşite de la pereţii prăbuşiţi, amestecate cu vâjâitul apei, răsunau prin carenă când nava răsturnată începu să se lase pe prova.

Celik apucă binoclul cu mâinile tremurând, uitându-se cum sora lui murea sub greutatea petrolierului răsturnat. Încremenit din pricina şocului, privi totul fără să clipească, apoi se lăsă pradă emoţiilor. Aruncă tripodul prin cameră cu un urlet, căzu pe covor şi-şi acoperi ochii, hohotind de plâns.

82

Celik nu era singurul care privea îngrozit cum se răsturna petrolierul. Giordino tocmai urca în *Glonţ* când auzi trosnetul din spatele lui şi se întoarse la timp să vadă cum *Dayan* cădea peste iaht. Închise repede trapa din spate când valul produs izbi draga *Ibn Battuta*, luând submersibilul pe sus şi îndepărtându-l de navă.

Giordino porni imediat motoarele diesel şi plecă spre petrolier. Se gândea neliniştit la Pitt, care îi făcuse semn de pe puntea petrolierului cu câteva minute mai devreme. Puntea era acum mult sub apă şi nu mai vedea decât burta rece şi lipsită de viaţă a petrolierului israelian.

Ignorând pericolul că nava putea exploda în orice moment, goni pe lângă partea laterală. Surprinzător de puţine resturi pluteau în apă în urma răsturnării vasului şi

reuşi să treacă în viteză de-a lungul lui ca să caute cadavre în apă. Ştia că Pitt era ca un delfin în valuri. Dacă reuşise cumva să supravieţuiască întoarcerii navei, exista măcar o şansă să se fi îndepărtat înot.

Apropiindu-se de prova scufundată, Giordino se răsuci şi o luă înapoi spre carenă, neştiind sau nepăsându-i că explozibilul avea să detoneze în mai puţin de două minute. Apele din faţa lui erau pustii când trecu pe lângă mijlocul petrolierului şi se apropie de pupa. Cu inima grea, se gândi fără tragere de inimă la posibilitatea ca vechiul său prieten să nu fi scăpat cu viaţă.

Apăsând mai tare acceleraţia, dădu să se întoarcă, însă observă două frânghii întinse peste carenă. În mod ciudat, frânghiile păreau să pornească de la balustrada scufundată de la babord până la carenă şi peste chilă, la scurtă distanţă în faţa elicei. Cu un licăr de speranţă în ochi, Giordino acceleră de îndată, ocolind pupa lată a petrolierului, care se ridica acum mult în aer.

Ajungând în partea opusă a navei, observă frânghiile care atârnau de chilă, dar pe carenă nu se vedea nimic. Apoi, la nici cincizeci de metri în apă, văzu două obiecte. Se întoarse brusc şi se apropie, observând bucuros că era Pitt, care îl trăgea pe Lazlo, rănit, departe de navă.

Giordino se apropie în viteză, apoi inversă sensul motoarelor ca să plutească pe lângă ei. Pitt îl urcă pe Lazlo pe ponton, apoi strigă la Giordino când celălalt dădu să deschidă trapa.

— Nu e timp, strigă Pitt. Scoate-ne de aici!

Giordino dădu din cap, apoi aşteptă ca Pitt să urce la bord şi să-l prindă pe Lazlo cu braţul, după care acceleră. Cei doi fură azvârliţi şi împroşcaţi cu apă când *Glonţul* zvâcni înainte, săltând pe apele din port. Giordino se întoarse şi o luă în goană spre Podul Galata, gândindu-se că avea să fie cea mai apropiată acoperire.

Glonţul mai avea aproximativ o sută de metri până la pod, când o bubuitură profundă se auzi în tot canalul. Deşi o parte din materialul explozibil căzuse pe fundul mării

când se răsturnase *Dayan*, aproape jumătate din combustibilul lichid şi majoritatea cantităţii de HMX rămăseseră blocate în cele două tancuri de depozitare din faţă. Însă, cum nava se scufunda cu prova în faţă, tancurile inundate erau aproape de tot sub apă, micşorând mult impactul exploziei.

O serie rapidă de bubuituri succesive răsună pe măsură ce explozibilul detona, după care o explozie uriaşă distruse carena petrolierului. Zguduirea produse un ecou pe dealurile şi străzile din Istanbul ca un bubuit sonic. O arteziană de apă înspumată izbucni de sub petrolier, aruncând bucăţi de oţel şi resturi la treizeci de metri în aer. Fragmentele ascuţite căzură pe pământ pe o rază de patru sute de metri, căzând din cer ca o ploaie mortală.

Dar explozia terifiantă se dovedi în mare parte inofensivă. Datorită unghiului în care se afla petrolierul scufundat, forţa principală a exploziei se concentră în faţa acestuia, înspre Bosfor. Penultima ajustare a cursului făcută de Pitt deviase impactul de la ţărm către o porţiune largă de apă.

În timp ce oţelul şi resturile cădeau plescăind în golf, un scrâşnet puternic răsună dinspre petrolier când secţiunea perforată a carenei cedă. Prova distrusă se rupse şi se scufundă rapid pe fundul canalului, iar restul carenei rămase la suprafaţă câteva minute înainte de a se scufunda la rândul său.

Plutind sub deschiderea Podului Galata, Giordino ieşi din cabina *Glonţului* ca să verifice pasagerii.

— Mersi pentru drum! zise Pitt în timp ce se îngrijea de Lazlo.

— Aţi fost cam la limită acolo, răspunse Giordino.

— Am avut noroc. Maria Celik voia să ne folosească pentru un exerciţiu de tras la ţintă pe balustrada de la tribord, aşa că am traversat puntea. Am găsit din întâmplare două parâme care erau coborâte la babord şi coboram pe ele când s-a răsturnat nava. Am reuşit să urcăm pe chilă, pe urmă am alunecat pe partea cealaltă ca

să evităm iahtul.

— Nu trebuia să vă bateţi capul, spuse Giordino cu un zâmbet. A fost stâlcit ca o clătită.

— A supravieţuit cineva?

Giordino clătină capul.

— Lazlo are nevoie de îngrijiri medicale, zise Pitt. Ar fi bine să-l ducem la mal.

El şi Giordino îl ajutară să urce în submersibil, apoi începură să se îndepărteze de malul sudic.

— Ce explozie grozavă! îi spuse Giordino lui Pitt. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Pitt dădu tăcut din cap, privind pe fereastra cabinei.

În faţa lor, rămăşiţele masive ale petrolierului israelian se ridicară cu pupa în sus. Nava rămase în poziţie verticală în mod aproape sfidător, după care plonjă sub valuri cu un vuiet. Undeva, nu departe de strâmtoare, visurile tulburi de renaştere a unei dinastii otomane se scufundară odată cu nava.

83

Explozia petrolierului zgudui Istanbulul mai degrabă din punct de vedere politic decât fizic. Pierderea confirmată a bărcii de poliţie şi a navei Pazei de Coastă, alături de atacul propriu-zis, împinse forţele militare ale ţării în stare de alertă. Când petrolierul fu identificat drept *Dayan*, rafale de acuzaţii la nivel înalt izbucniră între Turcia şi Israel pe canale diplomatice. Protestele cetăţenilor panicaţi ai oraşului aproape că produseră o reacţie militară. Dar temerile privind un conflict între turci şi israelieni fură domolite când autorităţile descoperiră echipajul salvat de pe *Dayan.*

În interviurile publice, membrii echipajului dădură detalii despre deturnare şi captivitatea impusă de asasinii

necunoscuţi. Opinia turcilor se schimbă rapid când oamenii descriseră felul în care încărcaseră explozibilul sub ameninţarea cu arma şi cum probabil ar fi murit la bordul navei dacă nu ar fi fost salvaţi în ultimul moment. În secret, după ce îl internaseră pe Lazlo în spital, Pitt şi Giordino informaseră autorităţile turce despre rolul lor în scufundarea petrolierului.

Când serviciile secrete americane oferiră în taină dovezi că acelaşi explozibil HMX fusese folosit în atacurile asupra moscheilor din Bursa, Cairo şi Ierusalim, forţele turceşti acţionară cu repeziciune. Se desfășurară de îndată raiduri secrete acasă la Celik, la birou şi la instalaţiile portuare, iar *Steaua Otomană* fu localizată în apele Greciei şi reţinută. Cum presiunea publică de a identifica cine şi de ce comisese atacul creştea, ancheta oficială nu rămase mult timp secretă.

După publicarea numelor lor în presă, Ozden şi Maria Celik deveniră paria sociali şi o sursă de ruşine naţională. Când se descoperi mai târziu că ei orchestraseră spargerea de la Topkapi, mânia şi ruşinea naţională se transformară în indignare totală. Anchetatorii şi jurnaliştii deopotrivă scotociră trecutul celor doi, dezvăluind legăturile lor cu familia conducătoare a Imperiului Otoman, precum şi cu mafioţii din lumea interlopă şi traficanţii de droguri care impulsionaseră afacerile lui Celik.

Legăturile financiare ale fraţilor Celik cu familia regală arabă fură descoperite, inevitabil, ducând la dezvăluirea că milioane de dolari erau furnizate către muftiul Battal. Scopul atacurilor lui Celik deveni imediat evident, iar furia publică se îndreptă spre muftiul Battal şi Partidul Felicity. Deşi nu se găsi nicio dovadă că muftiul era implicat sau măcar conştient de atacurile teroriste, răul era deja făcut.

Confirmarea finală a vinovăţiei lui Celik veni când scafandrii coborâră pe fundul Cornului de Aur. Rămăşiţele distorsionate ale iahtului *Sultana* fură găsite nu departe de carena distrusă a petrolierului. O echipă de recuperare aduse epava la suprafaţă, unde fu dată pe mâna

criminaliştilor pentru a scoate cadavrul Mariei Celik de pe puntea zdrobită a iahtului.

Cu reputaţia distrusă, cu bunurile confiscate şi cu cadavrul surorii sale reţinut la morga din Istanbul, din imperiul lui Ozden Celik nu mai rămase decât el însuşi.

Se părea însă că acesta dispăruse în neant.

84

Rugăciunea de vineri după-masă, numită *khutbah*, era, de obicei, slujba musulmană cea mai frecventată în timpul săptămânii. Era momentul în care imamul din fiecare moschee oferea o predică separată, care îi însufleţea pe credincioşi, înainte de a conduce adunarea spre rugăciune.

La Moscheea Fatih din Istanbul, sala de rugăciune rămase ciudat de goală, în ciuda chemării muezinului la rugăciune. *Khutbah* era, de obicei, plină de credincioşi, zeci de oameni ieşind din sala de rugăciune în curte, sperând să-l vadă pe muftiul Battal în timp ce-i ascultau cuvintele pline de speranţă. Acum însă, lucrurile nu stăteau deloc la fel.

Doar vreo cincizeci de adepţi înfocaţi se aflau în sala deschisă când muftiul Battal intră şi păşi pe platforma înaltă de lângă *mihrab.* Muftiul, cândva măreţ, arăta de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani în ultima săptămână. Avea ochii duşi în fundul capului şi reci, pielea palidă şi lipsită de viaţă. Pasul ţanţoş şi trufia care-i alimentaseră accesul la putere dispăruseră cu desăvârşire. Privind adunarea restrânsă, se cutremură uşor, stăpânindu-şi singura emoţie, furia.

Vorbind cu o voce domoală, începu predica zilei cu o tiradă împotriva puterilor periculoase şi neînfrânate ale administraţiei. În stil deloc caracteristic, în scurt timp ajunse să vorbească incoerent, ţinând o litanie despre

ameninţările şi relele percepute. Feţele grave care-l priveau deziluzionate puseră capăt în final criticilor răutăcioase. Sfârşind brusc predica, recită un pasaj scurt din Coran despre mântuire, după care conduse mica adunare la rugăciune.

Nevrând să socializeze cu fraţii lui, Battal o luă repede spre lateralul sălii de rugăciune şi intră într-o anticameră unde avea un mic birou. Se miră să vadă un bărbat cu barbă aşezat în faţa biroului. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă veche şi pantaloni de muncitor şi purta o pălărie cu borul lat care-i acoperea parţial faţa.

— Cine ţi-a dat voie să intri? se răsti Battal la acesta.

Străinul se ridică şi, săltând capul, îl privi în ochi pe Battal, apoi trase de barba falsă.

— Am intrat singur, Altan, răspunse vocea răguşită a lui Ozden Celik.

Sub deghizarea de om de rând, înfăţişarea lui nu se deosebea prea mult de cea a lui Battal. Avea aceeaşi faţă trasă, suptă, şi ten bolnăvicios. Doar ochii îi mai străluceau cu o intensitate mai mare, parcă mai nebună.

— M-ai pus în pericol venind aici, şuieră Battal. Se grăbi spre uşa din spate şi o deschise precaut, scoţând capul ca să verifice. Hai, vino după mine! îi spuse lui Celik, apoi ieşi pe uşă.

Îl conduse pe coridor, apoi intră într-o cămară rareori folosită din spatele moscheii. O maşină de spălat era înghesuită într-un colţ, iar în faţă se vedeau câteva prosoape vechi lăsate la uscat pe o sârmă de rufe. După ce Celik îl urmă înăuntru, Battal închise uşa după el şi o încuie.

— De ce ai venit aici? întrebă el nerăbdător.

— Am nevoie de ajutorul tău să ies din ţară.

— Da, viaţa ta în Turcia s-a terminat. Aşa cum aproape se întâmplă şi cu a mea.

— Am sacrificat totul pentru tine, Altan. Averea, proprietăţile. Chiar şi pe sora mea, adăugă el cu vocea tremurând. Totul s-a făcut ca să ajungi preşedinte.

Battal se uita la Celik plin de dispreţ.

— M-ai distrus, Ozden, zise el cu faţa îmbujorată de mânie. M-au zdrobit în alegeri. Sponsorii mei au dispărut. Congregaţia m-a abandonat. Totul pentru că mi-ai pătat reputaţia. Şi acum, asta.

Scoase o scrisoare din buzunar şi o aruncă spre Celik. Turcul o ignoră, dând pur şi simplu din cap când căzu pe jos.

— E de la Diyanet. Am fost eliberat din funcţia de Muftiu al Istanbulului. Ochii lui Battal scăpărau privindu-l batjocoritor pe Celik. M-ai distrus definitiv.

— Tot ce am făcut a fost ca să ne îndeplinim destinul, răspunse Celik încet.

Battal nu mai putu să-şi controleze emoţiile. Îl apucă pe Celik de cămaşă şi îl izbi în partea cealaltă a camerei. Bărbatul căzu peste rufele atârnate, rupând o sârmă când se prăbuşi pe podea, acoperit de prosoape. Se strădui să se ridice, dar Battal ajunsese deja la el. Apucând un capăt desprins al sârmei de rufe, Battal îl înfăşură imediat în jurul gâtului lui Celik şi strânse. Celik se zbătea violent, lovind cu pumnii în fostul muftiu şi dând din mâini şi picioare. Dar Battal era prea mare, prea puternic şi prea pornit pe răzbunare. Mânat de furia înăbuşită, ignoră loviturile lui Celik şi trase mai tare de sârmă.

Oroarea de-a fi strangulat nu-i scăpa lui Celik. Chinuindu-se să respire, văzu o paradă a propriilor victime sugrumate trecându-i prin faţa ochilor în timp ce viaţa îl părăsea treptat. Făcând o ultimă încercare eşuată de a se elibera, se uită la Battal cu un amestec de teamă şi sfidare, după care dădu ochii peste cap şi trupul îi rămase fără vlagă. Asasinul menţinu strânsoarea fatală timp de alte cinci minute, mai mult din pricina furiei psihotice decât a dorinţei de a fi sigur. Dându-i drumul într-un târziu, se îndepărtă încet de omul mort, ieşind clătinându-se din cămară cu mâinile tremurând şi cu mintea definitiv rătăcită.

A doua zi dimineaţă, târziu, trupul lui Celik fu descoperit de un pescar de pe Bosfor. Aruncat pe furiş în port, plutise prin apele Cornului de Aur aproape toată noaptea, după

care ajunsese la mal la Punctul Seraglio.

Trupul fără viaţă al lui Ozden Celik, ultimul otoman din lume, fu găsit la câţiva paşi de zidurile Palatului Topkapi, în umbra gloriei strămoşilor săi legendari.

85

Pitt şi Giordino îl găsiră pe Lazlo la etajul trei al Spitalului din Istanbul, într-o cameră plăcută, dar bine păzită, cu privelişte către Bosfor. Soldatul stătea întins în pat, citind o ediţie veche de trei zile din *Haaretz*, un cotidian israelian, când celor doi li se dădu permisiunea să intre.

— Vrei să spui că eşti tot pe prima pagină la tine acasă? întrebă Pitt după ce intră şi-i strânse mâna.

— Mă bucur să vă văd, prieteni, răspunse Lazlo, lăsând sfios ziarul deoparte. Da, încă suntem ştirea principală în Israel. Cu toate astea, îmi pare rău să spun că, din câte se pare, eu primesc toate laudele. Tu ai fost cel care ai scos petrolierul din luptă, îi spuse el lui Pitt. Şi nimic nu ar fi fost posibil fără *Glonţ,* adăugă el către Giordino.

— Cred că putem spune că a fost muncă în echipă, răspunse Pitt.

— Printre altele, noi trei am îmbunătăţit înzecit relaţia ţării mele cu Turcia, se lăudă Lazlo.

— Fără a mai pune la socoteală că am ajutat să menţinem viziunea lui Atatürk despre guvernul laic turcesc pentru încă nişte ani, observă Pitt.

— Cineva ar trebui să ne nominalizeze la Premiul Nobel, spuse Giordino zâmbind.

— Am auzit că au găsit cadavrul lui Celik azi-dimineaţă, spuse Lazlo.

— Da, se pare că a fost strangulat, apoi aruncat în apele Cornului de Aur, zise Pitt.

— Mi-ai luat-o înainte?

Pitt zâmbi.

— Nu de data asta. Un detectiv de poliţie ne-a spus că sunt destul de siguri că muftiul Battal e responsabil. Un poliţist sub acoperire de la moscheea lui Battal a spus că a văzut un bărbat care se potrivea cu descrierea şi ţinuta lui Celik în clădire în perioada în care se estimează că a murit.

— Doi diavoli, după părerea mea, zise Lazlo.

O asistentă atrăgătoare intră în cameră pentru o clipă să verifice medicaţia lui Lazlo, apoi plecă sub privirile lui atente.

— Nerăbdător să pleci acasă, locotenente? întrebă Giordino.

— Nu chiar, răspunse Lazlo zâmbind. Şi, apropo, acum sunt comandantul Lazlo. Am aflat că am fost promovat.

— Dă-mi voie să fiu primul care te felicită, zise Giordino, strecurându-i o sticlă de whisky pe care o adusese clandestin în spital. Poate găseşti pe aici pe cineva cu care s-o împărţi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

— Voi, americanii, sunteţi de treabă, răspunse Lazlo cu un zâmbet larg.

— Care e prognosticul? întrebă Pitt.

— Sunt programat pentru operaţie în Tel Aviv peste o săptămână, apoi trebuie să fac fizioterapie câteva săptămâni. Dar recuperarea ar trebui să fie completă şi sper să mă întorc la datorie înainte de sfârşitul anului.

Îi întrerupse un bărbat care intră în scaun cu rotile, cu piciorul pus în ghips.

— Abel, aici erai, îl întâmpină Lazlo. E momentul să-i cunoşti pe cei care mi-au salvat viaţa.

— Abel Hammet, căpitan pe *Dayan.* Sau fost căpitan, ar trebui să spun, zise el, salutându-i călduros pe Pitt şi Giordino. Lazlo mi-a povestit tot ce-aţi făcut. V-aţi pus în primejdie, nu glumă, iar eu şi echipajul meu nu vă putem mulţumi îndeajuns.

— Îmi pare rău că petrolierul s-a pierdut până la urmă, răspunse Pitt.

— *Dayan* a fost o navă bună, zise Hammet întristat. Dar

vestea încurajatoare e că primim un vas nou-nouţ. Guvernul turc a promis să ne construiască un înlocuitor, folosind, se pare, bunurile rechiziţionate de la un anume Ozden Celik.

— Cine spune că nu mai e dreptate pe lume? glumi Giordino.

Cei din cameră râseră, însă Pitt se uită la ceas.

— Ei bine, *Aegean Explorer* trebuie să plece cam într-o oră, zise el. Mă tem că noi trebuie să plecăm.

Dădu mâna cu Hammet, apoi se întoarse spre Lazlo.

— Domnule comandant, m-aş bucura să te am alături în orice zi, spuse el.

— Onoarea ar fi de partea mea, răspunse Lazlo.

Când Pitt şi Giordino se îndreptară spre uşă, Lazlo strigă după ei:

— Încotro mergeţi? Vă întoarceţi la epava voastră?

— Nu, răspunse Pitt. Navigăm spre Cipru.

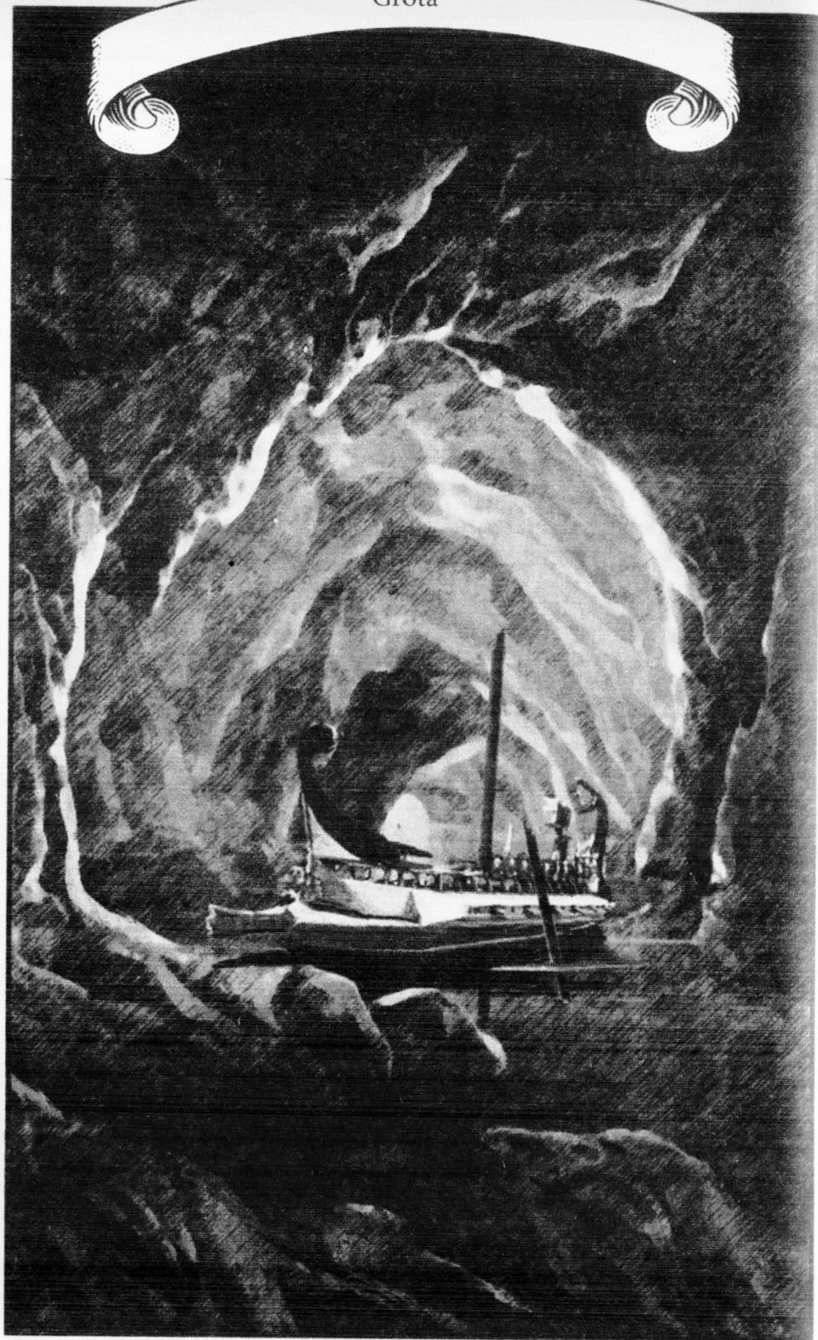
— Cipru? Ce vă aşteaptă acolo?

Pitt zâmbi misterios spre comandant.

— Sper că o revelaţie divină.

PARTEA A IV-A

DESTINUL DECLARAT

Grota

86

St. Julien Perlmutter tocmai se aşezase într-un fotoliu masiv de piele, când sună telefonul. Locul său preferat de lectură era construit la comandă, fiindcă trebuia să cuprindă silueta lui de aproape o sută optzeci de kilograme. Se uită la un ceas cu pendulă din apropiere, observând că era aproape miezul nopţii. Întinzând mâna dincolo de paharul înalt de vin roşu de pe măsuţa alăturată, răspunse la telefon.

— Julien, ce mai faci? se auzi pe fir o voce familiară.

— Măi să fie, e chiar salvatorul Constantinopolului! răspunse Perlmutter cu o voce puternică. Am citit cu bucurie despre aventurile tale în Cornul de Aur, Dirk. Sper că nu ai fost rănit în toată tevatura?

— Nu, sunt în regulă, răspunse Pitt. Şi, apropo, acum i se spune Istanbul.

— Baliverne. A fost Constantinopol timp de şase sute de ani. E ridicol să-l schimbe acum.

Pitt nu putea să nu râdă de vechiul său prieten, care îşi petrecea aproape tot timpul trăind în trecut.

— Sper că nu te-am prins la culcare? întrebă el.

— Nu, absolut deloc. Tocmai citeam o copie după documentele căpitanului Cook din primul său voiaj în Pacific.

— Într-una din zile, trebuie să mergem să vedem ce mai găsim din *Endeavor*, zise Pitt.

— Da, ce misiune nobilă ar fi, răspunse Perlmutter. Şi unde eşti, Dirk, şi de ce mă suni atât de târziu?

— Tocmai am andocat la Limassol, în Cipru, şi am un mister la care mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Ochii bărbatului masiv şi bărbos străluciră când auzi asemenea vorbe. Unul dintre cei mai renumiţi istorici specialişti în marină, Perlmutter era însetat de enigmele acvatice care întreceau apetitul său pentru mâncare şi băutură. După ce lucrase cu Pitt ani de zile, ştia că, atunci când prietenul său suna, avea de obicei ceva uimitor.

— Te rog, spune-mi, zise Perlmutter cu o voce groasă de fagot.

Pitt îi povesti despre epava otomană şi artefactele din epoca romană, apoi îi spuse povestea Declaraţiei şi conţinutul acesteia.

— Pe cuvânt, e o încărcătură epică, zise Perlmutter. Păcat că a supravieţuit atât de puţin, dacă a supravieţuit ceva, după două milenii sub apă.

— Da, s-ar putea ca osuarul să fie singura speranţă.

— Cu siguranţă, ai aprinde paie în capul multora cu aşa ceva, spuse Perlmutter.

— Dacă mai există ceva din toate astea, merită să fie găsit, răspunse Pitt.

— Absolut. Chiar şi fără încărcătură, o galeră romană intactă ar fi o comoară de descoperit. Ai vreun punct de plecare din care să porneşti căutarea?

— Chiar scopul telefonului meu, zise Pitt. Sper că ştii ceva despre vreo epavă veche neidentificată în largul coastei sudice a Ciprului. Orice informaţii despre rutele comerciale istorice din jurul insulei ar fi, probabil, utile.

Perlmutter se gândi o clipă.

— Am câteva resurse deoparte care te-ar putea ajuta. Dă-mi câteva ore şi văd ce pot să fac.

— Mersi, Julien!

— Ia zi, Dirk, adăugă Perlmutter înainte de a închide. Ştiai că Ciprul era cunoscut pentru că producea cele mai bune vinuri din Imperiul Roman?

— Nu mai spune!

— Am auzit că un pahar de Commandaria are acelaşi gust ca acum două mii de ani.

— O să mă asigur că-ţi păstrez o sticlă, Julien.

— Eşti un om bun, Dirk. Pe curând!

Închizând telefonul, Perlmutter luă o gură din paharul de vin, savurându-i aroma profundă şi dulce. Apoi, ridicându-şi silueta uriaşă, se apropie de o bibliotecă înaltă până în tavan, ce dădea pe afară de cărţi nautice, şi începu să fredoneze răsfoind titlurile.

***

După mai puţin de două ore, telefonul prin satelit de pe *Aegean Explorer* sună din partea lui Perlmutter.

— Dirk, am găsit doar o frântură deocamdată, dar ar putea fi un început, zise istoricul.

— Orice informaţie mă ajută, răspunse Pitt.

— E o epavă din secolul al IV-lea. A fost descoperită de scafandrii amatori în anii ’60.

— Romană?

— Nu sunt sigur. Raportul arheologic pe care îl am e destul de vechi, dar arată că printre artefactele descoperite se aflau nişte arme romane. După cum ştii, Ciprul nu a fost considerat niciodată de romani ca având importanţă militară, ci mai degrabă ca sursă comercială pentru cupru şi cereale. Şi, desigur, pentru vin. Aşadar, existenţa armelor pe epavă ar putea avea ceva importanţă.

— O fi sau nu o şansă slabă, merită să arunc o privire. Unde se află epava?

— A fost găsită în dreptul unui oraş numit Pissouri, care e aproape de tine, pe coasta sudică. Epava a fost localizată la vreo patru sute de metri de plaja publică. Am găsit însă o referinţă ulterioară că locul a fost parţial excavat în anii ’90, iar artefactele au fost expuse la Muzeul de Arheologie din Districtul Limassol.

— Ce convenabil, zise Pitt. Locul se potriveşte cu rutele comerciale romane?

— De fapt, navele comerciale de pe vremea aceea, care veneau din Iudeea, ar fi luat-o în mod obişnuit de-a lungul coastei Levantului în drum spre Constantinopol. Acelaşi lucru e valabil şi pentru galerele romane, care ar fi ţinut în general aproape de linia coastei ca să rămână în ape

liniştite. Dar cunoştinţele noastre despre practicile maritime din perioada aceea sunt limitate.

— E posibil să nu fi avut niciodată intenţia de a naviga spre Cipru, răspunse Pitt. Mersi, Julien, o să verificăm epava.

— Eu mai caut alte informaţii. Între timp, vânătoare plăcută!

Când Pitt închise telefonul, cei doi copii ai săi urcară pe punte cu sacii de voiaj aruncaţi pe umăr.

— Abandonaţi nava înainte de a începe cercetarea? întrebă Pitt.

— Ai un punct de plecare? întrebă Summer.

— Bunul domn Perlmutter tocmai m-a ajutat să trasez o reţea de cercetare.

— Am vorbit cu Dirk să mă ajute să scotocesc arhivele locale, răspunse ea. M-am gândit să văd dacă putem găsi vreo referire locală la Declaraţie sau poate un istoric al pirateriei din zonă. Nu te superi dacă venim după tine într-o zi sau două?

— Nu, pare o idee bună. Care e prima oprire?

Summer îl privi inexpresiv.

— Să fiu sinceră, nu am identificat resursele locale pe care să le vizităm. Nu ai din întâmplare vreo sugestie, nu-i aşa?

Pitt nu putu să nu zâmbească auzind întrebarea şi se uită la o pagină cu notiţe luate în timp ce discuta cu Perlmutter.

— Întâmplător, zise el, făcându-i cu ochiul, ştiu exact unde ar trebui să mergeţi.

87

Summer şi Dirk găsiră Muzeul de Arheologie din Districtul Limassol într-o clădire modernă la est de centrul oraşului, nu departe de grădina municipală. O varietate de obiecte

de olărie şi artefacte din istoria bogată a Ciprului, unele datând din 2000 î.H., erau expuse în vitrine simple de sticlă în cele trei aripi ale clădirii. Summer admiră expoziţia de figurine de animale din teracotă din Epoca Arhaică, în timp ce aştepta să vină custodele muzeului.

— Eu sunt Giorgos Danellis. Pot să vă ajut? întrebă un bărbat rotund la faţă cu accent grecesc.

Summer se prezentă pe ea şi pe fratele ei.

— Ne interesează o epavă din secolul al IV-lea care a fost descoperită în apropiere de Pissouri, explică ea.

— Da, epava de la Pissouri, răspunse Danellis dând din cap. Expoziţia se află în sala trei.

Conducându-i în cealaltă încăpere, îi întrebă:

— Sunteţi de la Muzeul Britanic?

— Nu, lucrăm pentru Agenţia Naţională de Marină şi Operaţiuni Subacvatice, răspunse Dirk.

— Ah, îmi pare rău! răspunse custodele. A fost un individ aici acum câteva zile care întreba de aceeaşi expoziţie. M-am gândit că aveţi vreo legătură.

Se apropie de o vitrină mare de sticlă cu zeci de artefacte. Summer observă că majoritatea erau recipiente de ceramică, precum şi câteva fragmente de lemn deteriorat cu nituri ruginite de fier.

— Ce ne puteţi spune despre nava asta? întrebă ea.

— Datează din prima jumătate a secolului al IV-lea, spuse el, arătând către o monedă de argint corodat pe raftul de jos al vitrinei. Acest dinar roman găsit pe epavă îl înfăţişează pe împăratul Constantin cu lauri, ceea ce indică faptul că nava s-a scufundat, cu aproximaţie, în 330 d.H.

— Era o galeră romană? întrebă Dirk.

— Au fost nişte speculaţii în acest sens când a fost descoperită iniţial, dar majoritatea experţilor cred că era o galeră comercială. Mostrele de lemn arată că a fost construită din pin libanez, ceea ce tinde să sprijine această teorie. Arătă către o reprezentare artistică a unei galere cu prova înaltă, cu două vele pătrate care atârnau pe perete. Arheologii consideră că probabil era o navă comercială care

transporta cereale sau ulei de măsline.

Dirk arătă către o plăsea devastată de mare, ascunsă în spatele unei oale de lut.

— Avea armament la bord? întrebă el.

Custodele dădu din cap aprobator.

— Se presupune că ar fi fost mult mai mult, dar mă tem că restul de sabie e tot ce am descoperit. Arheologii au fost obligaţi să facă o excavare în grabă când s-a descoperit că locul unde se afla epava era călcat sistematic de hoţi. Am auzit poveşti că multe arme au fost luate de acolo înainte să ajungă arheologii.

— Cum vă explicaţi existenţa atâtor arme pe o navă comercială? întrebă Summer.

Custodele avea o privire inexpresivă.

— Nu prea ştiu. Poate că făceau parte din încărcătură. Sau poate un oficial de rang înalt călătorea la bord.

— Ar mai fi o posibilitate, zise Dirk.

Danellis şi Summer îl priveau curioşi.

— Mi se pare, zise el, că nava putea fi una de piraţi. Îmi aminteşte de povestea pe care am citit-o în Cezareea despre nava-pirat cipriotă, care a fost capturată şi descoperită cu arme romane la bord.

— Da, ar putea fi adevărat, răspunse custodele. O parte dintre obiectele personale ale echipajului erau destul de luxoase pentru acea perioadă, adăugă el, arătând spre o plăcuţă de sticlă şi o cupă de ceramică stilizată.

— Domnule Danellis, mai există alte epave cunoscute din epoca aceea în apele Ciprului? întrebă Summer.

— Nu. Există o epavă pe malul nordic, bănuită că ar fi din Epoca Bronzului, dar, în rest, aceasta ar fi cea mai veche epavă despre care ştiu. Ce anume vă interesează, mai exact?

— Cercetăm o galeră romană care a navigat din partea lui Constantin şi care s-ar putea să se fi pierdut în apele cipriote. Ar fi călătorit cam în aceeaşi perioadă cu epava de la Pissouri.

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunse el, clătinând

capul. Dar poate veţi dori să faceţi o vizită la mănăstirea Stavrovouni.

Summer îi aruncă o privire sceptică.

— De ce o mănăstire?

— Ei bine, pe lângă locul frumos în care se află, răspunse Danellis, mănăstirea a fost gazda mamei lui Constantin, Elena, când s-a întors din Ţara Sfântă cu Sfânta Cruce.

88

Aegean Explorer se apropie încet de ţărm, apoi se întoarse brusc şi ieşi în largul mării, în acelaşi loc de cercetări. Un cablu subţire, izolat, era întins la pupa, dispărând sub suprafaţa apei. La cincizeci de metri în spate, cablul trăgea de un sonar mic, în formă de ţigară, care aluneca prin apă la câţiva metri deasupra fundului mării. Două convertoare de pe sonar trimiteau unde sonore în sus, apoi înregistrau viteza cu care se întorceau. Procesoarele de la bordul navei transformau semnalele sonarului în imagini vizuale, oferind o reprezentare simulată a conturului albiei.

Aşezat pe puntea navei, Pitt studia monitorul video cu imaginile sonarului, urmărind fundul mării unduios, presărat cu pietre. Stând în apropiere, Giordino luă o pauză de la privitul peste umerii lui Pitt şi se uită la faleză cu un binoclu.

— Te bucuri de peisaj? întrebă Gunn.

— Se putea şi mai bine, răspunse Giordino. Deşi e îmbunătăţit de două domnişoare minunate care se ascund de soare într-o peşteră.

Plaja din Pissouri era o fâşie îngustă de pământ, străjuită de stânci înalte, în vârful cărora se afla un sat cu acelaşi nume. Deşi căutată de soldaţi englezi staţionaţi la o bază din apropiere, la Akrotiri, plaja era încă una dintre cele mai liniştite de pe coasta sudică.

— Se pare că în curând nu vom mai vedea proprietăţi pe plajă, observă Giordino în timp ce nava se îndrepta uşor spre est, făcând totodată cercetarea reţelei.

— Înseamnă că ne apropiem de epavă, răspunse Pitt optimist.

Ca şi cum răspundea acestei profeţii, epava de la Pissouri apăru pe ecran câteva minute mai târziu. Giordino şi Gunn veniră mai aproape ca să vadă imaginea afişată pe monitor. Departe de a fi o navă propriu-zisă, arăta mai mult ca o movilă alungită, cu mici secţiuni de chilă şi osatură expuse de mişcarea nisipurilor. Faptul că rămăsese măcar atât dintr-o ambarcaţiune veche de o mie şapte sute de ani era un miracol în sine.

— Cu siguranţă, arată ca o epavă veche, zise Gunn.

— E singura epavă pe care am găsit-o în zonă, aşa că trebuie să fie nava lui Perlmutter din secolul al IV-lea, spuse Giordino. Dar mă mir că nu e mai aproape de mal, adăugă el, observând că era la distanţă de aproape jumătate de milă de plajă.

— Trebuie să ţii minte că Mediterana nu era atât de adâncă acum două mii de ani, spuse Gunn.

— Aşa s-ar explica poziţia, răspunse el. Facem o scufundare? întrebă el, întorcându-se spre Pitt.

Pitt clătină din cap.

— Nu-i nevoie. În primul rând, a fost deja curăţată complet. Şi, în al doilea rând, nu e epava noastră.

— Cum poţi să fii sigur? întrebă Gunn.

— M-a sunat Summer. Ea şi Dirk au văzut expoziţia de artefacte de la Muzeul Limassol. Arheologii care au excavat aici sunt siguri că nu e o galeră romană. Dirk crede că ar fi un al doilea vas de piraţi implicat în atacul asupra romanilor. Poate merită să facem o scufundare mai târziu, dar Summer ne-a spus că a fost prădată bine înainte s-o găsească arheologii.

— Deci folosim asta ca punct de plecare? întrebă Gunn.

— Sunt cele mai bune informaţii pe care le avem, răspunse Pitt aprobând din cap. Dacă nava-pirat a ajuns aici

la mal şi a naufragiat, putem doar să sperăm că nava romană e pe undeva prin apropiere.

Giordino se aşeză lângă monitor şi încercă să-şi găsească o poziţie comodă.

— Atunci, să continuăm căutările, remarcă el. Ştiţi cum se spune, Roma nu a fost construită într-o zi.

89

Summer conducea spre est pe autostrada de coastă din Limassol, după ce Dirk renunţase să conducă dat fiind că ea tocmai venise din Anglia. Colonie a Imperiului Marii Britanii în prima jumătate a secolului al XX-lea, Ciprul purta încă semne vizibile ale fostei dominații britanice. Se vorbea engleza mai peste tot, moneda din jumătatea grecească a ţării era lira sterlină şi traficul se desfăşură pe partea stângă.

Summer conduse maşina închiriată spre centrul ţării, urmând autostrada bine asfaltată către Nicosia. Drumul începu să urce uşor în timp ce se apropiau de extremele estice al Munţilor Trodoos. Trecând printre dealurile în mare parte pustii, intrară pe un drum lateral îngust. Acesta urca brusc, înaintând sinuos pe un mic munte. Cocoţată în vârf într-un peisaj teatral, se afla mănăstirea Stavrovouni.

Summer parcă maşina într-un spaţiu îngust la baza complexului. Trecând pe lângă postul gol de la intrare, se apropiară de o scară lungă de lemn care ducea în vârf. Un cerşetor îmbrăcat în zdrenţe, cu o pălărie cu borul lat, stătea în preajmă, cu capul în jos, părând că doarme. Cei doi fraţi trecură pe lângă el în vârful picioarelor, apoi urcară treptele până pe domeniul mănăstirii, de unde se vedeau privelişti impresionante ale întregii porţiuni de sud-est a insulei. Trecând printr-o curte deschisă, merseră către un călugăr cu figură aspră, în robă de lână, ce stătea la

intrarea în mănăstire.

— Bine aţi venit la Stavrovouni! zise el reţinut, apoi se uită la Summer. Poate nu ştiţi, dar noi practicăm ortodoxia atonită. Mă tem că nu permitem accesul femeilor în mănăstire.

— Am înţeles că nu aţi fi aici dacă nu ar fi fost o femeie, răspunse ea caustic. Numele Elena vă sună cunoscut?

— Îmi pare foarte rău.

Summer dădu ochii peste cap la călugăr, apoi se întoarse spre Dirk.

— Cred că rămân aici şi mă uit la fresce, zise ea, arătând spre pereţii pictaţii din curte. Bucură-te de plimbare!

Dirk se aplecă şi-i şopti surorii sale:

— Dacă nu mă întorc într-o oră, înseamnă că m-am hotărât să mă călugăresc.

Văzând că sora lui fierbea de nervi, se întoarse şi îl urmă pe călugăr prin uşa de lemn deschisă.

— Puteţi să-mi spuneţi despre rolul Elenei în legătură cu mănăstirea şi istoria locului? întrebă Dirk.

— În antichitate, acest vârf de munte adăpostea un templu grecesc. Era abandonat de multă vreme şi într-o stare deplorabilă când Sfânta Elena a ajuns în Cipru după pelerinajul la Ierusalim. Se spune că buna sfântă a pus capăt unei secete ce încingea pământul de treizeci de ani. Când era în Cipru, a avut un vis în care i s-a spus să construiască o biserică în numele crucii venerate. Stavrovouni, în cazul în care nu ştiaţi, înseamnă „Muntele Crucii”. Aici a construit ea biserica, lăsând în urmă crucea hoţului pocăit pe care o adusese de la Ierusalim, împreună cu un fragment din Sfânta Cruce.

Călugărul îl conduse pe Dirk într-o bisericuţă, trecând de iconostasul mare de lemn ca să ajungă la altar. Pe altar se afla o cruce mare de lemn, învelită în argint. Un cadru micuţ de aur de pe cruce proteja un fragment de lemn şi mai mic.

— Biserica a suferit mult de pe urma distrugerilor şi a vandalismului de-a lungul secolelor, spuse călugărul, mai

întâi din cauza mamelucilor şi apoi a otomanilor. Mă tem că nu a mai rămas cine ştie ce din moştenirea Elenei, în afară de acest fragment din Sfânta Cruce, zise el, arătând către fragmentul montat în aur.

— Ştiţi cumva dacă au mai fost şi alte relicve ale lui Iisus pe care Elena le-a lăsat în Cipru? întrebă Dirk.

Călugărul îşi frecă bărbia o clipă.

— Nu, niciuna, din câte ştiu eu, dar ar trebui să vorbiţi cu fratele Andros. El e istoricul nostru. Să vedem dacă e în birou!

Călugărul îl conduse pe Dirk pe un coridor din stânga, care găzduia câteva camere austere pentru oaspeţi. Două birouri mici ocupau partea din capăt, unde Dirk văzu un bărbat slab care dădu mâna cu un călugăr, apoi se întoarse spre el.

Când se întâlniră, Dirk spuse:

— Ridley Bannister?

— Chiar eu, răspunse Bannister, uitându-se suspicios la Dirk.

— Mă numesc Dirk Pitt. Tocmai am citit ultima dumneavoastră carte despre excavările din Ţara Sfântă. V-am recunoscut de pe supracopertă. Trebuie să vă spun că mi-a plăcut să citesc despre descoperirile făcute.

— Mulţumesc, răspunse Bannister, dând mâna cu Dirk. O expresie temătoare îi apăru pe faţă. Aţi spus că aveţi numele de familie Pitt? Nu cumva aveţi o rudă pe nume Summer?

— Da, e sora mea. Mă aşteaptă afară, de fapt. O cunoaşteţi?

— Cred că ne-am întâlnit la o conferinţă de arheologie cu ceva timp în urmă, bâigui el. Şi ce vă aduce la Stavrovouni? întrebă el, schimbând repede subiectul.

— Summer a găsit de curând dovezi că Elena ar fi trimis de la Ierusalim mai mult decât Sfânta Cruce şi că aceste relicve s-au pierdut în Cipru. Sperăm să găsim indicii despre locaţia unei galere romane care era trimisă de ea.

Lumina slabă de pe coridor ascundea paloarea bruscă a

lui Bannister.

— Ce perspectivă fascinantă, zise el. Aveţi idee unde s-ar putea găsi relicvele?

— Începem cu o epavă cunoscută, în apropiere de un loc numit Pissouri. Dar, după cum ştiţi, indiciile vechi de două mii de ani sunt greu de găsit.

— Într-adevăr. Ei bine, mă tem că trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Pitt, şi mult noroc în cercetările dumneavoastră!

— Mulţumesc. Şi nu uitaţi să o salutaţi pe Summer la ieşire.

— Aşa voi face!

Desigur, Bannister nu avea asemenea intenţii. Mergând grăbit pe coridor, intră înapoi în biserică şi găsi o ieşire laterală pe peretele opus. Păşind în lumina soarelui, se furişă cu grijă prin curte până când o văzu pe Summer studiind o frescă de pe perete. Aşteptă să se întoarcă cu spatele spre el, apoi traversă în fugă terenul, ajungând la scara superioară fără a fi observat.

Coborând în viteză scările, aproape se împiedică de cerşetorul de la bază în drum spre maşină. O luă repede la vale pe drumul sinuos până ajunse la autostradă, unde trase pe marginea drumului, oprindu-se în spatele unui grup de roşcovi. Acolo rămase şi aşteptă, urmărind şoseaua să-i vadă pe Dirk şi pe Summer.

La câteva secunde după ce ieşi el din parcarea mănăstirii, altă maşină porni motorul. Şoferul merse pe lângă baza scării, apoi se opri şi aşteptă ca zdrenţărosul să se ridice în picioare şi să urce pe locul pasagerului. Scoţându-şi pălăria, cerşetorul îşi dezvălui cicatricea lungă de pe obrazul drept.

— Repede! se răsti Zakkar la şofer. Nu-l lăsa să ne scape din vedere!

90

Summer era în capătul curţii când Dirk ieşi din mănăstire.

— Cum e în clubul băieţilor? întrebă ea cu o umbră de amărăciune.

— Nu e chiar distracţia pe care ţi-o imaginezi.

— Ai găsit ceva?

Dirk îi povesti ce aflase despre istoria bisericii şi despre expoziţia fragmentelor din Sfânta Cruce.

— M-am întâlnit cu istoricul de aici, dar nu a avut prea multe de adăugat despre vizita Elenei în Cipru. Locul ăsta a fost prădat de atâtea ori, încât nu mai sunt informaţii în arhivă. Ideea de bază e că nimeni nu ştie ceva despre alte relicve în afară de Sfânta Cruce.

— Ştia ceva despre flota Elenei?

Dirk clătină din cap.

— Din câte se ştie, Elena a venit şi a plecat din Cipru fără vreun incident.

— Atunci, Plautius şi galera lui trebuie să fi fost atacaţi înainte să ajungă ea. Îl luă de braţ şi-l trase către un perete din curte: Vino să vezi ceva! zise ea.

Îl conduse spre trei fresce mari, pictate pe o secţiune liniară a peretelui umbrit. Frescele păreau şterse, aproape invizibile, la prima vedere. Dirk se apropie şi studie prima imagine. Era reprezentarea obişnuită a Sfintei Fecioare şi a Pruncului, cu micul Iisus cu haloul deasupra capului în braţele Mariei. Ochii mari şi dimensiunile plate ale ambelor personaje indicau un stil artistic străvechi. Următoarea imagine înfăţişa scena răstignirii, cu Iisus pe cruce, având capul plecat în agonie. Dirk observă, oarecum neobişnuit pentru genul respectiv, că amândoi tâlharii erau ilustraţi atârnaţi de crucile aflate de-o parte şi de alta.

Se apropie apoi de al treilea cadru, unde Summer stătea cu o expresie satisfăcută pe faţă. Se vedea o femeie încoronată, stând în profil şi arătând spre colţul de sus al frescei. Degetul ei era îndreptat către un munte înalt şi

înverzit, în vârful căruia se aflau două cruci. Caracteristicile geologice ale mănăstirii Stavrovouni erau vizibile în reprezentarea vârfului de colină.

— E Elena? zise Dirk.

— Trebuie să fie, răspunse Summer. Acum uită-te jos!

Dirk se uită mai de aproape la porţiunea mai mică a frescei, observând o secţiune de un albastru-deschis care reprezenta marea. Sub silueta Elenei, abia se distingeau trei nave pe apă. Reprezentate în stil destul de grosolan, fiecare navă era cam de aceeaşi mărime şi propulsată de vele şi vâsle. Din unghiul potrivit, Dirk văzu că două dintre nave păreau s-o urmărească pe a treia. Studiind tencuiala veche, arătă către cele două nave de urmărire.

— Asta pare să se scufunde la pupa, zise el, iar cealaltă se întoarce spre mare.

— Uită-te la pânza primei nave, zise Summer.

Mijind ochii, Dirk remarcă un simbol estompat pe vela navei. Părea să fie un „X” cu un „P” înalt scris în mijloc.

— E monograma Chi-Rho pe care o folosea Constantin, explică ea. Era simbolul divin despre care se spune că i-a apărut într-un vis înainte de victoria obţinută în Bătălia de la Podul Milvius. L-a folosit pe stindard în luptă şi ca emblemă a stăpânirii sale.

— Înseamnă că imaginea o arată pe Elena ajungând în Cipru cu escortă… zise el.

— Sau e galera lui Plautius, care fuge de două nave cipriote de piraţi, spuse ea, completându-i ideea.

O fisură în frescă ascundea traseul galerei, dar continuarea unei finii de ţărm în partea de jos indica faptul că se îndrepta spre pământ. Puţin deasupra liniei orizontului se vedea altă imagine micuţă, o femeie goală ieşind din mare cu doi delfini alături.

— Îmi scapă sensul aici, spuse Summer în timp ce Dirk examina imaginea.

În clipa aceea, trecu pe lângă ei călugărul posac, după ce însoţise doi turişti francezi în biserică. Dirk strigă după el şi-l întrebă despre fresce.

— Da, sunt foarte vechi, zise călugărul. Arheologii cred că datează din Epoca Bizantină. Unii susţin că aceşti pereţi făceau parte din biserica originală, dar nimeni nu ştie sigur.

— Ultima frescă, întrebă Summer, o înfăţişează pe Elena?

— Da, confirmă călugărul. Vine de pe mare şi are viziunea bisericii aici, la Stavrovouni.

— Ştiţi ce reprezintă figura asta? întrebă ea, arătând spre femeia goală.

— Aceea e Afrodita. Vedeţi, mănăstirea de aici a fost construită pe ruinele unui templu pentru Afrodita. Probabil că artistul a adus astfel un omagiu acestui loc înainte ca Elena să pună să se construiască biserica.

Summer îi mulţumi călugărului, apoi îl privi îndreptându-se către uşa mănăstirii.

— Ei bine, am fost pe aproape, spuse ea. Măcar acum ştim că au fost două nave de piraţi.

— Din imagine se pare că nava romană plutea încă după ce s-a luptat cu piraţii. Mergea undeva, murmură Dirk, uitându-se la imagine până i se înceţoşă privirea. În cele din urmă, se îndepărtă de cadru şi se luă după Summer, care mergea spre ieşire. Cred că am obţinut tot ce se putea de aici, zise el. Apropo, ai vorbit cu Ridley Bannister?

— Care Ridley? întrebă ea în timp ce cobora scara spre parcare.

— Ridley Bannister, arheologul britanic. A spus că te cunoaşte.

Văzând privirea ei inexpresivă, Dirk începu să-i descrie întâlnirea din mănăstire.

— Nu l-am văzut, spuse ea. Apoi începu să se contureze o bănuială. Cum arată?

— Slab, statură mijlocie, păr nisipiu. Bănuiesc că femeile l-ar găsi atrăgător.

Summer încremeni brusc.

— Ai observat dacă purta cumva un inel?

Dirk se gândi o clipă.

— Da, cred că da. Pe inelarul de la mâna dreaptă. L-am observat când am dat mâna. Era din aur masiv cu un model

ciudat, parcă era din Evul Mediu.

Summer se înroşi de furie.

— Acela e tipul care ne-a furat Declaraţia mie şi lui Julie şi ne-a ameninţat cu arma. A spus că-l cheamă Baker.

— E un arheolog cunoscut şi respectat, zise Dirk.

— Respectat? şuieră Summer. Pun pariu că şi el a venit să caute galera.

— Un călugăr a spus, într-adevăr, că lucrează la o carte despre Elena.

Summer spumega deja când ajunseră la maşină. Imaginea lui Bannister luând Declaraţia în pivniţa conacului lui Kitchener îi era vie în minte. Conducea agresiv pe drumul şerpuit de la mănăstire, iar furia i se reflecta în modul cum şofa. Ajungând la autostradă, nu se gândi nicio clipă că sursa mâniei sale era într-o maşină ce-i urmărea îndeaproape.

Furia i se mai domoli când ajunseră la periferia oraşului Limassol. Până să ajungă pe docurile comerciale ale oraşului, se simţea chiar încurajată.

— Dacă Bannister e aici înseamnă că galera trebuie să existe, îi spuse ea lui Dirk.

— În mod sigur, nu a găsit-o încă, răspunse el.

Summer dădu satisfăcută din cap. „Cine ştie, îşi spuse ea, poate suntem mai aproape decât credem.”

91

— Plecăm deja? întrebă Summer.

Stătea pe puntea navei *Aegean Explorer*, urmărind doi membri ai echipajului ridicând şi adunând parâma din faţă. Trecuse mai puţin de o oră de când nava andocase la Limassol, iar ea şi Dirk urcaseră la bord.

Pitt stătea lângă cârmă, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea.

— Trebuie să ne întoarcem pe partea de vest a peninsulei

Akrotiri ca să putem supraveghea AUV-ul lui Rudi, zise el.

— Credeam că-l supravegheaţi cu sonarul subacvatic.

— Aşa facem. De fapt, am terminat prima reţea de lângă Pissouri şi am început să cercetăm una nouă, spre vest. Dar Rudi a reconfigurat AUV-ul pentru scanarea făcută de sonar, aşa că l-am pus la treabă. În clipa asta cercetează o reţea mare la est de Pissouri. Continuăm să ne îndreptăm spre vest cu *Explorer* şi acoperim o suprafaţă de două ori mai mare.

— Are sens, răspunse ea. Cât mai stă AUV-ul sub apă?

— Mai are optsprezece ore până să iasă la suprafaţă. Asta ne permite să dăm şi noi o fugă înainte de a merge să-l recuperăm.

— Tată, îmi pare rău că nu am găsit informaţii mai promiţătoare pe care să ne bazăm.

— Fresca voastră pare să confirme rolul epavei de la Pissouri drept una din navele-pirat. Dacă galera există, avem o şansă să fim prin apropiere.

Aegean Explorer porni către sud, în jurul cioturoasei peninsule Akrotiri, apoi se întoarse spre nord-vest către Pissouri, aflat la douăzeci de mile depărtare. Senzorii navei de cercetare intrară în contact cu două geamanduri de captare care transmiteau datele de pe AUV pe măsură ce acesta aluneca pe deasupra fundului mării la şaizeci de metri sub apă. În timp ce Gunn şi Giordino analizau rezultatele oferite de AUV, Pitt lansă sonarul subacvatic de la pupa navei *Explorer*, împărţind sarcina de monitorizare cu Dirk şi Summer.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, Summer ieşi pe punte cu o ceaşcă de cafea fierbinte în mână, gata să-l înlocuiască pe tatăl ei în faţa ecranului.

— Ceva nou în acest spectacol? întrebă ea.

— Mă tem că se repetă la nesfârşit, răspunse Pitt, ridicându-se şi întinzându-se. Acelaşi nisip şi aceleaşi pietre care s-au perindat toată noaptea. În afară de o mică barcă de pescuit scufundată pe care a găsit-o Dirk, n-am văzut nimic deosebit.

— Am fost la Al, în cabina de supraveghere, spuse ea, aşezându-se pe locul lui Pitt. Spune că au primit rezultate asemănătoare de pe AUV.

— Aproape am terminat reţeaua, spuse Pitt. Să continuăm către vest?

Summer îi zâmbi tatălui ei.

— Când e vorba să descoperim o epavă, ştiu că nu trebuie să mă îndoiesc de instinctele tale.

— Atunci mergem spre vest, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

Căpitanul Kenfield veni de la cârmă şi întinse pe masă o hartă maritimă locală.

— Unde anume vreţi să configuraţi următoarea reţea? îl întrebă pe Pitt.

— Extindem doar reţeaua actuală, mergem cât mai aproape de mal. Haideţi să mai mergem două mile către vest, până în punctul ăsta! zise el, arătând spre un mic promontoriu de coastă pe hartă.

— Foarte bine, zise Kenfield. Voi transmite coordonatele către Petra tou Romiou, cum scrie pe hartă, sau Stânca Afroditei.

Summer se îndreptă în scaun.

— Aţi spus Stânca Afroditei? întrebă ea.

Kenfield încuviinţă, apoi scoase un ghid turistic al Ciprului, cu colţurile îndoite, pus pe un raft în spatele mesei cu hărţi.

— Chiar citeam despre asta aseară. Petra tou Romiou, sau Stânca din Romios, e botezată după eroul popular bizantin care se spune că ar fi aruncat bolovani uriaşi în apă ca să alunge piraţii. Marile formaţiuni stâncoase sunt încă vizibile în apă. Cu toate astea, locul e cunoscut din timpuri străvechi şi ca locul unde Afrodita, zeiţa protectoare a Ciprului, a ieşit din apă ca un val de spumă.

— Tată, asta e! zise Summer, sărind de pe scaun. Imaginea Afroditei era pe frescă. Nu reprezenta templul din Stavrovouni, unde e mănăstirea. E locul spre care mergea galera romană. Cineva de pe mal sau poate chiar piraţii

înşişi au văzut galera încercând să fugă către stânci.

— E aproximativ la vedere din locul unde se află epava de la Pissouri, interveni Kenfield.

— Sunt de acord, spuse Pitt, zâmbind din pricina entuziasmului fiicei sale. Stânca Afroditei să fie! Să mergem să vedem dacă zeiţa ne arată puţină iubire!

După puţin timp, ajunseră la capătul grilei de cercetare şi aduseră înapoi sonarul. În timp ce nava schimba cursul ca să-şi reia cercetarea de-a lungul coastei, un optimism palpabil cuprinse puntea. Copleşiţi de senzaţia de anticipare, nimeni nu observă barca micuţă ce venea după ei la jumătate de milă în spate, în care Ridley Bannister urmărea nava turcoaz cu un binoclu lipit de ochi.

92

Şase ore mai târziu, zeiţa Afrodita le arăta cercetătorilor NUMA orice, numai iubire nu. Fundul mării din jurul insulei Petra tou Romiou se dovedea lipsit de orice obiect făcut de mâna omului. Dirk preluase tura de supraveghere, urmărind întinderea nesfârşită de pietre şi nisip de pe monitor, în timp ce Summer şi Pitt se plimbau de colo colo, sperând să afle ceva. Giordino urcă pe punte, surprins să vadă că entuziasmul lui Summer se transformase în frustrare.

— AUV-ul trebuie să iasă în patruzeci şi cinci de minute, îi spuse lui Pitt.

— Mai avem doar câteva minute şi terminăm drumul navigabil, remarcă Dirk.

— În regulă, ne oprim când ajungem la capăt, pe urmă mergem să luăm peştele cel mare, zise Pitt.

— Aţi găsit ceva? întrebă Giordino.

— Dacă ai avea un fetiş pentru grădini cu bolovani, ţi-ar plăcea fundul mării de aici, zise Dirk.

Giordino merse încet spre cârmă şi privi pe fereastra din faţă. Văzând că se apropiau de mal, luă un binoclu şi scană plaja acoperită cu pietricele ce se întindea spre vest către formaţiunea stâncoasă masivă.

— E vreo zeiţă greacă pe acolo? întrebă Summer cu o urmă de dispreţ.

— Nu, zeii au părăsit plaja în după-amiaza asta însorită. Chiar şi peşterile umbroase de la mal sunt lipsite de viaţă.

Pitt se apropie de el cu o expresie curioasă.

— Pot să mă uit şi eu?

În timp ce Pitt scana ţărmul, Dirk anunţă că ajunseseră la capătul culoarului de cercetare.

— Al, poţi să ne ajuţi să aducem sonarul înapoi? întrebă el, închizând sistemul.

— La dispoziţia dumneavoastră! răspunse Giordino şi cei doi o luară spre pupa.

Pitt rămase cu ochii lipiţi de mal, apoi se întoarse spre Kenfield.

— Căpitane, vreţi să ne duceţi ceva mai aproape de ţărm, în unghi de douăzeci de grade? zise el.

— Ce e, tată? întrebă Summer.

— Explorez doar posibilitatea ca regele Al să fi dat lovitura încă o dată.

Pe măsură ce *Aegean Explorer* intra în ape mai puţin adânci, Pitt putea să vadă mai bine ţărmul. De pe plaja joasă, presărată cu pietricele, din Petra tou Romiou, terenul urca dramatic spre est, terminându-se cu stânci înalte, calcaroase, la zeci de metri înălţime. Valurile ritmice ale Mediteranei înaintau cu zgomot către baza stâncilor, stropind cu spumă stâncile la marginea apei. Pe faţa stâncii mai joase se vedeau nişte adâncituri împrăştiate, săpate în calcar, acolo unde marea săpase o gaură sau o peşteră marină, aşa cum o numise Giordino. Peşterile fuseseră cele care-i atrăseseră atenţia lui Pitt şi le studie pe fiecare cu atenţie. În cele din urmă, se concentră pe una anume, o deschizătură mică şi neagră, ridicată puţin deasupra mării, cu bolovani răsturnaţi de jur împrejur.

— Sonarul subacvatic e la bord, anunţă Dirk, urcând înapoi pe punte cu Giordino.

93

Când *Aegean Explorer* porni spre est să urmărească AUV-ul, Pitt porni motorul extern al noii bărci Zodiac şi goni spre mal. Summer stătea la prova, cu părul lung şi roşcat fluturând în vânt şi o expresie optimistă pe faţă, în timp ce se apropiau de peştera marină. Deschizătura joasă la suprafaţa apei reflecta puţină lumină, indicându-i lui Pitt că peştera pătrundea, într-adevăr, adânc în stâncă.

Apropiindu-se, Pitt văzu că intrarea era suficient de lată pentru ca Zodiac să pătrundă. Deşi mareea era mai joasă, valurile transformau deschizătura într-o propunere înşelătoare. Observând un grup expus de pietre plate în partea dreaptă, îndrumă Zodiacul într-acolo şi aşteptă ca un val să o împingă mai departe. Summer sări imediat şi înfăşură o parâmă în jurul unui bolovan ca să asigure barca.

— Se pare că trebuie să ne udăm, zise Pitt, apucând lanterna şi sărind din Zodiac.

Summer îl urmă pe măsură ce înainta pe piatră, până când fu nevoit să intre în apă aproape de intrarea în peşteră. Stratul subacvatic de pietre forma o bordură grosolană, pe care Pitt merse către deschizătură până când un val mic îi veni până la gât. Aprinzând lanterna pe care o ţinea deasupra capului, văzu că peştera se întindea ca un tunel pe cel puţin şase metri înainte de a se extinde în întunericul din depărtare.

Se opri şi aşteptă ca Summer să străbată pietrele alunecoase, luându-l de mână ca să nu cadă.

— Poate ar fi mai uşor să înotăm, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Văd o margine uscată chiar în faţă, răspunse Pitt,

îndreptând lumina în toate direcţiile.

Lipiţi de peretele lateral, o luară încet înainte, descoperind că bordura de sub apă se ridică până ieşiră cu totul la suprafaţă. Deasupra capului, tavanul se înălţa ameţitor pe măsură ce tunelul se prelungea cu o cavernă mare. Apa curgea printr-un canal curbat în forma unui „U” mare, indicând că se reîntorcea în mare. Pitt observă că apa nu părea să stagneze, ci curgea cu un curent uşor.

Mai merseră câţiva metri pe bordura ce ducea către ridicătura mare şi nisipoasă. Pitt se miră să vadă o lumină slabă şi blândă care scălda interiorul cavernei. Ridicând ochii, observă câteva raze de soare pătrunzând printr-o fisură în faţa stâncii.

Deodată, Pitt simţi că Summer îl strânge cu putere de braţ.

— Tată! strigă ea.

O văzu privind în faţă cu ochii mari. Întorcându-se să se uite, se aştepta să găsească un liliac în zbor sau un şarpe pe pământ. În schimb, văzu carena unei nave vechi.

Vasul stătea drept pe marginea nisipoasă, părând puţin avariat la lumina slabă. Păşind mai aproape, Pitt văzu că era construită după un model antic. Prova dreptunghiulară se ridica într-o curbă înaltă care cobora înapoi către puntea deschisă. Zeci de găuri mici şi rotunde punctau lateralele deasupra liniei de plutire, pe care Pitt le recunoscu drept perforaţii pentru vâsle. Nu se vedea nicio vâslă, doar câteva cioturi rupte care atârnau în deschizături.

Apropiindu-se de nava acoperită de praf, văzură că singurul catarg fusese rupt la bază, stâlpul gros fiind întins pe puntea de la pupa. Întorcând lanterna spre pupa înaltă, Pitt observă un schelet uman întins peste cârma de lemn.

— E o galeră, spuse Pitt zâmbind. Una veche, după cum arată. Probabil şi-a rupt catargul când a ajuns la intrarea în peşteră.

Summer rămase fără glas de uimire. Apropiindu-se de provă, scoase în sfârşit cuvintele prin care îl chema pe tatăl ei:

— Tată, uită-te la asta!

Prova galerei era o masă de lemn prăbuşită până la linia de plutire. Uitându-se mai de aproape, văzură câteva cuie de cupru îndoite, ieşite ca un şir orizontal de fiecare parte.

— Singurele stricăciuni grave sunt la carenă, remarcă Summer. Probabil s-au izbit de faţa unei stânci de câteva ori, pe urmă au pătruns în grotă.

— Se pare că aici a avut fixat un berbec la un moment dat, murmură Pitt.

Folosind cuiele ca o treaptă, urcă pe prova, apoi încălecă pe partea cealaltă. Toată puntea era presărată cu schelete îmbrăcate în tunici şi robe vechi, câteva cu săbii încă strânse în mâinile osoase, împrăştiate din loc în loc erau şi câteva scuturi şi suliţe de luptă, creând tabloul unei lupte sângeroase până la moarte.

— Există vreun indiciu că e romană? întrebă Summer de jos.

— Sigur că este.

Summer încremeni când auzi comentariul. Nu tonul glacial pe care spusese cuvintele, ci faptul că nu veneau de la Pitt.

Se întoarse şi văzu silueta lui Ridley Bannister apropiindu-se din întuneric, cu hainele ude de la piept în jos. În mână avea o cameră video micuţă, pe care o aprinse, scăldând caverna într-o lumină ceţoasă, albastră.

— Măi să fie, e chiar stimatul arheolog Ridley „Baker” Bannister, pufni Summer, păşind mai aproape. Ţi-ai adus şi arma de data asta?

— O, nu! De fapt, acela era revolverul feldmareşalului Kitchener. Regret să o spun, dar nici măcar nu avea gloanţe. Ridică spre ea camera ca să vadă. Mă bucur să te văd din nou, domnişoară Pitt! Acum, dacă vrei să fii drăguţă şi să te dai la o parte, voi continua să-mi documentez descoperirea.

— Descoperirea ta? zise ea, simţind că-i fierbe sângele în vine. Porc mincinos, nu ai găsit nimic!

— Acum e ca şi a mea. Presupun că ar trebui să-ţi spun

că sunt în relaţii excelente cu directorul Departamentului de Antichităţi din Cipru. Am făcut deja aranjamente pentru drepturile exclusive pentru un film şi o carte în cazul în care făceam descoperirea cu care m-ai ajutat cu amabilitate. Voi avea grijă să menţionez contribuţiile tale generoase. Bannister puse camera în dreptul ochiului şi începu să filmeze exteriorul galerei. Apropo, încărcătura din Declaraţie e la bord? întrebă el, filmând de-a lungul părţii laterale a navei.

Focalizând lentila camerei pe prova avariată, nu o observă pe Summer venind spre el decât când fu prea târziu. Întinzând braţul lung, Summer îi smulse camera din mâini şi o aruncă pe pietre. Se auzi un zgomot strident când se sparse lentila, deşi lumina albăstrie din exteriorul camerei rămase aprinsă.

Bannister se uită la camera avariată, apoi se enervă treptat. Apucând femeia mai înaltă ca el de reverele cămăşii, începu s-o zgâlţâie nervos. Instruită în arta judo, Summer se pregătea să pareze apucarea şi să-l pună la pământ, când un zgomot sacadat răsună în peşteră. Focul de armă încă producea ecou, când Summer simţi că degetele lui Bannister îi alunecă de pe bluză. Arheologul o privi schimonosindu-se de durere, apoi se prăbuşi încet la pământ. Când căzu cu faţa în jos, Summer observă că pe pantalonii kaki apăruseră pete de sânge în mai multe locuri.

Privind dincolo de el, Summer văzu trei bărbaţi stând pe ridicătură. Chiar şi în lumina slabă, îşi dădu seama că păreau să fie arabi. Cel mai înalt stătea în mijloc şi ţinea în mână un pistol automat Uzi care fumega. Făcu încet un pas în faţă, ţinând arma îndreptată spre Summer şi privind galera.

— Aşadar, zise Zakkar în engleza stâlcită, ai găsit comoara.

94

Summer rămase nemişcată pe când cei trei se apropiau. La picioarele ei, Bannister îşi ţinea mâinile în dreptul rănilor, cu o expresie nedumerită pe faţă. Zakkar lăsă pistolul jos şi se apropie, cu atenţia îndreptată spre galeră.

— Gutzman va fi mulţumit, zise el în arabă tovarăşului aflat mai aproape de el, asasinul bărbos de la atacul de la Cupola Stâncii, pe nume Salaam.

— Şi cu aceştia doi ce facem? întrebă Salaam, aţintind o lanternă micuţă spre Summer şi Bannister.

— Omoară-i şi aruncă-le cadavrele în ocean! răspunse Zakkar, dând cu mâna pe carena vechii nave.

Înţelegând conversaţia lor, Bannister încercă să se târască pe pământ, gemând de durere şi trăgându-se înainte cu mâinile în spatele lui Summer. Salaam îl ignoră şi se apropie de Summer, apoi îi ridică pistolul la cap.

— Fugi!

Strigătul lui Pitt răsună puternic de pe puntea galerei, luându-i pe arabi prin surprindere. Summer îl privi pe asasinul din faţa ei care se uita la navă cu ochi brusc bulbucaţi de groază.

Spre el venea şuierând prin aer un *pilum*, o suliţă romană cu vârf de fier. Salaam nu avu nicio şansă să se mişte înainte ca suliţa ascuţită să-i străpungă pieptul. Arma splendid lucrată îşi croi drum prin trunchiul bărbatului până când vârful ieşi prin spate, chiar sub rinichi. Omul năucit scuipă sânge şi se prăbuşi la pământ, mort de-a binelea.

În clipa în care Salaam era lovit, Summer îşi calcula deja variantele. Se gândi imediat că putea fie să sară după pistolul asasinului, fie să alerge şi să se arunce în apă, fie să fugă la tatăl ei pe navă. Adrenalina îi curgea deja prin vene, forţând creierul să reacţioneze. Dar Summer judecă lucrurile până la capăt înainte de a face o mişcare, îşi dădu repede seama că pistolul nu putea face faţă armei Uzi a lui Zakkar. Şi, cu toate că inima îi spunea să alerge la tatăl ei,

raţiunea îi dictă că apa era mult mai aproape.

Stăpânindu-şi impulsurile emoţionale, făcu un pas zdravăn la dreapta şi sări. Sunetul focului de armă străbătea deja aerul când mâinile ei întinse atinseră suprafaţa apei, după care intră cu tot corpul. Bancul de nisip cobora într-o pantă abruptă, iar ea reuşi să plonjeze în adâncuri fără să-şi rupă gâtul.

Înotă instinctiv către adânc, urmând curentul uşor de apă care o purtă departe de intrarea în peşteră. Summer era deja o înotătoare bună, iar adrenalina din sânge o împingea mai tare, până când atinse cu mâinile fundul canalului, la o adâncime de patru metri şi jumătate, în apă era întuneric beznă, aşa că încercă să lase curentul s-o ghideze înainte, zgâriindu-se din când în când de pereţii de piatră.

Înota cu putere, lovind apa cu braţele de zece-douăsprezece ori şi înaintând fără piedici. Când începu să rămână fără aer, se ridică uşor spre suprafaţă, încrezătoare că rămăsese distanţă suficientă între ea şi asasini ca să poată lua o gură de aer. Începeau deja să o doară plămânii, aşa că ridică pumnul deasupra capului, în poziţia scufundătorilor pentru ascensiune sigură, şi dădu din picioare, împingându-se către suprafaţă. Urcă aproape patru metri, iar mâna ridicată atinse deodată stânca. O cuprinse o senzaţie de nelinişte şi începu să pipăie suprafaţa dură. Se apropie încet cu faţa de mână până când obrazul i se lipi de stânca de deasupra, iar curentul de apă curgea în vălurele peste faţa ei.

Aproape că-i stătu inima când înţelese că albia râului se transformase într-un tunel scufundat şi că nu mai avea aer de respirat.

95

Pistolul Uzi al lui Zakkar deschisese focul de îndată ce

Summer se aruncase în bazinul din grotă. Ţintise către galeră însă, cosând cu fir de plumb de-a lungul balustradei laterale la o secundă după ce Pitt se pitise în spatele ei. Acesta din urmă alergă câţiva metri pe punte, luând de la picioarele lui un scut rotund de lemn. Ridicându-l în grabă, aruncă scutul spre Zakkar ca pe un frisbee, sperând să-i distragă atenţia de la Summer. Ferindu-se de disc, Zakkar trase din nou, aproape atingându-l cu un glonţ pe Pitt în dreptul balustradei.

În intervalul scurt cât apucase să privească peste margine, Pitt o văzuse pe Summer plonjând în canal şi o auzi intrând cu zgomot în apă. Apa rămase liniştită, căci asasinii nu trăgeau inutil în apă, ceea ce-i dădea încredere că fiica lui reuşise să fugă înot din calea primejdiei.

Bannister se dovedea la fel de îndemânatic ferindu-se de gloanţe. În agitaţia creată de atacul cu suliţă lansat de Pitt, se târâse în spatele unor stânci joase, ascunzându-se, intrând şi ieşind rând pe rând din starea de inconştienţă provocată de răni. Oricum, arabii nu-i dădeau atenţie. Erau mai preocupaţi să răzbune moartea partenerului lor.

— Urcă la bord la pupa! îi strigă Zakkar complicelui său, după ce controlă ce păţise asasinul străpuns cu suliţa. Eu îl urmăresc din faţă.

Arabul luă mica lanternă din mâna mortului, apoi se îndreptă spre prova galerei, urmărind cu precauţie puntea de sus ca să-l surprindă pe Pitt.

Pitt văzuse doar trei oameni înarmaţi intrând împreună în cavernă şi spera să nu mai fie şi alţii. Nu avea nicio idee cine erau, dar vedea bine că erau mai mult decât gata să ucidă. Ştia că asta însemna că trebuia să le-o ia înainte.

La lumina slabă, privi puntea principală a galerei, remarcând scările de tambuchi la ambele capete care coborau către puntea cu vâsle. Îndreptându-se spre scara dinspre pupa, luă o sabie şi încă un scut dintre resturile presărate pe punte. Scutul era neobişnuit de greu şi, întorcându-l, văzu că pe spate erau prinse trei săgeţi groase. Erau săgeţi de aruncat, fabricate pentru soldaţii

romani în perioada târzie a imperiului. Fiecare săgeată avea cam treizeci de centimetri lungime, cu o greutate de plumb la mijloc şi vârful ascuţit de bronz. Pitt puse scutul sub braţ, apoi sări peste catargul căzut, întins pe puntea din spate.

Luând-o spre pupa, către secţiunea ridicată, îi auzi pe cei doi asasini încercând să urce la bordul navei din ambele capete. Porni spre mijlocul navei, dar se împiedică de scheletul unui legionar roman şi aproape căzu prin scara de tambuchi pe puntea de jos. Se blestemă singur pentru zgomotul provocat, însă accidentul îi dădu o idee.

Luând sabia, îi înfipse vârful în planşeul punţii ca să stea dreaptă. Apoi luă torsul scheletului şi-l fixă în vârful plăselei. Îl înfăşură repede cu o mantie destrămată întinsă sub oase, apoi văzu o lance ruptă în apropiere. Strecură lancea printre coastele scheletului, apoi îi ascunse baza cu mantia, în timp ce vârful acesteia stătea ridicat în mod ameninţător. În lumina slabă, războinicul străvechi părea aproape viu.

Deasupra lui, Pitt auzi o bufnitură când asasinul care se urca pe cadrul pupei sări pe platforma ridicată pentru cârmă. Pitt se retrase încet spre catargul căzut, sărind peste stâlpul gros şi ascunzându-se în umbra lui. Desfăcu în linişte cele trei săgeţi de aruncat de pe scut, apoi căută o monedă prin buzunare. Scoţând una de douăzeci şi cinci de cenţi, o strânse în pumn şi aşteptă.

Asasinul înainta cu precauţie, scanând răbdător puntea principală după vreo mişcare, apoi coborî de pe puntea pentru cârmă. Coborî pe una din cele două scări montate de o parte şi de alta a scării de tambuchi de pe puntea pentru vâsle. Spre norocul lui Pitt, asasinul coborî pe scara cea mai apropiată de el.

Pitt rămase în umbră până când auzi pantofii acestuia călcând pe puntea principală. Apoi ridică mâna şi, cu o mişcare din încheietură, aruncă moneda sus în aer. Aceasta ateriză exact unde dorise Pitt, lângă baza scheletului, zornăind gălăgios pe puntea tăcută.

Speriat, asasinul se întoarse imediat spre sursa

zgomotului, observând silueta acoperită cu mantie ce ţinea în mână o suliţă. Trase două focuri cu pistolul automat în schelet, privind uluit cum se dezintegrează într-o moviliţă. Uimirea lui fu de scurtă durată, căci Pitt era deja în picioare, aruncând prima săgeată de la şase metri distanţă.

Descoperind că arma antică era surprinzător de bine echilibrată, Pitt nimeri în plin cu prima săgeată, lovindu-l pe asasin lângă şold. Acesta gemu de durere, străpuns de proiectilul ascuţit, întorcându-se în loc tocmai când a doua săgeată îi trecu şuierând pe lângă piept. În timp ce încerca să-şi scoată prima săgeată, o observă pe a treia zburând în direcţia lui. Prea copleşit să mai tragă, păşi din instinct în lături ca să evite ascuţişul ce venea spre el. Însă nu mai simţi puntea sub picioare.

Căzând în locul unde nu căzuse Pitt, se prăbuşi peste scara de tambuchi, cu plămânii goliţi de aer. Trosnetul înfiorător al oaselor rupte răsună o secundă mai târziu de pe puntea cu vâsle, urmat de o linişte morbidă.

— Ali? strigă Zakkar dinspre prova.

Dar nu avea cine să-i răspundă la întrebare.

96

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Summer se confrunta cu o alegere între viaţă şi moarte. Să se întoarcă sau să înainteze? Nu avea idee cât de mult se întindea tavanul scufundat. Puteau fi doi metri sau douăzeci. Însă înotul împotriva curentului, oricât de uşor era, putea face douăzeci de metri să pară cât o milă. Urmându-şi instinctul, de data asta, luă o decizie pripită. Avea să meargă înainte.

Lovind cu braţele şi picioarele, înaintă prin tunel, lovindu-se din când în când cu capul şi mâinile de stâncile dimprejur. Cu fiecare mişcare, ridica braţul deasupra ei, sperând să iasă dincolo de suprafaţă într-o bulă de aer. Dar

de fiecare dată mâna dădea peste stânca scufundată. Simţea cum inima îi bătea cu mai multă putere şi îşi stăpâni reflexul subit de a expira, pe măsură ce panica începea să se instaleze. De cât timp era sub apă? se întrebă. Un minut? Două minute? Părea o eternitate. Dar, oricare ar fi fost răspunsul, ştia că întrebarea cea mai importantă era câte secunde mai putea rezista.

Încercă să lovească mai tare cu picioarele, dar începea să simtă că înota în reluare, în timp ce creierul se chinuia în lipsa oxigenului. Simţea o arsură în braţe şi picioare, hipoxia făcându-şi efectul asupra muşchilor. Apa întunecată părea să se întunece şi mai mult în faţa ochilor, pe care nu mai simţea că-i înţeapă apa sărată. O voce lăuntrică îi striga să rămână puternică, dar avea impresia că începe să alunece.

Apoi o văzu. O strălucire slabă şi verzuie apăru în apă drept în faţă. Poate era doar o amăgire provocată de primele etape ale leşinului, dar nu-i păsa. Expirând puţinul aer ce-i mai rămăsese în piept, îşi adună ultimele rezerve de energie şi înotă cu putere spre lumină.

Simţea că membrele îi luau foc, iar urechile îi răsunau de un zgomot asurzitor. Părea că inima avea să-i iasă din piept, iar plămânii stăteau să-i explodeze. Dar ignoră durerea, îndoielile şi dorinţa de a renunţa, înaintând forţat prin apă.

Strălucirea verde se transformă treptat într-o lumină caldă, suficient de puternică pentru a se vedea particulele şi sedimentele în apa mării. Chiar deasupra capului, o sclipire argintie îi atrase atenţia, semănând cu un bol de mercur. Simţind că rămâne repede fără energie, izbi în sus din picioare cu ultimele puteri disperate.

Summer ieşi din apă ca un delfin la Sea World, ridicându-se în aer şi căzând înapoi cu un pleoscăit. Gâfâind şi chinuindu-se să tragă aer, înotă până la o stâncă apropiată şi se agăţă de suprafaţa acoperită cu scoici, în timp ce organismul ei privat de oxigen se străduia să-şi revină la normal. Se odihni aproape cinci minute până să-şi recapete

puterea de a se mişca. Apoi auzi în depărtare focuri de armă înăbuşite şi-şi aminti de tatăl ei.

Privind în jur, descoperi că se afla pe un afloriment de stâncă semi-scufundat, la o sută de metri vest de peşteră. Observă şi barca Zodiac de la NUMA, legată de stânci lângă alte două bărci mici. Sărind înapoi în apă, ocoli stâncile şi începu să înoate spre acestea.

În curând, simţi că braţele îi atârnau ca două greutăţi de plumb şi, de câteva ori, valurile aproape că o aruncară pe bolovanii de pe mal, dar reuşi să ajungă la bărci fără să se prăbuşească. Pe Zodiac nu exista staţie de radio, aşa că se târî spre puntea primei bărci, un trauler mic de lemn pe care şi-l însuşise Zakkar. În timoneria mică şi deschisă, găsi o staţie radio de bord şi apelă imediat *Aegean Explorer.*

Dirk, Giordino şi Gunn erau toţi pe punte când vocea înnebunită a lui Summer izbucni din staţie.

— Summer, aici *Explorer.* Spune! răspunse Gunn calm.

— Rudi, am găsit galera în peşteră. Dar au apărut trei oameni înarmaţi. Eu am fugit, dar tata e tot acolo şi ei încearcă să-l omoare.

— Stai liniştită, Summer! Suntem pe drum. Încearcă să te ascunzi până ajungem acolo şi stai în afara primejdiei!

Kenfield întorsese deja nava şi accelera cu viteză maximă până să apuce Gunn să pună transmiţătorul la loc. Dirk păşi în faţă şi privi pe fereastra de pe punte.

— Suntem la şase-şapte mile depărtare, i se plânse lui Gunn. Nu o să ajungem acolo la timp.

— Are dreptate, zise Giordino. Opriţi nava!

— Cum adică să oprim nava?! strigă Gunn.

— Lăsaţi-ne două minute să lansăm *Glonţul* şi o să ajungem într-o clipă.

Gunn se gândi un moment la cererea lor. Chiar şi pentru Gunn, Pitt era mai mult decât un şef, era ca un frate. Dacă lucrurile ar fi stat invers, ştia exact ce ar fi făcut Pitt.

— Bine, zise el reţinut. Numai să nu cumva să muriţi acolo.

Dirk şi Giordino ieşiră pe uşă în aceeaşi clipă.

— Al, ne întâlnim pe punte, îi spuse Dirk. Trebuie să iau ceva de pe drum.

— Numai să nu pierzi autobuzul, răspunse Giordino, apoi dispăru spre pupa.

Dirk alergă spre puntea inferioară, unde se aflau cabinele echipajului. Grăbindu-se spre cabina tatălui său, dădu buzna înăuntru şi se apropie de biroul mic, încastrat. Deasupra biroului se afla un raft cu cărţi, iar Dirk scană titlurile la repezeală. Ochii i se opriră asupra unei ediţii greoaie, legată în piele, a romanului *Moby Dick,* de Herman Melville. Smulgând cartea de pe raft, deschise o secundă coperta.

— Pentru marea bestie albă, Ishmael! murmură el, apoi puse cartea la subraţ şi ieşi din cabină.

97

Pitt aproape uitase de Zakkar, care reuşise în cele din urmă să urce la prova şi îşi striga acum partenerul. Cum nu primi alt răspuns decât tăcerea, arabul aprinse lanterna lui Salaam şi o îndreptă spre capătul din pupa al punţii. Raza de lumină dansa pe figura lui Pitt, care stătea cu scutul în mână şi un rânjet pe faţă.

Dar Pitt se arunca deja în cealaltă parte a catargului când Zakkar trase cu pistolul, trimiţând un glonţ peste capul lui în puntea ridicată. Pitt nu aşteptă ca acesta să tragă cu mai multă precizie, furişându-se repede pe punte şi coborând în viteză scara de tambuchi în vreme ce Zakkar îl urmărea.

Trupul lui Ali era întins la vedere în ochiul micuţ de lumină care ajungea de sus pe puntea inferioară. Pitt văzu că arabul îşi rupsese gâtul în cădere, capul acestuia fiind într-o poziţie nefirească. Pitt îngenunche lângă cadavru, căutând arma în preajma lui pe punte, dar nu o găsi. Ali îi dăduse drumul când căzuse, iar arma sărise într-un spaţiu

retras pentru vâslă, undeva în apropiere. Pitt îşi lăsase lanterna pe puntea superioară când aruncase cu *pilum* şi nu avea nicio şansă să găsească arma în întunericul profund.

În timp ce Zakkar mergea pe deasupra către pupa, Pitt înaintă pipăind pe pasarela centrală care despărţea spaţiile pentru rame de-o parte şi de alta a navei. Îşi lăsase toate armele romane sus pe punte şi acum se trezise lipsit de apărare în golful neluminat.

Singura lui speranţă era să urce pe scara de tambuchi din faţă în timp ce Zakkar cobora pe la pupa.

Dar Zakkar ştia că îl pusese pe fugă şi nu ezită să coboare pe scara de la pupa. Pitt îl auzi coborând şi merse mai repede, observând o rază de lumină palidă în faţă, ştiind că era scara de tambuchi deschisă.

După ce atinse puntea inferioară cu picioarele, Zakkar rămase o singură clipă să se uite la cadavrul lui Ali, apoi întoarse lanterna mică spre punte. Detectă o mişcare în capătul îndepărtat, apoi rămase cu lumina aţintită pe Pitt, care se străduia să ajungă la scara din faţă. Îl luă imediat la ochi şi trase un foc de armă.

Pitt se aruncă la pământ, iar gloanţele muşcară din lemnul din jurul său. Câteva lăzi mici erau stivuite aproape de baza scării, aşa că se târî înainte, pitindu-se după acestea pentru acoperire. Zakkar se apropie şi trase din nou, nimerind una dintre lăzi la câţiva centimetri de capul lui Pitt.

Neînarmat, Pitt se afla într-o situaţie fără speranţă. Singura lui şansă era să urce cumva pe scară înainte ca Zakkar să se apropie. Căută din nou o armă, dar nu zări decât un alt schelet întins în apropiere. Trupul demult decedat aparţinuse altui legionar roman, căci oasele erau îmbrăcate cu tunică blindată şi coif. Pitt presupuse că soldatul mort căzuse, probabil, pe scara de tambuchi după ce fusese ucis în luptă. Studiind armura o clipă, se întinse deodată şi o smulse de pe oasele uscate.

Până în secolul al IV-lea, soldatul roman începuse să folosească fier pentru ca echipamentul să-l protejeze mai

bine. Incredibil de grea, armura putea face faţă celor mai ascuţite suliţe şi celor mai puternice săbii. Şi poate că rezista, se gândi Pitt, la gloanţele de 9 mm din pistolul-mitralieră Uzi. Pitt îşi puse coiful circular greoi, care avea o secţiune mai mare în spate ce cobora ca să protejeze gâtul. Apoi studie platoşa blindată. Cunoscută sub numele de *cuirasă*, era o placă de fier modelată în forma pieptului uman, cu o placă identică pentru spate. Pitt văzu că era făcută pentru un om mai scund decât el.

Fără să mai piardă vremea încercând să-şi pună cuirasa, îşi aruncă pur şi simplu cele două plăci pe spate, legându-le la gât cu o cordeluţă de piele. Târându-se spre baza scării, ridică ochii la puntea de deasupra, respiră adânc şi sări pe scară cât de repede îl ţineau mâinile şi picioarele.

Zakkar era încă la cincisprezece metri distanţă, alergând pe platformă cu lanterna îndreptată spre scară, când îl văzu pe Pitt sărind. Asasinul experimentat se opri imediat şi ridică arma. Ţinând lanterna sub ţeava armei cu mâna stângă, îl ochi cu grijă pe Pitt şi apăsă pe trăgaci.

Lemnul din jurul lui Pitt explodă într-o ploaie de aşchii, în vreme ce gloanţele se împrăştiară în peretele pe care era fixată scara. Simţi trei izbituri puternice în spate care-l împinseră în faţă ca loviturile unui baros, dar reuşi să continue drumul. Dând din mâini şi din picioare, sări pe puntea deschisă tocmai când a două rundă de gloanţe sfâşiară capul scării, unde tocmai stătuse cu picioarele.

Pitt se îndreptă spre balustrada din lateral, uimit că scăpase teafăr de pe scara de tambuchi. Îmbrăcat încă în armura romană, se pregăti să sară peste margine când observă încă o *pilum* pe punte, identică cu cea care zburase spre primul asasin. Hotărându-se să preia ofensiva, apucă suliţa şi se întoarse spre scara de tambuchi.

Zakkar se apropiase deja de baza scării şi, chibzuit, stinse lanterna. Galera rămase deodată într-o linişte profundă, cei doi încremenind în loc. Zakkar începu apoi să urce încet pe scara distrusă, înaintând în linişte centimetru cu centimetru. Cum nu putea să ţină şi lanterna, şi arma în

mână în timp ce urca, puse lanterna între dinţi, apoi ridică arma în sus.

Nu scosese decât capul pe punte când îl văzu pe Zakkar mişcându-se la câţiva metri distanţă. Suliţa scăpă imediat din mâna lui Pitt, învârtindu-se în spirală şi zburând către arab. Dar ţinta era prea mică, iar Zakkar se feri cu uşurinţă şi suliţa lovi inofensiv cadrul scării. Zakkar întinse arma şi trase spre Pitt fără să se uite după care urcă pe scară când rămase fără gloanţe.

Pitt ajunsese deja la balustradă şi se aruncă peste margine îi vreme ce gloanţele zburau pe lângă el. Dar focurile de armă îl dezechilibraseră şi ateriză în mod stângaci de la aproape cinci metri înălţime. O durere bruscă îi cuprinse glezna dreaptă când se ridică şi făcu un pas, sărind imediat pe celălalt picior. Cu glezna răsucită, apa părea deodată la distanţă de kilometri întregi. Mul mai aproape însă era cadavrul lui Salaam. Era întins la câţiva metri de el, iar Pitt ştia că era înarmat cu un pistol.

Şchiopătând în grabă într-acolo, Pitt se aplecă peste omul mort şi căută în dreptul mâinilor lui.

— Asta căutai? se auzi un glas batjocoritor de pe galeră.

Privind ezitant peste umăr, Pitt îl văzu pe Zakkar uitându-se el cu pistolul mortului îndreptat spre capul lui.

98

Pitt nu ştia de ce arabul nu începuse să tragă imediat. Zakkar rămase nemişcat câteva secunde înainte ca Pitt să observe că se uita dincolo de el. Îi urmări cu grijă privirea până la canalul de apă, unde ceva neobişnuit tulbură valurile.

Sub suprafaţa apei se vedea o strălucire slabă, devenind treptat mai puternică pe măsură ce o masă de bule de aer agita apa de deasupra. Din adâncuri ieşiră mai întâi nişte

faruri puternice de xenon, urmate de cabina din fibră acrilică şi de carena lungă şi albă. Pitt zâmbi stins văzând *Glonţul* care ieşi la suprafaţă, apoi rămase plutind în canalul din grotă.

Aşezaţi la panoul de comandă, Dirk şi Giordino se uitau uluiţi din cabină la caverna uriaşă şi la galera romană aflată în mijloc. Apoi îl văzură pe Pitt ameninţat cu arma de Zakkar, scăldaţi amândoi în lumina strălucitoare a submersibilului. Uitându-se la arab, Dirk aproape că rămase fără aer când îl recunoscu.

— El e teroristul din Ierusalim, îngăimă el spre Giordino. Rămâi cu luminile îndreptate spre el!

Înainte ca Giordino să apuce să răspundă, Dirk sărise de pe scaun şi deschisese trapa din spate. Într-o clipă, se urcă pe rezervorul lateral pentru balast, ţinând încă în mână cartea lui Herman Melville. Submersibilul era la aproape trei metri de mal când Giordino îl răsuci cu faţa spre galeră, dar Dirk nu aşteptă să se apropie mai mult. Făcând un salt mare, sări în canal şi înotă spre mal, ţinând cartea deasupra capului.

Pe puntea galerei, Zakkar urmărea scena neliniştit. Întoarse pistolul spre Pitt şi trase un foc scurt de armă, uitându-se cum se prăbuşeşte în nisip. Apoi îşi îndreptă atenţia spre submersibil. Deşi auzi plescăitul făcut de Dirk care sărise în apă, nu-l văzu venind spre mal din cauza luminilor puternice ale *Glonţului.* Ochind cu grijă, trase într-un far, apoi presără cu gloanţe cabina acrilică înainte de a elimina şi al doilea far. Pe urmă remarcă o siluetă înaltă care apăruse pe mal cu braţele întinse în faţă.

Zakkar trase primul, însă rată, căci glonţul îi trecu şuierând lui Dirk pe la ureche. Dirk continuă să se apropie, mergând direct spre arab fără să tresară. Un val de emoţii îi trecu prin tot trupul, de la gândurile pline de iubire pentru Sophie, la izbucnirile aprinse de furie şi răzbunare. Ceea ce lipsea în mod evident era senzaţia de teamă.

Ochindu-l pe Zakkar cu pistolul Colt .45 pe care-l ţinea în mâinile întinse, apăsă calm pe trăgaci. Nici vuietul, nici

reculul pistolului nu-i încetiniră pasul şi se apropie mai mult, apăsând pe trăgaci cu fiecare pas, ca un fel de soldat robot.

Primul foc al lui Dirk lovi balustrada în faţa lui Zakkar, iar acesta răspunse cu un foc la rândul său, ratând însă cu mult ţinta. Nu mai avu altă şansă să tragă. Următorul glonţ plecat din pistolul lui Dirk străpunse umărul lui Zakkar, aproape smulgându-i braţul. Acesta se răsuci şi căzu peste balustradă, unde fu lovit din nou într-o parte.

Întins peste balustradă, rămânând treptat fără suflare, Zakkar nu se bucură de o moarte lentă. Dirk veni mai aproape, trăgând în el de alte cinci ori, până lăsă în urmă o masă înfiorătoare de carne înroşită ce se prelingea pe carena galerei. Rămase în picioare, privindu-l pe teroristul mort, iar caverna rămase liniştită o clipă, apoi se întoarse când auzi apa pleoscăind în spatele lui.

Summer direcţionase *Glonţul* prin intrarea în peştera marină şi urcă şovăind pe marginea scufundată. Ajungând pe uscat, alergă spre Dirk, gâfâind:

— Unde-i tata?

Dirk dădu posomorât din cap spre silueta prăbuşită, cu armura şi coiful roman, întinsă lângă primul asasin mort. Giordino adusese de atunci submersibilul la mal şi sărise, venind în grabă lângă Pitt după Summer şi Dirk.

Şeful NUMA se mişcă puţin, apoi ridică privirea şi le zâmbi vag copiilor săi.

— Tată, eşti teafăr? întrebă Summer.

— Sunt bine, îi asigură el. Doar că sunt un pic ameţit. Ajutaţi-mă să mă ridic!

Când Dirk şi Summer îl ajutară să se ridice, Giordino îi privi armura şi zâmbi.

— Ave, Cezar! zise el, lovindu-şi pieptul cu pumnul strâns.

— Ar trebui să-i mulţumesc lui Cezar, răspunse Pitt, scoţându-şi coiful.

Îl ridică şi le arătă o zgârietură în dreptul tâmplei, unde îl lovise glonţul tras de Zakkar.

— Asta ţi-a zdruncinat creierii, zise Giordino.

Pitt smulse cuirasa de pe spate şi o examină. Trei găuri rotunde de glonţ intraseră prin platoşa de pe piept, dar făcuseră doar câte un semn în cea pentru spate. Doar dublându-şi armura reuşise Pitt să scape cu viaţă.

— E ceva de capul tehnologiei romane, zise el.

Lăsând armura la pământ, se uită la Dirk şi la pistolul .45 pe care încă-l avea în mână.

— Coltul ăsta îmi pare cunoscut.

Dirk îi dădu arma înapoi tatălui său fără tragere de inimă.

— Mi-ai spus cândva că Loren ţi-a trimis o armă în Mongolia, ascunsă într-o ediţie decupată din *Moby Dick.* Am verificat în cabina ta dintr-un presentiment şi am văzut-o pe raft. Sper că nu te superi.

Pitt clătină din cap, apoi privi la masa însângerată de carne care mai rămăsese din Zakkar.

— L-ai rezolvat bine, nu glumă, spuse el.

— Nenorocitul ăsta a condus atacurile din Cezareea şi Ierusalim, răspunse Dirk cu răceală, lăsând nespus faptul că Zakkar era indirect responsabil pentru moartea lui Sophie.

— E destul de ciudat că a ajuns aici, spuse Summer.

— Bănuiesc că prietenul nostru englez s-ar putea să ştie ceva despre asta, zise Pitt, arătând spre Bannister.

Arheologul se sprijinise cu spatele de stânci şi se uita la ei cu o expresie năucită.

— Mă duc să văd ce-i cu el, se oferi Giordino. Ce-ar fi să cercetaţi voi ce-i la bord?

— Ai găsit încărcătura din Declaraţie? întrebă Summer, entuziasmată.

— Am fost puţin preocupat pentru asta, răspunse Pitt. Hai, să ajute cineva un om plăpând să urce la bord.

Cu ajutorul lui Dirk şi al lui Summer, Pitt reuşi să urce pe galeră, apoi coborî pe scara de tambuchi pe puntea întunecată a galerei. Sări şchiopătând peste stiva de lăzi pe care o folosise mai devreme drept acoperire.

— Sugerez să începem de aici, zise el. Apucând o ladă mai mică, suflă stratul de praf într-o parte, apoi o lumină cu lanterna. Pe lemn se vedea un simbol şters Chi-Rho.

— Summer, aceea e Crucea lui Constantin, observă Dirk.

Summer luă lanterna din mâna tatălui ei şi studie imaginea, dând din cap tăcută şi emoţionată.

Lada era avariată într-o parte, unde un glonţ din arma lui Zakkar zgâriase marginea. Pitt se folosi de patul pistolului .45 ca să bată uşor în îmbinarea deteriorată şi să deschidă lada. Capătul îngust ieşi cu uşurinţă din balama, lăsând partea din faţă să cadă.

O pereche de sandale de piele uzate se rostogoliră afară din cutie, căzând pe punte. Summer le urmări cu raza de lumină, observând un mic pergament lipit de o sanda. Apropiind lanterna, ilumină o etichetă scrisă de mână în latină:

Sandalii Christus

Traducerea nu făcu probleme niciunuia din ei. Ceea ce vedeau erau încălţările lui Iisus.

EPILOG

SALVATORII

Hagia Sophia

99

Mulţimile se adunaseră în faţa uşilor Hagiei Sophia într-un şir imens care se întindea pe mai bine de şase străzi. Creştinii pioşi se amestecau cu musulmanii evlavioşi, în timp ce pelerini de ambele religii aşteptau neliniştiţi să se deschidă uşile expoziţiei dinăuntru. Clădirea venerată fusese martoră la nenumărate drame istorice în cei o mie patru sute de ani în care dominase profilul Istanbulului. Însă puţine evenimente din trecutul său generaseră atât de mult entuziasm precum cel care anima acum mulţimea ce vocifera, aşteptând ocazia să pătrundă în interior.

Cei din mulţime nu dădeau prea multă atenţie vechii maşini decapotabile Delahaye, de culoare verde, parcate în faţa intrării. Dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi remarcat un şir de găuri de glonţ pe capotă, pe care noul proprietar al maşinii nu apucase să le repare.

În interior, câteva VIP-uri parcurgeau în mod respectuos Piaţa încoronării, admirând exponatele duale de sub impunătorul dom principal al Hagiei Sophia, aflat la cincizeci şi patru de metri înălţime. În dreapta lor, găsiră o expoziţie dedicată vieţii lui Mahomed, ce conţinea pandantivul de luptă furat, un fragment scris de mână din Coran şi alte artefacte culese din colecţia personală a lui Ozden Celik. Pe partea stângă a sălii se aflau relicvele lui Iisus, descoperite pe galera din Cipru. Zeci de gărzi înarmate începură să se adune în jurul vitrinelor din ambele expoziţii, pregătindu-se pentru deschiderea oficială a muzeului pentru public.

Giordino şi Gunn discutau cu Loren şi Pitt lângă un osuar aflat într-o carcasă de sticlă, când doctorul Ruppé veni lângă ei.

— E magnific! spuse Ruppé zâmbind. Nu-mi vine să cred că aţi reuşit. O expoziţie comună cu relicve din viaţa lui Iisus şi a lui Mahomed. Şi într-un asemenea decor.

— Dată fiind moştenirea istorică de biserică şi moschee totodată, Hagia Sophia ni s-a părut locul ideal pentru a expune artefactele, zise Pitt. Bănuiesc că ai putea spune şi că primarul Istanbulului îmi era dator cu ceva, adăugă el cu un zâmbet.

— În mod sigur, ne-a ajutat şi faptul că oamenii din Cipru au fost de acord cu un turneu ale artefactelor lui Iisus cât timp construiesc o expoziţie permanentă pentru relicve şi galeră, zise Gunn.

— Nu uitaţi şi de contribuţiile răposatului domn Celik, spuse Giordino.

— Da, relicvele lui Mahomed aparţin acum bunilor cetăţeni ai Turciei, remarcă Pitt.

— Încă o treabă bine făcută, zise Ruppé. Publicul va fi încântat. Este, într-adevăr, o lecţie copleşitoare despre toleranţă să combini istoria a două religii. Se uită la Pitt, ridicând din sprâncene. Ştii, dacă aş fi genul care pariază, aş crede că încercai să-ţi asiguri un loc în viaţa de apoi.

— Nu strică niciodată să ai o asigurare, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

În partea opusă a pieţei, Julie Goodyear stătea absorbită în faţa unei vitrine mici în care se aflau câteva bucăţi decolorate de papirus.

— Summer, îţi vine să crezi? E o scrisoare adevărată, scrisă de Iisus lui Petru.

Summer zâmbi văzând entuziasmul exprimat pe faţa istoricului.

— Da, există o traducere dedesubt. Pare să-i dea instrucţiuni lui Petru să se pregătească pentru o mare adunare. Nişte arheologi specialişti în Biblie cred că s-ar putea referi la Predica de pe Munte.

După ce se mai uită puţin la document, Julie se întoarse spre Summer şi clătină din cap.

— E pur şi simplu incredibil. Faptul că aceste artefacte au

fost trecute pe un document adevărat care a supravieţuit până azi e deja uimitor. Dar să şi descoperi toate artefactele, şi încă într-o stare excelentă, e de-a dreptul miraculos.

— Cu puţină muncă grea şi niţel noroc la mijloc, răspunse Summer zâmbind. Văzându-i pe Pitt şi Loren în partea opusă, spuse: Haide, vreau să ţi-l prezint pe tata.

În timp ce Summer o conducea pe Julie, aceasta o făcu să se oprească o clipă la primul obiect din expoziţia relicvelor lui Iisus. Expusă într-o carcasă groasă de protecţie se afla Declaraţia originală. Dedesubt se vedea o mică etichetă pe care scria „Împrumutat de la Ridley Bannister”.

— E plăcut să vezi din nou originalul, deşi sunt chiar surprinsă că domnul Bannister s-a învoit să-l dea cu împrumut pentru expoziţie, zise Julie.

— Aproape a murit în grota din Cipru şi aş spune chiar că l-a schimbat experienţa aceea. De fapt, a fost sugestia lui să includem Declaraţia în expoziţie şi a acceptat deja să rămână expusă permanent, alături de celelalte relicve, în Cipru. Desigur, a reuşit să scoată din asta o carte şi un documentar despre Declaraţie, adăugă ea cu un zâmbet afectat.

Merseră la Pitt şi ceilalţi, iar Summer o prezentă pe prietena ei.

— Mă bucur să o cunosc pe tânăra domnişoară responsabilă pentru comoara aceasta istorică, zise Pitt cu eleganţă.

— Vă rog, rolul meu a fost minuscul, răspunse Julie. Dumneata şi Summer aţi fost cei care au descoperit adevăratele relicve. Mai ales cel mai interesant obiect, adăugă ea, arătând peste umărul lui Pitt către osuarul din calcar.

— Da, osuarul lui I, răspunse Pitt. A provocat destul de multă agitaţie, la început. Dar, după o analiză atentă, epigrafiştii au descifrat inscripţia în aramaică şi au descoperit că înseamnă „Iosif”, nu „Iisus”. Câţiva experţi sunt de părere că e vorba de Iosif din Arimateea, dar cred

că nu vom şti niciodată sigur.

— Aş zice că e posibil. Era destul de bogat să aibă un mormânt şi un osuar elaborat. Din care alt motiv l-ar fi inclus Elena în colecţie? Păcat că oasele au dispărut.

— E un mister pe care îl las în seama ta, zise Pitt. Apropo, Summer mi-a spus că ai găsit un nou indiciu legat de Lordul Kitchener şi nava *Hampshire.*

— Da, într-adevăr. Poate că Summer v-a spus că am găsit scrisori de la un episcop pe nume Lowery, care îl presa pe Kitchener să predea Declaraţia cu puţin timp înainte ca *Hampshire* să se scufunde. Lowery a rămas invalid în scurtă vreme din pricina unui accident de maşină şi a ajuns să-şi ia viaţa într-un acces de depresie. Am găsit un bilet de adio în documentele familiei prin care mărturisea ce rol a jucat în dezastrul cu nava *Hampshire.* Vasul a fost scufundat intenţionat de teamă că Lordul Kitchener ducea Declaraţia în Rusia pentru a fi făcută publică. La momentul acela, Primul Război Mondial era într-un punct mort, iar Biserica Anglicană se pare că era îngrozită de conţinutul Declaraţiei, mai ales în privinţa osuarului lui şi paradoxul creat de înviere.

— Bănuiesc că Biserica va avea de dat nişte explicaţii.

În timp ce discutau, Loren se apropie încet de o mică pictură expusă în spatele cordoanelor de catifea. Destinat de departe să fie cel mai popular obiect din expoziţie, era un portret contemporan al lui Iisus făcut pe un planşeu de lemn, pictat de un artist roman. Deşi îi lipsea îndemânarea lui Rembrandt sau Rubens, artistul crease totuşi o un portret surprinzător de realist al omului gânditor. Cu figura slabă, părul negru şi barbă, subiectul portretului privea de pe planşeu cu o aură uimitoare. Era din pricina ochilor, hotărî Loren. Ochii de culoarea măslinelor aproape săreau afară din tablou, strălucind cu un amestec de intensitate şi compasiune.

Loren studie tabloul alte câteva minute, apoi o chemă pe Summer.

— Singura imagine cunoscută din timpul lui Iisus, zise

Summer respectuos când se apropie. Nu e remarcabilă?

— Da, într-adevăr.

— Majoritatea tablourilor romane care au supravieţuit din epoca aceea sunt sub formă de fresce, aşa că e un lucru rar un portret de sine stătător. Un expert crede că ar putea fi creat de acelaşi artist care a pictat fresca renumită din Palmyra, în Siria. Probabil că artistul picta fresce în casele bogaţilor din Iudeea şi-şi sporea venitul cu portrete. Istoricii par să creadă că L-a surprins pe Iisus la apogeu, cu puţin timp înainte de arestare şi răstignire.

Urmări privirea lui Loren şi studie imaginea.

— Are un aer mediteraneean autentic, nu-i aşa? zise Summer. Un adevărat om al vântului şi-al soarelui.

— Cu siguranţă, nu seamănă deloc cu imaginile create de pictorii medievali care-l înfăţişau pe Iisus de parcă era născut în Suedia, spuse Loren. Îţi aminteşte de cineva? întrebă ea, captivată de imagine.

Summer înclină capul şi examină pictura, apoi zâmbi.

— Acum, că mi-ai spus, văd o asemănare.

— O asemănare cu cine? întrebă Pitt, apropiindu-se de ele.

— Are părul lung şi ondulat, faţa uscăţivă şi tenul măsliniu, zise Loren. Aceleaşi trăsături pe care le ai tu.

Pitt se uită la tablou, apoi dădu din cap.

— Nu, nu are ochii atât de verzi. Şi, judecând după fundal, nu putea avea mai mult de un metri cincizeci şi patruzeci şi cinci de kilograme. Pe deasupra, mai există o mare diferenţă între noi, adăugă el cu un zâmbet jucăuş.

— Care anume? întrebă Loren.

— El a mers pe apă. Eu înot în ea.

100

Căldura după-amiezii trecuse de zenit, iar soarele

proiecta umbre lungi pe Clădirea Tribunalului Districtual din Ierusalim, când se citi verdictul final al juriului. Reporterii de televiziune şi ziariştii ieşiră primii din clădire, nerăbdători să trimită articolele despre proces mai departe. Avizii după curiozităţi şi alţi pierde-vară de la tribunal, care umpluseră galeria, ieşiră pe urmă, sporovăind între ei despre rezultat. La final veniră şi martorii, şi avocaţii, bucuroşi că procesul lung ajunsese la un sfârşit. Însă cel absent era, în mod evident, acuzatul. Oscar Gutzman nu avea să iasă liber din tribunal, încătuşat şi sub pază straşnică, fu escortat cu discreţie pe uşa din spate şi urcat în duba de poliţie, care îl duse la închisoarea Shikma ca să înceapă să-şi ispăşească pedeapsa.

Dirk Jr şi Sam Levine rămaseră în foaier, mulţumind procurorilor pentru că făcuseră treabă bună, după care ieşiră în lumina tot mai slabă. Amândoi aveau pe faţă o expresie de dreptate plină de amărăciune, ştiind că verdictul nu avea niciodată să compenseze moartea lui Sophie şi a colegului ei agent.

— Cincisprezece ani pentru complicitate în moartea agentului Holder în Cezareea, zise Sam. N-am fi putut obţine un rezultat mai bun.

— Ar trebui să fie destul ca să moară în puşcărie, răspunse Dirk impasibil.

— Cu sănătatea lui precară, m-aş mira să supravieţuiască primului an.

— Atunci ai face bine să te apuci de treabă dacă ai de gând să-l pui sub acuzare pentru furt de antichităţi, zise Dirk.

— De fapt, am făcut deja o înţelegere cu avocaţii lui. Deşi aveam probe serioase împotriva lui pentru traficarea antichităţilor furate, adăugarea unor ani la sentinţă ar fi fost doar un exerciţiu formal.

— Şi ce-ai obţinut de la el?

— Au fost retrase toate acuzaţiile în schimbul cooperării lui în ancheta curentă cu privire la sursele artefactelor furate din colecţia lui. Pe lângă asta, zise Sam cu un

zâmbet, Gutzman a fost de acord să lase moştenire întreaga colecţie Statului Israel la moartea lui.

— Asta e o lovitură destul de importantă.

— Aşa credem, răspunse Sam când ajunseră pe ultima treaptă a scărilor de la tribunal. Va face ca pierderile noastre să pară mai suportabile.

— E bine de ştiut că va ieşi şi ceva bun din toate astea, răspunse Dirk. Întinse mâna şi dădu noroc cu Levine. Ţine-o tot aşa, Sam! Sophie şi-ar fi dorit să mergi mai departe.

— Aşa voi face. Ai grijă de tine, Dirk!

În timp ce Sam se îndrepta spre parcare, Dirk auzi cum cineva îi striga numele. Se întoarse şi-l văzu pe Ridley Bannister, care cobora treptele ajutându-se de un baston lustruit.

— Da, Bannister, răspunse Dirk.

— Dacă ai o clipă, zise arheologul, înaintând ezitant spre Dirk. Voiam doar să-ţi spun că, înaintea procesului, nu ştiam că ai avut o relaţie cu domnişoara Elkin. Într-un fel, era o colegă de profesie, deşi nu ne-am înţeles mereu. Cu toate astea, voiam doar să zic că am considerat-o mereu o femeie remarcabilă.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Dirk încet. Mulţumesc, apropo, pentru participarea la proces. Mărturia ta a fost esenţială pentru condamnarea lui Gutzman.

— Ştiam că mai cumpără artefacte furate, dar nu m-am gândit niciodată că ar merge atât de departe încât să angajeze terorişti profesionişti ca să-şi completeze colecţia. Nu e greu să te fure pasiunea artefactelor şi am şi eu păcatele mele în privinţa asta. Dar, în cele din urmă, trebuie să faci ce e corect. Tu şi familia ta mi-aţi arătat calea cea bună, pe lângă faptul că mi-aţi salvat viaţa. Pentru asta, voi fi mereu recunoscător.

— Cât timp mai ai nevoie de asta? întrebă Dirk, arătând spre baston.

— Doar câteva săptămâni. Doctorii din Cipru au făcut o treabă minunată şi m-au pus pe picioare.

— A fost frumos din partea ta să împrumuţi Declaraţia

noului lor muzeu.

— Locul ei e alături de celelalte artefacte recuperate de NUMA, răspunse Bannister. Poate voi reuşi să-mi repar astfel o parte din greşelile făcute faţă de sora ta. Apropo, Summer e o domnişoară destul de înfiptă. Te rog să-i spui că aş fi onorat să o invit cândva la cină!

— Îi voi transmite. Tu ce vei face de-acum?

— Chivotul Legii. Am descoperit o pistă care sugerează că ar putea fi ascuns într-o peşteră din Yemen. Pare promiţător. Dar tu?

— Cred că m-am săturat să lucrez în Mediterana pentru o vreme, zise Dirk încet.

— Ei bine, mult noroc, oriunde vei merge mai departe. Şi transmite salutările mele tatălui tău şi lui Summer.

— Noroc, Bannister! Ne mai vedem.

Dirk privi cum arheologul şchiopătă spre staţie şi chemă un taxi. Hotelul la care stătea Dirk era la numai câteva străzi distanţă, aşa că se hotărî să ajungă pe jos. Mergând pe străzile din Ierusalim, uită în curând de traficul aglomerat şi de trotuarele înghesuite, cu mintea rătăcită într-o negură emoţională.

Trecu pe lângă hotel şi continuă să meargă încă vreo doi kilometri, intrând în Oraşul Vechi prin Poarta lui Irod. Păşea absent pe străzile înguste, împins spre est de o busolă nevăzută.

Luându-se după o călugăriţă care traversa neregulamentar o străduţă lăturalnică, ridică privirea şi se trezi pe domeniul Bisericii Sfânta Ana. Simţi că îl cuprinde o senzaţie de pace sufletească, îndreptându-se către Scăldătoarea Vitezda.

Banca pe care luase prânzul cu Sophie era acum goală şi el se aşeză la umbra sicomorilor. Pierdut în gânduri, privi la bazinele goale mult după ce soarele coborâse dincolo de linia orizontului. Continuă să rămână nemişcat, într-o contemplaţie tăcută, până când cerul nopţii stârni o briză răcoroasă care purta uşor parfumul de iasomie peste pământurile străvechi.